

Excerpta quædam
EX
LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERIBUS.

Per N. KENT, A. M.

Coll. REGAL. Cantab. Socium,

In Usum TYRONUM.

Editio tertia prioribus auctior & emendatior.

LONDINI:

Apud J. RIVINGTON, & G. JOHNSTON, in
Coemeterio Paulino; J. RIVINGTON & J.
FLETCHER, in Pater-Noster Row; & T.
POTE, in Fleet-street; Bibliopolas:

ETONÆ,

Apud Jos. POTE, Bibliopolam.

MDCCLVII.

Excipit quodam

EX

LUCIANI

SAMONATENSIS

OPFERIBUS

Per W. K. E. W. T. A. M.

Coll. Regia. Cantabrigiae.

In Usque

LONDINI:

Apud J. Rivington, & G. Johnston, in
Conventio Partheni: J. Rivington & J.
Patterson, in Partheni: Row, & T.
Port, in Partheni: Bibliopolas:

ETONAE

Apud Jos. Port, Bibliopola.

MDCCLVII

PRÆFATIO.

CUM ex omnibus Luciani editionibus, in quas incidere mihi contigerat, nè unam quidam ad tyronum usus satìs comparatam judicaverim, selectos quosdam Dialogos haud ita pridem ad examen revocavi, & mendis aliquâ ex parte sublatis, versione hîc illîc mutatâ, & Idiotismis bene multis præunte Vigero, Budæo, cæterisque expositis, publici juris feci quàm temerè quidem & perfunctoriè, maculæ non paucæ, quas undique fudit incuria, abundè testantur. Proinde id operam dedi, ut in lucem prodiret altera, aliquantò auctior & emendatior; in quâ, nè quid studiosæ Juventuti, quibus unicè hoc quicquid est opusculi destinatum est, moram injiceret, nonnulla, quæ deerant, suppleantur; vitiosè exarata, corriguntur. Vale.

ΚΤΚΛΩΠΟΣ,

PRÆFATIO.

CUM ex omnibus Luciani editionibus, in quas incidit tibi con-
 siderat, ne tuam quidem ad tyronum
 huius satis comparatam iudicaverim, se-
 lectos quosdam Dialogos hanc in pri-
 dem ad examen revocavi, & mendis
 aliquot ex parte sublati, versione hic
 illic mutata, & Idiomatis bene multis
 prout Vigero, Budæo, ceterisque
 expositis, publici juris feci quam te-
 mere quidem & periculosè, maculis
 non paucas, quas undique fudit inco-
 ita, abundè testatur. Proinde id ope-
 ram dedi, ut in lucem prodiret altera,
 adjuvante auctior, & emendatior; in
 qua, ne quid studiosæ Juventutis, qui-
 bus nunc hoc quicquid est operculi de-
 stitutum est, metum injiceret, non-
 nulla, que decant, suppleverim; vitiose
 exaratas corrigimus. Vale.

Κ Τ Κ Λ Ω Π Ο Σ,

Κ Α Ι

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ.

Κ Τ Κ Λ Ω Ψ.

Ω Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ κατάρατε ξένῳ,
ὃς ² μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ
ἐπιχειρήσας. ΠΟ. ³ Τίς δὲ ὁ ταῦτα
τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΤ. Τὸ μὲν πρῶτον, Οὐτὶν
ἐαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους,
Οδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. Οἶδα ὃν λέγεις· ⁴ τὸν
Ιθακήσιον· ⁵ ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει· ἀλλὰ πῶς ταῦτ'

¹ Ω Πάτερ] Polyphemum Neptuno & Europā Tityi filiā natum
fuisse autor est Apollonius. Homerus verò Neptuno & Thoosā.—
Vid. Od. 4. Hic autē Dialog. ex Od. 1.

² Ος μεθύσας] Tyronem hic semel admonitum velim, Aorist.
activ. participia cum suis casibus verti solere, aut per ablativ. abso-
lut. particip. passivæ vocis, ut σκύμματα συμφορήσας, *dictis suis conge-
stis*, aut per eundem casum cum nomine, quod ab eo pender, ut οὐ
ἀράμεν· ἦλω εἰς κεφαλὴν, *te sublatum præcipitem dabo*, aut per eun-
dem modum & personam cum sequente verbo, additā conjunctione
ἐξ, ut ἐλὼ ἀναγάντες καταψήφισασι ἡδὴ, *sedi confurgite jam ἐξ me
damna*, (quod & in aliis temporibus obtinet) aut per plusquam
perfectum *posseaquam*, *ubi*, vel cum prefixo, uti hoc in loco. Vid.
Viger. de Græcæ dictionis Idiotismis.

³ Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, pro τίς δὲ ἐστὶν ὁ ἐτόλμας ταῦτα
ποιεῖν;] Attici enim participiis verborum loco utuntur, præfixo ar-
ticulo; participiis quippe necessarius est articulus, quoties in verba
resolvuntur.

⁴ Τὸν Ἰθακήσιον] Ulyssē ex urbe & patriā Ithacā, Insulā in
mari Ionio ante Epirum, frequentibus scopulis asperā. Cognatus.

⁵ Εξ Ἰλίου, Ἑρ.] Ilīi enim, Phrygiæ urbis, militaverat. Res nota.

Α

ἔπραξεν,

ἐπράξεν, ἐδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὦν; ΚΥ. Καίλαβον εἰν
τῷ ἀνθρώπῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλές τινὰς,
ἐπιβλεύοντ' αὖθις τοῖς ποιμνίοις. ἅ ἐπεὶ γὰρ ἐπέ-
θηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πῆτρα δὲ ἐς μοι παμμεγέ-
θης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσά, ἐναυσάμεν. ὃ ἔφερον δὲν-
δρον ἀπὸ τῶ ὄρους, ἐφάνησαν, ἀποκρύπτειν αὐτὰς πειρώ-
μενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν,
καίεφαλον λησὰς οὐλᾶς. ἐνλαῦθα ὁ πανερλότατ' ἐκεῖν,
εἴτε Οὐτίς, εἴτε Οδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πειεῖν φάρμα-
κὸν τι ἐγχείας, ἡδὺ μὲν καὶ εὖοσμον, ἑπίβροτάλῳ δὲ,
καὶ ταραχωδέσῳ. ἀπαντὰ γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περι-
φέρεισθαι πῖονί. καὶ τὸ σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφει. καὶ
ἐκ ἐτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην. ἑτέλ' δὲ, ἐς ὕπνου κά-
τεσπᾶσθην. ὃ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας
γε προσέβη, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντ' αὖθις. καὶ ἅπ' ἐκείνῃ
τυφλὸς. εἰμί σοι, ὦ Ποσειδόν. ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοι-
μήθης, ὦ τέκνον, ὅς ἐκ ἐξέθορες. ἑμελᾶξ' αὖ τυφλῶ-

¹ Τέλ' δὲ.] Ellipsis pro εἰς vel πρὸς vel κατὰ τέλ'.

² Ἀπ' ἐκείνῃ] Subaud. χρόνῳ.

³ Εἰμί σοι] Σοὶ & μοι, quemadmodum apud Hebræos, Latinos, & Gallos sæpe παρόλωςιν. Vid. Viger.

⁴ Ὡς βαθὺν] Subaud. ὕπνον.

⁵ Ὡς τέκνον, ὃς, &c.] In omni sive generis sive numeri Anomaliā habita est ratio πρὸς τὸ σημαινόμενον, non τὸ ζητῶν. Vid. Scot's Gramm.

⁶ Μεταξὺ τυφλῶν.] Μεταξὺ cum participio eleganter conjungitur eo in casu, quem sententia postulat, i. e. participium non ab adverbio μεταξὺ, sed a verbo pendet, ut μεταξὺ περιπατῶν τῷ ἔχθρῳ ἐτύχην, inter ambulandam in hostem incidit, μεταξὺ περιπατῶντι ἀπαντῶντι ὁ ἔχθρος, inter ambulandum, vel interea dum ambulabas, ipsi hostis occurrit. Vid. Viger.

VARIE LECT.

^a Γε. Ἐπὶ γὰρ ἐπέθηκα, in antiq. Cod. Grævius. in vulgatis ἐπὶ δὲ ἐθηκα.

^b Γε. Ἐπιβροτάλῳ in eod. Cod. Græv. in vulgat. ἐπιβροτόταλῳ.

μεν^Θ. οὐδ' οὖν Οδυσσεὺς πῶς διέφυγε; ἢ γὰρ, ἂν¹ εὖ οἶδ' ὅτι, ἰδυμένη ἀπακινήσαι τὴν πέτρην ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. ἀλλ' εἰδ' ἀφείλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξ-
ούλῃα² καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων, τὰς χεῖρας ἐκ-
πέλασας, μόνῃ παρῆς τὰ πρόβατα εἰς τὴν νομήν, ἐνπιλά-
μεν^Θ τῷ κριῷ, ὅποσα ἐχρῆν πρᾶττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμεῦ.
ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε³ ἔλαθεν ὑπεξελθὼν
σε⁴ ἀλλὰ τὰς ἄλλας γε Κύκλωπας εἶδει ἐπιβόησασθαι
ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ
δὲ⁵ ἦροντο τῷ ἐπιβλεύοντι^Θ τὸ ὄνομα, καὶ⁶ ἔφην ὅτι
Οὐτίς ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὅχοντο⁷ ἀπιόντες.
ἔτω καί σοφίσαι⁸ με ὁ καίραρι^Θ τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ
μάλισα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν,
ἐδ' ὁ πατήρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε⁹. ΠΟ. Θάρ-
σει, ὦ τέκνον¹⁰ ἀμυνέμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη, ὅτι εἰ καὶ

¹ Οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι, Ἐ. c.] Oīde cum præcedente εὖ, & sequente ὅτι aut parenthesi includitur, ac tum verti debet, *satis scio*, (ἅτι enim redundat) quæ dictio apud Latinos eodem modo usurpatur; sequens enim verbum nec ab hac nec ab illâ ullatenus pendet: aut est Hyperbaton, i. e. verborum ordinis perturbatio; ac tum phrasis sic est ordinanda, εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι ἂν ἂν ἰδυμένη. quo supposito, ὅτι ἰδυμένη reddi debet per Infin. eodem modo, quo apud Latinos verbum quod sequitur *satis scio*, (si non parenthesi includatur) in infinit. ponitur. Vid. Viger. Sect. VIII.

² Ἐλαθεν ὑπεξελθὼν σε] Participium cum verbo λαθάνω conjunctum per verbum explicari debet, λαθάνω vero aut per adverbium *clam*, ut ἔλαθεν ὑπακρινῶν, *clam aufugit*, aut per nomen *imprudens*, ut ἔλαθεν εἰς μέσους ἑμπιστὼν τοὺς πολεμικοὺς, *imprudens mediis in hostes incidit*. quin & per particulam καὶ cum alio verbo conjunctum *clam* redditur, ut ἔλαθον καὶ ἀπέκταναν, *clam interfecerunt*. Vid. Viger.

³ Ὀχοντο ἀπιόντες] Participia quædam eleganter in oratione περι-
κυσον. Ejusmodi sunt ἔχων, φέρων, ἀπών, Ἐ. c. Hinc illud frequen-
tissimum ὅχοντο ἀπών, quod ad verbum sonat, *abiit discedens*, i. e. discessit. satis enim esset ὅχοντο sine participio. Vid. Viger.

VARIE LECT.

⁴ Γρ. Εἴροντο in duob. Cod.

A 2

πῆρυσίν

πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν
πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτὺς καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρό-
σεσι. πλεῖ δὲ ἐτι.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ καὶ ΠΡΩΤΕΩΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΛΛΑ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ² ὦ Πρωῖεῦ, ἐκ ἀπί-
θανον, ἐνάλιόν γε ὄντα καὶ δένδρον ἐτι φορητόν· καὶ
ἐς λέοντα ³ ὁπότε ἀλλαγεῖς, ὅμως οὐδὲ τῆτο ἔξω πίσι-
ως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δύνατον ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῶν-
τα, τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπισῶ. ΠΡΩ. Μὴ
θαυμάσης, ὦ Μενέλαε, γίνομαι γάρ. ΜΕ. Εἶδον καὶ
αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε) γοη-
τείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τὲς ὀφθαλμοὺς
ἐξαπαλᾶν τῶν ὁράντων, αὐτός ἐδὲν τοιοῦτο γινόμενος.
ΠΡΩ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτιω ἐναργῶν γέ-
νοιτο; ἐκ ἀνεωφμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες ἐς ὅσα μετε-
ποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς
εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη,
ἐπειδὴν πῦρ γένομαι, προσένεικαί μοι, ὦ γενναιοτάτε,
τὴν χεῖρα· εἴη γὰρ εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ

¹ Τὰ γοῦν τῶν πλεόντων] Subaud. κατὰ. Quin & illud observa-
tum velim, quod ornatūs causā articulus neutrius generis, tam in
singul. quam in plurali numero, cum Genitivo singulari ponatur
loco nominis singularis, & cum Genitivo plurali loco nominis plu-
ralis ejus casus, cujus est articulus: ut, κατὰ τὰ τῶν πλεόντων idem
sonat, ac κατὰ τὲς πλεόντας. Vid. Scot's Gram. — quod si ad
Grammaticæ normam exigas, Ellipsis est, quam suppleas licet ad-
dendo πρᾶγματι.

² ὦ Πρωῖεῦ] Proteus marinus Deus, de quo vid. Hom. Od. 8.
& Virgil. Georg. 4. v. 422.

³ ὁπότε ἀλλαγεῖς] Supple, ut perfectā sit sententia, εἰ καὶ ἐτι χρόνῳ
ὁπότε, &c.

* καίειν τὸ τε μοι πρόσσειν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεύ. ΠΡΩ. Σὺ δὲ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς εἰδὲ Πολύπην ἐωρακέναι πώποτε, ¹ εἰδ' ὃ πάσκει ὁ ἰχθύς ἔτ' εἶδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν Πολύπην εἶδον· ἀ' πάσκει δέ, ἥδεως ἂν μάθοιμι παρὰ σ'·. ΠΡΩ. ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμοσθῇ τὰς κοῦλας, καὶ προσφύς ἔχῃ καὶ ² τὰς πλεκάνας, ἐκεῖνη ὅμοιον ἀπεργάζεσθαι ἐαυτὸν, καὶ μεβαλάλλει τὴν χρίαν, μιμνέμεν³ τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάβῃ τὰς ἀλιέας, μὴ διαλλάττων, μὴ δὲ φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· ³ τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεύ. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσεις, τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ⁴ ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

¹ Οὐδ' ὃ πάσκει] Πάσχει interdum significat *facio* potius quam *pati*, ut e contra apud Latinos *facere* interdum *pati* significat, ut *iaculum facere*. Sic ὅμοιον τι πάσκει, *perinde facit*. τί γὰρ ἂν καὶ πάσκει; quid enim facias? Vid. Budæum.

² Τὰς πλεκάνας] De Polypi acetabulis & vario ingenio meminit Plin. lib. 9. c. 29 & 30. Cognat.

³ Τὸ δὲ σὸν] Subaud. πάσκει³ vel πρᾶγμα.

⁴ ἰδὼν εἶδον] Hæc vocis geminatio Hebræis est solennis, & vim aliquam dictis adjicit, sed quam Gatakerus asserit non augere aut intendere semper, sed minuere quandoque atque elevare. Vid. Gat. Diff. de Nov. Test. Styl. Cap. IX.

VARIE LECT.

* Γρ. Apud Ald. & in Cod. Lut. Par. editio καὶν;

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ καὶ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ΕΥΓΕ, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ ¹ φιλάνθρωποι ἐσε
 καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς ² Ἰνῆς παιδίον ³ ἐπὶ τὸν
 Ἰσθμὸν ἐκομίσαιε, ὑποδεξάμενοι ⁴ ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων
 μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν, καὶ νῦν σὺ τὸν καθαρωδὲν τῆτον
⁵ τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβών, ἐξενήξω εἰς Ταίναρον αὐτῇ

¹ Φιλάνθρωποι] Vid. Plin. 9. c. 8. Cogn.

² Ἰνῆς παιδίον] Melicertam, de quo Apollod. lib. 1 & 3. Athamas ob Junonis iram, quod Bacchum, Jovis Nothum, educandum in se susceperat, iis filiis, quos ex Inone sustulerat, orbatus fuit. Ipse enim furore percitus Learchum sagittâ interemit: Ino autem Melicertam secum ipsâ in mare dejecit. Vid. & Ov. Met. lib. 4. & sequent. Dialogum.

³ Ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν] Illum scilicet, quo Peloponnesus reliquæ Græciæ connectitur, inter sinum Corinthiacum & sinum Saronicum situm.

⁴ Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] In orâ inter Megara & Corinthum sitæ sunt Scironides petrae, teste Strabone, lib. IX. &, teste Solino, non procul a Piræeo in mare 6. m. p. porrectæ. Quod autem hoc in loco Scironides petras, in sequente Dialogo Cithæronem dicit Lucianus, Montem in Bæotiâ: quod primâ quidem facie jure merito in dubium voces, utrum rectè se habeat necne; quod si propius spectes, benè sibi constare reperiēs. Cithæron enim Oneiis montibus interpositis cum Scironiis saxis connectitur; Strabo enim alibi de Oneiis montibus, *Oneii montes a Saxis Scironiis usque ad Bæotiam & Cithæronem protenduntur*. Constat igitur Lucianum hisce montibus, qui apud alios quidem diversis in locis diversis nominibus gaudent, non nisi unum nomen attribuere: dicit enim, *καθ' ὅσον καθύκει εἰς τὴν θάλασσαν*: at Cithæron propriè dictus nusquam in mare porrigitur, ex alterâ enim parte initium habet Atticis ac Megaritis montibus contiguum, ex alterâ verò haud procul Thebis definit. Vid. Strab. Georg. lib. 9. Hæc autem saxa Scironia dicta sunt a Scirone, qui hanc montanam regionem latrociniiis infestam habuit, & postquam eum interfecerat Theseus, ossa ejus, teste Ovidio, in saxa mutabantur. Vid. Ov. Met. lib. 7.

⁵ Τὸν ἐκ Μηθύμνης] Arionem Methymnæ, quæ urbs est Leibi, na-
 τῆται.

σκευῆ, καὶ καθαῖρα· ἐδὲ περιεΐδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυίων ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τὲς ἀνθρώπους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθυὲς γενόμενοι. ΠΟ. Καὶ μέφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς² κατὰ ναυμαχίᾳς μέγαλε, θεοῦ χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τὲς ἄλλες ὑπηγάγετο. ὅπως γὰρ τὰ κατὰ τὸν Αῤίονα τέτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν; ΔΕΛ. ³ Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μέγιστον περὶ αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ, πλεῖστας παρὰ τὴ τυράννῃ, ἐπεθύμησε πλεῦστας οἰκάδε εἰς τὴν Μήθυμναν ἐπιδείξασθαι τὸν πλεῖστον. καὶ ἐπιβὰς πορθμεῖς τινὸς κακέρων ἀνδρῶν, ὡς εἰδείξε πολλὸν ἄλῳν χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰταῖον ἐγένετο, ἐπεβελύχουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, (ἡεροῦμένη γὰρ ἑκάνη παρὰ νῆων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν ὀδοκίμαι, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβούλα με, καὶ ἄσανθα θρήνον τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα εἰσάγει⁴ ῥίψαι ἐμαυτὸν· ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται· καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πᾶν λιθύρας, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πᾶν ἄνθρωπος ἀποθανέμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἔξενη-

¹ Εἰ τοῦ·] Εἰ post verba, quæ affectum aliquem animi significant, ferè nunquam non pro ὅτι usurpatur. Viger.

² Κατὰ ναυμαχίᾳς] Non satis assequor quid velit Lucianus per τὸ κατὰ ναυμαχίᾳς. Navale enim prælium nusquam reperio, ubi victi in Delphinos mutabantur. Fabula eorum, qui in Delphinos mutabantur, apud Apollodorum sic se habet: Πελομένης Διονύσου ἀπὸ τῆς Ἰακίας εἰς Νάξον διακομισθῆναι, Τυρρηνῶν ληστὴν ὑμνοῦσαί τοι τρήρη. οἱ δὲ, αὐτὸν ἐνέμενοι, Νάξον μὲν παρέπλεον· ἡπειροῦσι δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπὸ πολλῶν σκῆψιν. ὁ δὲ τὸν μὲν ἰσθὺν καὶ τὰς κῶπας ἐπέπλεον ὄφει· τὰ δὲ σκάφη ἐπλησε κισσῷ, καὶ βοῆς αὐτῶν οἱ δὲ, ἡμῶν γενόμενοι, κατὰ τῆς θαλάττης ἔφυγον, καὶ ἐγένοντο δελφίνες. lib. 3.

³ Περίανδρος] Corinthiorum rex, apud quem Arion in pretio fuit. Vid. Herod. Clio.

⁴ ῥίψαι ἐμαυτὸν.] Subaud. εἰς τὸ πῆμα.

ξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟ. Ἐπαινῶ¹ τῆς φιλο-
μουσίας ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ² τῆς
ἀκροάσεως.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ καὶ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

³ ΤΟ μὲν γενὸν τέτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καλῆνέχθη,
⁴ Ἐλλήσποντος⁵ ἀπ' αὐτῆς καλείσθω τὸν δὲ
νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβῆσαι, ⁶ τῇ Τρωάδι
προσενείκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ.
Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνλαῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ
πελάγει τεθάψθω· ἐλεῖμεν γὰρ αὐτὴν, οἴκτισα ὑπὸ τῆς
μηριυῖας πεπονθυῖαν. ΠΟ. Τέτο μὲν, ὦ Ἀμφιρίτῃ,
ὃ δέ μιν⁷ ἄλλως καλὸν ἐνλαῦθά πε κεῖσθαι ὑπὸ τῇ
ψάμμῳ αὐτῇ· ἀλλ' ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι⁸ ἢ ἐν τῇ
Χερρόνησῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον⁹ ὃ μικρὸν
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσειται,

¹ Τῆς φιλομουσίας] Elliptica est oratio, pro ἔπαινῳ σε ἕνεκα τῆς φιλομουσίας.

² Τῆς ἀκροάσεως] Idem quod τοῦ ἀκροαμένου. eodem modo ἡ θία pro τὸ δίαμα usurpatur.

³ Τὸ μὲν γενὸν.] Subaud. πέλαγος.

⁴ Ἐλλήσποντος.] Fretum angustum inter Propontidem & mare Ægæum, sic dict. ab Helle Athamantis Thebarum regis & Nepheles filiâ, quæ una cum Phryxo fratre novercæ Inûs insidias metuens, & conscenso ariete aureo, quin pontum transvolare posset, nihil dubitans, decidit, eique nomen fecit. Vid. Apoll. lib. i. cap. ix.

⁵ Τῇ Τρωάδι] Troas regio Asiæ min. Hellesponto adjacens.

⁶ Ἢ ἐν τῇ χερρόνησῳ] Eâ scilicet, quæ a vicinâ continente Thracia dicitur. vulg. deest ἢ, sed ex MS. reponi jubet Grævius.

VARIÆ LECT.

Γρ. Παραμύθιον οὐ μικρὸν in MS. Græv. in vulgatis τὸ μικρὸν deest.

κὺ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῷ Αθάμαντι^Θ. διωκομένη εἰς τὸ πέ-
λαγ^Θ, ἀπ' ἀκρὺ τῷ Κιθαιρῶν^Θ, καθόπερ καθήκει εἰς
τὴν θάλασσαν, ἔχυσα κὺ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς αἰκάλης.
ΝΗ. Ἄλλὰ κακείνην σῶσαι δεήσει, ¹ χαρισάμεν^Θ τῷ
Διονύσῳ. ² τροφὸς γὰρ αὐτῆς κὺ τίτθη ἡ Ἰνώ. ΠΟ. Οὐκ
³ ἔχρη^ν ⁴ οὕτω πονηρὰν ἔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχα-
ρισεῖν, ὧ Ἀμφιρίτῃ, ἐκ ἄξιον. ΝΗ. Αὕτη δὲ ἄρα τί
παθῆσα κατέπεσεν ἀπὸ τῷ κριῖ, ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξ^Θ.
ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. Εἰκότως. νεανίας γὰρ, κὺ δύ-
ναται ἀνέχειν πρὸς τὴν φορὰν· ἡ δὲ, ὑπὸ ἀηθείας, ἐπι-
βᾶσα ὀχήματι^Θ παραδόξῃ, κὺ ἀπιδῶσα εἰς βάθος^Θ ἀχα-
νές, ἐκπλαῖισα, κὺ τῷ θάμβει ἅμα ⁵ συσχεθεῖσα, κὺ
ἰλιγιάσασα πρὸς ⁶ τὸ σφοδρὸν τῆς πῆσης, ἀκραίῃς

¹ Ἀλλὰ κακείνην σῶσαι δεήσει χαρισάμεν^Θ τῷ Διονύσῳ] Infinitivo in-
terdum eleganter Nominat. adjungitur; ideoque non erat cur Græ-
vius hunc locum suspectum haberet, & MS. qui χαρισάμεν^{ος} præ se
tulit, lectionem vulgari anteferreret. Nam hujus loquendi generis
ferè nullam non occurrunt exempla. Xenoph. enim β'. Παιδ.—
ὁ δὲ Ἀσσύριος· ὁ Βαβυλωνίαι τε ἔχον κὺ τὴν ἄλλην Ἀσσυρίαν ἐγὼ μὲν οἶμαι ἰππίας
μὲν ἄξιν ὁ μύρον δισμυρίων. & Hor. lib. 1. Ep. 7.

Vir bonus & sapiens dignis ait esse paratus.

Item Catull. lib. 1.

Phœlus ille, quem videtis hospites,

Ait fuisse navium celerrimus.

² Τροφὸς γὰρ αὐτῆς] V. Apollod. lib. 3. c. 14.

³ Ἐχρη^ν] Hoc in loco Imperfectum pro futuro usurpatur. Vid.
West. Gram. p. 302.

⁴ Οὕτω πονηρὰν] Novercalem illius malitiam erga Phryxum & Hel-
len^{ον} notat Grævius.

⁵ Τὸ σφοδρὸν] Nomina adjectiva neutrius generis accipiuntur
nonnunquam abstractorum loco, & more illorum admittunt geniti-
vum, ut τὸ σοφὸν τοῦ Πίτρου pro ἡ σοφία; τὸ σφοδρὸν pro ἡ σφοδρότης.
Vid. Scot's Gram.

VARIÆ LECT.

^a Γε. In eod. MS. χαρισάμεν^{ος}. Scilicet ἡμᾶς, te nimirum Neptu-
mum & nos Nereidas. Græv.

^b Γε. In eod. MS. συσχεθεῖσα, Græv. in Vulgat. σχεθεῖσα.

ἐγένετο

ἐγένετο τῶν κεράτων τῷ κριῦ, ¹ ὣν τέως ἐπείληπτο, καὶ
κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. Οὐκὲν ἐχρῆν τὴν μη-
τέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πειρήσει; ΠΟ. Ἐχρῆν· ἀλλ'
ἡ Μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνάμειραι.

ΞΑΝΘΟΥ καὶ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘΟΣ.

ΔΕΞΑΙ με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κα-
τάσφeson με τὰ τραύματα. ΘΑ. Τί τῆτο, ὦ
² Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑΝ. Ἡφαιστος. ἀλλ'
αἰπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζῶ. ΘΑ. Δι-
αί· δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; ΞΑΝ. Διὰ ³ τὸν υἱὸν τῆς
Θέτιδος. ⁴ Ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τὰς Φρύγας ἰκέτευσα,
ὁ δ' ἐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν νεκρῶν ἀπέ-
φρατ' ἐμοὶ τὸν ῥῆν, ἐλεήσας τὰς ἀθλίους, ἐπὶ
κλύσαι· δέλων, ὥς φοβηθεῖς, ⁵ ἀπόσχοίσο τῶν ἀνδρῶν.
Ἐνλαῦθα ὁ Ἡφαιστος (⁶ ἔτυχε γὰρ πηλυσίον περὶ ἂν)
πάν ὅσον, οἶμα, πῦρ εἶχε, καὶ ⁷ ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ

¹ Ὡν τέως ἐπείληπτο] Vulg. ἐπείληπτο, sed nativa locutio est ἐπι-
λαμβάνεσθαι τῶν κεράτων. ut in navigio, τῶν κεραιῶν ἐπιλαμβάνεσθαι.
igitur hoc etiam loco scribe ἐπείληπτο. Hemsterhuis.

² Ὡ Ξάνθε] Xanthus fluv. Troadis.

Οἱ Ξάνθοι καλεῖνσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

³ Τὸν τῆς Θέτιδος] Achillem.

⁴ Ἐπεὶ γὰρ, &c.] Integre, ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τὰς Φρύγας πάυσασθαι
αὐτὸν ἰκέτευσα.

⁵ Ἀπόσχοίσο τῶν ἀνδρῶν] Subaud. χεῖρας vel ἐκείνους ἀπὸ.

⁶ Ἐτυχε γὰρ πηλυσίον περὶ ἂν] In omnibus vocibus, modis, & tempo-
ribus pro verbis utuntur Attici participiis, adjunctis his verbis,
τυγχάνω, εἶμι, ὑπάρχω, ut οὐ σιωπήσας ἔσθι pro οὐ σιωπήσεις. Vid. Viger.
—quod si ἂν cum τυγχάνω vel ὑπάρχω conjungatur, Pleonasmus est, &
ἂν redundat.

⁷ Ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ] In Aetnā enim Vulcani officinam esse credide-
runt antiqui, ubi Jovi fulmina fabricaret. Vid. Nat. Com. lib. 11.

εἴποθι ἄλλοθι, φέραν, ἐπὶ ἡλθέ μοι·¹ καὶ ἑκάυσε μὲν τὰς
 πτελέας, καὶ μυρίκας, ὥπλησε δὲ καὶ τὴν κακοδαίμονα
 ἰχθύος, καὶ τὰς ἐχέλυας. Αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι
 ποιήσας,² μικρὴ δὲ ὅλον ξηρὸν εἰρῆσαι. Ὅρας δ' ἔκ
 ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἑκαυμάτων; ΘΑ. Θολερὸς,
 ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν⁴ ἀπὸ τῶν
 νεκρῶν, ἡ δέρμη δὲ, ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός. Καὶ εἰ-
 κότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, ἐκ αἰ-
 δεσθεὶς ὅτι Νηρηίδῃ υἱὸς ἦν. ΞΑΝ. Οὐκ ἔδει ἔν ελε-
 ῆσαι γείτονας ὄντας τὴν Φρύγαν; ΘΑ. Τὸν Ἡφαιστον δὲ
 ἐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θετίδῃ υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, καὶ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΥΣ.

ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιέ, καὶ Ἡράκλεις, ἐρί-
 ζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπὴ
 γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν.
 ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τεῖονι τὸν Φαρμακέα
 προκατακλίνεσθαι με; ΑΣΚΛΗ. Νὴ Δία, καὶ αἰμείνων
 γὰρ εἰμι. ΗΡΑ. Καὶ τί, ὦ ἐμβρόνιη; ἢ διότι σε ὁ
 Ζεὺς ἐκεραύνωσεν,⁵ ἃ μὴ θέμις ποιῆναι, νῦν δὲ καὶ
 ἐλεῶν

¹ Καὶ ἑκάυσε, &c.] Ex Homero hausit, Π. φ. v. 350. & 353.

Καὶ οὐτο πτελέαι τε, καὶ ἰταί, ἡ δὲ μυρίαι.

Τέροντι ἐγγέλεις τε καὶ ἰχθύος.

lege igitur μυρίκας non μυρίκας, uti in vulgatis. Graevius.

² Μικρὴ δὲιν] Integre ὡς ἀπὸ μικρῆ προαγγαλῆς δὲιν. δὲιν enim dicitur
 id quod abest.

³ Ἐκαυμάτων] Ἐκαυμάτων enim (quod Vulgati Codices præ se fe-
 runt) ea nunquam est notio, quæ huic Luciani loco possit convenire.
 Scribe igitur ἐγκαυμάτων. Hemster. Vid. notam ejus in hanc vocem.

⁴ Ἀπὸ τῶν νεκρῶν] Suband. ἐκ νεκρῶν, ἑξ απονεύτων, aut aliud simile.

⁵ Ἀ μὴ θέμις ποιῆναι] Hippolito ab equis discerpto vitam restituit
 Esculapius,

ἔλεον αὐτῆς ἀθανασίας μερίληφας; ΑΣΚΛΗ. Ἐπιλέ-
 λησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ηρακλῆς, ¹ ἐν τῇ Οἷτῃ καταφλε-
 γείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. Οὐκ ἴσα καὶ
 ὁμοία βεβίωσαι ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ
 πεπόνηκα ἐκκαθαίρων ² τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμε-
 νος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρόμενος; σὺ δὲ ριζοῖσθαι
 εἶ, καὶ ἀγύρῃς νοσήσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρησίμος
 ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδράδες δὲ ἔδεν ἐπιδεδειμέ-
 νος. ΑΣΚΛΗ. Εὖ λέσεις· ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύματα ἰα-
 σάμην, ὅτε πρῶτῃν ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν
³ διεφθαρμένον τῷ σώματι, τῷ χιτῶνι, καὶ μετὰ τῶτο
 τῷ πυρὸς· ἐγὼ δὲ ⁴ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐδύλευσα
 ὥσπερ σὺ, ἔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδε-
 δικώς, καὶ παϊόμενος ⁵ ὑπὸ τῆς Ομφάλης χρυσῷ σαν-
 δάλῳ.

Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris

Mortalem infernis ad lumina surgere vitæ,

Ipse repertorem medicinæ talis ἔστι artis.

Fulmine Phæbigenam Stygias destruxit ad undas. Virg. Æn. 7.

¹ *Ἐν τῇ Οἷτῃ*] Oeta Mons Thessal. morte & sepulchro Herculis
 clarus. Vid. Apollod. lib. 2. cap. 6.

² *Τὸν βίον*] Βίος eodem modo, quo *vita* apud Romanos, interdum
 significat ipsos homines. Lucret. I. 64.

Humana ante oculos facē cum vita jaceret

In terris oppressa gravi sub religione,

sic etiam Phædrus.

— *prudenti vitam consilio monet. Hemsterhuis.*

³ *Διεφθαρμένον τῷ σώματι*] Subaud. ἐν vel ἐπὶ. τῷ χιτῶνι vero ad
 vestem, quam ex Deianiræ acceperat, hydræ veneno infectam, τῷ
 πυρὶ ad rogam, quem in Oetâ conscenderat, respicit.

⁴ *Εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο*] Ελληνιστικῶς dicitur pro *εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἐπιδιδύγμαι*,
 vel, *εἰ καὶ κατὰ μηδὲν ἄλλο σὺ ἀμείνων εἰμί.*

⁵ *ὑπὸ τῆς Ομφάλης*] Omphale fuit Lydiæ regina, cui, sive ora-
 culo jussus, sive amore captus, per triennium servivit Hercules.
 unde Ovid. in Epist. Deian. ad Herc.

Non pudet, Alcide, victricem mille laborum,

Rasilibus calathis imposuisse manum?

Cras.

δάλω· ἀλλ' ἔδ' ἔμεγαλ' χολήσας ἀπέκλεινα¹ τὰ τέκνα,
 καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι,
 αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔ' πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανάτοισι·
 ἔπειτ' ἀράμενός σε ῥήψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τῆς ἑρᾶς, ὥς
 μὴδ' ἔ' τὸν Παιήονα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον συλριβέηται.
 Ζ. Παύσασθε, φημί, καὶ μὴ ἐπιβράττῃτε ἡμῖν τὴν ἑυ-
 νεσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῆς συμποσίης.
 Καίτοι εὐδύωμον, ὦ Ηρακλῆς, προκατακλίνεσθαί σε τὸν
 Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

ΑΡΕΩΣ καὶ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡΗΣ.

ΗΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ερμῆ, οἷα ἠπεύλησεν ἡμῖν ὁ
 Ζεὺς, ὥς ὑπερβηκὰ, καὶ ἀπίθανά, ἦν ἐβελήσω,
 φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῆς ἑρᾶς² σείραν καθήσω, ὑμεῖς
 δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες καλῶσπᾶν βιάζεσθε με, μάτην
 πονήσετε· ἔ' γὰρ δὴ κατελκύσετε· εἰ δὲ ἐγὼ θελήσω
 ἀνελκύσαι, ἔ' μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ
 τὴν θάλασσαν συναρβήσας μετ' ἐωρίω. Καὶ τὰλλα ὅσα

Crassaque robusto deducis pollice fila,

Æquaque formosæ pensa rependis heræ.

Diceris infelix scuticæ tremefactus habenis

Ante pedes domina pertimuisse minas.

Vid. & Nat. Com. lib. 7.

¹ Τα τέκνα] Deicoontem scilicet, Therimachum, cæterosque quos
 ex Megarâ genuit. Vid. Natal. Com. lib. VII. τὴν γυναῖκα δὲ ipsam
 Megaram respicit. Vid. Eurip. Herc. Furens. Act. 4.

² Τὴν Παιήονα] Cave sis eundem cum Apolline putes. Scholia-
 stes enim in Homerum, Od. δ. v. 232. Παιήων ἰατρός Θεῶν, ἔχῃ
 ὁ αὐτός τῷ Απόλλωνι· ἀλλὰ κεχωρισμένον παρὰ μέλος τοῖς νεωτέροις ὁ αὐτός
 νομίζεται εἶναι· καὶ Ἡσίοδος δὲ μάρτυς εἶναι τῷ ἑτέρῳ εἶναι τὸν Παιήονα τῷ Απόλλωνι,
 λέγων,

Εἰ μὴ Απόλλων Φοῖβος ὑπ' ἐκ θανάτοιο σάωσιν,

Ἡ αὐτός Παιών, ὃς ἀπάντων φάρμακα αἶδεν.

³ Σείραν καθήσω] V. Hom. II. §. v. 18.

καὶ σὺ ἀκήκοας. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντην ἀμείνων, καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, ἐκ ἀν' ἀρνηθείην ὁμᾶν δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταβαρῆσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, ἐκ ἀν' πεισθεῖν. ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἀρες. Οὐ γὰρ ἀσφαλές λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. ΑΡ. Οἶμαι γὰρ με πρὸς πάντας ἀν' ταῦτα εἰπεῖν, ἔχει δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γὰρ μάλιστ' ἀγέλοισιν ἔδοξε μοι ἀκρόνῃ μετὰ τῆς ἀπειλῆς, ἐκ ἀν' δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σε. Μένωμαι γὰρ ἔτι πρὸ πολλῶν, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβέλευσαν ζυνοῦσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς πάντοτε ἦν, δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεῖσθαι ἐκάλεσεν αὐτῶν σύμμακον Βριάρεων ἐκατόχαιρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῶν περαυνῶν, καὶ βροντῇ. Ταῦτα λοιζομένῳ ἐπῆει μοι γελῶν ἐπὶ τῇ καλλιφημοσύνῃ αὐτῇ. ΕΡ. Σιώπα· εὐφήμει. Οὐ γὰρ ἀσφαλές ἔτε σοὶ λείπειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκρόνῃ τὰ τοιαῦτα.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω Πολύδευκες, ἐνέλλομαι σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης, (⁴ σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιβῆναι)

¹ Μένωμαι γὰρ, ἔτι.] Respicit ad Homeri locum Il. α. v. 399. Grævius.

² Ως πάντοτε.] Πάντοτε dicitur εἶναι, qui metu percussus varias induit formas, emoti & trepidantis animi indicia. Hemst.

³ Αὐτῶν περαυνῶν.] Subaud. σὺν. αὐτῶν enim & αὐταῖς sine præpositione σὺν (quæ tamen subauditur) eleganter usurpantur. Vid. Vig.

⁴ Σὸν γὰρ ἐστίν, ἔτι.] Castor & Pollux erant Gemini. Hic Jovis ex Ledâ sub cygni formâ compressâ, Ille Tyndarei Filius; nam quâ

ναι αὐρίον) ἢν περ ἴδης ¹ Μένιππον τὸν κύνα, εὐροις
² ἂν αὐτὸν ³ ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυ-
 κείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων κατὰ-
 γελῶντα, εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ⁴ ὅτι σοι, ὦ Μένιππε,
 κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς ⁵ τὰ ὑπὲρ γῆς κατὰ-
 γεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλὰ πλεῖον ἐπιγελασά-
 μενον. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν,
⁶ καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐν-
 ταῦθα δὲ, εἰ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν
 καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρας τὰς πλεονεξίας, καὶ σαλιδάρας,
 καὶ τυράνους ἔτω ταπεινὰς, καὶ ἀσέμνας, ἐκ μόνῃς
 σιμωνίης διαβηνοσκομένους καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀλεν-
 νεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἀνῶ. Ταῦτα λέει αὐτῷ καὶ
 προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν ψῆραν ἥκειν θέρμων τε
 πολλῶν, καὶ εἰ περ εὐροὶ ἐν τῇ τριάδι ⁶ Ἐκάτης δεῖπνον.

quâ nocte Jupiter cum Ledâ, eâdem eum eâ rem habuit Tynda-
 reus: Hinc evenit ut Castor & Clytemnestra, ex altero ovo prog-
 nati, mortales fuerint, Pollux verò & Helena ex altero, immorta-
 les. Verùm ubi obiit Castor, ferunt Pollucem a Jove impetrâsse,
 ut immortalitatem suam cum fratre posset partiri; unde alternatim
 mori dicuntur & reviviscere. Vid. Apoll. lib. 3. c. 9. & Virg. Æn. 6.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit,

Itque reditque viam toties

¹ Μένιππον] E. Cynicis philosophis erat Menippus. Vid. Diog.
 Laert. lib. 6.

² Ἐν Κορίνθῳ, [Ἐ. c.] Corinthus urbs Achaiae ferè medio Isthmâ
 Peloponnesiaci sita. Craneum erat Corinthi, Lyceum prope Athe-
 nas, Gymnasium.

³ Ὅτι σοι] On redundat cum alicujus verba referuntur. Viger.

⁴ Τὰ ὑπὲρ γῆς] Subaud. ποιηθέντα.

⁵ Καὶ πολὺ τὰ] Subaud. ἐν λόγοις ἐστὶν, in ore hominum est, aut aliquid
 ejusmodi.

⁶ Ἐκάτης δεῖπνον] Quid significet Ἐκάτης δεῖπνον, ostendit Aristoph.
 in Plato Glosiographus; κατὰ δὲ νεανίας οἱ ἀπὸ σοῦ ἐκείνου δεῖπνον ἐστὶν αἰ-
 ῶς δυοῖν τῇ Ἐκάτῃ ἐν ταῖς τριάδι; οἱ δὲ πέντες (addo & Cynicos) ἀρχοὶ
 ἐπὶ αὐτοῖς, καὶ ἡσθιοὶ αὐτὰ, καὶ ἡγετοὶ ἔτι ἡ Ἐκάτῃ ἐφαρμόζοντα. Vid. Brodæi
 Misc. lib. 1. c. xxiv.

κείμενον,

κείμενον, ¹ ἢ ὧν ἐκ καθαρσίης, ἢ τι τοῦτο. ΠΟ.
 Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόφενες· ὅπως δὲ εἰδῶ
 μάλιστα, ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; ΔΙ. Γέρων, φα-
 λακρός, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἀπαντὶ ἀνέμῳ ἀνα-
 πεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπύχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον·
 γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ² τὰ πολλὰ τῆς ἀλαζονείας τέρας
 φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε
 τέτων. ΔΙ. Βέλει καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐνείλωμαι
 σὶ τῆς φιλοσοφίας; ΠΟ. Δέε. Οὐ βαρὺ γὰρ εἶδὲ
 τέτο. ΔΙ. ³ Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς πα-
 ρεγνῆσαι ληρῆσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζεσι, ⁴ καὶ κέρατα
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλως ποιεῖσι, καὶ τοιαῦτα

¹ Ἡ ὧν ἐκ καθαρσίης] Καθάριστον Græcis expiatio quædam erat, quâ totas plerumque insulas (ut de Delo apud Herodotum & Thucydidem legimus) urbes, conciones, theatra, exercitum lustrabant, ad quam ritè peragendam apta erant admodum ova. Ovid. in Art.

*Et veniat quæ lustrat anus lætæque locumque,
 Præferat & tremulâ sulphur & ova manu.*
 ——— nisi se centum lustraverit ovis. Juv. Sat. 6.

cæterum si quis animalibus si ve ovis ad expiationem usus esset, his vesci nefas existimabat, teste περὶ τῆς ἰεῖης νόσου Hippocrate. Quam superstitionem Cynici parum curantes ea foras projecta hœlluari consueverant. Brod. Misc. lib. 1. c. xxv.

² Τὰ πολλὰ] Integre κατὰ τὰ πολλὰ ἔημαλα.

³ Τὸ ὅλον] Pro ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν.

⁴ Καὶ κέρατα, ἔσθ.] Per κέρατα, captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Lucianus, εἴ τι ἐκ ἀπέδαλε, τέτο ἔχει, κέρατα δὲ ἐκ ἀπέδαλε, κέρατα ἄρα ἔχει. Crocodilus sophisma ex fabulâ hujusmodi nomen habet. Mulier quædam Ægyptia secus Nili ripas puerum errabundum a Crocodilo ablatum sensit, rogat ea Crocodilum, ut reddere filium dignetur. Crocodilus respondet, se redditurum, si verum diceret. Illa autem dixit, Non mihi reddes. Conditio sanè inexplicabilis erat propterea quod hujus orationis veritas ex voluntate Crocodili penderet. Quintil. lib. 1. Ceratinnas & Crocodilinas appellat ambiguitates. Brodæus. lib. 11. Misc. c. 3.

ἀπορά

ἄπορα ¹ ἐρωτᾶν διδάσκει τὰς νέας. ΠΟ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσῃσι, κατηγοροῦντά τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόφειλες, ἀπαγγεῖλῶ. ΔΙ. Τοῖς πλῃστοῖς δὲ, ὦ φίλῳτον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσοῦν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτὰς, λογιζόμενοι τὰς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, εἰς χρὴ ἓνα ὄβολον ἔχοντας ² ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὀμμαῖα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὥμοι καρπεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόνις, φασί, κρανία γυμνά τῷ κάλλεος. ΠΟ. Οὐ χαλεπὸν εἰδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυράς. ΔΙ. Καὶ τοῖς πένησιν, ³ ὦ Λάκων,

¹ Ερωτᾶν διδάσκει τὰς νέας.] Vulg. τὸν νέον. Sed non video quā possit ratione palato non insipienti placere hæc lectio: quid enim διδάσκειν τὸν νέον ἐρωτᾶν? Ut paucis complectar, legendum censeo ἐρευνᾶν. Petrus Faber in Luciani margine notarat τὰς νέας pro τὸν νέον, quod acceptum refero humanitati doctissimi viri Du Soul; argute profecto, neque id meæ conjecturæ anteponi indignabor. Minus opportunè Menagius τὸν νέον. Sæpe noster irrigit futilibus philosophorum syllogismis, quibus se invicem petebant: ut in Gallo, ἐνίοτε καὶ κέρατα ἔφασκον εἶναι μοι. Et in Fugit. Αἱ κομφαὶ καὶ ἀποροὶ καὶ ἀτοποὶ ἀποκρίσεις, καὶ δυσέθοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις εἴη. Hemsterhuis. — Vid. & Dial. inter Char. & Mercurium, ubi hanc ob causam dolere fingitur philosophus, ὅτι μηκέτι ἴωθεν ἔαπα- τῶν τὰς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀεὶ ὕμνον λήφεται. Quibus causis adductus τὰς νέας in textum inserui.

² Ἦκειν μετ' ὀλίγον.] Ἑλλειπτικῶς dicitur pro ἤκειν εἰς ἄλλα ὅσα μετ' ὀλίγον χρόνον.

³ ὦ Λάκων.] Filius erat Ἀλκίτας τῆς Λακωνίας. Schol. cur autem Diogenes paulo post τοῖς σοῖς Λακεδαιμονίοις dicat; hoc in causâ est; quod Lacedæmonii Castorem & Pollucem pro Diis Patriis habuerint. Vid. Nat. Com. lib. 8.

(πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκεί-
ροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύνειν, μήτ' οἰμῶζειν,
διηγησάμεν^Θ τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν καὶ ὅτι ὄψονται
τὰς ἐκεῖ πλεσίους ἔδεν ἀμείνους αὐτῶν. Καὶ Λακεδαι-
μονίοις δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῶ ἐπιτί-
μησον, λέγων ἐκκελεύσθαι αὐτὰς. ΠΟ. Μηδέν, ὦ Διό-
γενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἂ
δὲ πρὸς τὰς ἄλλας ἐφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙ. Ἐάσω-
μεν τέτους, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ· σὺ δὲ, οἷς προεῖπον, ἀπέ-
νεῖκαι παρ' ἐμῶ τὰς λόγους.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ἢ κατὰ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Κ Ρ Ο Ι Σ Ο Σ.

Ο Υ φέρομεν, ὦ Πλῦτων, Μένιππον¹ τελοῖν τὸν
κύνα παροικουῖν² ὥς· ἢ ἐκεῖνόν ποί καλῶς ἔσονται,
ἢ ἡμεῖς² μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛ. Τί δ'
ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν; ΚΡ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς
οἰμῶζομεν, καὶ ζένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω,
Μίδαας μὲν οὐτοσὶ τῷ χρυσίῳ, Σαρδανάπαλ^Θ δὲ τῆς
πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῶ, καὶ
ἐξονειδίζω, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν·
ἐνίοτε δὲ καὶ αἰδῶν ἐπιπαράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς. Καὶ
ὅλως, λυπηρὸς ἐσὶ. ΠΛ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιπ-
πε; ΜΕ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. Μισῶ γὰρ αὐτὰς,
ἀγενεῖς καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς ἐκ ἀπέχρησε βιῶναι

¹ Τουτον] Demonstrativis additur in contextu orationis i acutum
ad vim significationis intendendam. Vid. Scot's Gramm.

² Μετοικήσομαι] Codicum bona pars μετοικήσωμαι prae se ferunt;
mihi autem impensius placet μετοικήσομαι, quoniam haec vox istorum
hominum arrogantiae melius convenit, implicans, quod etiam in
Orco sese Reges, nec Plutone minores, crediderint.

κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται καὶ περιέχον-
ται τῶν ἀνθ. Χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτές. ΠΛ. Ἀλλ'
οὐ χρή· λυπῶνται γὰρ οὐ μικρῶν σερβέμενοι. ΜΕ. Καὶ
σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων, ὁμοψήφῳ ἂν τοῖς τέττων σε-
ναγμοῖς; ΠΛ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι σασιά-
ζειν ὑμᾶς. ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυ-
γῶν καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε¹ ὥς οὐδὲ παυσο-
μένε με· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολυθῆσθαι ἀνιῶν, καὶ κα-
τάδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕ.
Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυν-
εῖσθαι ἀξιούντες, καὶ ἐλευθεροῖς ἀνδράσιν ἐντροφῶντες,
καὶ τὰ θανάτου τὸ παράπαν ἐμνημονεύοντες. Τοιγαροῦν
οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι. ΚΡ. Πολλῶν
γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙ. Ὅσε μὲν
ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. Ὅσης δὲ εἰς τρυφῆς. ΜΕ. Εὐγε
οὕτω ποιεῖτε· ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· εἰς δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ
ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν· πρέ-
ποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαυταῖς οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ, καὶ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ.

ΣΦΩ μέντοι,² ὦ Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ
οἷς, ἐκ οἷο³ ὅπως ναῶν κατήξιώθητε, καὶ μάν-
τεις

¹ Ὡς ἐδὲ παυσομένη με] Non absolute poni, quod Vigero placet; sed à præpositione περί subauditâ pendere videtur, ut ἔτω γινώσκει περί με ὥς ἐδὲ παυσομένη. Φήμη τις ἐξηλθεν (περί) ἡμῶν ὥς αὐτὰς δὴ μάλα ἀκολυθούσων τῶν τῶν ὑπεναντίων γρατῶν.

² Ὡ Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε] Trophonius & Amphilocheus erant vates, de primo Schol. ἔτι ἔρωσι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι θεός, σπήλαιός τι ζοφῶδες ὑπελθὼν, λιμῶν ἐκείσε διεφθάρη καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέρεψε. Quod autem post mortem pro Deo habitus fuerit, & Lebadix Bæotix oppidi

τεις δοκεῖτε, καὶ ¹ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ² ΑΜ. Τί ἔν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. Ἀλλ' ἐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προεπιεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὐτ' ἂν εἰδείη ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαυλεύομαι, ἣν τις καλέλθοι παρ' ἐμέ. Σὺ δ' εἰκας ἐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδεῖα τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίσεις σὺ τέτοις. ΜΕ. Τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδεῖαν γὰρ παρέλθω, ³ καὶ ἐσαλμένῳ ταῖς ὀθοναῖς, γελοίως μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἐσερπύσω διὰ τοῦ σομῆς ταπεινῶ ὄντ' ἐς τὸ σπήλαιον, ἐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητεία διαφέρων; ⁴ ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῶν σύνθετον. ΜΕ. Ὁ μῆτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς φῆς, μῆτε

oppidi sub Jovis Trophonii nomine cultus, Vid. Pausan. in Bæoticis, & Strab. lib. ix.—De Amphilocho autem Amphiarai & Eriphyles Filio Vid. Pausaniam, qui in libro de Atticis rebus, *Amphilochoi in Atheniensium urbe ara est, & in Ciliciæ loco Mallo oraculum, cuius ætate omnium verissimum.*

¹ Οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων] pro οἱ μάταιοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων.

² Αμφ. τί οὖν] In vulg. Τροφ. τί οὖν. Amphilochoi persona in quibusdam & editis & MSS. Codicibus à dialogi fronte deest: error exinde natus, quod Amphilocho in hoc toto Colloquio non invenirent: errorem jure dixi, quoniam Amphilocho pro Trophonio hic substituendus est, quod ex ipsius oratione satis liquet: cum enim in sequentibus suam divinitatem contra Menippum valide tutetur Trophonius, hic tamen stupida hominum opinioni res ista tribuitur; hoc à Trophonii prorsus alienum esse personam vides, quod commodè dixerit Amphilocho; hunc itaque repone. Hemsterhuis.

³ Καὶ ἐσαλμένῳ ἔστ.] Vid. Potter's Archæologiam Græcam.

⁴ Ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς] Subaud. τέχνης.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 21

Θεός, καὶ συναμφοτέρων ἐς. Νῦν οὖν πᾶς σε τὸ θεῖον
ἐκεῖνο¹ ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε,
ἐν Βοιωτία. ΜΕ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέ-
γεις· ὅτι μέντοι ὅλ² εἶ νεκρὸς, ἀκρίβως ὁρῶ.

ΕΡΜΟΥ καὶ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα
μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι
περὶ αὐτῶν. ΧΑ. Λογισώμεθα, ὦ Ερμῇ ἀμεινον γὰρ
ὀρίσαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέσμερον. ΕΡ. Ἀγκυραν
ἐντεταμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. Πολλὰ
λέγεις. ΕΡ. Νῆ τὸν Αἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ
τροπῶν ἄλλων δύο ὀβολῶν. ΧΑ. Τίθει πέντε δραχμας,
καὶ ὀβολὸς δύο. ΕΡ.² Καὶ ἀκέραιαν ὑπὲρ τῆς ἰσῆς πέντε
ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. Καὶ τέτους προσίθει. ΕΡ.
Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίῳ τὰ ἀνεωρότα,
καὶ ἦλκας δὲ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν³ ὑπέραν ἐποίη-
σας, δύο δραχμῶν ἀπαντα. ΧΑ. Εὖγε ἄξια ταῦτα
ὠνήσω. ΕΡ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλα-
θεν ἐν τῷ λογισμῷ. Πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν
φῆς; ΧΑ. Νῦν μὲν, ὦ Ερμῇ, ἀδύνατον· ἦν δὲ λοιμός
τις ἢ πόλεμος καὶ ἀπέμψη ἀθρόους τινὰς, ἐνέσαι τότε
ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογίζομενον τὰ πορθη-
μῖα. ΕΡ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκις εὐχό-
μεν³ γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ΧΑ,
Οὐκ ἐστὶν ἄλλως, ὦ Ερμῇ. Νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικ-

¹ ἡμίτομον] Scilicet μέρος.

² Καὶ ἀκέραιαν ἔσθ] Subaud. ὠνησάμην.

³ ὑπέραν] ὑπέρα est funis nauticus, quo antennarum cornua transf-
feruntur, seu tenduntur, seu laxantur.

νένται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παραλείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. Πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοί, ὧς Χάρων, οἷσθα οἷσι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἀπάντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη ὠχροὶ γὰρ ἀπάντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις· οἱ δὲ πλείεσι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκασιν, ἐπιβελεύοντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκόσιν. ΧΑ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐσι ταῦτα. ΕΡ. Οὐκοῦν ἐδ' εἰώδοξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαίψων τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ καὶ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΤΟΝ γέροντα οἷσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὧς παῖδες μὲν ἔκ εἰσιν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμῦριοι; ΕΡ. Ναί, τὸν Σικυνώνιον φῆς· τί οὖν; ΠΛ. Ἐκεῖνον μὲν, ὧς Ερμῆς ἦν ἕασον, ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἰ γε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δὲ γε κόλακας αὐτῷ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, καλῶσπασον ἐφεξῆς ἀπάντας. ΕΡ. Ἀτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιῷτον. ΠΛ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ δικαιοτάλον. ¹ Τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἢ τῶν χρημάτων ἀντιστοιχοῦνται, ἐδὲν προσήκουσιν; ὃ δὲ πάντων ἐς μιαινώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ² ἐν γε τῷ φανερώ· καὶ

¹ Τί παθόντες] Atticum dicendi genus pro simplice τί, ideoque quorsum redditur, verbatim quid passi, quo affecti incommodo.

² Εἰ τῷ φανερώ] Subaud. τύπῳ.

νοσῆν^Θ, ἃ μὲν βυλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· δύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνέονται, ἣν ραῖσῃ^η καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα, ὁ μὲν ἔσω ἀθάνα-
τ^Θ. οἱ δὲ προαπίτῳσαν αὐτῷ μάτην ἐπιχανόντες. ΕΡ.
Γελοῖα πείσονται, πανῆροί ὄντες. Πολλὰ κακεῖν^Θ εὖ
μάλα διαβεκολεῖ αὐτὲς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ
θανόντι εἰκῶς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νεων. Οἱ δὲ,
ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκονται, ζῶν μα-
καρίαν πρὸς ἐαυτοῖς τιθέντες. ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν, απο-
δυσάμεν^Θ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἰόλεως, ἀνηθησάτω· οἱ
δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὄνειροποληθέντα-πλῆτον
ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.
ΕΡ. Ἀμέλησον, ὦ Πλάτων· μελεεύσομαι γὰρ σοι ἤδη
αὐτοῖς καθ' ἓνα ἐξῆς. Ἐπὶ δὲ, οἶμαι, εἰσί. ΠΛ. Κα-
τάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκασον, ἀλλ' ἰ γέρον^Θ αὐθις
πρωθήκης γενόμεν^Θ.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ καὶ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

ΤΕΡΨΙΩΝ.

ΤΟΥΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνά-
ναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐν-
νεηκόντα γέροντα Θούκριον ζῆν ἔτι; ΠΛ. Δικαιοτάτου
μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἰ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδὲνα εὐχό-
μεν^Θ ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν
χρόνον ἐπεβέλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. ΤΕΡ.
Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ

¹ ἰόλεως] Iphicli F., qui Herculi Hydram interficienti adfuit, fer-
roque candente cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppullula-
rent. Hic cum ætate longè provectus fuerit, Herculis præcibus ju-
ventuti restitutus est. Vid. Ov. Met. lib. 9.

πλέτω αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίει, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλέτῳ χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν. Τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι¹ τῆς διαλάξεως· ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τῆτον, ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀνασρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς· μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργῃρων, ὁδόντας τρεῖς ἔτι λοιπούς· ἐχούσας, μόλις ὀρώντας, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορυζῆς μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τὰς ὀφθαλμοὺς μεσὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδόμενα, ἐμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καλῶμενον, ἀπαθνήσκειν δὲ καλλίσους καὶ ἐρῶμενες· ἀνδρῶν νεανίσκους²· ἀνὼ γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε ἢ τὸ τελευταῖον εἶδεναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίς ἐθεράπευαν. Νῦν δὲ³ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βέν πολλὰκις ἐκφέρει. ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεσθαι, ἢ περ σοι δοκεῖ. Καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοθρίοις⁴ ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόνων⁴ εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; τοῖσ' αὖτε

¹ Τῆς διαλάξεως] Subaud. ἔνικα.

² Ἀνὼ γὰρ ποταμῶν] Proverb. quo praeposterè fieri quid significatur. Quin & Ellipsis est, quam hoc modo suppleas licet, τῆτό γε ἐν τὸ τῆς παροιμίας, ἂν ποταμῶν χωρῶσιν αἱ πηλαί.

³ Τὸ τῆς παροιμίας] Idem sonat quod ἡ παροιμία.

⁴ Εἰσποιεῖτε φέροντες αἰτέες] Participium φέρον licet saepe ornatus causâ potius, quam significationis addatur, ut in illo Aeschinis, ἐπέβαλεν αὐτὸν φέρον, ubi planè redundat τὸ φέρον, significationem tamen aliquam non raro verbo addit, à quo pendet, uti hoc in loco. Vid. Viger.

VARIE LECT.

* Γρ. In MS. ἐπιχαίνετε. Græ. in vulgat. ἐπιχαίρετε.

* γέλωτα

¹ γέλωτα ὀφλισκάνει, πρὸς ἐκείνων καθ'ορυτθόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδισον γίνεται. ² Ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνας ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσούτω ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. Καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρώντες· καὶ μάλισα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. Οἱ δὲ ἐνέτεκνοι, ὑμῖν ἀνέραςοι· ³ καί τοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐκ ἐρωμένων συνέντες ὑμῶν τὴν πανερίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὰς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. Εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δωροφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐς δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ, ὑποπρίσι τοὺς ὀδόντας, ⁴ ἀποσφυγνέτες. ΤΕΡ. Ἀληθῆ ταῦτα φής. Ἐμοῦ γοῦν Θέκριτος πῶσα καλέφαλεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν; καὶ ὅποτε ἐσίοιμι, ὑποσένων, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἐξ ὧν νεοτὸς ἀτελὴς ὑποκρῶζων; ὥς ἔλωε ὅσον αὐτίκα

¹ Γέλωτα ὀφλισκάνει] Ὀφλισκάνειν & καταγινώσκειν in propriâ significatione sunt ἀνίσροφα. Hoc enim cum genitivo personæ & accusat. rei, est dignum aliquem statuere eâ vel opinione, vel pænâ, quæ accusativo exprimitur; ut, καταγινώσκω σὺ πολλὴν ἀμαθίαν, dignum te iudico qui admodum imperitus habere. Ὀφλισκάνειν autem dignum significat cum accusandi casu, eâ ipsâ re pænâve dignum esse vel damnatum. Ita Chrysost. τοσούτω πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, verbat. tanto maiorem risum à nobis debent, i. e. tanto digniores sunt, qui à nobis rideantur: sic πολλὴν ἀνομίαν ὀφλισκάνεις, verbat. multam stultitiam debes; i. e. dignus es qui stultissimus habere. Vid. Budæum.

² Ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἔσθ. Subaud. μάλλον.

³ Καί τοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐκ ἐρωμένων] In vulgatis deest ἐκ; sed necesse est ut ἐκ vel μὴ addatur, quoniam modo dixerat τὴν ἐντέκνου ἀνέραςους. Vid. Not. Hemster. in hunc locum.

⁴ Ἀποσφυγνέτες] Doloze ardentēs. Ludovicus Kusterus unius litem detrimeto rescribendum monet, ἀποσφυγνέτες, emuneti. Sed facilius videtur emendatio, quam Amici Doctissimi, & in conjecturis, ut qui maximè, felicis, humanitati acceptam refero; ἀποσφυγνέτες; scilicet; quæ vox primo in sensu idem sonat quod ἀποσφυγνέτες. Ἀποσφύχω enim idem est quod ἀποκαθαίρω. Vid. Suid.

οἴομεν^Θ ἐπιζήσειν αὐτὸν τῆς σοφῆς, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλοιτό με αἱ ἀνηρεασαὶ τῇ μεγαλοδωρεῇ. Καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φρονίδων ἄβρυπν^Θ ἐκείμην, ἀριθμῶν ἑκάστα, καὶ διαλάττων. Ταῦτα γοῦν μοι καὶ τὴν ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἄβρυπνία, καὶ φρονίδες· ὁ δὲ τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλῶν, ἐφείσηκει θαπτομένῳ πρῶν ἐπιτελῶν. ΠΛ. Εὖτε, ὦ Θέκρῖε, ζῶης ἐπιμήκισον, πλεῖστων ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καλῶν μὴδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψεις πάντας τῆς κολακασ. ΤΕΡ. Τῦτο μὲν, ὦ Πλάτων, καὶ ἐμοὶ ἥδισον ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προσηνέσθεται Θεκρίτε. ΠΛ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φεῖδων γὰρ, καὶ Μέλανθ^Θ, καὶ ὅλως ἅπαντες προελύσσονται αὐτῶν ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φρονίσιν. ΤΕΡ. Ἐπαινῶ ταῦτα. Ζῶης ἐπιμήκισον, ὦ Θεκρίτε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ καὶ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΗΣ.

ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἔγω μὲν γὰρ ὅτι, παράσιτος ὢν Δεινίε, πλεον τῶ ἱκανῶ ἔμφαλῶν ἀπεπνίην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑ. Παρὴν, ὦ Ζηνόφανες. ¹ Τὸ δ' ἐμὸν, παρὰ δόξόν τι ἐγένετο. Οἶσθα γὰρ καὶ σύ περ Πτοιδώρον τὸν γέροντα. ΖΗ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλεῖστον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἥδειν συνόντα; ΚΑ. Ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ² ὑπισχνόμεν^Θ ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξουσθαι. Ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα εἰς μήκισον ἐπέβη, καὶ ³ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων

¹ Τὸ δ' ἐμὸν] Subauditur μέρος. Nam τὸ ἐμὸν μέρος non tantum pro mea virili parte significat, sed interdum etiam, quod ad me pertinet. Vid. Budæum.

² ὑπισχνόμεν^Θ] Forte ὑπισχνόμενον. Hemsterhuis.

³ ὑπὲρ τὸν Τιθωνόν] Tithonum Laomedontis F. longissimam vitam ab Aurorâ, quæ eum in deliciis habuit, exorâsse fabulantur Poetæ,

γέρον ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦραν. Πριάμεν¹ γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἶνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδώρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ¹ ζωρότερον ἐμβαλόν²τῃα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὰ, καὶ ἐπιδύναται αὐτῷ· εἰ δὲ τῆτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗ. Τί οὖν ἐγένετο; πάντῃ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. ΚΑ. Ἐπεὶ τοίνυν λευσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μεираκίσκ³ κύλικας ἐτοίμας ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσιν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἐτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἔκ οἷδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. Εἰτα ὁ μὲν ἐπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτῷ μάλα ἐκλάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖ⁴ αὐτ' ἐκείνους νεκρός. Τί τῆτο γελάς, ὦ Ζηνόφανες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. ΖΗ. Ἀσεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶπονθας. Ὁ γέρον δὲ, τι πρὸς ταῦτα; ΚΑ. Πρῶτον μὲν ὑπελαράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἰτα συνεῖς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς οἶά γε ὁ οἶνοχόος εἰσάσαι. ΖΗ. Πλὴν ἀλλ' ἔδε σε ² τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι· ³ ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέσειον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερ⁴ ἦν.

Poetæ, & cum ætates vixisset plurimas, decresciente quotidie ex senio corpore, tandem in cicadam abiisse. Hor.

Longa Titbonum minuit senectus.

— *Titbonusque remotus in auras,*

¹ Ζωρότερον] Subaud. οἶνον, & lin. 11. post ἀφάρμακτον subauditur ποτήριον.

² Τὴν ἐπίτομον] Subaud. ὁδόν, sic & post λεωφόρου subaudi ὁδόν.

³ ἦκε γὰρ ἂν σοι] Subaud. κλῆρος.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ,

ΚΝΗΜΩΝΟΣ καὶ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜΩΝ.

ΤΟΤΤΟ ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, ὁ νεβρός τὸν λέοντα. ΔΑ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝ. Πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσι· καλαλέλοιπα, καλασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος, ἐς ἐβελόμεν ἄν μάλισα² σχεῖν τὰμὰ, παραλιπών. ΔΑ. Πῶς τῆτ' ἐγένεθo; ΚΝ. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον οὐα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· κακεῖν οὐκ ἀηδῶς τῇ θεραπείαν προσίετο. Ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θεσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καλαλέλοιπα τὰμὰ πάντα, ὡς κακεῖν ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑ. Τί ἔν δὴ ἐκεῖν; ΚΝ. Ὁ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγου μοι ἐπιπεσόντι. Καὶ νῦν Ερμόλαος ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄλκιρον τῷ δελέασι συγκαλασπάσας. ΔΑ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν αἰλία. Ὡς σοφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. ΚΝ. Ἐοικα. Οἰμῶζω τοιγαροῦν.

ΧΑΡΩΝΟΣ, καὶ ΕΡΜΟΥ, καὶ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΩΡΩΝ.

ΧΑΡΩΝ.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα. Μικρὸν μὲν² ἡμῖν, ὡς ὁρατε, τὸ σκαφίδιον, καὶ

¹ ὁ νεβρός τὸν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσσηκίων. Bourd. ἐνίκησεν vero subauditur, aut aliud simile.

² σχεῖν τὰμὰ] Subaud. χεῖν τὰμὰ.

VARIÆ LECT.

³ Ἔς, ὧν apud Ald. & in Cod. Salmurii & Amstelod. Editis,
ὑπόσαθρόν

ὑπόσθρον ἐσιν, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ καὶ ἦν τραπῇ
¹ ἐπὶ θάτερα, ² οἰχήσεται περιβραπέν ὑμεῖς δὲ, τοσῦ-
 τοι ἅμα ἤκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ
 τέτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕσερον μετανοήσετε καὶ μά-
 λιστα ὅποσοι νεῖν ἐκ ἐπίσασθε. ΝΕ. Πῶς οὖν ποιήσαν-
 τες εὐπλοήσομεν; ΧΑ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω· γυμνοὺς ἐπι-
 βαίνειν χρὴ, τὰ περὶ τὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόντος
 καλαλιπόνιας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιο ὑμᾶς τὸ
 πορθμεῖον. Σοὶ δὲ, ὦ Ερμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τέτων μηδέ-
 να παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπι-
 π्ला, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. Παραδὲ τὴν ἀποβάθραν
 ἐς ὧς, διαγίνωσκε αὐτὲς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαί-
 νειν ἀναγκάζων. ΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐ-
 τοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕ. Μένιππος ἔστω. Ἀλλ' ἰδοὺ
 ἡ πῆρα μοι, ὦ Ερμῇ, καὶ τὸ βακίρον, ἐς τὴν λίμνην
³ ἀπορρίφθων. Τὸν τρίωνα δὲ ⁴ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν.
 ΕΡ. Ἐμβαίνει, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστ', καὶ τὴν προε-
 δρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ⁵ ἐφ' ὑψηλῷ, ὡς ἐπι-
 σκοπῆς ἁπαντίας. Ὁ καλὸς δὲ ἔστ', τίς ἐστι; ΧΑ. Χαρ-
 μέλεως ὁ Μεγαρικός, ἐπέρας. ἔ τὸ φίλημα διτά-
 λαυρον ἦν. ΕΡ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ

¹ Ἐπὶ θάτερα] Subaud. μέση.

² Οἰχήσεται περιβραπέν] Idem quod περιλείψεται. Οἰχομαι enim cum participio conjunctum plerumque supervacaneum videtur; partici-
 pium autem per verbum suum reddendum est, ejus modi, temporis,
 & personæ, cujus est verbum οἰχομαι.

³ Ἀπορρίφθων] Vel pro ἀπορρίφθων (quæ est 2da perf. dual. Imp.
 ab aorist. primo ἀπερρίφθην) per Syncopen ponitur, vel per Sync. &
 Atticè pro ἀπερρίφθησων in uno autem Codice Lugduni edito
 ἀπερρίφθων legitur, quæ est secunda persona dual. Imperat. a per-
 fecto, ἀπερρίμμαι.

⁴ Οὐδ' ἐκόμισα εὖ ποιῶν] Pro εὖ ἐποίησα εὖ κομίσας. Enallage apud
 Græcos haud infolens.

⁵ Εφ' ὑψηλῷ] Scilicet τόπῳ.

χρείλῃ αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ
 ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρυθρῆμα, καὶ τὸ δερμα ὅλον. Ἐχει κα-
 λῶς εὐζωνῶ εἴ ἐπίβαινε ἤδη. ¹ Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα
 ἔτοσι, καὶ τὸ διάδημα, ὃ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; ΛΑ.
 Λάμπιχῶ, ² Γελῶν τύραννῶ. ΕΡ. Τί οὖν, ὦ Λάμ-
 πιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑ. Τί οὖν ἔχρην, ὦ
 Ερμῆ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. Τύραννον
 μὲν ἑδάμῳς, κεκρὸν δὲ μάλα ὥς ἀπόδυ ταῦτα.
 ΛΑ. Ἴδὲ σοι ὁ πλεῖτῶ ἀπέρριπται. ΕΡ. Καὶ τὸν
 τύπον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν βα-
 ρύσει γὰρ τὸ παρῳδεῖον συνεμπεισούῃα. ΛΑ. Οὐκοῦν ἀλ-
 λά τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεσρίδα. ΕΡ.
 Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ. Εἰεν τί ἐτι;
 πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀρέας. ΕΡ. Καὶ τὴν ὠμότητά, καὶ
 τὴν αἰοίαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες.
 ΛΑ. Ἰδοὺ σοι φίλος εἰμι. ΕΡ. Ἐμβαίνει ἤδη. Σὺ δὲ ὁ
 παχὺς, ὁ πολύσαρκῶ, τίς εἶ; ΔΑ. Δαμασσίας ὁ
 αἰθιαστής. ΕΡ. Ναί ἔοικας. Οἶδα γὰρ σε πολλαῖς ἐν
 ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑ. Ναί ὦ Ερμῆ, ἀλλὰ
 παραδέξαι με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλ-
 τις, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον ὥς ἀπόδυθι
 αὐτάς, ἐπεὶ καλὰ δύσεις τὸ σκάφῶ, τὸν ἕτερον πόδα
 ὑπερθεῖς μόνον. Ἀλλὰ καὶ τὰς ξεφάνεις τάτας ἀπόρρι-
 ψον, καὶ τὰ κηρύγματά. ΔΑ. Ἰδοὺ σοι γυμνός, ὡς ὀρέας,

¹ Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οἰτοσι ἔσ. Elliptica est oratio, pro ὃ δὲ τὴν
 πορφυρίδα οἰτοσι ἀμπεχόμενῶ (scu περιβεβλημένῶ) καὶ τὸ διάδημα ἔχων, ὁ
 βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; ἔτοσι vero aut *heus tu* significat, aut imper-
 fecta est sententia, & τίς ἐστὶ subauditur: superius enim paulò inter-
 rogaverat aliquem Mercurius, ὁ καλὸς δ' οὗτος τίς ἐστὶ; deinde, ac-
 cepto responso, pergit, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔσ. (τίς ἐστιν;) at sententiā
 nondum absolutā ad ipsum Lampichum conversus interrogat, τίς ὦν
 τυγχάνεις;

² Γελῶν] Geloi erant Siciliae populus. Vid. Diod. Sic. lib. XIII.

ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσις τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. Οὕτως ἀμεινον ἀδαρῇ εἶναι ὥς ἐρβανει· καὶ σὺ δὲ τὸν πλεον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μὴδὲ τὰ ἐνιάφια κέμιζε, μὴδὲ τὰ τῶν προφονῶν ἀξιώματα· καθάλιπε δὲ καὶ γενέσθαι, καὶ δοξάζειν, καὶ εἰ ποῖε σε ἡ πόλις ἀνεκκήρυξαν εὐερέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάνων ἐπιγραφάς· μὴδὲ ὅτι μέλαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχουσιν λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύμενα. ΚΡ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ. Τί γὰρ αὖ καὶ πάθοιμι; ΕΡ. Βαβαί. Σὺ δὲ ὁ ἐνοπλός, τί βέλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τῦτο φέρεις; ΝΕΚ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ερμῇ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, καὶ ἔδεν ὄπλων δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ ἔστ' ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκαῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φρονίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πύλωνα καθευμένος; ΜΕ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ερμῇ· μάλλον δὲ, γόνις, καὶ τεραλείας μεσός· ὥς ἀπόδυσον καὶ τῦτον· ὅψι γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱμαλίῳ κρυπόμενα. ΕΡ. Καθάθε σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἴτα καὶ ταυτὶ πάντα. Ὡ Ζεῦ, ὅσην μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀκραθείαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκας· ἀλλὰ καὶ μαλακιοτονίαν μάλα πολλήν, καὶ λήρον ἢ ὀλίγον, καὶ ὕβλιν, καὶ μικρολογίαν. Νῆ Δία, καὶ χρυσίον γε τῷτι, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναίσχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· ἔλελθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. Καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθε, καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ οἶσθαι ἀμεινῶ εἶναι τῶν ἄλλων· ὥς εἰ γε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πένηκόνιο δέξαίῃο αὖ σε; ΦΙΛ. Ἀπολιθεμαί τοίνυν

¹ Τὰ ἐνιάφια] Subaud. κοσμήματα.

αὐτὰ, ἐπεὶ περ ἔτω κελεύεις. ΜΕ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πῶ-
 γωνα τέτον ἀποθέσθω, ὃ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ
 λάσιον, ὡς ὄρας· πέντε μινών τρίχες εἰσὶ τελάχισον.
 ΕΡ. Εὖ λέεις. Ἀπόθε καὶ τέτον. ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ
 ἀποκείρων ἔσαι; ΕΡ. Μένιππος· ἔτοσι λαβὼν πέλε-
 κυν¹ τῶν ναυπηγικῶν ἀποκόψει αὐτόν, ² ἐπικόπῃ τῇ
 ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. ΜΕ. Οὐκ, ὃ Ἑρμῆ· ἀλλὰ
 πρίονά μοι ἀνάδω· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ΕΡ. Ὁ
 πέλεκυς ἱκανός· εὖτε ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέ-
 φηνας, ἀποθέμενος αὐτὴ τὴν κινάβραν. ΜΕ. Βέλι-
 μικρόν ἀφελῶμαι καὶ τῶν ὀφρύων; ΕΡ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ
 μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, ἐκ οἷδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνα-
 τείνων ἑαυτόν. Τί τέτο; καὶ δακρυεῖς, ὃ κάθαρμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' ἔν. ΜΕ. Ἐν ἐτι
 τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ. Τί, ὃ Μένιπ-
 πε; ΜΕ. Κολακείαν, ὃ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρη-
 σιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὃ Μένιππε,
 ἀπόθε τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον,
 καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλῳα. Μόνος γοῦν τῶν ἄλ-
 λων γελᾷς; ΕΡ. Μηδαμῶς. Ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κῆφα
 γὰρ καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν καλῶς πλεον
 χρήσιμα· καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθε τῶν ῥημάτων τὴν το-
 σαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρι-
 σώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα
 βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. Ἦν' ἰδοῦ, ἀπολίθεμαι. ΕΡ. Εὖ
 ἔχει. Ὡς λυεῖ³ τὰ ἀπότεια· τὴν ἀποβάθραν ἀνελώ-
 μεθα· τὸ ἀγκύριον ἀνεσπιάσθω· πέτασον τὸ ἰσίον· εὐθυνε,
 ὃ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν. Τί οἰμώζεῃς,

¹ Τῶν ναυπηγικῶν] Subaud. ἐκ vel ἀπό.

² Ἐπικόπῃ] Sic vocat truncum, super quo aliquid dissecatur.
 Bourdel.

³ Τὰ ἀπότεια] Subaud. σχοινία.

ὦ μάταιαι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος. σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πῶλωνα δεδηλωμένος; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ερμῆ, ἀθάνατον ὦμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕ. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ εἰκε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. Τὰ ποῖα; ΜΕ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δειπνα, μηδὲ νυκτὸς ἐξιών, ἀπαν-
τας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατεilahσας, περιείσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαῖστυπεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπα-
τῶν τὴς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήφεται. Ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἀχθῆ ἀπο-
θανών; ΜΕ. Πῶς, ὅς ἐσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, κα-
λέσαντος μηδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἐκ κραυγῆ τίς ἀκούεται ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. Ναὶ ὦ Μένιππε· ἐκ ἀφ' ἐνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ· καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς συνεχεται πρὸς τῶν γυναικῶν· καὶ τὰ παῖδιά νεοῖνα ὄντα, ὁμοίως κακεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινῶσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιλαφίης λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τῷ τέτῳ· καὶ νῆ Δία γε ἡ Δαμασίη μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνε σὺν γυναῖξιν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ εἰδείς, ὦ Μέ-
νιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι μόνος. ΜΕ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυο-
μένων οἰκτίσων ἐπ' ἐμοῖ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς περροῖς, ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπλωσί με. ΕΡ. Γεννά-
δας εἶ, ὦ Μένιππε. Ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλευκαμέν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἀπίτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκεῖνην προῖόντες, ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλως μετέ-
λευσόμεθα. ΜΕ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ερμῆ. Προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. Τί οὖν ἐτι καὶ μέλλεις; δικασθῆναι δεῖται

* Εὐθεῖαν ἐκεῖνη] Subaud. ὁδόν.

καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. Δειχθήσεται δὲ ὁ ἐπ' αὐτῶν βίος.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ καὶ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤΗΣ.

ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν Πλούσιον ἐγίνωσκες, ὃ Διό-
γενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν
τὰς πολλὰς οὐκαδὰς ἔχοντα, ὃ ἀνειψιὸς Ἀριστεύς,
πλέσι¹ καὶ αὐτὸς ὢν, ² τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰσάγει ἐπι-
λέγειν, ³ Ἡ μὲν ἀνείρ, ἢ εἴω σε. ΔΙ. Τίν⁴ ἔνεκα, ὃ
Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡ. Τῷ κλήρῳ ἔνε-
κα ἑκάτερον, ἡλικιωτάτοι οὗτοι. Καὶ τὰς διαθέκας ἐς τὸ
φανερὸν ἐτίθεντο. Ἀριστεύαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προα-
ποθάνοι, δεσπότην ἀφιεῖς τῶν ἐαυτοῦ πάντων, Μοίρι-
χον δὲ ὁ Ἀριστεύς, εἰ προαπέλθοι αὐτῷ ταῦτα μὲν
ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι
τῇ κολακείᾳ. ⁵ Καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρον τεκ-
μαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ⁶ ὥστε
Χαλδαίων παιᾶδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθι⁷ αὐτὸς, ἄρτι μὲν
⁸ Ἀριστεύα παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχον καὶ τὰ

¹ Τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο] Supple ἔημα.

² Ἡ μὲν ἀνείρ, ἢ εἴω σε] Sunt Ajacis verba ad Ulysssem colloctan-
tem. Il. ψ. v. 724. Græv.

³ Καὶ οἱ μάντις] Subaud. εἰ μόνον.

⁴ Ὡς Χαλδαίων παιᾶδες] Periphrastica locutio, pro Χαλδαίοι. Chal-
dæi autem mirum in modum Astrologiæ dediti erant, unde omnes
Genethliaci Chaldæi dicti. Vid. Diod. Sic. lib. 2. & Juv. Sat. 6.

⁵ Chaldæis sed major erit fiducia, quicquid
Dixerit Astrologus, credent à fonte relatum
Ammonis.

VARIÆ LECT.

⁶ γρ. In MS. Ἀριστεύα teste Grævio, in editis Ἀριστεύ.

τάλαντα.

τάλανθα, ποτὲ μὲν ἐπὶ τέτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρρεται.
 ΔΙ. Τί ἔν περας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον.
 ΚΡ. Ἄμφω τεθνασὶν ἐπὶ μίας ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ εἰς
 Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιήλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄν-
 τας, ἐδὲ πώποτε προμανιέμενους ἕτω γενέσθαι ταῦτα.
 Διαπλείονες γὰρ ¹ ἀπὸ Σικυῶν² εἰς Κίρραν, κατὰ μέ-
 σον τὸν πόρον ³ πλαιγίῳ περιπέσόντες τῷ Ιάπυσι, ἀνε-
 τραπήσαν. ΔΙ. Εὐ ἐποίησαν· ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ
 ἤμεν, ἔδεν τοιούτον ἐνενοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώ-
 ποτε εὐξάμεν Ἀλυσθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαι-
 μι τῆς βασιλείας αὐτῆς (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐφ'
 κοτίνῃ ποιησάμεν⁴) ἕτε οἶμαι σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύ-
 μεις κληρονομεῖν ἀποθανόντ⁵· ἐμὲ τὰ κλήματα, καὶ τὸν πώ-
 ρον, καὶ τὴν πῆραν, ⁶ χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν. ΚΡ.
 Οὐδὲν γὰρ μοι τέτων ἔδει, ἀλλ' ἔδὲ σοὶ, ὦ Διόφειν· ἃ
 γὰρ ἔχρη, ⁷ σύ τε Ἀλυσθένες ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ
 σου, πολλῶ μείζω, καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.
 ΔΙ. Τίνα ταῦτα φῆς; ΚΡ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀληθειαν,
 παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙ. Νῆ Δία μέμνημαι, τῶτον
 διαδεξάμεν⁸ τὸν πλεῖτον παρ' Ἀλυσθένους, καὶ σοὶ
 ἔτι πλείω καλῶν. ΚΡ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέτερον
 τῶν τοιούτων κλημάτων, καὶ ἔδεις ἐθεράπευεν ἡμᾶς,
 κληρονομήσειν προσδοκῶν· ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες εἰ-

¹ Ἀπὸ Σικυῶν² εἰς Κίρραν] Sicyon urbs Peloponnesi, Cirrha Phocidis oppidum.

² Πλαιγίῳ τῷ Ιάπυσι.] Ventus ille ex Apulizæ finibus proficiscitur, adversus Eurus flat. Vid. Gell. lib. 2. cap. 22. ex Peloponneso igitur in Phocidæ solvantes obliquo flatu excipiat necesse est.

³ Χοίνικας] Χοίνας Atticâ mensura pro aridis, maximè cibo diurno, cujus capacitas est sesquiseptarius. Cogn.

⁴ Σύ τε Ἀλυσθένες, ἔτ.] Antisthenes fuit princeps Cynicæ sectæ, præceptor Diogenis, cujus discipulus erat Crates. Vid. Voss. de Sectis Philosophorum. cap. xvii.

ελεπον. ΔΙ. Εικότως, ἔ γὰρ εἶχον ἔνθα δέξαιτο τὰ
 τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρύηκότες, ὑπὸ τρυφῆς, καθά-
 περ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων, ὥς εἰ ποθεῖς καὶ ἐμ-
 βάλλοι τις εἰς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλή-
 θειαν, ἐξέπιπεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος. γέ-
 γειν ἔδυναμένον οἷόν τι πᾶσχεσιν¹ αἱ τοῦ Δαναῦ αὐ-
 ται παρθέναι εἰς τὸν τετρυπημένον πύθον ἐπαυλῆσαι. Τὸ
 δὲ χρυσίον ὁδοῦσι, καὶ ὄνου, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλα-
 τον. ΚΡ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν καὶ λαῖα τὸν πλῆ-
 τον· οἱ δὲ ὁσολὸν² ἤξεσι κομίζοντες, καὶ τῆτον ἄχρι τοῦ
 πορθμέως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ,
 καὶ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΕΜΕ δεῖ προκεκριῖσθαί σε, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γὰρ
 εἰμι. ΑΝ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. Οὐκ ἔν
 ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙ. Τίνες δ' ἐσέ; ΑΛ. Οὐτὸ
 μὲν Αννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ
 Φιλίππας. ΜΙ. Νῆ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφοτέροι. Ἀλλὰ
 περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. Περὶ προεδρίας· φησὶ
 γὰρ ἔτ' ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμῶν· ἐγὼ δὲ,
 ὥσπερ ἄπαντες ἴσασιν, ἔχι τέτου μόνον, ἀλλὰ πάν-

¹ Αἱ τοῦ Δαναῦ, ἔσθ.] De his vid. Hor. Carm. lib. 3. Od. xi.

*Audiat Lyde scelus atque notas
 Virginum rænas, & inane Lympha
 Dolium fundo pereuntis imo, &c.*

² ἤξεσι κομίζοντες.] Hæc cum particip. conjunctum sæpe sæpius re-
 dundat; participium autem per verbum suum reddendum est, ejus
 modi, temporis, & personæ cujus est verbum ἤκω. Ut ἤκει φέρων pro
 φέρει affert ἤξεσι κομίζοντες pro κομίσουσι afferent.

των χεδὸν τῶν πρὸ ἐμῶ φημί διενεγκεῖν¹ τὰ πολέ-
μια. ΜΙ. Οὐκ οὖν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. Σὺ δὲ
πρῶτος, ὦ Λίβυ, λεῖβε. ΑΝ. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μί-
νως, ἀνάμην, ὅτι ἐνλαῦθα καὶ τὴν Ελλάδα φωνὴν
ἐξέμαθον· ὥς ἐδὲ ταύτη πλέον ἔτος ἐνέγκαιτό με.
Φημί δὲ τέττες μάλισα ἐπαίνε αἰεὶς εἶναι, ὅσοι τὸ
μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄηες, ὅμως² ἐπὶ μέγα προεχώρησαν,
οἱ αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ αἰετοὶ δόξαν-
τες ἀρχῆς. Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας³ ἐς τὴν
Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχῶν⁴ τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων
ἡξιώθην, ἄριστον⁵ κριθεῖς καὶ τοὺς γε⁶ Κελτίβηρας εἶλον,
καὶ⁷ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Εσπερίων καὶ⁸ τὰ με-
γάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ηριδανόν⁹ ἀπαντα
κατέδραμον καὶ ἀνασάττας ἐποίησα τοσαύτας πόλεις
καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην καὶ μέχρι τῶν
προασείων τῆς πρὸς ἑσέως πόλεως ἦλθον καὶ τοσοῦτους
ἀπέκλεινα μιᾷς ἡμέρας, ὥς τες δακτυλίδες αὐτῶν

¹ Τὰ πολέμια] Subaud. πράγματα & κατά.

² Ἐπὶ μέγα] Subaud. χάριον.

³ Ἐς τὴν Ἰβηρίαν] V. Liv. lib. xxi. c. v.

⁴ Τῷ ἀδελφῷ] Asdrubale, Amilcaris genero, sub quo Imperatore triennio meruit. Liv. lib. xxi. c. iv.

⁵ Κελτίβηρας] Ad Iberum Hisp. fluv. populos. Cogn.

⁶ Γαλατῶν] Galliae Transalpinæ incolæ erant: quæ enim Romanis Gallia, Græcis Γαλαθία appellatur, & ἰσπερία Γαλατία, ut à Galatiâ Asiaticâ (cujus incolæ hujus ἀποικοι) distinguatur.

⁷ Τὰ μεγάλα ὄρη] Alpes. Vid. Liv. lib. xxi, xxii, xxiii, ubi omnia videre est quæ sequuntur.

⁸ Περὶ τὸν Ηριδανόν ἀπαντα] Elliptica est oratio, pro ἀπαντα τὰ χεῖρα τὰ περὶ τὸν Ηριδανόν ὄντα.

VARIÆ LECT.

^a Γε. Ὁ Λίβυ in Cod. Lut. Par. edit. in plerisque ὁ Λίβυς.

^b Γε. Ἀπαντα κατέδραμον in Cod. Lugdun. edito; in cæteris ἀπαντας.

μεδίμνοις ἀπομελεῖν, καὶ τοὺς πρῆμας γεφυρῶσαι νεκροῖς. Καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἀρμενιῶν υἱὸς ὀνομαζόμενος, ἔτε Θεὸς εἶναι προσποιέμενος, ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξῆν, ἀλλ' ἀνθρώπου εἶναι ὁμολογῶν, σφραγισθεὶς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντιεξετάζομενος, καὶ σφραγισθεὶς τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίης κάλασινιζόμενος ὑποφειδόντας, πρὶν διώκειν τινά, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδούλας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ, παύσαντι ἀρχὴν παραλαβὼν, ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' ἐν ἐνίκῃσέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν πατρώων, προσκυνεῖσθαι ἤθελε, καὶ δαίσαν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν καὶ ἐμιαφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς φίλας, καὶ συνελαμβάνεν ἐπὶ θανάτῳ. Ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ φόβῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκυσσα, καὶ ἰδίᾳ τὴν ἑμαυτὸν παρέσχον καὶ καθαρδικασθεὶς ἠνέκα εὐνωμόνως τὸ πρᾶγμα. Καὶ ταῦτ' ἔπραξα, Βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαιδέυτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ ἔτε Ὀμηρον, ὥσπερ ἔτε, ραψωδῶν· ἔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει αἰσθητῇ χρησάμε-

¹ Οὗτι Ἀρμενιῶν, ὅτι.] Hæc omnia Alexander. Vid. Just. lib. xi.

² Ἐν Ἰσσοῦ, ὅτι.] Issus urbs Ciliciæ, (ubi Alex. Darium vicit, ideoque Nicopolis ab eo dicta est) Arbela Persiæ civitas. V. Diod. Sic. lib. xvii.

³ Δαίσαν τὴν Μηδικὴν, ὅτι.] Vid. Diod. Sic. lib. xii. Liv. l. ix.

⁴ Τὰς φίλας.] Cliti eadem tangit.

⁵ Ἐπειδὴ μετεπέμπετο.] V. Liv. lib. 30. cap. xx.

⁶ Καὶ οὗτι Ὀμηρον.] Ἐφόνει Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ γόμοιο προφέρειν τὴν Ἰλιάδα. Schol.

⁷ Ὅτι ὑπ' Ἀριστοτέλει, ὅτι.] Aristotele præceptore per quinquenium Alexander usus est. Vid. Just. lib. xii.

νῦν. Ταῦτά ἐσιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημι
 εἶναι· εἰ δ' ἐστὶ καλλίων ὑποσὶ, διότι διαδήματι τὴν
 κεφαλὴν διεδεδέξο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμ-
 νὰ οὐμὴν διὰ τῶν ἀμείνων δοξάειν ἂν γυναικὶ καὶ στρατη-
 γικῷ ἀνδρὶ, τῇ γνώμῃ πλεον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχορη-
 μένῃ. ΜΙ. Ὁ μὲν εἰρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον,
 οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὐτῆς. Σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε,
 τί πρὸς ταῦτα φῆς; Α.Λ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν
 πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γάρ ἡ φήμη διδάξαι σε,
 οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ἔτ' ὧ ληστής ἐγένετο. Ὅμως
 δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῆς δῆνεϊκα· ὃς νέος ὢν ἔτι, πα-
 ρελθὼν ἐπὶ τὰ πρᾶγματ' αἰ, καὶ τὴν ἄρχὴν τεταρασμένην
 κατέσχον, καὶ τὴν φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καὶ α-
 φοθέσας τὴν Ἑλλάδα· τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ· στρατηγὸς
 ὑπ' αὐτῶν χειροποιηθεὶς, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν
 περιέπων, ἀπαπᾶν ἀρχεῖν ὅπως ὁ πατὴρ κατέλιπεν·
 ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἤησάμεν· εἰ
 μὴ ἀπάντων κραήσαιμι, ὀλίγους ἄλῳν, ἐσέβαλον ἐς τὴν
 Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Ἐφρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μάχῃ·
 καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ
 ὅλως τὰ ἐν ποσσὶν αἰεὶ χειρέμενος, ἦλθον ἐπὶ Ἰσθμὸν,
 ἐνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατοῦ
 ἄλῳν. Καὶ τὸ ἀπὸ τῆς, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴσε' ὅσους
 ὑμῖν νεκρὸς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γὰρ
 ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος,
 ἀλλὰ σχεδίας διατρηζαμένους τὴν πολλὰς αὐτῶν

1 Οὐδ' ὡς Λίβυν, ἔστ.] Ut qui Barbarus fuerit.

2 Ἀρχὴν τεταρασμένην] Vid. Q. Curt. lib. 2.

3 Τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ] Vid. Diod. Sic. lib. xvii, ubi videre est omnia quae sequuntur.

4 Ἐφρανικῷ] Bithyniae fluvio.

διαπλεῦσαι. Καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον, αὐτὸς προκιν-
δυνεύων, καὶ τήρωσκέσθαι ἀξίων. Καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ
ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ
μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ωκεανὸν ὅρον ἐποίησα-
μην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ
ἰ Πάρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ ἐκ εὐκαλαφρονή-
της ἀνδράς, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη
ἵππομαχίᾳ· καὶ τὰς φίλας εὖ ἐποίησα, καὶ τὰς ἐχ-
θροὺς ἡμυνάμην. Εἰ δὲ καὶ Θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις,
συνγινῶσοι ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων
καὶ τοιοῦτόν τι πεισεύσασθαι περὶ ἐμῆ. Τὸ δ' οὖν τελευ-
ταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον· ἔτος δὲ ἐν φυγῇ
ὢν ² παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἀξίον ἦν
πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε
τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λείπειν· ὅτι οὐκ ἰσχυρὸν, ἀλλὰ πο-
νηρίαν, καὶ ἀπιστίαν, καὶ δόλοισι· ³ νόμιμον δὲ, ἢ προ-
φανές, ἔδει. Ἐπεὶ δὲ μοι ὠνειδίσε τὴν τρυφήν, ἐκλε-
λῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίησι ⁴ ἐν Καπύῃ, ⁵ ἐταῖραις
συνῶν, καὶ τὰς τοῦ πολέμου καιρὸς ὁ Θαιμάσιος κα-
θηδύπαθῶν. Ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξας,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν μάλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἐπραξα, Ἰτα-
λίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ ⁵ τὰ μέχρι Γα-

¹ Πάρον] *Indiæ regem.*

² Παρὰ Προυσίᾳ] *Bithyniæ regi, ad quem Annib. à Romanis victus se receperat; ceterum postea à Romanis postulatus, & Prusiæ fidem suspectam habens, hausto, quod inclusum annulo gestabat, veneno se confecit. Vid. Liv. lib. 39. c. 51.*

³ Νόμιμον δὲ, [ἔσ.] *Subaud: ἐποίησι.*

⁴ Ἐν Καπύῃ] *Vid. Liv. lib. 23. c. 17.*

⁵ Τὰ μέχρι Γαδίρων] *Subaud. χώρας & ἐκτεταμένα.*

VARIE LECT.

⁶ Γε. ἐταῖραις συνῶν *In MS. Gr. in editis itereais.*

θείρων ὑπαγόμεϑε; ἀλλ' οὐκ ἀξιομαχα ἔδοξέ μοι
ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοις ἤδη, καὶ δεσποτὴν ὁμολοῖσθαι.
Εἶρηκα· σὺ δέ, ὦ Μίνως, δικάζε· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολ-
λῶν καὶ ταῦτα. ΣΚ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμῶ
ἀκέσης. ΜΙ. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βελτίστε, ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;
ΣΚ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρ-
ρχιδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙ.
Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚ. Ἀλέξανδρου μὲν ἡτῶν εἶ-
ναι, τοῦ δ' Ἀννίβη ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτόν,
καὶ φυγεῖν καλισταγάσας ἀτίμως πῶς ἔν ἐκ ἀναι-
σχυντος ἔτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃς ὑδὲ
Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκώς αὐτόν, παραβάλλεσθαι
ἀξίω; ΜΙ. Νῆ Δί' εὐνύμονα φῆς, ὦ Σκηπίων. Ὡς
πρῶτῳ μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρῳ μετ' αὐτόν δέ,
σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβης, ὑδὲ ἔτος εὐκατα-
φρόνητος ὦν.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΤΙ τῆτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἀπαντες; ΑΛ. Ὁραῖς, ὦ Διόγενες· καὶ παρὰ-

¹ Σκηπίων Ἰταλιώτης] Scipio Africanus major.

² Ὁ καθελὼν Καρχιδόνα] Καθελὼν hic significat, *vici, expugnare*, non *delevi*, quod volunt Interpretes. Scipio enim de quo nunc agitur, Carthaginem tantum expugnavit, Vid. Liv. 26. delevit Africanus junior. Vid. L. Ep. lib. 51. African. autem juniorem hic non intelligi ex eo patet, quod inferius paulo se victum Annibalem in fugam dedisse asserat. Annibal enim occidit ann. Romae conditae 567. Vid. Liv. lib. 39. at tunc temporis Scip. Afric. junior erat infantulus; natus enim erat anno U. C. 565. Vid. Liv. lib. 44. cap. 44.

³ Καὶ φυγεῖν, ὅς.] Vid. Liv. lib. 30. c. 35. quinetiam in capite trigesimo septimo ejusdem libri dicit, sunt qui Annibalem ex acie ad mare pervenisse, inde praeparata nave ad regem Antiochum ex templo profectum tradant; postulantique ante omnia Scipioni, ut Annibal sibi traderetur, responsum esse, Annibalem in Africa non esse.

δοξον δὲ, εἰ ἀνθρώπου ὦν ἀπέθανον. ΔΙ. Ὁκοῦν ἡ Ἀμμων εἰσεύδετο, λείων ἑαυτὴν σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΔ. Φιλίππου δηλαδὴ· αὐτὸ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὦν. ΔΙ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Οὐμπεριάδος ὁμοία ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φιλίππου ἐξηπατήσθαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΔ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ νῦν δὲ ὅρα ὅτι ἄδαν ὕιες οὔτε ἡ μήτηρ, ἕτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἐλεγον. ΔΙ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἀχρηστὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπληστον Θεὸν εἶναι· σε νομίζοντες· ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί νῦν τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλελοιπας; ΑΔ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες. Οὐ γὰρ ἐφθασα ἐπισκεψαί τι περὶ αὐτῆς ἢ τῆτο μόνον, ὅτι ἀποθυήσκων. Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. Πλὴν ἀλλὰ τί γέλας, ὦ Διόγενες; ΔΙ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐπαίει ἡ Ἑλλάς, ἅρτί σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἰρούμενοι, καὶ σφαίρηγόν ἐπὶ τῆς βαρβαρύς, ἐντοὶ δὲ καὶ τοῖς δώδεκα Θεοῖς προσι-

¹ Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων, &c.] Olympias mater Alex. viro suo Philippo confessa fuerat se Alexand. non ex eo, sed ex serpente ingentis magnitudinis concepisse. Quā ex causā Olympiadem, velut stupri compertam, repudio dimisit. Alexander igitur cupiens originem divinitatis acquirere, simul & matrem infamiam liberare, ad Jovem Hammonem pergit, & per praemissos subornat antisites, quid sibi responderi velit. Ingentem templum statim antisites ut Hammonis filium salutant. Justin. lib. XI. c. 11.

² Περδίκκα] Vid. Diod. Sic. lib. 19.

³ Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Ellipsis est, quam sic supple, τί γὰρ ἄλλο ἐγίλασα, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην.

⁴ Καὶ τοῖς δώδεκα Θεοῖς] Diis majorum Gentium, quos huic disticho inferuit Ennius.

Juno, Vesta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars, Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

βάντες, καὶ νέως οἰκοδομούμεναι, καὶ θύοις ὡς δράκοντι¹ Οὐ
 νίῃ; ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μαιεδόνες ἔθωσαν; Α.Λ.
 Ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι, τρίτην ταύτην ἡμέραν ὑπὲρ
 σχοιῖται δὲ Πτολεμαῖος² ὁ ὑπασπιστής, ἦν πάλαι ἀγάγῃ
 σχολὴν ἀπὸ τῶν θούρων³ τῶν ἐν ποσίν, ἔς Αἴγυπτον
 ἀπαγαγὼν με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενόμεν ἐῖς τῶν Αἰγυπ-
 τίων θεῶν. ΔΙ. Μὴ γελάσω, ὦ Αλέξανδρε, ὁρῶν ἐν
 ἡμῖν ἔτι σε μαραινόντα, καὶ ἐλπίζοντα⁴ Ἀννέειν, ἢ Οσίρι
 γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεϊότατε, μὴ
 ἐλπίσης. Οὐ γὰρ θεμὶς ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ δι-
 απλευσάτων τὴν λίμνην, καὶ⁵ ἐς τὸν εἶσω τοῦ φοίνικος
 παρελθόντων· ἐ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰανός· οὐδὲ ὁ Κέρκερας
 εὐκαταφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἀν μάθοιμι παρὰ σὺν,
 πῶς φέρεις ὅπου⁶ ἀν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ
 γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπι-
 στάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσ-
 κυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάβυρα, καὶ τὰ μεγάλα
 ἡγρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐ-
 καίνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν,
 πορφυρίδα ἐμπεπορημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ
 τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταίε; οὐδὲ ταῦ-
 τά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἶεσθαι βα-
 ρύαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Α.Λ. Σοφός, ἀπάντων
 ἐκεῖνός⁷ κολακῶν ἐπιληπτότατος⁸ ὢν; ἐμὲ μόνον ἐπαι-
 στον τὰ Ἀριστέλης εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ,
 οἷα δὲ ἐπέσελλεν· ὡς δὲ κατεχρητό με τῇ περὶ παι-
 δεῖαν φιλοψυχίᾳ, θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς

¹ Τῶν ἐν ποσίν.] Periphrastica locutio pro τῷ σαρδόνει.

² Ἐς Αἴγυπτον.] Vid. Diod. Sic. lib. 18.

³ Ἀννέειν ἢ Οσίρι.] Duos apud Aegyptios Deos, quorum alter canis formâ, alter bovis colebatur. V. Diod. Sic. lib. 1.

⁴ Ἐς τὸν εἶσω.] Sub. τόπον.

τὸ κάλλει, ὡς καὶ τὸ μέγεθος· ὃν ταῖσθε, ἄρτι δ' ἔς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τὸν ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων γόης, ὧς Διόφenes, ἀνθρώπου, καὶ τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τὸτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις αἰσθητοῖς, ἀκατηριθμήσω μὴ κρῶν γε ἐμπροσθεν. ΔΙ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἀκούω γὰρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθα γε ἑλλέβορος ἐφύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενός τις, καὶ αὐθις τις, καὶ πολλάκις οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλες ἀγαθοῖς ἀνιῶμεν. Καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὄρω, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλὰς ἐπὶ σε ὁρμῶντας, ὡς διασπασαίντο, καὶ ἀμύναιτό σε ὧν ἔδρασας αὐτὲς. Ὡς τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βιάδιζε· καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΝΥΝ μὲν, ὦ Αλέξανδρε, ἐκ ἂν ἔξαρνός γε νοιοῖ μὴ ἐκ ἐμοῦ υἱὸς εἶναι· ἐγὼ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν. ΑΛ. Οὐδ' αὐτὸς ἡγνόεν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππε τῷ Ἀμύντῃ υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἔς τὰ πράγματα οἶόμενός εἶναι. ΦΙ. Πῶς λέλεις; χρήσιμον ἔδοκει σοι τὸ παρέχειν σεαυ-

¹ Ταῖσθε] Nota Emphasim articuli τοῦ ἀγαθοῦ signif. bonum, τὸ ἀγαθὸν sumptum bonum.

² Κλεῖτον καὶ Καλλισθένη] Clitum interfecit Alex. quod Philippi memoriam tueretur, & patrem plus quam filium laudaret; Calisthenem vero, quod illum pro Deo habere recusaverit. Vid. Just. lib. xii.

³ Ὡς ἔδρασας αὐτούς] Ellip. pro ὅτις ἐκείνων ὧν ἔδρασας αὐτούς.

τὸν ἐξαπαληθυσόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. Οὐ τῷ-
το· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάϊψάν με, καὶ ἐδείς ἐτι
ἀνθίσατο, οἰόμενοι Θεῷ μάχεσθαι· ὥς ῥα οὐκ ἐκράτην
αὐτῶν· ΦΙ. Τίνων ἐκράτησας σύ γὰρ ἀξιομάχων ἀνδρῶν,
ὅς δειλοῖς αἰεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ πτελταρια,
¹ καὶ γέγῃρα οἰσύναια προβεβλημένοις; ² Ἑλλήνων κρα-
τεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων, καὶ Αθηναίων, καὶ
τὸ Ἀρκάδων ³ ὀπλιτικόν, καὶ τὴν ⁴ Θετταλικὴν ἵππον, καὶ
τὰς Ηλείων ἀκονιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πτελταρικόν, ἢ
Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα
μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-
σοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἄβρων, ἐκ οἷσθα ὡς πρὸ σοῦ
μύριοι ⁵ μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, ἐδ' εἰς
χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ, πρὶν ἢ
τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων; ΑΛ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι
γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, ἐκ εὐκαλαφρόνητόν
τι ἔργον· ⁵ καὶ ὅμως ἐδιασέσας αὐτὰς, ἐδὲ προδοσίαις
ὠνύμενοι τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν· ἐδ' ἐπιώρκησα
πώποσε, ἢ ὑποσχόμενοι εἰψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἐπρα-
ξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα· καὶ τὰς Ἑλληνας δὲ, τὰς μὲν

¹ Καὶ γέγῃρα] Περσικὰ μὲν ἔστιν ὄπλον κυρίως τὰ γέγῃρα. Καλαχρηστικῶς δὲ
καὶ ἅπαν τὸ σιτίπασμα, εἴτε δημαλινόν, εἴτε καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης γέγῃρον ἐλέγχο.
Schol.

² Ἑλλήνων] Quae de Philippo sequuntur, videre est in Diod. Sic.
lib. xvii.

³ Ὀπλιτικόν] post ὀπλιτικόν & πτελταρικόν subauditur πλῆθος vel στρα-
τεύματα.

⁴ Μετὰ Κλεάρχου] Vid. Diod. Sic. lib. 14. & Ξενόφ. Κύρου ἀναβ.
lib. 1.

⁵ Καὶ ὅμως, Ἑ'c.] Tangit patris cauponium, de quo Demosth. &
alii. Bourdel.

VARIÆ LECT.

⁵ Γε. Θετταλικὴν ἵππον In MS. Græv. in vulgat. Θετταλὸν ἵππον.

ἀναιμωτὴ παρέλαβον, * Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκύνεις ὅπως
μετῆλθον. ΦΙ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ αἰπήγ-
γειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διαλέσας μεταξὺ δευ-
τέρῃ ἐφόνευσας, ὅτι ² με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπα-
νέσαι ἐτόλμησε. σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα
καίαιβαλὼν, κἀνδυν, ὡς φασι, μενέδους, καὶ τιάραν
ὀρθὴν ἐπέθε, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὲρ
ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους, καὶ τὸ πάντων γελοιότατον,
ἱμνῶ ³ τὰ τῶν νενικημένων ἰῶ γὰρ λείπει ὅσα ἄλλα
ἐπραξας, ⁴ λέουσι συγκατακλείων πεσπαυμένους ἀν-

* Θηβαίους δὲ] Thebanis Alexander bellum ideo intulit, quod
cum aliis Græciæ civitatibus ab eo Persicam bellum aggressuro de-
fecerant, nec postea precibus nec deprecatione usi sunt: itaque visis gra-
vissimis quaque supplicia miserrima captivitatibus experti sunt. Just.
lib. 11. Vid. & Diod. Sic. lib. 17.

² Μὲ πρὸς τὰς σὰς πράξεις] Hoc modo dixisse Ciceronem observat
Gronovius, Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut eæ
orationibus *Lyfimachus* comparetur; & Justinum, *Lydorum* reges fuere
variis casibus memorabiles; nullus tamen *fortune Candauli* com-
parandus.

³ Τὰ τῶν νενικημένων] Subaud. ἱμνῶ.

⁴ Λέουσι συγκατακλείων, [Sc.] Ad *Lyfimachum* *Agathoclis* F.
respicit, qui virtutis & philosophiæ palmam inter ceteros tulit. Ad
hunc autem modum se habet historia: *Alex.* *Callisthenem* philo-
sophum, quod cum adorare recusaverat, abscissis auribus, naso, labiis-
que deforme ac miserandum spectaculum reddidit, & cum cane in cævecā
clausum ad metum ceterorum circumtulit: tunc *Lyfimachus* (audire
Callisthenem, & præcepta ab eo virtutis accipere solitus) misertus
tantī viri, venenum ei in remedia calamitatum dedit. Quod tam egre
tulit *Alexander*, ut eum leoni ferocissimo objici juberet. Justin. lib. XV.
ubi & plura: γάμου δὲ τοιοῦτος respicit ad captivas mulieres ab
eo in matrimonium receptas; Justinus enim de *Statira* in matrimo-
nium receptā loquens, vocat *crimen regis*; *Arrianus* autem in 4 lib.
de *Alexand.* Expedit. de *Rhoxane* *Oxyartis* filiā loquens, scribit,
Alexandrum ejus amore captum, nihilominus tamen contumeliam, utpote
captivæ, inferre noluisse, matrimonio autem dedignatum non fuisse. Quod
quidem *Alexandri* factum laude potius quam reprehensione dignum cen-
suerim. Vid. Epit. *Arriani* de *Alex. Exped.* *Diodoro* *Siculo* an-
nexam.

δρας,

δρας, καὶ γάμους, τοιοῦτας γαμῶν, καὶ Ἡφαισίῳνας
ὑπεραγαπῶν· ἐν ἐπὶ ἡγεσθαι μόνον αἰετοῦ, ὅτι ἀπέσχη
τῆς τοῦ Δαρείου γυναίκος καλῆς οὐσης, καὶ τῆς μητρὸς
αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθη βασιλικὰ γὰρ
ταῦτα. ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, ἐκ ἐπα-
νεῖς, καὶ τὸ ἐν Οἰξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι· εἰς τὸ
ἐντος τοῦ τείχεος, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύμασι; ΦΙ.
Οὐκ ἐπαινῶ τῆτο, ὦ Αλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν
εἶναι οἶμαι καὶ τίμωσκεσθαι πῶς τὸν βασιλεῖα, καὶ
προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοὶ τοιοῦτο ἡμῖς
συνέφερε· Θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ πῶς τρωθείης,
καὶ βλέποιν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον,
αἵματι ῥέομενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα
γέλως ἦν τοῖς ὄρωσι καὶ ὁ Ἀμμων γόης, καὶ ψευδόμαν-
τις ἡλέιχεθ'· καὶ οἱ προφῆται, κάλακες, ἡ τίς ἐκ αὐ-
τῶν ἔλελεσεν ὄρων τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεό-
μενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὥστε ἤδη τέθυ-
κας, οὐκ οἶε πολλὰς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκ-
είνην ἐπικερτομένης, ὄρωντας τὸν νεκρὸν τοῦ Θεοῦ ἐκλά-
δην κείμενον, μυδῶντα ἤδη, καὶ ἐξωδηκότα, κατὰ νόμον
σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὃ
ἔφης, Αλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο κρᾶν εἶναι ῥαδίως, πολὺ
σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν καθορθομένων. Πᾶν γὰρ
ἔδοκει ἐνδεές, ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. ΑΛ. Οὐ ταῦ-
τα φρονέσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με· καίτοι τὴν Ἀορνον

¹ Τῆς τοῦ Δαρείου, (ἔστ.) Vid. Diod. Sic. lib. 17.

² Εἰς Οἰξυδράκαις] India gens erant Oxydracæ. Vid. Diod. Sic. lib. 16.

³ Εἰς τὸ, (ἔστ.) Subaud. Χάριον.

⁴ Αορνον] Petra apud Indos miræ asperitatis et altitudinis, Just. lib. 12. Vid. & Diod. Sic. lib. 17.

ἐκείνην, ἔθ' ἑτέρῃ ἐκείνων λαβόντῃ, ἐγὼ μόνῃ εἰ-
ρωσάμην. ΦΙ. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνῆος λέ-
γεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ
ἐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, ἔδδ' τὸν τύπον ἀπομαθῆσθαι,
καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν;

ΑΧΙΛΛΕΩΣ καὶ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

ΟΙΑ πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά σοι
εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς αἰετὴν καὶ ἀνάξια τοῖν
διδασκάλοις ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοίνικῃ· ἡκροώ-
μην γὰρ ὅποτε εἴφης βούλεσθαι· ἐπάρχερος ὢν, θητεύειν
παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίον πολὺς εἴη, μάλ-
λον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. Ταῦτα μὲν ἔν,
ἀγεννῆ τινα φρύα, δειλὸν, καὶ πέρα τῆ καλῶς ἔχοι-
τος φιλόζων ἰσως ἐχρῆν λείπειν τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν,
τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ ἔτω
περὶ αὐτῷ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνῃ, καὶ ἐναντιότης
πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ.² ὅς, ἐξὸν ἀ-

¹ Ἐπάρχερος; ὢν] Homeri locum respicit,

Βυλόμεν καὶ ἐπάρχερος ἰὼν θητεύμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίον πολὺς εἴη,
Ἡ πᾶσιν νεκροῖσι καὶ ἀφθιμένοις ἀνάσσειν.

Od. x. v. 488.

² ὅς, ἐξὸν.] Sunt qui non quartum modo, sed & primum & sextum casum genitivi loco absolute usurpari existiment, ut ἀνι-
ξαίης τῷ σώματος πόρες πάλιν γίνεσθαι τὸ πῦρ, *apertis meatibus corporis, rursus fit ignis*. Arist. Οἷς γινόμενοις πῶς ἐκ εὐκότως μέγα φρονέτης; *quibus factis, quomodo non merito de te magnifice sentias?* Illoc. sic & ἀκούειν, *audito, προσελαβόμενον, mandato, ἐξὸν, cum liceret, δέον, cum oporteat*, &c. sed melius, ut opinor, quibus hæc & similia ἑλληνικῶς poni videntur, & hoc modo supplenda; ὅταν ἀνιξαίης ὢσιν, &c. σὺν οἷς γινόμενοις, &c. μετὰ τὸ ἀκούειν πρᾶγμα, μετὰ τὸ προσελαβόμενον πρᾶγμα, sic & μετὰ τὸ ἐξὸν πρᾶγμα, μετὰ τὸ δέον πρᾶγμα. Metā enim in *postquam* cum verbo satis commodè resolvi potest.

λεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι ¹ πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν
 προεῖλε τὸν μετὰ τῆς αἰσθῆς δόξης θάνατον. ΑΧ. ὦ
 παῖ Νέσφορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρο² ἔτι τῶν ἐν-
 ταῦθα ὦν, τὸ βέλιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν αἰνοῶν, τὸ
 δύσηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τῷ βίῳ· νῦν δὲ συνή-
 μι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ
 ἀνω ραψωδῆσουσι. Μετὰ νεκρῶν δὲ, ὁμομιμία. Καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὃ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεσιν·
 ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ
 κατ' ἕδρην ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρώων
 νεκροὶ δεδιάσι με, ἔτε οἱ τῶν Αἰχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰση-
 γορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡ μὲν κακός, ἡ δὲ
 καὶ ἐσθλός· ταῦτά με ἀνία, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ Διηέω
 ζῶν. ΑΝ. Ὅμως τί θν' ἂν τις πάθοι, ὃ Ἀχιλλεῦ;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαν-
 τας. Ὡς ἐχρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι
 τοῖς διαβλαγμένοις. Ἄλλως τε ὅρας τῶν ἐταίρων ὅσοι
 περὶ σέ ἐσμεν οἶδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Οδυσσεὺς ἀφίξε-
 ται πάντως. Φέρει δὲ παράμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῷ πράγ-
 ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὅρας τὸν
 Ἡρακλέα καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαύμαστος ἀνδρας,
 οἳ ἐκ ἂν οἶμαι δεξαίντο ἀνελθεῖν, εἰ τις αὐτὸς ἀναπέμ-
 ψειε Διηεσόντας ἀκλήροισ καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; ΑΧ.
 Ἑταιρική μὲν ἡ παραινέσις. Ἐμὲ δὲ ἐκ οἷδ' ὅπως ἡ
 μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιῶ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον
 εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χεῖρες ἐσέ, καθ' ἡσυχίαν
 αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝ. Οὐκ. Ἀλλ' ἀμείνεις, ὃ Ἀχιλλεῦ.
 Τὸ γὰρ ἀνωφελές τῷ λείπειν ὀρώμεν. Σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέ-
 ρειν, καὶ ἀνέχεσθαι ³ δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλῳα ἐφλα-
 μεν ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

¹ Πολυχρόνιον βασιλεύειν. Vid. Hom. II. 4. v. 410.

V A R. L E C T.

² Γ2. Δέδοται in MS. Grævius.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ καὶ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τι σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐσῶς; ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπό-
 λωλα ὑπὸ τῷ δίψους. ΜΕ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμεναι κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. Οὐδὲν ὀφελῶ, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἰσθῆται με. Ἦν δὲ ποῖε καὶ ἀρῦσθαι, καὶ προσενέγκω τῷ σόμασι, ¹ καὶ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρ-
 ρυέν, ἔκ οἷδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. ΜΕ. Τεράσιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ καὶ δεῖ τοῦ πιεῖν; καὶ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία περ τέθραπται, ὅπερ καὶ πεινῆν, καὶ διψῆν ἐδύνατο. Σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἐτι ἡ διψῶς, ἢ πίνεις; ΤΑΝ. Τῷτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ² ὥς σῶμα οὔσαν. ΜΕ. Ἀλλὰ τῷτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψει κολάζεσθαι. Τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἔσαι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτῆ ἀποθάνης; ἔχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον ἄδην, ἢ Θάνατον ἐνέϋθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. Ὅρθως μὲν λέγεις. Καὶ τοῦτο δ' ἔν μέρος τῆς κατὰδίκης, τὸ ἐπιθυ-

¹ Οὐ φθάνω βρέξας] φθάνω præcedente negatione καὶ, & sequente καὶ in alio membro, significat idem quod ἅμα καὶ in diversis membris, i. e. ut primum, continuo, ut ἐκ ἐφθῃ ἐλθὼν, καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐνδείξας, idem est, quod ἅμα ἦλθε, καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐνδείξας, ut primum venit, continuo honoris cupiditatem ostendit. Vid. Viger.

² Ὡς σῶμα οὔσαν.] Particip. cum ὥς conjunctum vicem optativi aut subjunct. præstat, ut, ὥς σῶμα οὔσαν idem sonat, quod ὥς ἂν σῶμα εἴη. Vid. Viger.

μεῖν πιεῖν, μηδὲν δεόμενον. ΜΕ. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτεια γε ἔλλεβόρου νῆ Δία· ὅσις τὸναντίον τοῖς ὑπὸ λυγίωνων κυνῶν δεδωγμένοις πέπονθας, καὶ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένῳ. ΤΑΝ. Οὐδὲ τὸν ἔλλεβoron, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν· γένοιτό μοι μόνον. ΜΕ. Θάρρει, ὦ Τάνταλε· ὡς ἔτε σὺ ἔτε ἄλλῳ πίνεται τῶν νεκρῶν. Ἀδύνατον γάρ· καίτοι καὶ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καλῆς δίκης διψῶσι, τῷ ὕδατος αὐτὰς ἔχοντες ὑπομένοντες.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΙΑΚΟΥ, ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ,
ΕΜΠΕΔΟΚΛΟΥΣ, καὶ ΣΩΚΡΑΤΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΠΡΟΣ τοῦ Πλάτωνος, ὦ Αἰακέ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν αἵδου πάντα. ΑΙ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα· ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάθανε. Οὐτοσί μὲν ἔτι Κέρβερός ἐστιν οἶσθαι· καὶ τὸν πορθμέα τῆτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιῶν. ΜΕ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ερινυῖς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τὰς πάλαι δείξον, καὶ μάλιστα τὰς ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙ. Οὐτῷ μὲν Ἀγαμέμνων· ἔτῳ δ' Ἀχιλλεύς· οὐτῷ δὲ Ἰδομενεὺς πηλείων· ἔπειτα Ὀδυσσεύς· εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. ΜΕ. Βαβαί. Ὁμηρε, οἶά σοι τῶν ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα,

¹ Ὡς ἀληθῶς] Ὡς redundat.

² Ὡς οὐτε] Ὡς interdum idem est, quod ita, καὶ γὰρ quoniam, etc. nim. Vid. Devarium de Græcæ Linguae particulis.

κόνις πάνηα, κ' λῆρ' πολύς·¹ ἀμενηνὰ ὡς ἀλη-
θῶς κάρηνα. Οὐτ' δέ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐσί; Αἱ. Κῦρός
ἐσιν. Οὐτ' δέ Κροῖσ'· κ' παρ' αὐτῷ Σαρδανάπα-
λος· ὁ δ' ὑπὲρ τέττες, Μίδα'· ἐκεῖν' δέ Ξέρξης. ΜΕ.
Εἴτα σέ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλάς ἔφριττε,² ξευλῶντα
μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυ-
μῆναι; οἱ δέ κ' ὁ Κροῖσός ἐσί; τὸν Σαρδανάπαλον δέ,
ὦ Αἰακὲ, πατάσθαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. Αἱ.
Μηδαμῶς. Διαθρύψεις γὰρ αὐτὲ τὸ κρανίον γυναικεῖον
όν. ΜΕ. Οὐκὲν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀν-
δρογύνῃ ὄντι. Αἱ. Βέλει σοὶ ἐπιδείξω κ' τὰς σοφάς;
ΜΕ. Νὴ Δία γε. Αἱ. Πρῶτος ἔτος σοι ὁ Πυθαγόρας
ἐσί. ΜΕ. Χαῖρε,³ ὦ Εὐφορβέ, ἡ Ἀπολλον, ⁴ ἡ ὅ,
τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥ. Νὴ, κ' σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕ. Οὐκ
ἔτι⁵ χρυσῆς ὁ μηρός ἐσί σοι; ΠΥ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε
ἰδῶ

¹ Ἀμενηνὰ, Ἑρ.] Ad Hom. locum respexit, Od. κ'. v. 251.

Πολλὰ δὲ γυνᾶσθαι νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα. Græv.

² Ξευλῶντα μὲν τὸν, Ἑρ.] Vid. Herod. lib. 7. & Juv. Sat. X.

*Ille tamen qualis rediit Salamine reliciā,
In Corum atque Eurum solitus sevivere flagellis
Barbarus, Æolio nunquam hoc in carcere passos,
Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigæum?*

³ Ω Εὐφορβέ, Ἑρ.] Allusum est ad Pythagoræ dogma περὶ τῆς με-
τεμψυχώσεως. Pythagoras enim dixit se primo fuisse Æthalidem,
deinde Euphorbium, postea Hermotimum, quarto Pyrrhum, Delium
piscatorem, postremo Pythagoram. Cur autem & Apollinem dicat
Menippus, hoc in causâ est, scilicet quod discipuli ejus propter
formam venustissimam pro Apolline illum habuerint. Vid. Diog.
Laert. lib. 8. & Ælian. qui in Var. Hist. lib. 11, Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι
τῶν Κροτωνιατῶν τὸν Πυθαγόραν Ἀπόλλωνα ὑπεβόρειον προσαγορεύεσθαι.

⁴ Η ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς] Integre, καθ' ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς ὄνομα καλεῖσθαι.

⁵ Χρυσῆς ὁ μηρός] De aureo femore Pythagoræ meminit Lu-
ciānus in alio Dialogo, cui titulus *Vitarum Auditio*; Iamblichus in
vit. Pythag. c. 28; nec non & Diog. Laert. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτὶ
γυμνωθεῖν

ἴδω εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕ. Κυάμους, ὦ γαθέ·¹ ὥσε εἰ τῷτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δοῖμαι· ἔμαθον γάρ, ² ὥς ἔδεν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλὰι τοκῆων ἐνθάδε. Αἲ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Εἰρηκίδης, καὶ Θαλῆς ἐκεῖ·³ καὶ παρ' αὐτῶν Πιττακός, καὶ οἱ ἄλλοι· ⁴ ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσιν, ὥς ὁρᾷς. ΜΕ. Ἄλυποι ἔσσι, ὦ Αἰακέ, μόνοι, καὶ φαιδρὸι τῶν ἄλλων. Ὁ δὲ σποδῶ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκίαιναῖς ὅλῳ ἐξηυθῆκας, τίς ἐσιν; Αἲ. ⁴ Εμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτης παρών. ΜΕ. Ὡ χαλκόπε βέλτισε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὴν κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε. ΜΕ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐ-

γυμνασίῳ τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χερσὶν. Porphyrius ait id eum ostendisse Abaridi Sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut, eo viso, pro certo haberet. Leeds.

¹ Ὡς οὐ τοῦτο, ἔσ.] E Pythagoræ præceptis erat Ἀπίχισθι κυάμων. De quo Menægius in observat. in lib. 8. Diog. Laertii, *Multa*, inquit, *causæ afferuntur, propter quas Pythagoras fabis abstinendum decreverat; de quibus videndus Lilius Gregorius Giraldus in Syntagmate de Pythagoricis Symbolis. Quod vero tot causæ hujusce prohibitionis afferantur, id ipsum argumento est veram ignorari. Nec mirum; cum hoc præceptum abditum occultumque profanis esse voluerit Pythagoras: adeo ut Timæa Pythagorica, cum eam Dionysius cogeret id mysterium revelare, ipsa arcanum ne proderet, mordicus sibi linguam præcidens, in faciem Tyranni exspuisset dicatur. Rem narrat Iamblich. in Vit. Pythag., & Olympiodorus ad Platonis Phædonem.*

² Ὡς ἔδεν, ἔσ.] Alludit ad hunc versum,

Ἰσον τοι κυάμους τρώειν κεφαλὰς τε τοκῆων.

i. e. æquè malum est edere fabas ac parentum capita. "Ἐχουσι συμβαυδῖται.

³ ἑπτὰ δὲ πάντες] Septem Græciæ Sapientes.

⁴ Εμπεδοκλῆς] Philosophus & Poeta Agrigentinus, de quo Horatius ad Pisones,

Deus immortalis haberi
Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Ætænam
Influxit.

ταῖς κρηπίσιν ἐκ ἄξιον ὄν]α, πλὴν ἀλλ' ἔδεν σε τὸ
 σόφισμα ὥνησεν· ἐφωράθη γὰρ τεθνεώς. Ὁ Σώκρά-
 τής δέ, ὦ Αἰακέ, πῶς ποτε ἄρά ἐσι; Αἱ. Μετὰ Νέ-
 σφορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖν' ᾧ ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕ.
 Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπερ ἐνθάδε ἐσίν. Αἱ. Ὅρας
 τὸν φαλακρόν; ΜΕ. Ἀπαντες φαλακροὶ εἰσιν· ὥς περ πάν-
 των ἂν εἴη τὸ τοῦτο τὸ γινώρισμα. Αἱ. Τὸν σιμὸν λέγω.
 ΜΕ. Καὶ τῶθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. ΣΩ. Ἐμέ-
 ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκράτης.
 ΣΩ. Τί τὰ ἐν Αθήναις; ΜΕ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλο-
 σοφεῖν λέγουσι· καὶ τὰ γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βα-
 δίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί·
 τὰ δ' ἄλλα ἐώρακας, οἶμαι, οἷ' ἤκε παρὰ σοὶ Ἄ-
 ρίσιππος, καὶ ἡ Πλάτων αὐτός· ὁ μὲν ἀποπνέων μύρον,
 ὁ δὲ τὸς ἐν Σικελίᾳ τυράννης θεραπεύειν ἐκμαθὼν.
 ΣΩ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονέουσιν; ΜΕ. Εὐδαίμων, ὦ
 Σώκρατες, ἀνθρώπων εἴ τὰ γε τοιαῦτα· πάντες ἐν σε
 θαυμάσιον οἶονταί· ἀνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα (δεῖ γὰρ αἶμαι τάληθές λέγειν)· ἔδεν
 εἰδότα, ΣΩ. Καὶ αὐτὸς ἐφασκον ταῦτα πρὸς αὐτὸς· οἱ
 δὲ εἰρωνείαν ὥοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΜΕ. Τίνες δὲ ἔτοί-
 μισιν εἰ περὶ σέ; ΣΩ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος,

¹ Ἀρίστιππος] Aristippus erat Cyrenajcus, Socratis auditor: sed de voluptate cum Epicuro fensit. Hunc Diogenes, quod Dionysio aliif- que ventris gratiā adularetur, Regium Canem appellavit. V. D. Laertium in Vit. Aristippi.

² Πλάτων] Plato erat sectæ Academicæ princeps. De cujus luxu- riā vid. Theodoret. *Θεραπευτ.* β. Grævius. *Quin & Athenæus*, lib. 11. *Deipnos*. — Εφίππος ὁ Κωμικοποιὸς ἐν ναυᾷ Πλάτωνά τι αὐτὸν καὶ τῶν γνωρίμων τινὰς κοκωμοῖδην, ὡς καὶ ἐπ' ἀρτυρίῳ συκοφαντήσας, ἐμ- φαίνων, ὅτι καὶ πολυτελῶς ἡσυχάζοιτο, καὶ ὅτι τῆς εὐμορφίας τῶν καθ' ἡμᾶς ἀστεργῶν παλαιὰν πρόνοιαν ἐποιούητο.

³ Οὐδὲν εἰδότα.] Alludit ad id quod fertur Socratem dixisse, ipsum se nihil scire id unum scire.

καὶ ὁ τῷ Κλεινίᾳ. ΜΕ. Εὖτε, ὦ Σώκράτης, ὅτι καὶ ταῦθα μέτει τὴν σαυτῇ τέχνην, καὶ ἐκ ὀλιῶρεϊς τῶν καλῶν. ΣΩ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πρᾶττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατὰκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕ. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν· εἰκα γοῦν ἐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμαζόντων ἀκῶν. Αἰ. Καγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν. Τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθὶς ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕ. Ἀπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰάκέ.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ καὶ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἶπέ μοι πρὸς τῆς Στυγός, οἷον ἦν ὁ Σωκράτης, ὅποτε κατῇ πρὸς ὑμᾶς. Εἰκὸς δέ σε Θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπῃ ἐθέλοις. ΚΕΡ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπῳ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ἐπ' αὐτῷ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν, καὶ τῆτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶσιν ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰς τὸ χάσμα, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καγὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν¹ δακῶν τῷ κωνεῖῳ, κατέσπασα τοῦ ποδοῦ, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτῇ παιδίᾳ ὠδύρετο, καὶ παντοῖον ἐγένετο. ΜΕ. Οὐκ ἔν σοφιστῆς ὁ ἀνθρωπῶν ἦν, καὶ ἐκ ἀληθῶς καλεφρόνει τῇ πρᾶγματι; ΚΕΡ. Οὐκ. Ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἐώρα, καλε-

¹ Ο τοῦ Κλεινίου] Alcibiades.

² Δακῶν τῷ κωνεῖῳ] Ad mortis genus, quam ex sententiâ ab Atheniensibus latâ tulit Socrates, alludit. Vid. Plat. Phæd.

δρασύνη, ὡς δῆθεν ἐκ ἁκῶν πεισόμενοι, ὃ πάντως
 ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί. Καὶ ὅλως,
 περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῆ
 σομίας τολμηροὶ καὶ ἀνδρείοι.¹ τὰ δ' ἐνδοθεν, ἑλεγχος
 ἀκριβής. ΜΕ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι καλεηλυθέναι ἔδοξα;
 ΚΕΡ. Μόνον, ὦ Μενίππε, ἀξίως τῆ γένεος, καὶ Διο-
 γένους πρὸς σὺ. ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆειε, μηδ'
 ὠθέμενοι, ἀλλ' ἐθελεύσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παρα-
 γεῖλαντες ἅπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΜΕΝΙΠΠΟΥ, καὶ ΕΡΜΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

ΑΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρρα, τὰ πορθμῖα. ΜΕ.
 Βόα, ² εἰ τῆτό σοι ἡδῖον, ὦ Χάρων. ΧΑ. Ἀπό-
 δος, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕ. Οὐκ ἂν
 λάβοις παρά τῃ μὴ ἔχοντι. ΧΑ. Ἐστὶ δὲ τις ὁβολὸν
 μὴ ἔχων; ΜΕ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ
 δέ, ἐκ ἔχω. ΧΑ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλέτωνα,
 ὦ μισαρε, ἦν μὴ ἀποδώς. ΜΕ. Καγὼ τῷ ξύλῳ σὺ
 παλάσας διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑ. Μάτην ἐν ἔσῃ
 πεπλευκῶς τοσούτον πλεν. ΜΕ. Ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμῶ
 σοι ἀποδοῦ, ὅς με παρέδωκέ σοι. ΕΡ. Νῆ Δία ὀναί-
 μην, ³ εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑ.

¹ τὰ δ' ἐνδοθεν] Ellipsis est, quam vel hoc modo supple, —
 τὰ δ' ἐνδοθεν γινόμενα ἑλεγχός ἐστιν ἀκριβὲς οἷός ἐστιν, quæ vero intus ab
 ipsis sunt, accurata sunt indicia, quales sint; vel (quod malle videtur
 Hemsterhuls) κατὰ δὲ τὰ χρεῖα τὰ ἐνδοθεν ὄψα, ἑλεγχός ἐστιν ἀκριβὲς τοῦ διεῖ
 αὐτῶν, reddit enim, Porro intus cum sunt argumentum (adeft) accura-
 tum (formidinis eorum et trepidantis animi.)

² Εἰ τῆτό σοι ἡδῖον] Subaud. ἡ σιγαῖν.

³ Εἰ μέλλω ὑπερεκτίνειν] Si futurum est ut solvam, vel si solvere
 debeam; μέλλω enim interdum significat debeo. Vid. Budæi Comm.
 Ling. Græcæ.

Οὐκ ἀποσῆσομαί σε. ΜΕ. Τέτρωγε ἕνεκα νεωλκήσας
τὸ πορθμεῖον, παρὰ μιν πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω,
πῶς ἂν λάβοις; ΧΑ. Σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κομίζεαι δέον;
ΜΕ. Ἦδειν μὲν, ἐκ εἶχον δέ. Τί ἔν; ἐχρῆν διὰ τῆτο
μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑ. Μόν^Θ ἔν αὐχῆσεις προῖκα πε-
πλευκέναι; ΜΕ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτισε· κ' γὰρ
ἤνλησα, κ' τῆς κώπης ἐπελαβόμην, κ' ἐκ ἑκλαιον μόν^Θ
τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. ΧΑ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς
τὰ πορθμῖα· τὸν ὅσολόν ἀποδῶναί σε δεῖ· εἰ γὰρ θέ-
μις ἄλλως γενέσθαι. ΜΕ. Οὐκ ἔν ἀπάγαγέ με αὐθις
εἰς τὸν βίον. ΧΑ. Χαρίεν λέγεις, ἵνα κ' πληγὰς ἐπὶ
τέτρω παρὰ τῇ Αἰακῇ προσλάβω. ΜΕ. Μὴ ἐνόχλει
ἔν. ΧΑ. Δειῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις. ΜΕ. Θέρμους,
εἰ θέλεις, κ' τῆς ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑ. Πόθεν τῆ-
τον ἡμῖν, ὦ Ερμῆ, τὸν κύνα ἤταες; οἷα δὲ κ' ἐλάλει
παρὰ τὸν πλῆν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων κατ' ἀγελῶν, κ'
ἐπισκώπων, κ' μόν^Θ ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡ.
Ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύ-
θερον ἀκριβῶς, ¹ κ' ἐδενὸς αὐτῷ μέλει. Οὗτός ἐστιν ὁ
Μένιππος. ΧΑ. ² Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτὲ; ΜΕ.
³ Ἄν λάβης, ὦ βέλτισε· δις δὲ ἐκ ἂν λάβοις.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω Καρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, κ' πάντων ἡμῶν
προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασι-

¹ Κ' ἐδενὸς αὐτῷ μέλει] Pro καὶ περὶ ἐδενός, &c.

² Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτὲ] Hic aliquid, quod pro suâ cuique sen-
tentiâ licet adjicere, eleganter suppressitur; hæc enim suppressio,
quam ἀποσιώπησιν vocant, terrori incutiendo non parùm inservit:
ut in illo Virg. Æn. 1.

Quos ego—sed motos præstat componere fluctus.

λεία μὲν, ¹ ὧ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπά-
 σης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγα-
 γόμεν, καὶ ἄχρι Μιλήτης ἐπέβην, ² τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας
 καὶ ἀσπρεφόμεν. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πο-
 λέμοις καρτερός. ³ τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Αλικαρνασσῶ
⁴ μνημεῖα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ⁵ ἡλίκον καὶ
 ἄλλ. νεκρός, ἀλλ' ἔδδ' ἔτις ἐς κάλλ. ἐξησκημένον,
 ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθ. τε
 καλλίσου. οἷον ἔδδ' νεῶν εὖρη τις ἀν' ῥαδίως. Οὐ δο-
 κῶ σοι δικαίως ἐπὶ τέτοις μέγα φρονεῖν; ΔΙ. Ἐπὶ τῇ
 βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τῆ τάφ. ;
 ΜΑΥ. Νῆ Δι' ἐπὶ τέτοις. ΔΙ. Ἀλλ' ὧ καλὲ Μαύ-
 σωλε, ἔτε ἡ ἰσχὺς ἐστὶ σοι ἐκείνη, ἔτε ἡ μορφή πάρεσιν
 εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, καὶ
 ἔχω εἰπεῖν τίν. ἐνεκα, τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν αὐ-
 τῷ ἐμῷ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά. καὶ τὰς ὀδόν-
 τας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀφηρή-
 μεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. Ὁ δὲ τάφ., καὶ
 οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως
 εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τὰς ξένας, ὡς
 δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. Σὺ δὲ, ὧ βέλτιστε,
 ἔχ' ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τῆτο φῆς,
 ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικέτοις λίθοις
 πιεζόμεν. ΜΑΥ. Ἀνόνητα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα;

¹ Ω Σινωπεῦ] Sinopenfis dicitur Diogenes, à Sinope, urbe maritimâ Paphlagoniæ, ubi natus erat.

² Τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας] Subaud. μέρη.

³ Τὸ δὲ μέγιστον.] Τὸ pro ὃ sumitur, & vox ἐστὶ subauditur.

⁴ Μνημεῖα παμμέγεθες] De quo. Aul. Gell. lib. 10. & passim Poetæ.

⁵ Ἠλίκον] Integre, τηλικέτον, ἡλίκον.

⁶ Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Verbum εἶμι aliis infin. modi verbis additum, five absolute & per se, five subauditâ voce δυνατός vel οἷον eleganter pro δυναμαι usurpatur.

καὶ ἰσότημῳ ἔσαι Μαύσωλῳ καὶ Διογένης; ΔΙ. Οὐκ ἰσότημῳ, ὦ γενναϊότατε· ἐγὼ γάρ. Μαύσωλῳ μὲν γὰρ οἰκώζεται, μεμνημένῳ τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤετο· Διογένης δὲ καταβλάσεται αὐτῷ. Καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρνασσῶ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τῷ μὲν σώματι εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, ἐκ οὐδενὸς ἔδδ' γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τέττο. Λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῷ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς, ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν ἀνδραποδέσασθε, τῷ σὲ μνηματιῳ, καὶ ἐν βεβαιότερῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ, καὶ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ν Ι Ρ Ε Υ Σ .

ΙΔΟΥ δὴ Μένιππῳ ἔτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. Εἰπέ, ὦ Μένιππε, ἐγὼ καλλίων σοι εἰμὶ; ΜΕ. Τίνες δὲ καὶ ἐσε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τῷτο εἶδέναι. ΝΙ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. ΜΕ. Πρότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ἔν ὁ Θερσίτης; ἔδδ' ἔγω γὰρ τῷτο δῆλον. ΘΕΡ. Ἐν μὲν ἤδη τῷτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίως εἰμὶ σοι, καὶ ἔδδ' ἐν τηλικῷτον διαφέρεις, ἥλικον σε Ομηροῦ ἐκεῖν ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἢ ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοβὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, ἔδδ' ἐν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. Ὁρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. ΝΙ. Ἐμέ γε τὸν Αἰλαΐας καὶ Χάροπ, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλιον

¹ Ἀπάντων εὐμορφότατον] Vid. II. β. v. 672.

VARIÆ LECT.

² Γρ. Ορα σὺ δὲ in MS. Græv. in vulg. ὤρα δὲ σοι.

ἡλθόν.

ἦλθον. ΜΕ. Ἀλλ' ἔχει καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλις. ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια τὸ δὲ κρανίου ταύτη μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τῆς Θερσίτης κρανίης, ὅτι εὐθρυπῆλον τὸ σὸν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙ. Καὶ μὴν ἔρξ Ομηρον, ὅποιος ἦν, ὅποτε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕ. Οὐεῖρατά μοι λείπεις. Ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ, αἱ τότε ἴσασιν. ΝΙ. Οὐκὲν ἐγὼ ἐνλαύθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Οὔτε σὺ, ἔτε ἄλλῳ εὐμορφῷ· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἅδῃ, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τῷτο ἱκανόν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ καὶ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ἮΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς Θεὸς ὢν ἐπιθυμῆσαις ἀποθανεῖν. ΧΕΙ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκυσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὀρέσ, ἀθάνατος εἶναι δυνάμεν. ΜΕ. Τίς δέ σε ἔρως τῆς θανάτου ἔσχεν, ἀνερᾶς τοῖς πολλοῖς χρήματ'; ΧΕΙ. Ἐρῶ πρὸς σέ· ἐκ ἀσύνητον ὄντα. Οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. ΜΕ. Οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὀρεῖν τὸ φῶς; ΧΕΙ. Οὐκ, ὦ Μένιππε. Τὸ γὰρ ἡδὺ ἔβωλε ποικίλον τι καὶ ἐκ ἀπλῆν ἡγεῖμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίκ, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολοθεῖν θάτερον θάτερον· ἐνεπλήσθην γὰρ

¹ Ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, ἔ. c.] Elliptica oratio, pro ἐγὼ δὲ ἴσθμι ἂν βλέπω, καὶ ἂν νῦν ἔχεις· οἱ δὲ τότε ζῶντες (vel ὄντες) ἴσασιν ἐκεῖνα.

² Ἦκυσας, ὦ Χείρων] Chiron est Deus mortuus. V. Apollod. lib. 2. Gravius.

αὐτῶν. Οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ
μελασχεῖν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἦν. ΜΕ. Εὖ λέγεις, ὦ
Χεῖρων. Τὰ ἐν αὐτῷ δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ὧν προσελό-
μεν αὐτὰ ἦκεις; ΧΕΙ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ
γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔδεν
ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. Ἄλλως
τε, ἔδὲ διψῆν ὥσπερ ἄνω, ἔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνε-
πίδεεις τέτων ἀπάντων εἰσμέν. ΜΕ. Ὅρα, ὦ Χεῖρων,
μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περι-
στῇ. ΧΕΙ. Πῶς τῷτο φῆς; ΜΕ. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ
βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγένετό σοι προσκορὲς,
καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο,
καὶ δεήσει μελαβολὴν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλ-
λον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙ. Τί ἔν ἂν πάθοι
τις, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Ὅπερ οἶμαι, καὶ φασὶ, συνετὸν
ὄντα ἀρέσκεσθαι, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν
αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

¹ Ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως] Τῷ μελασχεῖν *sensum affixerunt Interpretes*, quem ex iis, quos vidi Lexicographos, ne unus quidem agnoscit, reddunt enim, Voluptas non in eo est sita, si semper iisdem frui, sed si omnino permutes. Interpretationem quidem non longè ab hac alienam orationis series postulat, sed unde hunc sensum ex τοῦ μετασχεῖν elicent, prorsus me latet; μετέχω enim semper ferè significat *participo*, nunquam, quod sciam, *permuto*. Quà de causâ Hemsterhuis etiam in hunc locum — *considerari fas est, si vulgatâ lectione præstet, ἐν τῷ μελαλλάτῃν*. Quod quidem arbitror: *verbum enim illud in vetustis codicibus sic scribi solitum μετὰλλῃν facile degeneravit in μελασχεῖν*. Sed huic loco forsan melius consultum foret, si (quod mecum communicavit Vir Doctissimus) ὅλως pro ὅλως substitueretur. — Voluptas in eo non est sita, quod eodem semper fruaris, sed quod *res omnes* participes. Cui interpretationi τοῦ ὅλως astipulantur Lexicographi; Stephanus enim de hac voce — Duo- bus modis ὅλως aliquid dicitur vel respectu partium, & tunc commodius interpretabimur *Totum, Integrum*; vel respectu Specierum, & tunc reddemus vel *Totum, vel Universum*.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ, καὶ ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ, καὶ
ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν¹
ὥς τί ἐκ ἄπιμεν²· εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατή-
σαντες, ὁψόμενοι τὸς κατιόντας οἳ τινὲς εἰσι, καὶ τί ἐ-
κας³ αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝ. Ἀπίωμεν, ὦ Διόφενες. Καὶ
γὰρ ἂν τὸ θεῆμα ἡδὺ γένοιτο, τὸς μὲν δακρύοντας
αὐτῶν ὁρᾶν, τὸς δὲ ἰκελεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίς δὲ μόλις
κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τῷ Ερμῇ, ὅμως
ἀνίσταίνοντας, καὶ ὑπτίως ἀντρεΐδοντας, εἰδὲν δεόν. ΚΡΑ.
Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν, ἃ εἶδον ὅποτε κατήεν
κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙ. Διήγησαι, ὦ Κράτης. Ἔοικας γὰρ
τινα παγγέλοια εἰρεῖν. ΚΡΑ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ
συγκατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνό-
δωρος τε ὁ πλεῖστος⁴, ὁ ἡμέτερος⁵, καὶ Αρσάκης ὁ Μη-
δίας ὑπαρχ⁶, καὶ Οροίτης ὁ Ἀρμένιος⁷. Ὁ μὲν ἐν
Ἰσμηνόδωρος⁸, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λησῶν παρὰ τὸν
Κιθαιρῶνα, εἰς Ελευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔξενέ τε, καὶ
τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ τὰ παῖδια τὰ
νεοτὰ, ἃ καλελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμ-
φετο τῆς τόλμης· ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ
περὶ τὰς Ελευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν
πολέμων διοδεύων, δύο μόνες οἰκέτας ἐπήγετο· καὶ ταῦ-
τα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ'
ἑαυτῇ ἔχων. Ὁ δὲ Αρσάκης, γεραίος γὰρ ἦδη, καὶ νῆ
ΔΙ' ἐκ ἄσμενος⁹ τὴν ὄψιν¹⁰ εἰς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο,

¹ Εὐθὺ τῆς καθόδου] Subaud. εἰς χωρίον vel. τόπον.² Εἰς τὸ βαρβαρικόν] Subaud. ἔθος.

καὶ ἡγανάνκει πρὸς βαδίζων, καὶ ἡζίει τὸν ἵππον αὐτὰ
προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνεβηθήκει,
μὴ πλὴγῇ ἀμφοτέρω διαπαρένιες ὑπὸ Θρακὸς τινος
πέλταστος, ἐν τῇ¹ ἐπὶ τῷ Αράξῃ πρὸς τὸν Καππα-
δοκὴν συμπλοκῇ· ὁ μὲν γὰρ Αρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς
διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων πρὸς πεζορμήσας ὑποσᾶς
δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσειέται τὸν
Αρσάκην κοντόν· ἕτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐτὸν
τε διαπεύρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κρά-
της, μὴ πλὴγῇ τῷτο γενέσθαι; ΚΡΑ. Ῥᾶσα, ὦ Αντί-
σθενες.² Ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπηχυν τινὰ κον-
τὸν προβεβλημένον· ὁ Θράξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀ-
πεκρούσατο τὴν προσβολήν, καὶ παρήλθεν αὐτὸν ἡ
ἀκωκῇ, ἐς γόνυ ὀκλάσας δέχεται τῇ σαρίσσει τὴν ἐπέ-
λασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ ξέρονον, ὑπὸ
θυμῷ καὶ σφοδρότητι· ἑαυτὸν διαπεύραντα. Διελάυ-
νεται δὲ καὶ ὁ Αρσάκης ἐς τὸν βεβῶνα διαμπᾶξ ἄχρως
ὑπὸ τὴν πυγὴν. Ὅρας οἶόν τι ἐγένετο; καὶ τῷ ἀνδρὶ,
ἀλλὰ τῷ ἵππῳ μᾶλλον τὸ ἔργον· ἡγανάνκει δὲ ὁμῶς
ὁμότιμον ὦν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡζίει ἵππευς κατιέ-
ναι. Ὁ δὲ γε Οροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ
πόδε, καὶ εὖ ἐσάναι χαμαὶ, καὶ ὅπως βαδίζειν ἐδύ-
νατο.³ Πάσχασι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν
ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπι-
βαίνοντες, ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. Ὡς ἐπεὶ κα-
ταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ εὐδεμῶς μηχανῇ ἀνίστασθαι
ἠθέλεν, ὁ βέλτης Ερμῆς ἀράμεν αὐτὸν, ἐκόμε-

¹ Ἐπὶ τῷ Αράξῃ] Armeniæ maj. fluv. — sed nescio profus, unde hæc Lucianus hauserit.

² Ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν] Ελαύνειν cum compositis pro ἵπποι vel ἄρμα ἱλαίνου sæpe sæpius usurpatur.

³ Πάσχασι δ' αὐτὸ, &c.] Medorum mollitiem tangit.

σεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝ.
 Καὶ γὰρ δὲ, ὅτε κατήειν, ἐδ' ἀνέμιζα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλ-
 λοις, ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐτὰς, προσδραμὼν ἐπὶ
 τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτη-
 δείως πλεύσαιμι· παρὰ τὸν πλῆν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυον
 τε, καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερπύομην ἐν αὐτοῖς.
 ΔΙ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Αντίσθενης, τοιούτων ἐτύχεε
 ξυνοδοιπορῶν· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ
 Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ακαρνᾶν, ξεναγὸς ὢν, καὶ
 Δάμις ὁ πλέσι[Ⓢ] ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν
 Δάμις ὑπὸ τῆ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών· ὁ
 δὲ Λάμπις, δι' ἑρώλα Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ἀποσφά-
 ξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ἄθλι[Ⓢ] ἐλέγετο ἁ-
 πεσκληκέναι. καὶ ἐδήλα, ὥχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπ-
 τὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμεν[Ⓢ]· ἐγὼ δὲ, καίπερ
 εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δά-
 μιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, ἐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην,
 ὑπ' αὐτῆ, ὅς τάλαν ἔχων ὁμῶς χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-
 τὸς ἐννενηκοντᾶέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτ-
 ταρας ὀβολὸς παρεῖχες. Σὺ δὲ, ὦ Ακαρνᾶν, ἔσενε
 γὰρ κακείνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτία τοῦ
 ἐρώλα, σαυτὸν δὲ ἔ; ὅς τες μὲν πολεμίας ἐδὲ πώ-
 πωλε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἡγωνίζεσθαι πρὸ τῶν
 ἄλλων· ὑπὸ δὲ τῆ τυχόντος παιδισκαρῆς, καὶ δακρύων
 ἐπιπλάσων, καὶ ξεναγμῶν, ἐάλως ὁ γενναῖ[Ⓢ]. Ὁ μὲν
 γὰρ Βλεψίας αὐτὸς εἰπὼν¹ κατηγόρει φθάσας πολ-
 λὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν
 προσήκασιν κληρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος

¹ Κατηγόρει φθάσας] Participium τοῦ φθάνω cum verbo conjunctum, & signific. suam occurrandi retinens, reddendum est p. adv. prius, vel nomen prior; ut hic, ἐαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, prior sese accusavit. Vid. Vig.

νομίζων. Πλήν ἔμοιγε εἰ τὴν τυχῆσαι τερπολήν^α πα-
 ρέσχον τότε γέροντες. Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ σόμῳ εἰσμέν.
 Ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικνε-
 μένους. Βαβαί. Πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακ-
 ρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων, καὶ νηπίων. Ἀλλὰ καὶ
 οἱ πάνυ γεγηρακότες οὐδύρονται τί τῆτο; ἄρα τὸ φίλ-
 τρον αὐτὰς ἔχει τῆ βίᾱ; τῆτον ἔν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσ-
 θαι βέλομαι. Τί δακρύεις τηλικῆτος ἀποθανῶν; τί
 ἀγανακτεῖς, ὃ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, γέρων ἀφίμην^β;
 ἦπερ βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙ. Ἀλλὰ
 σατράπης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τῆτο. ΔΙ. Ἄρα ἔν ἐπλῆτεις,
 εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι;
 ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιῦτον. Ἄλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ
 ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλὰμ^β καὶ ὀρμιάς εἶχον,
 εἰς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χωλός,
 καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙ. Εἴτα τοιῦτος ὢν ζῆν ἠθέλεις;
 ΠΤΩ. Ναί. Ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν
 καὶ φευκτέον. ΔΙ. Παραπαίεις, ὃ γέρων, καὶ μεिरακιεύῃ
 πρὸς τὸ χρεῶν καὶ ταῦτα, ἡλικιωτῆς ὢν τῆ πορθ-
 μέως. Τί ἔν ἂν τις^β ἔτι λέγει περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ
 τηλικῆτοι φιλόζωοι εἰσιν; ἔς ἐχρὴν διώκειν τὸν θάνα-
 τον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρα κακῶν φάρμακον· ἀλλ' ἀπίω-
 μεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὶδῇται ὡς ἀπόδρασιν βελεῦ-
 οντας, ὁρῶν περὶ τὸ σόμιον εἰλημένους.

VARIÆ LECT.

^α Γε. Παρέσχον τότε in Cod. Amstel. edit. in cæteris παρέσχον
 τό τε.

^β Deest ἦν in Cod. Amst. & Salm. editis.

ΑΙΑΝΤΟΣ καὶ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΕΙ σὺ μανείς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ¹ ἐμέλ-
λησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἄπαντας, τί αἰτία τὸν Οδυσ-
σέα; ² καὶ πρῶτον ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε
ἦκε μανιευσόμενος, ἔτε προσεῖπεῖν ἡζίωςας ἄνδρα
συσρατιώτην, καὶ ἑταῖρον ἀλλ' ὑπερσπικῶς ³ μεγάλα
βαιῶν παρήλθες. Αἰ. Εἰκότως, ὦ Αγάμεμνον. Αὐτὸς
γάρ μοι τῆς μανίας αἰτίᾳ κατέστη, μόνῳ ἀνιέξεία-
σθεις ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑ. Ἡζίως δὲ ἀναγινώσκει-
σος εἶναι, καὶ ἀκοντὶ κρατεῖν ἀπάντων; Αἰ. Ναί, τάδε
τοιαῦτα οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τὰ ⁴ ἀνε-
ψιῖ γε ἔστα καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες
ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἀθ-
λῶν ὃ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυν-
εύοντα καλῶς κεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡζίως
εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερον ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓΑ. Αἰτίῳ

¹ Vulg. Εμέλησας] Sed in MS. legitur ἐμέλλησας, teste Grævio;
& φονεύειν subaudiendum est: post μέλλω enim infinitivus verbi præ-
cedentis non raro reticetur.—— Ingeniosa quidem est Grævii
conjectura, ἐμέλησας sc. membratim concidisti, sed cum eā nihil opus sit,
MS. Lectionem retinui.

² Καὶ πρῶτον, ἔτε.] Respicit ad Hom. Od. λ'. v. 526 & 543. Si-
cut & quæ inferius de Theti arma in medium ponente narrat Aga-
memnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea
de Trojanis sententiam ferentibus, & quæ respondet Ajax, ποῦνι
quæ me damnârit, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri,

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Græv.

³ Μεγάλα βαιῶν] Subaud. βαδίσματα.

⁴ Ἀνεψιῖ γε ἔστα] V. Ov. Met. lib. XIII. v. 31.

Frater erat, Fraterna peto ———

Patruelis scilicet frater, nam Peleus & Telamon fratres fuerunt;
patruelles autem fratres dicuntur, qui è fratribus nati sunt.

τοῖς ἀρεῖν,

τοιγαρὲν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδίδοναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. Αἲ. Οὐκ. Ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀνέποιήθη μόνῳ. Αἲ. Συγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἀνθρώπῳ ὧν ὠρέχθη δόξης ἡδίστα πράγματι, ὑπὲρ ἔκ ἡμῶν ἑκάς κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐπράτησε σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικάσαις. Αἲ. Οἶδα ἐγὼ ἥτις με κατεδίκασεν· ἀλλ' ἔθελμι λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. Τὸν γὰρ Ὀδυσσεά μὴ ἔχῃ μισεῖν ἐκ ἀνδραίμην, ὦ Αγάμεμνον, εἴδ' εἰ αὐτῇ μοι Αθηνᾷ τέτο ἐπιτάτῃοι.

ΜΙΝΩΟΣ καὶ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

ΜΙΝΩΣ.

ΟΜΕΝ λησῆς ἔτος Σώστρατος εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβελήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλῳ ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννῳ, ὦ Ερμῇ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κείσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἦπαρ ὑμεῖς δὲ οἱ ἄλαιοι, ἅπιτε κατὰ τάχος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νῆσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩ. Ἀκούσον, ὦ Μίνως, εἰ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙ. Νῦν ἀκούσω αὐθις; ἔ γάρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὦν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς; ΣΩ. Ἐλήλειμαι μὲν· ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. ΜΙ. Καὶ πάννυ, εἴ γε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩ. Ὅμως ἀποκρίναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. ΜΙ. Λέξε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη. ΣΩ. Ὅποσα ἐπραττον

* Τὴν ἀξίαν] Subauditur δίκην.

ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσό μοι
 ὑπὸ τῆς Μοίρας; ΜΙ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩ.
 Οὐκὲν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκεῖς
 ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρετῶντες, ταῦτα δρῶμεν; ΜΙ. Ναί,
 τῇ Κλωθῇ, ἢ ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα.
 ΣΩ. Εἰ ἔν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειεν τίνα,
 καὶ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον, δήμιος,
 ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστὴν πείσσει, ὁ δὲ τυράννῳ,
 τίνα αἰτιάσῃ τῷ φόνῳ; ΜΙ. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ
 τὸν τύραννον· ἐπεὶ καὶ τὸ ξίφος αὐτό ὑπηρετεῖ γὰρ
 τῷτο ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν τῷ πρῶτῳ παρασχόν-
 τι τὴν αἰτίαν. ΣΩ. Εὖτε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδειψι-
 λεύη τῷ παραδείγματι· ἦν δὲ τις, ἀποστείλαντος τῷ δεσ-
 πότῃ, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν
 χάριν ἰσέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀνασραπτέον; ΜΙ. Τὸν
 πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.
 ΣΩ. Οὐκὲν ὁρᾷς πῶς ἀδίκῃ ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπη-
 ρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τέτλες
 τιμῶν τὰς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις αἰσθατοῖς; καὶ γὰρ δὴ
 ἐκεῖνο εἶπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς
 μετὰ πάσης ἀνάγκης προσεβιβασμένοις. ΜΙ. ὦ Σώστρα-
 τε, πολλὰ ἴδοις ἂν ἄλλα καὶ κατὰ λόγον γινόμενα, καὶ
 ἀκριβῶς ἐξετάζεις. Πλὴν ἀλλὰ συ τῷτο ἀπολαύσεις
 τῆς ἐπερωτήσεως, διότι καὶ λησῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς
 τις εἶναι δοκεῖς. Ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ερμῆ, καὶ μηκέτι
 κολάζεσθω. Ὅρα δὲ μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾷν
 τὰ ὅμοια διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ,

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΝΕΚΤΟΜΑΝΤΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ω Χαῖρε μέλαθρον, πρόφυλά θ' ἐσίας ἐμῆς·
ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον, ἐς φάος μολών. Φι-
λωνίδης. Οὐ Μενίππος ἔτός ἐσιν ὁ κύων; ἔμενου
ἄλλῃ, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλεος. Τί
δ' αὐτῷ βέλεται τὸ ἀλλόκοτον τῆ σχήματος, ² πῖλος,
καὶ λύρα, καὶ λεοντή; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε,
ὦ Μενίππε. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρό-
νον ἔπεφνης ἐν τῇ πόλει. ΜΕ. ³ Ἦκω νεκρῶν κευ-
θμῶνα καὶ σκότος πύλας λιπών, ἵν' αἴδης χωρὶς ὤκι-
σαι θεῶν. ΦΙΛΩ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μενίππου ἡ-
μᾶς ἀποθανών· κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; ΜΕ.
Οὐκ· ἀλλ' ἐτ' ἐμπνουν αἴδης μ' ἐδέξατο. ΦΙΛΩ.
Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης
ἀποδημίας; ΜΕ. ⁴ Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῆ
νῦν πλέον. ΦΙΛΩ. Παῦσαι, μακάριε, τραϊωδῶν,
καὶ λέγε ἔτωσί πως ἀπλῶς καλὰ βὰς ἀπὸ τῶν ἱαμ-
βείων. Τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν;
ἄλλως γὰρ ἔχ' ἡδεῖά τις, ἔδ' ἀσπάσιος ἡ ὁδός. ΜΕ.

¹ Ω χαῖρε, Ἑρ.] Vid. Eurip. Herc. Furens. v. 523.

² Πῖλος.] Male reddunt Interpretes *clava*, cum significet *pileus*,
qui nihilo deterius Ulyssii proprius erat, quam Orpheo *lyra*, aut *leonis*
exuviae Herculi. Causam vero, cur se hisce Menippus induerit,
inferius videre est.

³ Ἦκω νεκρῶν.] V. Eur. Hec. v. 1.

⁴ Νεότης, Ἑρ.] In vulgatis leg' tur, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῆ
νῦν πλέον. Sed ex MS. leg. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῆ νῦν πλέον.
Gravius.

¹ ὦ φιλότης, χρειώ με κατήλασεν εἰς αἶδαο, ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίῃς Τειρεσίᾳο. ΦΙΛΩ. ² Οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· ἔ γάρ ἂν ἔτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἀνδρας φίλεις. ΜΕ. Μὴ θαυμασσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγγενόμενος, ἔκ οἱδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ σῶμα ἔρχεται. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛΩ. Καίνον ἔδεν, ³ ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρπάξεσιν, ἐπι-ορκῶσι, τοκολυφῶσιν, ὀβολοσατῶσιν. ΜΕ. Ἀθλοῖσι, καὶ κακοδαίμονες. Οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἐναλχῶ κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλεσίων, ἃ μὰ τὸν Κέρβερον, ⁴ οὐδεμία μηχανὴ τῆς διαφυγεῖν αὐτῆς. ΦΙΛΩ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕ. Νὴ Δία καὶ πολλὰ. Ἀλλ' ἔθ' ἔμεμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ἔδ' ἐ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῆς Ραδαμάνθυος. ΦΙΛΩ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τῆς Διὸς, μὴ φθονήσης τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ· πρὸς γὰρ εἰδὸτα σιωπᾶν ἔρεῖς, τὰ τ' ἄλλα καὶ ⁵ πρὸς μεμνημένον. ΜΕ.

¹ ὦ φιλότης] V. Hom. Od. λ'. v. 163. Quin & notetur hanc vocem φιλότης ἀντὶ τῆς προσφιλείας usurpari. Vid. Hesych.

² Οὗτος, ἀλλ' ἢ] Integre forsan, ἔχ' ἴτερον ποιῆς, ἀλλ' ἢ παραπαίεις.

³ Ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς] Integre, ἀλλὰ τοῖα ποιῶσιν, οἷα καὶ πρὸ τῆς χρεῶν.

⁴ Οὐδεμία μηχανή] Significat, fieri non potest, vel causæ nihil est. v. g. quod Latinus diceret, nunquam efficies, vel fieri non potest, ut hoc in argumento acquiescam, Græcus ita redderet, οὐδεμία μηχανὴ τό μ' ἐπὶ τῷδε ἀτρεμεῖν ἐνθυμήματι. Vigerus.

⁵ Πρὸς μεμνημένον] Eleusiniis scilicet sacris, quæ in honorem Cereris agebantur, eâ solennitate, ut teste Athenæo κατ' ἐξοχὴν Μυστήρια dicerentur. In his sacris usque adeo cautum fuit, ne in vulgus

ΜΕ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάτεις τ' ἐπίταγμα, καὶ ἔ
πάνη ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σὺ γε ἔνεκα τολμητέ-
ον. Ἐδοξε δὴ τὰς πλεσίους τέττας, καὶ πολυχρημάτας,
τὸ χρυσίον κατάκλεισον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάτ-
τοῦλας. ΦΙΛΩ. Μὴ πρότερον εἶπης, ὦ γὰρ, τὰ
δεδομένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἀ μάλισ' ἂν ἡδέως
ἀκούσαιμί σε· ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς
δὲ ὁ τῆς πορείας ἡμεῶν· εἴθ' ἐξῆς ἂν τε εἶδες, ἂν τε
ἤκυσας παρ' αὐτοῖς· εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντά σε,
μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. ΜΕ.
ὑπερῆτεον καὶ ταῦτά σοι· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις,
ὁπότε φίλῳ ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι
τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθη πρὸς τὴν
κατάβασιν. Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκῶν
Ομήρου καὶ Ησιόδου πολέμους καὶ σάσεις διηγεμένων,
καὶ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἔτι
δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δί-
κας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάν-
τα ταῦτα ἡγάμην εἶναι καλὰ, καὶ ἔπαρέρως ἐκί-
νῆμην πρὸς αὐτά. Ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρ-
ξάμην, πάλιν αὖ ἐνλαῦθα ἤκεον τῶν νόμων, τὰναντία
τοῖς ποιηταῖς κελευούων, μήτε μοιχεύειν, μήτε σασι-
άζειν, μήτε ἀρπάζειν. Ἐν μέγαλῃ ἔν καθειστήκειν ἀμ-
φισβόλια, ἐκ εἰδῶς ὅ, τι χρῆσαίμην ἐμαυτῷ. Οὔτε γὰρ

vulgus emanarent Mysteria, ut hac in parte religionem violare sum-
mi criminis loco duceretur; unde illud Horatii lib. 3. Od. 2.

vetabo, qui Cereris sacrum
Vulgárit arcana, sub iisdem
Sit trabibus, fragilemque mecum
Solvat phaselum.

¹ Πατέρων ἐξελάσεις καὶ ἀδελφῶν γάμους] Hoc ad Jovem & Junonem
respicit, illud ad Jovem & Saturnum.

² Εἰς ἄνδρας τελεῖν] Pro τελεῖσθαι, i. e. τάττισθαι, ἐγκρίσθαι. Vid.
Viger.

τὰς Θεὰς ἂν πῶς ἡγέμην μοιχεύσαι καὶ σασιάσαι
πρὸς ἀλλήλας, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέτων ἐγίνωσ-
κον· ἔτ' ἂν τὰς νομοθέτας τάναντία τέτοις παραι-
νεῖν, εἰ μὴ λυσίτελεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρην,
ἔδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ τὰς καλεσμένους τέττας φι-
λοσόφους, εἰχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν
χρησθαι μοι ὅ, τι βέλοιη, καὶ τινὰ ὁδὸν ἀπλὴν καὶ
βεβαίαν ὑποδείξαι τῷ βίῳ. Ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν
προσέειπεν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό, φασι,
τὸ πῦρ ἐκ τῆ καπνῆ βιαζόμενον· παρὰ γὰρ δὴ
τέτοις μάλιστ' εὗρισκον ἐπισκοπῶν τὴν αἴνοιαν, καὶ
τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥς μοι τάχις χρυσὴν ἀπε-
δείξαν ἔτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. Ἀμέλει ² ὁ μὲν αὐ-
τῶν παρήγει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τέτο ³ ἐκ παν-
τὸς μελλέει· τέτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον· ⁴ ὁ δὲ τις ἑμ-
παλιν, πονεῖν τὰ πάνη, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
καταναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δύ-
σαρעξάντα, καὶ λοιδορέμενον, συνεχὲς ἐπιρραψιδῶν τὰ

¹ Χρησθαι μοι ὅ, τι] Integre, πρὸς ὅ, τι.

² Ὁ μὲν αὐτῶν παρήγει τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Epicureus scilicet, aut Cyrenæicus; utraque enim Secta ἡδονικὴ dicebatur. V. Voss. de Phil. Sect. c. ix.

³ Ἐκ πάντο·] Subaud. τρόπον.

⁴ Ὁ δὲ τις ἑμπαλιν] Hoc ad Cynicos videtur respicere; Laertius enim libro 6. de Diogene ——— Θεοὺς μὲν ἐπὶ ψάμμω ζῆτης ἐκλιθεῖτο, χερσὶν δὲ ἀνδραγίας περιλαμβάνει, πανταχόθεν ἑαυτὸν συγκαλῶν. Δειδὼς τε ἦν καλὰ σφαιρῶσθαι τῶν ἄλλων. Vid. & Segm. 70. ejusdem libri. Quod autem ad virtutem attinet, de illa Cynici cum Stoicis idem senserunt. Laertius enim in Segm. 104. ejusdem libri de Cynicis loquens ———. Ἀρεσκὴ αὐτοῖς καὶ τέλο· εἶναι τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν ὁμοίως καὶ τοῖς Στωϊκοῖς. Et inferius paulo ——— τὸν κυνισμὸν εἰσηκασὶ σύννομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν.

πάνδημα ἐκεῖνα ¹ τῷ Ησιόδῳ περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ² Ἄλλο κα-
ταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶσ-
θαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ³ ὁ δὲ τις αὖ πάλιν, ὠλαθὸν εἶ-
ναι καὶ τὸν πλεῖστον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. Περὶ μὲν γὰρ τῷ
κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς ⁴ γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα,
καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιαῦτόν τινα ὄχλον ὀνομαζόντων
ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ⁵ ἤκον ἐναντίων καὶ τὸ πάντων
δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος
αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανῆς λόγους ἐπο-
ρίζετο, ὥς μὴτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πράγμα λέ-
γουσι, μὴτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα,
εἰδὸτα σαφῶς, ὡς ἐκ αὐτοῦ πῶς θερμὸν τι εἶη καὶ
ψυχρὸν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ. Ἀτεχνῶς ἔν ἐπασχον τοῖς

¹ Τῷ Ησιόδῳ περὶ τῆς ἀρετῆς, ἔσ. c.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδῶτα Θεοὶ προπάροικεν ἔθικαν
Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρεθι οἶμ' ἐπ' αὐτὴν
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον ἐπὶν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
Ρηϊδίη δ' ἡπειτα πάλαι, χαλεπὴ περ εἴσα.

² Ἄλλο καταφρονεῖν] Stoicus. Vossius enim de Stoicâ fecit—
*Nec mirum si secta hæc sic placuerit gravissimis quibusque, cum nulla ma-
gis animum formet ad contemptum rerum humanarum, et patientiam in
adversis.*

³ Ὁ δὲ τις αὖ πάλιν, ἔσ. c.] Peripateticus. Aristoteles enim lib. i.
Ethic. in bonis divitias numerat, — νενεμημένον δὲ τῶν ἀγαθῶν,
τριχῇ, καὶ τῶν μὲν ἐκτὸς λεγόμενων, τῶν δὲ περὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, ἔσ. c. Vid. &
Dial. inter Diog. & Alexandrum.

⁴ Ὅς γε ἰδέας] Ad Platonicos respicit; de quorum ideis vid. Plat.
de rep. lib. 6. Quin & Platonici ἀσώματα, mentem scilicet & spi-
ritum, contra Epicureos statuērunt: quanquam hoc in loco ad
Stoicos per ἀσώματα forsan alluditur, qui *spatium, Tempus*, ἀσώματα
dixerunt. Vid. Diog. Laert. lib. vii. per ἀτόμους vero & κενὰ per-
stringit Epicurum. Vid. Diog. Laert. lib. x.

⁵ Ἦκον ἐναντίων] Apud Aldi Editionem legitur ἀκῶν ἐναντίων.
Unde Doctissimi Amici in mentem à Luciani manu fuisse ἀκῶν ἐναν-
τίων, audiens *nauseabam*. Palmaria sanè Conjectura! & quæ somni-
bus, qui tantillum elegantie sapiant, quin non parùm arriserit, nul-
lus dubito.

νυσάξουσιν τέτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀ-
νανεύων ἑμπαλιν· ἐτι δὲ πολλῶν τῶν ἐκείνων ἀτοπώ-
τερον· τῆς γὰρ αὐτῆς τέτρε εὐρίσκον ἐπιτηρῶν ἐν-
αντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιηδεύοντες. Τῆς γὰρ
καταφρονεῖν παραινέοντες χρημάτων, ἐμῶν ἀπρίξ ἐχο-
μένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ
μισθῶ παιδεύοντες, καὶ πάντα ἕνεκα τῶν ὑπομέ-
νοντες· τῆς τε τὴν δόξαν ἀπαβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα
πάντα ἐπιτηδεύοντες· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας
κατηγορεύοντες, ἰδίᾳ δὲ, μόνῃ ταύτῃ προσηρητημένους.
Σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἐτι μᾶλλον ἐδυ-
χεραίνον· ἡρέμα παραμυθόμενοι ἑμαυτὸν, ὅτι μετὰ
πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοη-
μένοι, ἀνστήτός τέ εἰμι, καὶ τάληθές ἐτι ἀγνοῶν περὶ
ἐρχομαι. Καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνέοντι τέτων ἕνεκα
ἐδόξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μαίων
τῶν Ἱεροσολύμων μαθητῶν καὶ διαδόχων. Ἦκον δ' αὖ-
τῆς ἐπὶ δαῖς τε καὶ τελεταῖς τισὶν ἀνοίγειν τε τῶν ἁγίων
τάς πύλας, καὶ κατὰ εἶναι ὅν ἂν βέλωνται ἀσφαλῶς, καὶ
ὁπίσω αὐθις ἀναπέμπειν. Ἀρῖστον ἔν ἡγέμεν εἶναι
παρὰ τινος τέτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν,
ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ'
αὐτοῦ, ἅτε μάντιος καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἀρῖστος βίος,
καὶ ὅν τις ἐλοιτο εὖ φρονῶν. Καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς

¹ Ζωροάστρου] In fragmentis Beroffi Chaldaei legitur, Zoroastrem Persam fuisse Cham Noë F. hujus meminerunt Plato, Plut. & alii. Cognatus.

² Ὡς εἶχον τάχους] Hic observatum velim elegantem τῷ ἔχω usum cum gen. casu & adverbis ὡς, ἕως, εὖ, ἔσθ. ut ἕως ἔχω τῆς γνώμης, ejus sententiæ sum, ὡς ἕως εὖ εἰσότητος ἢ βολήσεως ἔσθ, ut quisque para-
tus aut animatus fuerit, εὖ ἔχω τῆς γνώμης, robore valere. Vid. Viger.
Sed in his omnibus verbum ἐλλειπτικῶς poni videtur, ut εὖ
ἔχω τῆς γνώμης pro ἕνεκα τῆς γνώμης, bene se habet quod ad robur attinet,
ἕως ἔχω ἕνεκα τῆς γνώμης, ita sum affectus quod ad sententiam attinet.

εἶχαν τάχως, ἔειπον εὐθὺ βαβυλῶν^Θ. Ἐλθὼν δέ, συ-
γίνομαι τῇ τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ
τῇ τέχνῃ, πολλὰ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα
φειδον καθεμμένα. Τέκνον δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζά-
νης, θεοὺς δὲ καὶ καθυεῖμας, μάλισ' ἔτυχον παρ'
αὐτῷ, ἐφ' ὅτῳ βέλαιτο μισθῷ, καθυγῆσασθαι μοι
τῆς ὁδῆς. Παραλαβὼν δὲ με ὁ αὐτὸς, πρῶτα μὲν
ἡμέρας ἐννέα καὶ εἰκοσὶν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμεν^Θ
εἶπε, κατὰ γὰρ ἐπὶ τῇ Εὐφράτῃ, ἔωθεν πρὸς ἀνα-
τέλλαντα τὸν ἥλιον, ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς
καὶ σφάδρα κατήκον. Ὡς περ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν ταῖς
ἀχῶσι κηρύκων, ἐπὶ τὸν ὅσον τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο.
Πλὴν ἀλλ' εἶπεν καὶ τῆς ἐπιμαλεῖσθαι δαίμονας. Με-
τὰ γὰρ τῇ ἐπώδῃ, τρεῖς ἂν με πρὸς τὸ πρῶτον
ἀπεπλύσας, ἐπαινέει πάλιν, ἔδεναι τῶν ἀπαντάντων
προσέλεπων. Καὶ σίτια μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, πο-
τὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τῷ² Χοάσπῃ ὕδωρ
εὐνὴ δὲ ὑπαίθρι^Θ ἐπὶ τῆς πόας. Ἐπὶ δὲ ἄλλῃς εἶχε
τῆς προδιαίτησως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν³ Τί-
γρη^α ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τέ με, καὶ ἀπέ-
μαξε, καὶ περιήνισε δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλ-

¹ Πρῶτα μὲν, ἔσθ.] De hisce ritibus vid. Hom. Od. κ'. & λ'. & Apollon. Argon. lib. iiii.

² Χοάσπῃ] Medorum fluv. cujus aqua ea est dulcedine, ut, Teste Herodoto, Persarum Rex non aliam biberet. — τῷ μόνῳ πρὶν βασιλεὺς, καὶ ἄλλοι ὕδατος ποταμῷ. Lib. i. Vid. & Tib. lib. 4.

*Nec quā vel Nilus vel regia lympha Choaspi
Profluit.*

³ Τίγρη^α] Asiae fluvium.

VARIE LECT.

² Γε. In Cod. Lut. Par. edito οὐκ ἀσφαλές, & apud Ald. ἄσφα-
λές.

λοις πλείοσιν· ἅμα καὶ τὴν ἐπάδην ἐκείνην ὑπο-
 τουθούσας· εἶτα ὅλον με καθάρματεύσας, καὶ περιελ-
 θὼν, ἵνα μὴ βλαπθῶμαι ὑπὸ τῶν φαντασμάτων,
 ἀπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζουσα. Καὶ
 τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλῆν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν ἐν μα-
 γικῇν τιν' ἔδυσσεν, τὰ πολλὰ εἰκῦϊαν τῇ Μηδικῇ. Ἐμὲ
 δὲ ταῦτοισι φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
 προσέτι τῇ λύρᾳ. Καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἐρηταί
 με τῆνομα, Μένιππον μὲν μὴ λείπειν, Ηρακλέα δὲ,
 ἢ Οδυσσεά, ἢ Ορφέα. ΦΙΛΩ. Ὡς δὴ τί τῆτο, ὦ
 Μένιππε; ἔ γάρ συνίημι τὴν αἰτίαν ἔτε τῆ σχήματι,
 ἔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕ. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τῆτο,
 καὶ ἔ παντελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ ἔτοι, πρὸ ἡμῶν
 ζῶντες ἐς αἶδα κατεκληλύθεσαν, ἡγεῖτο εἰ με ἀπεικά-
 σειεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τῆ Αἰακῆ φρενὰν δια-
 λαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἄτε συνηθέσερον, τρα-
 γικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τῆ σχήματι.
 Ἦδὴ δ' ἐν ὑπέφαινευ ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν
 ποταμόν, περὶ ² ἀναίωγὴν εἰσινόμεθα. Παρασκευά-
 σο δ' αὐτῷ καὶ σκάφῃ, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκραβα, καὶ
 ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. Ἐμβαλόμε-
 νοι ἐν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτω δὴ καὶ αὐτοὶ
³ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες· καὶ
 μέχρ' ἡμῖν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα
 δ' ἐστέπλευσαμεν ἐς τὸ ἐλθόν, καὶ ⁴ τὴν λίμνην, ἐς
 ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. Περαιωθέντες δὲ καὶ ταύ-
 τὴν, ἀφικνέμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ

¹ Τὸ λοιπὸν] Subaud. τῆς νυκτὸς μέρος.

² Αναίωγην] Ἡ τῶν νηῶν ἐκπλεις ἀναγωγή λέγεται. Schol.

³ Βαίνομεν ἀχνύμενοι] V. Hom. Od. λ. v. 5. ubi videre est & ea quae sequuntur.

⁴ Τὴν λίμνην, ἔσ.] Perficium finum. Vid. Dionys. Περιήγ. v. 981.

ἀνήλιον· ἐς δ' ἀποβάντες, ἤϊετο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης,
βόθρον τε ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζαμεν, καὶ τὸ
αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. Ὁ δὲ μάγος ἐν το-
σῷ δαδα καιομένην ἔχων, ἐκ ἑτ' ἡρεμαίᾳ τῇ φω-
νῇ, παμμέγεθες δὲ ὡς οἶός τε ἦν ἀνακραγών, δαίμο-
νάς τε ὅμῃ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινάς, καὶ Ερινύας, καὶ
νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ¹ ἐπαινήν Περσεφονείαν, παρα-
μινύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόμαζα, καὶ
πολυσύλλαβα. Εὐθύς ἔν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ
ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τῆδαφ² ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ
τῆ Κερβέρου πόρρωθεν ἠέχετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
κάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπὸν· ³ ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄ-
ναξ ἐνέρων Αἰδωνεύς. Κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖ-
στα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τῆ Πλάτων⁴
τὰ βασίλεια. Κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τῆ χάσμα-
τος, τὸν μὲν Ραδάμανθυον εὕρομεν τεθνεῶτα μικρῷ δεῖν
ὑπὸ τῷ δέξῃ· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκῃσεν μέντοι, καὶ παρε-
κίνησε. Ταχὺ δὲ με κρέσαντο⁵ τὴν λύραν, παραχρῆ-
μα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλῃ. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμ-
νην ἦλθομεν, ⁵ μικρῷ μὲν ἔδ' ἐπεραιώθημεν. Ἦν γὰρ
ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεον. Τραυ-
ματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον· ὁ μὲν τὸ σκέλ⁶, ὁ δὲ

¹ Καὶ ἐπαινήν] Pro αἰπαινῇ (quod vulgati Codices prae se ferunt)
lege ἐπαινήν, ut ostendi in lectionibus Hesiodicis. Grævius.

² Ἐδδεισεν, Ἑτ'.] Vid. Hom. II. v. v. 61.

³ Τὰ βασίλεια] Subaud. οἰκήματα.

⁴ Τὴν λύραν] Allusum est ad Orpheum, de quo Horat. carm.
lib. III.

Cessit immanis tibi blandienti

Janitor aulae

Cerberus, &c. & Virg. Georg. 4.

— tenuitque inbians tria Cerberus ora.

⁵ Μικρῷ μὲν, Ἑτ'.] Μικρῷ vel ὀλίγῃ pro ὥστε ἀπὸ μικρῷ vel ὀλίγῃ πρᾶγμα-
τος δεῖν usurpatur. Vid. Vig.

τὴν κεφαλὴν, ὃ δὲ ἄλλο τι συνέβημιμέν¹ ἐμοὶ δό-
κειν ἐκ τιν² πολέμου παρών³· Ὅμως δ' ἔν' ὁ βέλ-
τις⁴ Χάρων ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, διηθείς με τὸν Ἡρα-
κλέα εἶναι, ἐσδεξάτο με, καὶ διεπαράμυσέ τε ἄσμεν⁵,
καὶ ἀποδᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ
σκοτῷ, προήει μὲν ὁ Μισροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ
κατόπιν ἐχομεν⁶ αὐτῶ, ἕως πρὸς λεμμιῶν ῥέεθρον
ἀφικνέμεθα, τῷ ἀσφοδελῷ καλᾷφυτῷ· ἔνθα δὲ περι-
επέτοντο ἡμᾶς τέτρικυϊαὶ τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. ² Καὶ
ὀλίγον δὲ προιόντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ
δικαστήριον. Ἐτύχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνῳ τινὸς ὑψηλῆ
καθήμεν⁷. Παρεῖσήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ Ἀλάσο-
ρες, καὶ Ἐριννύες· ἐτέρωθεν δὲ προσήλθοι πολλοὶ τινες ἐφε-
ξῆς αλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέσθω δὲ εἶναι μοιχοί,
καὶ πορνοδοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κολᾶκες, καὶ συκοφάνται,
καὶ τοιούτ⁸ ὅμιλ⁹ τῶν πάντα κυκάντων ἐν τῷ βίῳ.
Χωρὶς δὲ, ὃ τε πλέσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν,
ὠχροί, καὶ προγάσπαρες, καὶ ποδαῖροι, ³ κλοιὸν ἑκασ¹⁰
αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλανθον ἐπικείμεν¹¹· ἐφεξῶτες
ἐν ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκόμεν τῶν
ἀπολομένων. Καθηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ
παράδοχοι ῥήτορες. ΦΙΛΩ. Τίνες ἔτοι πρὸς Διός;
μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τῷτο εἰπεῖν. ΜΕ. Οἷσθ' ὡς ταυ-
τασί τας πρὸς τὸν ἥλιον ἀποβελγμένας σκιάς ἀπὸ τῶν
σωμάτων; ΦΙΛΩ. Πάνυ μὲν ἔν. ΜΕ. Αὗται τοίνυν,
ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, καθ' ἡγορᾶσί τε, καὶ καταμαρτυ-
ρῆσι, καὶ διελέγχεσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν
βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιοπίστοι δοκῶσιν, ἅτε αἰεὶ
συνῆσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων· ὁ

¹ Τὴν λεοντήν] Subaud. δόραν.

² Καὶ ὀλίγον δὲ] Subaudit. διάστημα.

³ Κλοιὸν] Subauditur κατά.

ὁ ἔν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἑκάστων
 ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον, δίκην ὑφέξουσα καὶ ἀξίαν
 τῶν τελολημένων. Καὶ μάλιστα ἐκείνων ἤπτετο, τῶν
 ἐπὶ πλέτοις τε καὶ ἀρχαῖς τεύφωμένων, καὶ μονονυχὶ καὶ
 προσκυνεῖσθαι περιμενήνων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλα-
 ζονεῖαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυστατίζουσαν· καὶ
 ὅτι καὶ ἐμέμνητο θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν
 ἀθανάτων τεύχρηκότες. Οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ
 ἐκεῖνα πάντα, πλέτες λέγω, καὶ γενή, καὶ δυναστείας,
 γυμνοὶ κάτω νενευκότες, παρεισῆκεισαν, ὥσπερ τινα
 ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν.
 Ὡς ἐῴωε ταῦθ' ὄρων ὑπερέχαιρον. Καὶ εἴ τινα γνωρί-
 σαιμι αὐτῶν, προσίων ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπερίμνησκον
 οἷός ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἥνικα
 πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρεισῆκεισαν, τὴν
 πρόσδον αὐτῷ περιμένοντες, ὠθέμενοί τε, καὶ ἀποκλει-
 ῶμενοὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν. Ὁ δὲ μόλις ἂν ποθὲ ἀναβείλας
 αὐτοῖς πορφυρῆς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποικιλῶς,
 εὐδαίμονας ᾔετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τὰς προσει-
 πόντας, ἦν τὸ σῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προβείνων δοίη κατα-
 φιλεῖν. Ἐκεῖνοι μὲν ἔν ἡνῶντο ἀκρόντες. Τῷ δὲ Μίνῳ
 μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σι-
 κελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳνος
 κατηγόρηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοᾶς καταμαρτυρηθέντα,
 παρελθὼν Ἀρίσιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄλγεσι δ' αὐτὸν
 ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέλινον ἐν τοῖς κάτω) μικρῶ
 δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα παρέλυσε τῆς καταδίκης,
 λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον
 γενέσθαι δεξιόν. Ἄποσάντες δὲ ὅμως τῷ δικαστηρίῳ,
 πρὸς τὸ κολασήριον ἀφικνέμεθα. Ἐνθα δὴ, ὦ φίλε,

² Αποσάντες δὲ ὅμως] forsan ἡμῖς.

πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῆσαι τε, καὶ ἰδεῖν· μαστῖν
 τε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἤκετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυ-
 ρὸς ὀπλωμένων, καὶ σρέβλαι, καὶ κυφῶνες, καὶ τροχοί·
 καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε.
 Ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δῆλοι, σαλρά-
 παι, πένηες, πλεῖστοι, πῶχοι· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν
 τετολμημένων. Ἐνὲς δὲ αὐτῶν καὶ ἐνωρίσαμεν ἰδόντες,
 ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναλχῶν τέλελευηκότων. Οἱ δὲ ἐνεκα-
 λύποντο, καὶ ἀπεσρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν,
 μάλα δαλοπρεπές τε, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς
 οἶει, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς
 μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδεδότο· καὶ
 ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. Καὶ μὲν κακείνα
 εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν
 Φρύγα Τάνηλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγεῆ Τίτυον·
 Ἡράκλεις ὅσος. Ἐκεῖτο γὰρ² τόπον ἐπέχων ἄγρῃ. Δι-
 ελθόντες δὲ καὶ τέττες, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ
 Αἰχρεῖσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὲς ἡμιθέες τε, καὶ
 τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ
 ἔθνη καὶ φυλὰ διαίωμένους. Τὲς μὲν, παλαιὰς τινάς,
 καὶ εὐρωτιῶνας, καὶ, ὡς φησιν Ὀμηρος, ἀμειννέες· τὲς δὲ,
 νεαλεῖς καὶ συνεσηκτάς· καὶ μάλιστα τὲς Αἰγυπτίων
 αὐτὲς, διὰ τὸ πολυαρκεῖς³ τῆς ταριχείας. Τὸ μέντοι
 διαγινώσκειν ἕκασον, ἔτι πάνυ τι ἦν ῥαδίον· ἅπαντες

¹ Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν] Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας. Schol. Mieris autem sub-
 auditur.

² Τόπον ἐπέχων ἄγρῃ] Hom. Od. x. v. 575.

Καὶ Τίτυον εἶδον Γαίης ἐκκρυπτόμενον
 Καίμενον ἐν δαπέδῳ, ὃ δ' ἐπ' ἔνθα κῆτο πελὲθρα.

— per tota novem cui jugera corpus
 Porrigitur. Virg. Æn. 6.

³ Τῆς ταριχείας] De hoc more apud Ægyptios vid. Herod. Eu-
 terp.

γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁσέων γε-
 γυμνασμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλὰ ἀναθεωρεῖν-
 τες αὐτὰς ἐγινώσκομεν. Ἐκείντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις αἰ-
 μαυροὶ ¹ καὶ ἄσσημοι, καὶ ἔδεν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν
 φυλάττοντες ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῃ σκελετῶν
 κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ διάκενον δε-
 δορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὁδοῦσας προφαινόντων, ἠπό-
 ρεν πρὸς ἑμαυτὸν, ὃ τινι διακρίναιμι τὸν Θεοσίτην
 ἀπὸ τῆ καλῆς Νιρέως, ἢ τὸν μέλαιτην Ἴρον, ἀπὸ τῆ
¹ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάξιρον ἀπὸ τῆ
 Αἰακίαντος. ἔδεν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων
 αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἦν, ἀδελφὰ,
 καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' ἑδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνά-
 μενα. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώ-
 πων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ
 καὶ διατάττειν ἑκάστα ἢ τύχῃ, διάφορα καὶ ποικίλα
 τοῖς πομπεύσιν σχήματα προσάπλυσσα. Τὸν μὲν γὰρ
 λαβῶσα ἢ τύχῃ βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν τε
 ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδῶσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 σέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτε σχῆμα πε-
 ριέθηκε· τὸν δὲ τινὰ ² καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ,
 ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶ-
 μαι δεῖν γενέσθαι τὴν θεάν. Πολλάκις δὲ διὰ μέσης
 τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, ἐκ ἑῷσα εἰς
 τέλος διαπομπεῦσαι ὡς ἐτάχθησαν· ἀλλὰ μεταμ-
 φείσασα, τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τῆ οἰκέτε

¹ Φαιάκων βασιλέως] Alcinoum intelligit.

² Καλὸν εἶναι] Subaud. ὄγε.

VARIÆ LECT.

¹ Deest καὶ ἄσσημοι in Cod. Amst. Salm. Lond. & Argentor.
 editis.

F

καὶ

καὶ αἰχμαλῶτε σκευὴν ἀναλαβεῖν· τὸν δὲ Μαίανδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτης τυραννίδα μετενέδυσεν· καὶ μέχρι μὲν τίνος εἴασθαι χρῆσθαι τῷ σχήματι. Ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδῆς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τῷ σώματι, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς γίνεσθαι, μηδὲν τῷ πλεονέκῳ διαφέρειν. Ἔτι οὖν δὲ ὑπὲρ ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ τύχη, ἀχθονταί γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχουσιν ἄνθρωπον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἐωρακέναι τὰς τραγικὰς ὑποκριτὰς τὰς πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέονας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τῷ Κέρκροπος ἢ Ερεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προήλθεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ κεκελευσμένον. Ἦδη δὲ πέρας ἔχοντος τῷ δράματι, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπασσον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καίβατος ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται· ἐκ ἑτ' Ἀγαμέμνωνος ὁ Ἀτρεΐδης, ἐδὲ Κρέωνος ὁ Μενονόκωρος, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆος Σενιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτωνος Μαραθῶνι. Ταῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. ΦΙΛΩ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τῆς πολυελεῖς τέτρες καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, ἐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕ. Ληρεῖς ὦ ἄνθρωπε. Εἰ

¹ Τὴν Πολυκράτην, ἑστ.] Mæandrius, qui scriba tantum Polycratidis fuit, post eum Sami imperium obtinebat. Vid. Herod. Thal.

γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν, (λέγω δὲ τὸν Κα-
ρα, τὸν ἐκ τῆ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι ἐκ ἂν ἐπαύ-
σω γελῶν. Οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύζῳ πα-
λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν· ἐμοὶ δοκεῖν;
τοσῶτον ἀπολαύων τῆ μνήματός, παρ' ὅσον ἐβαρύνε-
το τηλικῶτον ἄχθῃ ἐπικείμενῃ. Ἐπειδὴν γάρ, ὡς
ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομεθήσῃ ἐκάσω τὸν τόπον, (δίδωσι
δὲ τὸ μέγιστον¹ ἔτι πλέον ποδῶς) ἀνάγκη ἀγαπῶντῃ
κατακεῖσθαι, πρὸς τὸ μέτρον συνεσάλμενον. Πολλῷ δ'
ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τὴν παρ' ἡμῶν
βασιλέας, καὶ σατράπας, πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς,
καὶ ἥτοι ταριχοπωλῆντας ὑπ' ἀπόρίας,² ἢ τὰ πρῶτα
διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῆ τυχόντος ὑβρίζου-
μένους, καὶ κατὰ κόρρης παιζόμενους, ὥσπερ τῶν ἀνδρα-
πόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γὰρ τὸν Μακεδόνα
ἐγὼ θεασάμενῃ, εἶδὲ κρατεῖν ἑμαυτῇ δυνατὸς ἦν.
³ Ἐδείχθη δὲ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθῷ ἀκείμενῃ τὰ
θαυρά τῶν ὑποδημάτων. Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν
ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρεῖος,
καὶ Πολυκράτης. ΦΙΛΩ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν
βασιλέων, καὶ μικρὰ δεῖν ἄπιστα. Τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐ-
πραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἰ τις ἄλλῃ τῶν σοφῶν; ΜΕ.
Ὁ μὲν Σωκράτης κακεῖ περιέρχεται διελέγχων ἀπαντας
σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης, καὶ Οὐδυσσεύς, καὶ Νέστωρ,
καὶ εἰ τις ἄλλῃ λάλῃ νεκρὸς³ ἔτι μέντοι ἐπεφύσσητο
αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας, τὰ σκέλη δ'
δὲ βέλτερος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλλῳ

¹ Οὐ πλέον ποδῶς.] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν περὶ θαυμάτων μέγας ποδιαῖον τό-
πων ἡ σποδὸς ἐπίσχει. Schol.

² Ἡ τὰ πρῶτα, ἔσθ.] Ad Dionysium Siciliae tyrannum alludere
videtur. De quo vid. Just. lib. 21. c. 25.

³ Εἰδείχθη δὲ μοι, ἔσθ.] Ἰσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυταῖον ὕψος συνέστη,
καὶ τοῦτο παίζει. Schol.

τῷ Ασσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. Ἀκῶν δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμειβμένων, γελᾷ τε, καὶ τέρπεται· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὲρ καλακείμεν· ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥς ἀνιάσθαι τὸς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετακτεῖν, καὶ φέρουσας τὸν Διογένην. ΦΙΛΩ. Ταυτὶ μὲν ἰκανῶς. Τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλεσίων; ΜΕ. Εὖγε ὑπέμνησας· καὶ γὰρ οἷδ' ὅπως περὶ τῆς λέγειν προθέμεν· πάμπαν ἀπεπλανήθη τὸ λόγῳ. Διαίριζοντος γὰρ μετὰ αὐτοῖς, πρῆθσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. Ἰδὼν ἔν πολλῃς συνθεούσας, ἀναμίζας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιασῶν. Διωκῆθη μὲν ἔν καὶ ἄλλα· τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλεσίων· ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατήγορόν πολλα, καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλει ἀνασᾶς τις τῶν δημαγωγῶν, ἀνεγνώψηψιμα τοιοῦτον.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΕΠΕΙΔΗ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλέστοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πονηρῶν καλαφρονεῖς, δεδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καβαλύεσθαι εἰς τὸς ὄντας, ἀχρὶς ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάλασσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἰκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφορεῖς, καὶ ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἐλαυνόμενοι. Τῶν τευθεν δὲ λοιπὸν, ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν.

Εἰτε

Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίων^Θ Νεκυστιεύς,
¹ φυλῆς Αλιζαντιάδ^Θ. Τέττε ἀναγνωσθέντος τῷ ψη-
 φίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε
 δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὴ, καὶ ὑλάκ-
 τησεν ὁ Κέρβερος. Οὕτω γὰρ ἐνβελῇ γίνεται καὶ κύ-
 ρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ.

Εγὼ δὲ, ὥπερ ἀφίμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσ-
 ἐλθὼν, ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμεν^Θ, εἰπεῖν
 πρὸς με ποῖον τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. Ὁ δὲ γε-
 λάσας, (ἔσι δὲ τυφλὸν τι γερόνιον, καὶ ὥχρον, καὶ
 λεπτόφωνον) ὧ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδα σε τῆς
 ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, καὶ τὰ αὐτὰ γι-
 γνωσκούσιν ἑαυτοῖς. Ἀτὰρ καὶ θέμις λέγειν πρὸς σέ
 ἀπαίρηται γὰρ ὑπὸ τῷ Ραδαμάνθυ^Θ. Μηδαμῶς ἔφην,
 ὦ Πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιῖδῃς με σὺ τυφλώ-
 τερον περιούσιον ἐν τῷ βίῳ. Ὁ δὲ δὴ με ἀπαλαγών, καὶ
² πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς
 τὸ ἔς, φησὶν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος^Θ βίος^Θ, καὶ σωφρονέ-
 σερ^Θ. ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμεν^Θ τῷ μελεωρολο-
 γεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ κάλαπτύσας
 τῶν σοφῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον
 ἡγησάμεν^Θ, τῷτο μόνον ἐξ ἁπαντὸς θηράσῃ, ὅπως, τὸ
 παρὸν εὖ θέμεν^Θ, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ,
 καὶ περὶ μηδὲν ἐσπευδακώς. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο³
 κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἐλὼν δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψέ ἦν,
 ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ κα-
 ἄπιμεν αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει,

¹ Φυλῆς Αλιζαντιάδος] Lepidè finxit hanc vocem, ut & illas quæ
 præcedunt. Ἀλιζαντιές sunt νεκροί. Vid. Hef. Grævius.

² Πολὺ τῶν ἄλλων] Intègre πολὺ διάστημα ἀπὸ τῶν ἄλλων.

³ Κατ' Ἀσφοδελόν] Ἀσφοδεῖλον τὸ φυτὸν, ἀσφοδεὶς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύει-
 ται. Schol.

φησιν, ὦ Μένιππε, ¹ ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμενα
ὑποδείξω ἀτραπὸν. Καὶ δὴ ἀπαλαγὼν με πρὸς τι
χωρίον τῆ ἄλλης ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρω-
θεν ἀμαυρὸν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον
φῶς, ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τῆ Τροφωνίας, καὶ κεῖθεν
κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας ταύτην ἐν ἀνιθι, καὶ
εὐθὺς ἔση ἐπὶ τῆς Ελλάδος. Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένοις
ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμεν², χαλεπῶς μάλα
διὰ τῆ σομίας ἀνερωύσας, ἐκ οὗδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γί-
νομαι.

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

Ε Ρ Μ Η Σ.

ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολι-
πῶν, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν παρῆσαν ἡμέραν,
ἢ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἀνω πράγμασιν;
ΧΑ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ερμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν τῷ
βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ· ἢ τίνων σε-
ρέμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς. Οὐδεὶς
γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. Αἰτησάμεν³ ἔν
παρὰ τῇ ἁδᾷ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ² ὁ Θετλαλὸς ἐκεῖν⁴.

¹ Ταχεῖαν γάρ, [ἔσ.] Non absimili modo Ovidius Epist. Par.
Hel.

Jam facient celeres remus ἔσ' aura vias :
Id est, facient ut celeretur viam conficiamus.

² Ο Θετλαλὸς ἐκεῖν³ νεανίσκ⁴.] Protefilas, qui uxorem Laodamiam
usque adeo in deliciis habuit, ut cum *Heborea βασίλῃ* ad Inferos de-
missus fuerit, Poeta illum à Plutone unam noctem impetrâsse fabu-
lentur, quâ superas ad auras evaderet, & uxorem viseret. Unde il-
lud Propertii lib. 1.

*Illic Phylacides jucundæ Conjugis Heros
Non potuit cæcis immemor esse locis,
Sed, cupidus falsis attingere gaudia palmis,
Thesalis antiquam venerat umbra domum.*

νεανίσκ⁵,

νεανίσκῳ, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα
 ἐς τὸ φῶς καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐνέβουληται σοι.
 Ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοσῶν, καὶ δείξεις
 ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡ. Οὐ σχολή μοι, ὦ
 πορθμεῦ. Ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενῳ τῷ ἀνω
 Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν. Ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια
 μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον εἶσθαι εἶναι, παραδὼς
 τῷ ζόφῳ ἢ ὅπερ τὸν Ἡφαιστον πρῶην ἐποίησε, ρίψῃ
 καὶ με τέλαγών τῃ ποδὸς ἀπὸ τῆ δεσπεσίᾳ βηλῆ, ὡς
 ὑποσκάζων γέλωτα παρέχομαι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.
 ΧΑ. Περίοψις ἔν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ
 ταῦτα, ἐταῖρος, καὶ ξύμπλες, καὶ συνδιάκτορος ὢν;
 καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαΐας, ἐκείνων γῆν σε
 μεμνησθαι, ὅτι μὴδὲ πώποτε σε ἢ ἀνλεῖν ἐκέλευσα, ἢ
 πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ρέκεις ἐπὶ τῇ καλα-
 σρώματι ἐκλαθεῖς, ὥμης ἔτω καρτερὸς ἔχων ἢ εἰ
 τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλεῖν
 διαλέτῃ. Ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλ-
 κων, ἐρέτῳ μόνῳ. Ἀλλὰ πρὸς τῇ παλῶς, ὦ φίλτα-
 τον Ερμῆδιον, μὴ καλαλίπης με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ
 βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. Ὡς ἦν με σὺ
 ἀφῆς, ἐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω. Καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι
 σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, ἔτω δὲ κα-
 γῶ σοι πάλιν ἀμβλυώτῳ πρὸς τὸ φῶς. Ἀλλὰ δὸς ὦ
 Κυλλήνιέ μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένῳ τὴν χάριν. ΕΠ. Τετὶ
 τὸ πρᾶγμα πλεγῶν αἷτιον καλασθήσεαί μοι. Ὅρῳ
 γῆν ἥδη τὸν μισθὸν τῆς περιγησίως ἐκ ἀκόνδυλον παν-
 τάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργητέον δὲ ὅμως. Τί γὰρ
 ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε φίλῳ τις ὢν βιάζοιτο; πάντῃ

¹ Ὅπερ τὸν Ἡφαιστον] Vid. Hom. II. α'. v. 591.

μὲν ἔν σε ἰδεῖν καθ' ἑκάστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὡς πορθημεῦ. Πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἢ διατριβῇ γένοιτο. Εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀπρόδράντα ὑπὸ τῷ Διὶ σέ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τὴν Πλῦτων^α ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραῖσι γυνῆαι πολλὰ τῷ χρόνῳ. Καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὄβολόν ἐμπολῶν. Ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδης, τῶτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινοεῖ τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ ἔδεν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξέν^α ὦν. ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλὰ τιν^α ἡμῖν ἔδει χωρίε, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἰδοίς· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν ἕρανόν ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, ἔκ ἂν ἑκάμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἀπάνηα μαθεώρας. Ἐπεὶ δὲ ἔθ' ἐμὲς εἰδῶλοις αἰεὶ ζυνόν^{τα} ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τῷ Διὶ, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὅρος περισκοπεῖν. ΧΑ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπότεαν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαινγίσαν πλαγία τῇ ὁθόνη ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁθόνην σείλαι, ἢ ἐνδέναι ὀλίγον τῷ ποδός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγειν παρακελεύομαι ὑμῖν·² αὐτὸς γὰρ εἶδεναι τὰ βελτίω. Κατὰ ταῦτά δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὢν. Ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμ^α, σιωπῇ καθεδῆμαι, πάντα πειθόμεν^α κελεύοντί σοι. ΕΡ. Ὅρθως λέλεις· αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον, καὶ ξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. Ἄρ' ἔν ὁ Καύκασ^α ἐπιτήδει^α, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Οὐλυμπ^α ἐκεινοσί; καίτοι ἔφαυλόν τι ἀνεμ-

¹ Καὶ ζημιῶν]. Pro ὥτε καὶ ζημιῶν.

² Αὐτὸς γὰρ εἶδεναι] Αὐτὸς pro αὐτὸν poni, & ζυνέβη subaudiri videtur.

νήσθην ἐς τὸν Οὐλυμπόν ἀπιδών. Συσκαμείν δέ τι καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σέ δεῖ. ΧΑ. Πρόσαττε. Ὑπεργῆσαι γὰρ ὅσα δυναίᾳ. ΕΡ. Ομηρος ὁ ποιητής φησι¹ τῆς Αλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτὲς ὄντας, ἐτι παῖδας, ἐθετλῆσαι ποτε τὴν Οσσαν ἐκ βάρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ολύμπῳ· εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν ἔρανον. Ἐκείνῳ μὲν ἔν τῷ μεираκίῳ, ἀτασθάλλω γὰρ ἦσιν, δίκας ἐτίσάτην. Νῦν δὲ (ὃ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βελεύομεν) τί ἔχι οἰκοδομεῖμεν καὶ αὐτοὶ κατατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδέντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέρα τὴν σκοπὴν; ΧΑ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ερμῆ, δὴ ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Οσσαν; ΕΡ. Διὰ τί δ' ἐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεσέρες εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοι; καὶ ταῦτα θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡ. Εἰκότως. Ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χαίρων, καὶ ἥκιστα ποιηλικός· ὁ δὲ γεννάδας Ομηροῦ ἀπὸ δυοῖν ζίχων αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν ἔρανον, ἔτω ῥαδίως συντιθεῖς τὰ ὄρη. Καὶ θαυμάζω εἴ σοι ταῦτα τεράσια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ατλαντα δηλαδὴ εἰδόντι,² ὃς τὸν πόλον αὐτὸν εἰς ὦν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. Ἀκέεις δὲ ἴσως καὶ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ πέρι, τῷ Ηρακλέῳ,³ ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ατλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθεις, ὑποθεῖς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑ. Ἀκέω καὶ ταῦτα. Εἰ δὲ ἀληθῆ ἔσι, σὺ ἂν, ὦ Ερμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδότε.

¹ Τῆς Αλωέως υἱέας.] Otum & Ephialtem. V. Hom. Od. λ'. ν. 305. & deinceps.

² Ὁς τὸν πόλον.] V. Ov. Met. lib. 4. & Virg. Æn. 4.

³ Ὡς διαδέξαιτο, ἔσ'c.] Vid. Apollod. lib. 2.

ΕΡ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. Ἡ τίνϑ γὰρ ἔνεκα σοφοὶ
 ἄνδρες εὐψεύδοντο αὐτῷ; ὥς ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν
 πρῶτον, ὡς περ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἐπϑ, καὶ ὁ ἀρχιτέκ-
 των Ὀμηρος, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον.
 Ὅρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα;
 φέρε ἔν ἀνάβας ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδο-
 μεῖν ἔτι δεήσει. Παπαί. Κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπώ-
 ρεια τῶ ἔρανϑ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων μόγις Ἰωνία
 καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας, καὶ πλεον
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶν, τὰ ἐπὶ
 τὰδε τῶ Ἰσθμοῦ μόναι καὶ κεῖθεν, ἢ Κρήτη καὶ πᾶν σα-
 φές. Μετακινήτῃα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη ὡς
 εοικεν· εἴτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑ. Οὕτω ποιῶ-
 μεν. Ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμεθα τὸ ἔργον,
 ἀπομηκυνόντες περὰ τῶ πιθανῶ· εἴτα συγκαταρρίφ-
 θέμεν αὐτῷ, πικρὰς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς πειρα-
 θώμεν, ² ξυληθέντες τῶν κρανίων. ΕΡ. Θάρρει
 ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μέλατίθει τὴν Οἶτην
 ἐπικυλινδεῖσθαι καὶ ὁ Παρνασσός. Ἰδὲ, ἐπᾶνεμι αὐθις
 εὖ ἔχει· πᾶντα ὄρῳ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑ. Ὅρεξον,
 ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα· καὶ γὰρ ἐπὶ μικρὰν με ταύτην τὴν
 μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡ. Εἵγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ
 Χάρων, ἅπαντα, καὶ ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ καὶ φι-
 λοθεάμενα εἶναι· ἀλλ' ἔχε με τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου
 μὴ κατὰ τῶ ὀλισθηρῶ πᾶλιν· εὖτε ἀνελήλυθας καὶ σύ.
 Καὶ ἐπεῖπερ ³ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκά-

¹ Τὰ ἐπὶ τὰδε] Integre τὰ ἐπὶ τὰδε μέρη τῶ Ἰσθμοῦ μόναι ὄντα.

² Ξυληθέντες τῶν κρανίων] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ κοινόν, συντριβέντες τὰ
 κράνια. Schol. Hic pars rei tantum denotatur, & hoc in causâ est,
 cui gen. usurpetur.

³ Δικόρυμβος] Vid. Ov. Met. lib. 1.

Mons ubi verticibus petit arduus astra duobus
 Nomine Parnassus.

τερ^Θ ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, καθεζόμεθα· σὺ δὲ μοι
ἤδη ἐν κυκλῷ περιβλέπων, ἐπισκοπεῖ ἀπάνηα. ΧΑ.
Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέου-
σαν, καὶ ὄρη, καὶ πόλεις τῆ Κωκυτῆ καὶ Πυριφλεγέ-
δον^Θ μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ μικροὺς, καὶ τινὰς
φωλεὺς αὐτῶν. ΕΡ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, εἰς φωλεὺς
εἶναι νομίζεις. ΧΑ. Οἶσθα, ὦ Ερμῆ, ὡς ἔδεν ἡμῖν πε-
πρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Πάρνασσον· αὐτῇ Κασα-
λία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μέεκινήσαμεν. ΕΡ.
² Ὅτι τί; ΧΑ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔωλε ἀπὸ τῆ ὑψηλῆς
ὄρῳ· ἐβελόμην δὲ ἐς πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν
γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τῶς ἀνθρώπους αὐτῆς, καὶ ἅ-
πρατῆσιν, καὶ οἷα λέγῃσι. Ὡσπερ ὅτε με τῷ πρῶτον ἐν-
τυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἦρε με ὁ, τι γελῶν· ἀκῆσας
γὰρ τιν^Θ, ἥσθην ἐς ὑπερβολήν. ΕΡ. Τί δὲ τῷτ'
ἦν; ΧΑ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τιν^Θ τῶν
φίλων, ὃς ἐς τὴν ὑπεραίαν μάλισα ἤξω, ἔφη καὶ μελαχρῶ
λέον^Θ ἀπὸ τῆ τέως κεραμὶς ἐπιπεσῶσα, ἐκ εἰδ^Θ
ὅτε κινήσαν^Θ, ἀπέκλεινεν αὐτόν. Ἐγέλασα ἔν, ἐκ
ἐπιτελέσαν^Θ τὴν ὑπόσχῃσιν. Ἔοικα δὲ καὶ νῦν
ὑποκαλασέσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπομι, καὶ ἀκῆ-
οιμι. ΕΡ. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τῷτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί
σοι, καὶ ὄξυδερκέσατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ο-
μήρῳ τινὰ καὶ πρὸς τῷτο ἐπωδὴν λαβών. Καπεῖδαν
εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ
σαφῶς πάνηα ὁρᾶν. ΧΑ. Λέγε μόνον. ΕΡ. ⁴ Ἀχλὺν

¹ Αὐτῇ Κασαλία.] Castalia fons erat in radicibus Parnassi, Musis
sacer.

² Ὅτι τί;] Ὅτι τί pro τί ὅτι usurpari videtur, & τί ὅτι ἰδιωτικῶς
poni pro τί γέγονεν ὅτι μάτην τὸν Πάρνασσον αὐτῇ Κασαλίᾳ, ἔσ. μεκινή-
σαμεν;

³ Ες τὴν ὑπεραίαν] Scilicet ἡμέραν.

⁴ Ἀχλὺν, ἔσ.] Vid. Hom. Il. ε'. v. 127.

δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν, ὅφρ' εὖ γινώσκης ἡμὲν Θεὸν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα. ΧΑ. Τί ἐσιν; ΕΡ. Ἡδὴ ὄρας; ΧΑ. ὑπερφυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυκεύς ἐκεῖν¹, ὡς πρὸς ἐμέ. Ὡς σὺ τὸ ἐπὶ τῷ προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίναι ἐρωτῶντι. Ἀλλὰ βάλει κατὰ τὸν Ὀμηρὸν καὶ γὰρ ἐρωμαί σε, ὡς μάθης ἔδ' αὐτὸν ἀμελεῖ ὄντά με τῶν Ὀμήρου; ΕΡ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπ² αὖν; ΧΑ. Ὅρας; ὀνειδιστικὸν τῷτο ἐς τὴν τέχνην. Ἐγὼ δὲ ὅποτε διεπύρρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ράψωδον³ αἰκῶσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι· καίτοι χειμῶν ἡμᾶς ἔμικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο αἰεῖν καὶ πάνυ αἰσιὸν τινα ὠδὴν τοῖς πλέεσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνηῖταε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνῃ τινα ἐμβασλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θύελλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνώφ⁴ ἐμπεσῶν, ὀλίγη δὲν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτε περ

¹ Ὡς πρὸς ἐμέ] Subaud. ἐτάρασθαι. Lucianus enim in Saturnal. Οὐ μικρὰ ὄλας, ἐδὲ παντάπασιν ἐκάλειφρόνηα, ὡς πρὸς τὴν δῖαν ἐξετάρασθαι τῆς συμπασης ἀρχῆς.

² Ὡς ὁ Ποσειδῶν, [Ἔς.] Vid. Hom. Od. 1. — Sed huic loco in omnibus editis mendi aliquid subesse videtur; quid enim Neptuno cum Stygiis undis, aut à quo τὸ κυκῶν pendeat, non satis video. Rectius igitur, ut opinor, reclamante licet Vigero, reddetur ὡς per quomodo, non continuo: & si κυκῶν in infinitivum mutetur, sensus magis commodus elici potest: Cum enim cantilenam quandam navigantibus non admodum faustam cepisset canere, scilicet quomodo, &c. — Ἐ multas alias perturbationes in mari carminibus facere, &c. — Quanquam vereor ut recto talo stare possit hæc lectio, nam voces καὶ ἄλλα πολλὰ ad Neptunum potius quam Homerum videntur respicere. Quod si punctum τὸ θάλασσαν sequatur, forsan sibi melius constabit oratio — Cum enim cantilenam, &c. — Scilicet quomodo Neptunus nubes coegit, Ἐ injecto tridente tanquam tudiculâ quædam pentum turbavit, et neque procellas excitavit, etiam multis aliis turbis mare permiscens, peritum absfuit quin propter carmina tempestas Ἐ caligo derepente incumbens navim nobis subverterit.

καὶ ναυτιάσας ἐκεῖν^Θ ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν τὰς
πολλὰς· αὐτῇ Σκύλλη, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.
ΕΡ. Οὐ χαλεπὸν ἔν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτε^α ὀλίγα γυν
διαφυλάττειν. ΧΑ. Εἰπέ γάρ μοι, τίς γὰρ ὁδ³ ἐστὶ
πάχιςος ἀνὴρ, ἡὺς τε, μέλας τε, Εξοχ^Θ ἀνθρώπων
κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; ΕΡ. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ
Κρότων^Θ ἀθλητῆς ἐπικροτέσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες,
ὅτι τὸν ταῦρον ἀραίμεν^Θ φέρει διὰ τῆ σαδὶς μέσα.
ΧΑ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ερμῆ, ἐπαινοῖεν,
ὅς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξύλλαδων, ἐνθή-
σομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅπότεν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ
τῆ ἀμαχωτάτης τῶν ἀνταλωνισῶν καταπαλαισθεῖς τῇ
Θανάτῃ, μηδὲ ξυνεῖς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; καὶ τα
οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημέν^Θ σεφάνων τέτων,
καὶ τῇ κρότῃ. Νῦν δὲ μεγα φρονεῖ, θαυμαζόμεν^Θ
ἐπὶ τῇ τῷ ταύρῳ φορᾷ. Τί ἔν οἰθῶμεν; ἄρα ἐλπί-
ζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξουσθαί ποτε; ΕΡ. Πόθεν ἐκεῖν^Θ
Θανάτῃ νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑ.
Ἐὰ τῷτον ἔκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέχοντα,
ὅπότ' ἂν πλέῃ, μηδὲ ἐμπίδα ἐκ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄ-
ρασθαι δυνάμεν^Θ. Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἰπέ, τίς τ' αἶρ³
ὁδ³ ἄλλ^Θ ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ Ἕλληνα ὡς ἔοικεν ἀπὸ
γυν τῆς σολῆς. ΕΡ. Κῦρ^Θ, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσης,
ὅς τὴν ἀρχὴν, πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν
ἤδη ἐποίησεν εἶναι καὶ Ασσυρίων ἐναλχ^Θ ἔτ^Θ ἐκρά-
τησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεσήσατο, καὶ νῦν ἐλασείοντι
ἐπὶ Δυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἀ-
πάντων. ΧΑ. Ὁ Κροῖσ^Θ δὲ πῶ ποτε καίκεῖνός ἐστιν;

¹ Αὐτῇ Σκύλλῃ, ἔσ.] Vid. Hom. Od. ι. & μ. ubi hæc describit.

² Τίς γὰρ ὁδ³ ἐστὶ, ἔσ.] Vid. Hom. Il. γ. ιν. 227.

³ Ὁς τὴν ἀρχὴν, ἔσ.] Vid. Just. lib. ι. & Herod. lib. ι. ubi & quæ sequuntur.

ΕΡ. Ἐκείσε ἀπέβλεπον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, ¹ τὴν τὸ τριπλὸν τεῖχος. Σάρδεις ἐκεῖναι. Καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσοῦς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βῦλε ἀκυσσάμεν αὐτῶν ὃ, τι καὶ λέξαι; ΧΑ. Πάνυ μὲν ἔν. ΚΡΟΙ. ὦ ἔανε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ με τὸν πλεῖστον, καὶ τὰς θήσαντες, καὶ ὅσους ἀσκήσας χρυσὸς ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἶπε μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑ. Τί ἄρα ὁ Σόλων εἶπεν; ΕΡ. Θάρρει ἔδεν ἀγεννὲς, ὦ Χάρυν. ΣΟ. ὦ Κροῖσε, ὁλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δὲ ἂν οἶδα, ² Κλέσθιν καὶ Βίτωνα ἡγῆμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ἕστος, τὰς ἅμα πρῶτην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύνης, εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὰ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἐχέτασθαι τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας. Ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη; ΣΟ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὐτε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, καθαριμα, εἴ σοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι; ΣΟ. Οὐδεπῶ οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τῆ βίης. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὲς ἐλεγχῶ τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιώναι. ΧΑ. Κάλλις, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκεῖνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὧμων φέρουσιν; ΕΡ. ³ Πλίνθος τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑ. Ἐκεῖνο

¹ Τὴν τὸ τριπλὸν τεῖχος.] Subaud. ἔχουσαν.

² Κλέσθιν.] Vid. Herod. lib. i. qui Tello primas attribuit, his secundas.

³ Πλίνθος, ἔσ.] Vid. Herod. lib. i. ubi etiam de Oraculo videre est.

γάρ ἐσιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσίλβει τὸ ὑπὸ χρῶ-
μετ' ἐρυθρήματι; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκύναι αἰεὶ.

ΕΡ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰοδιμὸν ὄνομα, καὶ περιμαίχη-
τον.

ΧΑ. Καὶ μὴν ἔχ' ὁρᾷ ὅ, τι αἰσθὼν αὐτῶν πρῶ-
τον, εἰ μὴ ἄρα τῆτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες

αὐτὰ. ΕΡ. Οὐ γὰρ οἶσθα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆτα, καὶ
ἐπιβουλαί, καὶ λησῆναι, καὶ ἐπιτορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμά,

καὶ πᾶς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δελεῖται; ΧΑ. Διὰ
τῆτο, ὦ Ερμῆ, τὸ μὴ πολὺ τῷ χαλκῷ διαφέρειν;

ἴδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τὰν
ἀλυσπλεόντων ἐκάστω ἐκλείων. ΕΡ. Ναί. Ἀλλ' ὁ

χαλκὸς μὲν πολὺς ὥς ἐ πάνυ σπυδαῖται ὑπ' αὐ-
τῶν. Τῆτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῆ τῆ βάρους οἱ μέγαλ-

εῦνοις ἀνορύττεισι. Πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ ἔτος
ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα. ΧΑ. Δεινὴν τινα λείψεις

ἂν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσῶτον ἐρωτᾷ ἐρωσιν
χρῆ καὶ βαρέως κήμησός. ΕΡ. Ἀλλ' ὦ Σόλων γε

καῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτῷ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς κα-
τέλῃ γὰρ τῷ Κροῖσῳ, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῷ βαρ-

εῖρε καὶ μοι δοκεῖν ἔρεσθαι τι βέλεται αὐτόν. Ἐπα-
ύσωμεν ἔν. ΣΟ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἶε γάρ τι

οἶσθαι τῶν πλίνθων τῶτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νή
μία. Οὐ γὰρ ἐσιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ὑδὲν τοιῷ-

ον. ΣΟ. Οὐκ ἂν μακάριον οἶε τὸν Θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ
τήσαιοτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθας χρυσᾶς; ΚΡΟΙ.

ὡς γὰρ ὤ; ΣΟ. Πολλὴν μοι λείψεις, ὦ Κροῖσε,
κενίαν ἐν τῷ ἔρανῳ, εἰ ἐκ Λυδίας μέγας ἔλλεσθαι τὸ

χρυσίον δέήσει αὐτῆς, ἣν ἐπιθυμήσῃσι. ΚΡΟΙ. Πᾶ
ρ τὸσῶτος ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσος παρ' ἡμῖν; ΣΟ.

εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ
ν. ΣΟ. Τῷ βελτίον; ἄρα ἐνδεεὶς ἔσε. ΚΡΟΙ. Πῶς

μείνων ὁ σίδηρος χρυσίῳ; ΣΟ. Ἦν ἀποκρίνη μὴδὲν
ἀθανακτῶν,

αἰσθανκτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟ.
 Πότερον ἀμείνεις οἱ σῶζοντες, τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι
 πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σῶζοντες δηλαδὴ. ΣΟ. Ἀρ'
 ἔν ἦν Κῆρος, ὡς λοιοποιῶσιν τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς
 μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σιδηρὸς ἀνάγκαιος
 τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σιδηρὸς δηλαδὴ. ΣΟ. Καὶ εἰ γε μὴ
 τῷτον παρὰσκευάσαι, οἷχοιτο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Περ-
 σᾶς αἰχμηάλλως. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟ.
 Ἐμὴ γένοιτο μὲν ἔν τῷ ταῦτα. Φαίνη δ' ἔν ἀμείνων
 τὸν σιδηρὸν ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκὲν καὶ τῷ Θεῷ κε-
 λεύεις σιδηρᾶς πλῆθος ἀναβέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπί-
 στω αὐθις ἀνακαλεῖν; ΣΟ. Οὐδὲ σιδηρὸν ἐκεῖνος γε δεήσει-
 ται. Ἄλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις
 μὲν πῶς κτῆμα καὶ ἑρμαῖον ἔσῃ ἀναβητικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ
 Βαιωτοῖς, ἢ Δέλφοις αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ἢ ἡ ληστῇ
 τῷ δὲ Θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ.
 Αἰεὶ σύ με τῷ πλεῖτῳ προσπολεμεῖς καὶ φθονεῖς. ΕΡ. Οὐ
 φέρεῖ ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν
 τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης
 ἄνθρωπος καὶ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως
 λέγων. Μενήσεται δ' ἔν μικρὸν ὕστερον τῷ Σόλῳ, ὅταν
 αὐτὸν δὲ αἰλόνη ἐπὶ τὴν πυρᾶν ὑπὸ τῷ Κύρῳ
 ἀναχθῆναι. Ἦκετα γὰρ τῆς Κλωθῆς πρῶτη ἀναλινω-
 κέσης τὰ ἐκάσῳ ἐπικεκλωσμένα ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέ-
 γραπτο, Ἐκροῖσαν μὲν αἰλῶναι ὑπὸ Κύρῳ, Κύρον δὲ αὐ-
 τὸν ὑπ' ἐκείνησιν τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. Ὅρας τὴν
 Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῷ λευκῷ ἐξελαύνουσαν;

¹ Μὴ γίνοντο] Integre, ἔρχομαι ἵνα μὴ γένοιτο.

² Κροῖσαν μὲν, ἔσ. Vid. Just. lib. 1. & Herod. lib. 1.

VARIE LECT.

³ Γε. Η. ληστῇ in MS. Vulgo deest ἢ. Grævius.

Χ'Α. Νῆ Δία. ΕΡ. Τάμυρις ἐκείνη ἐσί· καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμῆσα τῷ Κύρῳ αὐτῇ, ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλῆρη αἵματος. Ὅρᾳς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. Οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα· καὶ μύρια σφάλεις ἐν τε Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον ¹ μανείς, ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἀπιν. Χ'Α. Ὡ πολλὰ γέλωτος. Ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὸς προσκλῆπειεν ἕτως ὑπερφρονέοντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πεισεύσειεν ὡς μετ' ὀλίγον ἕτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσαι, ἕτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος; ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὃ Ἑρμῇ, ὃ τὴν πορφυράν ἐφεσρίδα ἐμπεπορημένῳ, ὃ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὃ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμὼν ² Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δὲ τίς εὐχεται εἶναι. ΕΡ. Εὖτε παρῶδεῖς, ὃ Χάρων. Ἀλλὰ ³ Πολυκράτην ὅρᾳς τὸν Σαμίῳν τύραννον, πάνευδαίμονα οἴομενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ ἕτος αὐτός, ὑπὸ τῷ παρεστῶτι ⁴ οἰκέτῃ Μαιανδρίῳ προδοθεὶς Οροίτῃ τῷ σαλράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἡκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ. ⁵ Καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκουσα. Χ'Α. Εὖγε, ὃ Κλωθοῖ,

¹ Μύρια σφάλεις, ἔσ.]. Ad Ammonis templum expugnandum exercitum misit, qui in Libyâ desertâ arenis obrutus periit. Vid. Herod. lib. 3. quin & profectus ad quærendam Nili originem in id loci fame redactus fuit, ut comitum suorum aliquot in aliorum alimentum occiderit, nec tamen voto potitus sit. Unde illud Lucani, lib. 10.

— ἔσ. passus cæde suorum
Ignoto te, Nile, redit.

² Μανείς, ἔσ.]. Vid. Herod. lib. 3.

³ Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ;]. Vid. Hom. Od. α'. v. 40.

⁴ Πολυκράτην, ἔσ.]. De hoc vid. Her. lib. 3. Quæ autem de Mæandrio dominum suum prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herod. sponte suâ proficiscitur Polycrates ad Oroetem. Grævius.

⁵ Καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκουσα]. Subaud. παρὰ vel. ἀναλινωσύνῃς.

γεννικῶς κὶ αὐτὲς, ὧ βελτίστη, κὶ τὰς κεφαλὰς ἀπό-
 τεμνε, κὶ ἀνασκολότη, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ἄνθρωποι.
 Ἐν τούτῳ δὲ ἐπαίρεσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλότερε ἀλ-
 γεινότερον καταπεσέμενοι. Ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε
 γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μή-
 τε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομί-
 ζούσας. ΕΡ. Καὶ τὰ μὲν τέτων ὧδε ἔξει. Τὴν δὲ πλε-
 θύν, ὧ Χάρων, ὄρας, τὴν πλεονίαν αὐτῶν, τὴν πολε-
 μῆν, τὴν δικαζομένην, τὴν γεωργῆν, τὴν δανεί-
 ζούσας, τὴν προσαιτῆντας; ΧΑ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ
 τύρην, κὶ μεσὸν ταραχῆς τὸν βίον, κὶ τὰς πόλεις γε
 αὐτῶν εἰκυίας τοῖς σμήνεσιν ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον
 τι κέντρον ἔχει, κὶ τὸν πλεονίον κενεῖ ὁλίγοι δὲ τινες, ὡς-
 περ σφῆκες, ἄλκι, καὶ φέρεσι τὸν ὑποδέεσθον. Ὁ δὲ
 περιπετόμενος αὐτὰς ἐκ τὰφανῆς ἔτος ὅχλος, τινες
 εἰσὶν; ΕΡ. Ἐλπίδες, ὧ Χάρων, κὶ δαίμονες, κὶ αἰνοίαι,
 κὶ ἡδοναί, κὶ φιλαρδύριαι, κὶ ὄργαι, κὶ μῖση, κὶ τὰ τοι-
 αῦτα τέτων δὲ ἡ αἰνοία μὲν κάτω ξυναναμέμικται
 αὐτοῖς, κὶ συμπολιτεύεται γε νῆ Δία κὶ τὸ μῖσος, κὶ
 ἡ ὄργη, κὶ ζηλοτυπία, κὶ ἀμαθία, κὶ ἀπορία, κὶ φι-
 λαρδύριαι ὁ φόβος δὲ, κὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετό-
 μενοι, ὁ μὲν ἐμπύπλων ἐκπλήττει ἐνίοτε καὶ ὑπο-
 πτήσσειν ποιεῖ αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰώρε-
 μεναι, ὅπότε ἂν μάλισα οἴηται τις ἐπιλήψασθαι αὐ-
 τῶν, ἀναπτάμεναι οἰχόμεναι, κεχηνότας αὐτὰς ἀπολι-
 πῆσαι, ὅπερ κὶ τὸν Τάνταλον κάτω πᾶσχοινα ὄρας
 ὑπὸ τῷ ὕδατι. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει κὶ μοί-
 ρας ἄνω ἐπικλωθέσας ἑκάστω τὸν αἵτρακτον, ἀφ' ἧ

¹ Ὅχλος, τινες εἰσὶν;] Usitatissima est apud Græcos aut generis, aut numeri, imo utriusque Enallage, quam Grammaticorum alii Σύνθεσιν vocant, alii Σύνθεσιν, quia ad sensum, non verba respicitur.

² Ἦν δ' ἀτενίσσης] Subaud. ὀφθαλμούς.

ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. Ὁ-
 ρᾶς καθάπερ ἀράχνιᾳ τινι καταβαίνοντι ἐφ' ἑκάστων
 ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑ. Ὅρῳ πάντῳ λεπτὸν ἐκάστω νῆ-
 μα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ τῆτο μὲν ἐκείνῳ
 ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡ. Εἰκότως, ὧ πορθμεῦ· εἰμαρται
 γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τέττε φονευθῆναι· τέττω δὲ, ὑπ'
 ἄλλῃ· καὶ κληρονομησαί γε τῆτον μὲν ἐκείνῳ, ὅτε
 αὖν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τῆτε· τοιόνδε
 γάρ τι ἡ ἐπιπλοκή δηλοῖ. Ὅρας δ' ἔν ἀπὸ λεπτῆ κρε-
 μαμένῃς ἅπαντας; καὶ ἕτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω,
 μετέωρός ἐστι· καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν ἀπορραγέντος
 τῆ λίνης, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέ-
 γαν τὸν ψόφον ἐργάσεται· ἕτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρέ-
 μενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφητὶ κείσεται, μόλις καὶ τοῖς
 γείτοσιν ἐξακυσθέντος τῆ πλώματος. ΧΑ. Παγ-
 γέλοια ταῦτα, ὦ Ερμῆ. ΕΡ. Καὶ μὴν ἔδ' εἰπεῖν ἔχοις
 αὖν κατὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐς καταγέλασα, ὦ Χάρων· καὶ
 μάλιστ' αἱ αἴαν σπεδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλ-
 πιδῶν οἰχέσθαι, ἀναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ τῆ βελτίστῃ
 θανάτῃ· ἀγγελοὶ δὲ αὐτῆ καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ ὡς
 ὄρας, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι,
 καὶ ξίφη καὶ ληστήρια, καὶ κώνεαι, καὶ δικασαί, καὶ τύραννοι.
 Καὶ τέτων ἔδεν ὅλως αὐτὰς εἰσερχεται, ἐς αὖν εὖ πρᾶττω-
 σιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἶ, αἶ, καὶ
 ὦ μοί μοι. Εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόεν ὅτι θνητοὶ
 τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τῆτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ
 βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνειράδῃ, πάντῃα ὑπὲρ γῆς
 ἀφέντες, ἔζων τε αὖν σωφρονεσερον, καὶ ἡτλον ἡνιῶντο
 ἀποθανόντες. Νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς
 παρῆσιν, ἐπειδὴν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρετῆς καλῇ, καὶ ἀ-
 πάγῃ, πεδῆσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, αἰθανάκτεσι
 πρὸς τὴν αἰωγὴν, καὶ πῶς προσδοκήσαντες ἀποσπα-

σθήσεσθαι αὐτῶν. Ἡ τί γὰρ ἐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖν^ο,
 ὃ τὴν οἰκίαν σπεδῇ οἰκοδομήμεν^ο, καὶ τὰς ἐργάτας
 ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλ^ο αὐτῶ. ὁ
 δὲ, ἄρ^η ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καλῶ
 λαπῶν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἄθλιος
 ἐν αὐτῇ; ἐκεῖν^ο μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρ^ηρενα παῖδα
 ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλος διὰ τῶτο ἐστὼν, καὶ
 τῆνομα τῷ πατρός τιθέμεν^ο, εἰ ἠπίσατο ὡς ἐπ^ηαέτης
 γενόμεν^ο ὁ παῖς τεθυήξειαι, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαί-
 ρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐ-
 τυχεύοντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείν^ον ὄρ^α, τὸν τῷ ἀθλητῇ πα-
 τέρα, τῷ Ολύμπια νενικηκότος τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκ-
 κομίζοντα τὸ παιδίον ἐχ' ὄρ^α, ἐδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐ-
 τῷ κρόκης ἐκρέμασθ^ο τὰς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων δια-
 φερόμενες ὄρ^ας ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ξυναγεῖροντας τὰ χρή-
 ματα, εἴτα πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλεσμέν^{ες}, ὑφ'
 ἂν εἶπον, ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν. ΧΑ.
 Ὅρῳ πάντ^α ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ
 ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ σερέμενοι
 ἀθανακτῆσιν. ΕΡ. Ἦν γοῦν τὰς βασιλέας ἰδῇ τις αὐ-
 τῶν, οἵπερ εὐδαιμονέσαοι εἶναι δοκῶσιν ἔξω τῷ ἀθε-
 λαίῳ, καὶ, ὡς φῆς, ἀμφιβόλ^η τῆς τύχης, πλείω τῶν
 ἡδῶν τὰ ἀνιαιρὰ εὐρήσει προσόντ^α αὐτοῖς, φόβ^{ος} καὶ
 παραχῆς, καὶ μῖση, καὶ ἐπιβελας, καὶ ὄργας, καὶ κολα-
 κείας· τέτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. Ἐὼ πένθη, καὶ νό-
 σος, καὶ πᾶθη, ἐξ ἰσομιμίας δηλαδὴ ἀρχόντ^α αὐτῶν
 ὅπερ δὲ τὰ τέτων πονηρὰ, λογίζεσθ^{αι} καιρὸς οἷα τὰ
 τῶν ιδιωτῶν ἂν εἴη. ΧΑ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὦ Ἑρμῇ,
 εἰπεῖν, ὃ τινι εἰοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος
 ἅπας αὐτῶν. Ἦδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδα^{τι} ἐθεάσω
 ὑπὸ κρηνῷ τινι καλῶς ῥάτ^ηοντι ἀνισαμένας, τὰς φυ-

Ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐτῶ redundat.

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ. 101

θαλλίδας λείω, ἀφ' ὧν ζυναίρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων
τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ εἰσὶ, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσθαι
ἀπέσθησαν· αἱ δ' ἐπὶ πλεόν διαρκέσι, καὶ προσχω-
ρῶσιν αὐταῖς τῶν ἄλλων, αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι, ἐς
μέγιστον ὄγκον αἰρόνται· εἴτα μέντοι καίκεῖναι πάντως
ἐξεργάσθαι πῶς· ἔτι γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι τῆτό
ἐσιν ὁ ἀνθρώπων βίος. Ἀπάντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπε-
φυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλι-
γοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ
ζυσεῖναι ἐπαύσαντο. Πᾶσι δ' ἐν ἀπορραγῇ ἀναλ-
καῖον. ΕΡ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τῷ Ομήρῳ εἰκασας, ὦ
Χάρων, ¹ ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ. ΧΑ. Καὶ
τοιαῖτοι ὄντες, ὦ Ερμῆ, ὅρας οἷα ποιεῖσι, καὶ ὡς φιλο-
τιμῶνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πᾶρι, καὶ τιμῶν, καὶ
κτῆσεων ἀμιλλώμενοι· ἅπερ ἀπάνια καλῶσι πονίας αὐ-
τὰς δεήσει, ἕνα ὁβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. Βέ-
λει· ἐν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλῇ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμ-
μέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν μαλαίων
πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας,
λείων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπεδάκατε περὶ ταῦτα; παύ-
σασθε κάμνοντες· ἔτι γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε· ἐδὲν τῶν
ἐνλαῦθα σεμνῶν αἰδίδιον ἐσιν, ἐδ' ἂν ἀπάτοι τις αὐτῶν
τι ζῶν αὐτῷ ἀποθανῶν· ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν
οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν αἶρον, καὶ τὸ χρυσίον,
αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότας. Εἰ
ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ² ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιοι αὐτοῖς,
ἐκ ἂν οἷε μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεσέμεν
ἂν γενέσθαι παραπολύ; ΕΡ. ὦ μακάριε, ἐκ οἷσα
ὅπως αὐτὰς ἡ ἄλγος καὶ ἡ ἀπάτη διαλεθείκασιν, ὡς μὴδ'
ἂν τρυπάνῳ ἐτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα; τοσέτω

¹ Ος φύλλοις] Vid. II. ζ' v. 146.

² Εξ ἐπηκόου] Subauditur τότε.

κηρῶ ἔβυσσαν αὐτά·¹ οἷόν περ Οδυσσεὺς τὲς ἑταίρους
 ἑώρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν ἔν ἂν ἐκεῖνοι
 δυνηθεῖεν ἀκῆσαι, ἣν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρράγῃς; ὅπερ
 γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τῆτο ἐνλαῦθα ἡ αἰνοία
 ἐργάζεται. Πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, καὶ παραδε-
 δεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπο-
 κλινάουτες, ὅζου δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατε-
 γνωκότες οἷά ἐσιν. ΧΑ. Οὐκ ἔν ἐκείνοις γέν' ἔμφο-
 σαιμι; ΕΡ. Περί τὸν τῆτο λέγειν πρὸς αὐτὸς, ἃ ἴσασιν.
 Ὅρας ὅπως ἀποσάντες τῶν πολλῶν κατὰ γλῶσσι τῶν γιγνο-
 μένων, καὶ ὑδαμῆ ὑδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ² δῆ-
 λοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βελεύοντες παρ' ἡμᾶς ἀπὸ τῆ
 βίης; καὶ γὰρ καὶ μισῶνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.
 ΧΑ. Εὖ γε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσιν, ὧ
 Ερμῆ. ΕΡ. Ἰκανοὶ καὶ ἔτοι. Ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη. ΧΑ.
 Ἐν ἐτι ἐπόθεν εἰδέναι, ὧ Ερμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ,
 ἐνελῆ ἔση τὴν περιήγησιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας
 τῶν σωμάτων, ἵνα κατ' ὀρύτῃσι, θεάσασθαι. ΕΡ. Ἡρία,
 ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλῶσι καὶ τοιαῦτα.
 Πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὅρας, καὶ
 τὰς σήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντῃ νεκρο-

¹ Οἷόν περ Οδυσσεὺς, ἔσθ.] Vid. Hom. Od. μ. v. 177.

² Δῆλοί εἰσι βελεύοντες] Δῆλος, φανερός, & alia ejusdem significationis cum particip. cujuslibet temporis eleganter conjunguntur; tumque resolvuntur aut per accusativ. & infinitivum, aut particulam ὡς vel ὅτι & indicativum; ita ut δῆλοί εἰσι βουλευόντες idem sit ac δῆλός ἐστι αὐτὸς βελεύειν, vel δῆλόν ἐστιν ὅτι αὐτοὶ βελεύουσι. Vid. Vigerum.

VARIÆ LECT.

² Γε. Εμφοσάιμι in Cod. Lugdun. Edit. in cæteris ἐμφοσάιμι.

δοχεῖα, καὶ σωμαλοφυλακία ἐσι. ΧΑ. ¹ Τί ἔν ἐκεῖνοι
 σεφανῶσι τὰς λίθους, καὶ χρίεσι μύρω; οἱ δὲ, καὶ ² πυ-
 ραὺν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαν-
 τες, καίεσσι τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ
 ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ³ ὥς γὰρ εἰκάσαι, εἴχε-
 σιν; ΕΡ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς
 ἐν αἰδῶ. Πεπιστεύκασιν δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομέ-
 νας κάτωθεν, δεῖπνεῖν μὲν ὡς οἶον τε περιπετομένας
 τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου
 τὸ μελίκρατον. ΧΑ. Ἐκεῖνος ἐτι πίνειν ἢ ἐσθίειν, ὡν
 τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖος εἰμὶ σοι λείων
 ταῦτα, ὁσημέραι καλῶσι αὐτὴς οἷσθ' ἔν εἰ δύναιντ'
 αὐτὴ ἐτι ἀνελθεῖν, ἀπαξ ὑποχθόνιοι γινόμενοι. Ἐπεῖτοι
 καὶ παρ' γελοῖα αὐτῶν, ὦ Ερμῆ, ἐπάσχον, ἐκ ὀλίγα πράτ-
 ματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατὰ λεινὸν μόνον αὐτὴς, ἀλλὰ καὶ
 αὐτῆς ἀνά λεινὸν πιομένης. ⁴ Ω μάταιοι, τῆς ἀνοίας ἐκ
 εἰδότες ἡλικίᾳς ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν καὶ τὰ ζώντων
 πράγματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῶν ἐσι; καὶ ὅτι ⁵ κάτθαν'
 ὁμῶς ὁ τ' αὐτοῦ ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, ἐν
 δ' ἰὴ τιμῇ Ἰρος, κρείων τ' Αἰαμέωνων. Θεσπίτη δ' ἴσος
 Θέτιδ' παῖς ἡυκόμοιο, πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν
 ἀμενηνὰ κάρηνα, γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδε-
 λὸν λειμῶνα. ΕΡ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ομηρον
 ἐπανύλεις. Ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι

¹ Τί ἐν ἐκεῖνοι, ἔσθ.] Moris fuit apud antiquos, ut non tantum
 cadavera ungerent, sed etiam cippum, cui corollas & ferta impo-
 nerent.

Serta novercali dederat fragrantia cippo. Cognatus.

² Πυρὰν νήσαντες, ἔσθ.] De hisce ritibus vid. Potter's Archæolo-
 giam Græcam. lib. 4. c. 6, 7.

³ Ὡς γὰρ εἰκάσαι] Subaud. ξυμβαίνει vel ἐνδέχεται.

⁴ Ω μάταιοι τῆς ἀνοίας] Subaud. ἔνεκα.

⁵ Κάτθαν' ὁμῶς] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis
 παρενδύμην contextuit. Grævius.

τὸν τῷ Ἀχιλλέως τάφον. Ὅρας τὸν ἐπὶ τῇ θαλάτῃ;
¹ Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωικόν, ἀντικρὺ δὲ, ὁ Αἴας
 τέθαπται ἐν τῷ Ροϊεῖῳ. ΧΑ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ,
 οἱ τάφοι. Τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι,
 ἃς κάτω ἀκόμεν· τὴν Νῆον τὴν Σαρδαναπάλλε, καὶ
 Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἰλιον αὐ-
 τήν. Πολλὰς γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖ-
 θεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ δια-
 ψύξαι τὸ σκαφίδιον. ΕΡ. Ἡ Νῆος μὲν, ὦ πορθμεῦ,
 ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ ἔδεν ἰχθυῶν ἐτι λοιπὸν αὐτῆς· ἔδ' ἂν
 εἴπης ὅπερ πῶτ' ἦν. Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν,
 ἡ εὐπύρλος, ἡ τὸν μέγαν περιέβολον, ἔμεγαλόν καὶ
 αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῆος. Μυκῆνας δὲ, καὶ
 Κλεωνάς, αἰσχύνομαι δεῖξαι σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἰλίον·
 ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον καλεθὼν ἐπὶ
 τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. Πλὴν ἀλλὰ πάσαι μὲν
 ἦσαν εὐδαιμόνες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. Ἀποθνήσ-
 κωσι γάρ, ² ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις ὥσπερ ἄνθρωποι·
 καὶ τὸ παραδοξότερον, καὶ πόλαμοι ὅλοι. ³ Ἰνάχῃς ἔν' ἔδ' ἐ
 τάφῳ ἐν Ἀρρεῖ ἐτι καταλείπεται. ΧΑ. Παπαὶ τῶν
 ἐπαίνων, Ὀμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἰλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυά-
 γυιαν· καὶ εὐκτίμεναι Κλεωναί. Ἀλλὰ μέγαζ' ὁρίων,
 τίνες εἰσιν οἱ πολεμῶντες ἐκεῖνοι, ἡ ὑπὲρ τίν' ἀλλή-
 λους φονεύουσιν; ΕΡ. Ἀργεῖος ὄρας, ὦ Χάρων, καὶ Λα-

¹ Σίγειον, [Σι.] Sigeum & Rhœteum duo Trojæ promontoria, ubi horum sita sunt sepulchra. Vid. Strab. Geog. lib. 13.

² Ἰνάχῃς] Inachus Argivor. Rex in fluvio Inacho à se denominato sepultus est. Vid. Nat. Com. lib. 8.

VARIÆ LECT.

³ Hæc verba, ὦ πορθμεῦ, defunt in Cod. Amstel. & Salmuril editis.

κεδαιμονίης,

κεδαιμονίης, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκεῖνον στρατηγὸν. Ὁ θρυ-
 ἀδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.
 ΧΑ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ερμῆ, ὁ πόλεμος;
 ΕΡ. Ὑπὲρ τῆς πεδίου αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. ΧΑ. Ὡς
 τῆς ἀνοίας, οἷγε ἐκ ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πελοπον-
 νησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσονται, μόγις ἂν ποδιαῖον
 λάβοιεν τόπον παρὰ τῆς Αἰακῆς· τὸ δὲ πεδίον τότο ἄλ-
 λοτε ἄλλοι γεωργήσασσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ
 τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡ. Οὕτω μὲν
 ταῦτα ἔσαι. Ἡμεῖς δὲ, καλὰ βάντες ἤδη, καὶ κατὰ χωρὰν
 εὐθετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλατρώμεθα, ἐγὼ μὲν
 καθὰ ἐξάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον. Ἡξῶ δὲ σοι
 μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν. ΧΑ. Εὖγε ἐποίησας,
 ὦ Ερμῆ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγράφῃ ἀνάμνην δέ τι διὰ
 σέ τῆς ἀποδημίας. Οἶά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώ-
 πων πράγματ' αἰ, βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἐκατόμβαι,
 μάχαι. Χάρων δὲ ὑδεῖς λόγος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΗΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ
 ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοι-
 τῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσθετος ὢν. Ὁ δὲ πα-

¹ Ὁ θρυάδην] Argivis & Lacedæmoniis de agro Thyreatico alter-
 cantibus, Amphictyones pugná utrinque lectorum hominum rem
 decernendam censuerunt. Lacedæmonii suá ex parte Othryadem
 summæ rei, Argivi Therpsandrum præfecerunt. Prælio de Argivis
 duo superstites fuerunt, Agenor & Chromius, qui cum omnes La-
 cedæmonii mortui viderentur, de victoriâ civibus nuncium attule-
 runt. Paclâ autem quiete, Othryades etiamnum vivens, fultusque
 hastilibus mortuorum scuta abstulit, tropæum erexit, suoque san-
 guine id *Jovis Tropæorum Tutori* inscripsit. Quo facto, Amphictyones
 causam Lacedæmoniis adjudicârunt. Vid. Plut. Parall. Barthius
 igitur ad Statii Thebaid. lib. 4. & Brodæus Miste. lib. 9. cap. 10.
haud dubiè rectissime pro ὀνόματι (quod vulg. Cod. præ se ferunt) *τεροντι*
jubent αἵματι. Vid. Jentii annot. in hanc vocem.

τῆρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείοσις ἔν' ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνος πολλὸς, καὶ χρόνος μακρὸς, καὶ δαπάνης ἢ μικράς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπράς· τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινά τὴν ἐπικυρίαν ἀπαιτεῖν· εἰ δὲ τινὰ τέχνην τῶν βαναύσων τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον¹· εὐθύς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκόςῃ² εἶναι, τηλικῶτ³ ὢν· ἢ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. Δευτέρως ἔν' σκέψεως ἀρχὴ πρῆτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάσις ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπῃσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλα τοίνυν ἄλλην ἐπαινῶν⁴, ὡς ἕκασ⁵ γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ παλῆρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μὴρὸς θεῖος, ἀριστος ἑρμογλύφ⁶ εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοδό⁷ ἐν τοῖς μάλισα εὐδοκίμοις) ἢ θέμις εἶπεν ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν, σὺ παρόν⁸. Ἀλλὰ τῷτον αἶε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην αἰσθὼν εἶναι, καὶ συναρμοσὴν, καὶ ἑρμογλυφεὰ δύναται γὰρ καὶ τῷτο, ² φύσειώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς. Ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τῶ κηρῶ παιδιαῖς· ὁπότε γὰρ ἀφαιείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἔδοκεν τῷ παλρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πλεηγὰς ἐλάμβανον. Τότε δὲ ἐπαιν⁹ εἰς τὴν εὐφυΐαν

¹ Εὐθύς ἂν αὐτὸς ἔχω] Αὐτὸς pro αὐτόν. Nomin. enim pro Accusativo ab Atticis sæpe usurpatur, & αὐτὸν pro ἑαυτόν. Τὸ μετ' ἑκατάκις μὲν κενερέχθαι παραλείπειν, καὶ τὸ πολλακις αὐτὸς ἐμφανῶσθαι πρῶτον, mitto infinitos centies proclamatos esse, ac meipsum antea sæpius coronatum, Dem. pro Cor. Vid. Vig.

² Φύσειώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς] Subauditer ἵνα. Ad verbum enim est, dexterè se habens (sive affectus) quod ad ingenium attinet, i. e. ingenio felici præditus.

καὶ ταῦτα ἦν. Καὶ χρησὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας,
ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης
γε τῆς πλάσκειας. Ἀμα τε ἔν ἐπιτήδειον ἔδοκει ἡμέρα
τέχνης ἐνάρχεσθαι καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ
τὸν Δι' ἔ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενον. ἀλλὰ
μοι καὶ παιδιὰν τίνα ἐκ ἀτερπῆ ἔδοκει ἔχειν, καὶ πρὸς
τὴν ἡλικιώτατος ἐπιδείξιν, εἰ φαινοίμην θεὸς τε γλύ-
φων, καὶ αἰσθημάτων τίνα μικρὰ καλῶσκευάζων ἐμαυ-
τῷ τε, κακείναις, οἷς προσηρέμην. Καὶ τότε πρῶτον
ἐκεῖνο καὶ σύνθηες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίνετο. Ἐκοπέα
γάρ μοι δὺς ὁ θεὸς, ἐκελευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι
πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ
δὲ τοι ἡμισυ πάντος. Σκληρότερον δὲ καλενεῖκόνη.
ὑπ' ἀπειρίας, καλεῖαί μιν ἡ πλάξ. ὁ δὲ ἀγανακτῆ-
σας, σκυτάλην τίνα κειμένην πλησίον λαβὼν, ἔ πρῶτος
ἐδὲ προρεπλικῶς με κατήρξατο ὥς δάκρυά μοι τὰ
προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδράς ἔν ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὴν
οἰκίαν ἀφικνεῖμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων
τὴν ὀφθαλμὸς ὑπόπλεως, καὶ διηγῆμαι τὴν σκυτάλην,
καὶ τὴν μῶλωπας ἐδείκνυσον καὶ κατηγόρεον πολλὴν τίνα
ὡμότηα, προσθεῖς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ
αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτῆσα-
μένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορη-
σαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, καὶ
τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελά-
σιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ,
ἐκέτι εὐκαλῶ φρόνηα, ὦ ἄνδρες, ἀκέσσεσθε, ἀλλὰ καὶ
πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα. Ἴνα γὰρ καθ' Ὀμη-

¹ Τὸ κοινόν]. Subaud. ἔμμα.

VARIE LECT.

² Γρ. Καὶ τότε apud Ald. in ceter. Codicib. τέχνη.

ρον εἶπω, ¹ Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμβροσίην
 διὰ νύκτα, ἐναργὲς ἔτως, ὥς μὴδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς
 ἀληθείας. Ἐτι γὰρ καὶ μετὰ τοσούτον χρόνον τά τε σχή-
 ματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ
 ἡ φωνὴ τῶν ἀκυσθέντων ἑναυλῶ. οὕτω σαφὴ πάντα ἦν.
 Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν, εἰλκόν με πρὸς
 ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως, καὶ καρτερῶς. Μικρὰ
 γὰρ με διεσπάρσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοσιμύμεναι.
 Καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν
 ὅλον εἶχε με· ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν.
 Ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα· ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς οὐδὲ
 με κεκτῆσθαι βέλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτριῶν
 αἰλιποιοίτο. Ἦν δὲ ἡ μὲν ἐρῶσική, καὶ ἀνδρική, καὶ
 αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διε-
 ζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνεα καλὰ γέμευσα, οἷος ἦν ὁ
 θεῖος ὁπότε ξέοι τὰς λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ, μάλα εὐπρόσω-
 πος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβο-
 λήν. Τέλος δ' ἔνν, ἐφῆσσί μοι δικάζειν ὁποτέρᾳ βελοί-
 μην συνεῖναι αὐτῶν. Προσερα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη, καὶ ἀν-
 δρώδης ἔλεξεν. Εγὼ, φίλε παῖ, Ερμολυφικὴ Τέχνη εἰμὶ,
 ἦν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγενὲς οἴκοθεν.
 Ὅ τε γὰρ πάππος σε, εἰπῶσα τὸν ὄνομα τῷ μῆτροπάτο-
 ρος, λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδο-
 κιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φληνά-
 φων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν,
 ἔπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς,
 καὶ τὰς ὥμους ἔξεις καρτερὰς, φθόνον δὲ πάντος ἀλλότρι-
 ος ἔσῃ, καὶ ἔποβι ἄπει ἐπὶ τὴν ² ἀλλοδαπὴν, τὴν πα-
 τρίδα καὶ τὰς οἰκείας καλῶσιπῶν. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαι-
 νέσονται σε πάντες. Μὴ μυσαρχῆς δὲ τῷ σέματι τὸ

¹ Θεῖός μοι, ἔσ.] Agamemnonis verba, lib. 2. Iliad. Bourd.

² Ἀλλοδαπὴ] Subaud. γῆν.

εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν ἀπὸ γὰρ τῶν
 τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖν' εἰδείξε τὸν Δία, καὶ
 Πολύκλειτος τὴν Ἡρὰν εἰργάσατο, καὶ Μύραν ἐπηνέθη,
 καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη προσκυνῶνται γὰρ ἔσται
 μετὰ τῶν θεῶν. Εἰ δὴ τέτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν ἔ
 κλεινός αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ
 καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις· περίελεπτον δὲ ἀποφανείς καὶ
 τὴν πατρίδα. Ταῦτα καὶ ἐτι τέτων πλείονα, διαπλάιν-
 σα καὶ βαρβαρίζουσα πᾶμπολλα, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα
 δὴ σπευδὴ συνειρεσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη. Ἀλλ'
 ἔκτετι μέμνημαι· τὰ πλείεστα γὰρ ἤδη με τὴν μνήμην διέ-
 φυγεν. Ἐπεὶ δ' ἔν ἐπαύσατο, ἀρχεται ἡ ἑτέρα ὥδε
 πως. Εγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ, ἥδη συνήθης σοι,
 καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος με πεπειράσαιο.
 Ἡλίκᾳ μὲν ἔν ταῖς ἀγαθαῖς πορίῃ λιθοξόος γενόμεν', αὐ-
 τὴ προεῖρηκεν. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔση, τῷ σώ-
 ματι πονῶν, καὶν τέτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τῷ βίῳ τε-
 θειμένος, ἀφανής μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῇ λαμ-
 βάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν πρόσο-
 δον. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμ', ἔτε ἐχθροῖς φοβερός,
 ἔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον, ἐργάτης,
 καὶ τῶν ἐκ τῆ πολλῆς δῆμῃ εἰς, αἰεὶ τὸν πρῶτον λαὸν ὑποπ-
 τήσων, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον
 ζῶν, καὶ τῷ κρείττον' ἔρμαιον ὢν. Εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἡ
 Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο,
 τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, ἔκ ἑσσι δὲ ὅς τις
 τῶν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὖ ξαίτ' ἂν σοι ὁμοίος γενέσθαι·
 οἷ' γὰρ ἂν ἦς, βάναυσ', καὶ χειρῶναξ, καὶ ἀποχειρο-
 βίως νομισθῆσῃ. Ἦν δέ μοι πείθη, πρῶτον μὲν σοι
 πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυ-
 μασάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς
 εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα. Καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι
 κυριώτατόν

κυριώτατόν ἐστι, καλαιοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς
 κἀσμήμασι, σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, παρό-
 τητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερία, τῷ τῶν καλῶν ἐρωί,
 τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ. Ταῦτα γὰρ ἐσὶν ὁ τῆς ψυ-
 χῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κόσμος. Λήσῃ δέ σε ἔτε
 παλαιὸν ἔδεν, ἔτε νῦν γενέσθαι δεόν, ἀλλὰ καὶ τὰ δε-
 οῦσα προσάψει μετ' ἐμῆ. Καὶ ὅλως ἅπαντα, ὅποσα ἐσὶ
 τὰ τε θεῖα, τὰ τε ἀνθρώπινα, ἔκ εἰς μακράν σε διδάξο-
 μαί. Καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ τῷ δεινῷ, ὁ βελευσάμενός τι
 περὶ ἀγευνῆς ἔτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς
 καὶ ἐπιφθονῷ ἔσῃ, τιμώμενῷ, καὶ ἐπαινέμενῷ, καὶ
 ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλέ-
 τω πρέχοντων ἀποβλεπόμενῷ. ἔσθῃτα μὲν τοιαύτην
 ἀμπεχόμενῷ, (δείξασα τὴν ἐαυτῆς, πάνυ δὲ λαμπρὰν
 ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενῷ. Κἂν πᾶ
 ἀποδερῆς, ἔδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς αἰνῶς, ἔδ' ἀφα-
 νῆς ἔσῃ. Τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥς
 τῶν ὁρώνων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ
 δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Ἄν δέ τι
 σπυδαῖς ἀξίον ἦ, καὶ τῆς φίλης, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην κα-
 ταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψουσι. κἂν πᾶσι λέ-
 γων τύχης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκῆσονται, θαυμάζοντες,
 καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν
 πατέρα τῆς εὐπορίας. ὁ δὲ λέβισιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι
 γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τῷτό σοι περιποιήσω καὶ
 γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῆ βίκ' ἀπέλθης, ἔποβ' ἐπαύση συ-
 γῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις.
 Ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίν' υἱὸν ὄντα, ἐγὼ ἢ
 λίκον

¹ Τὸν Δημοσθένην] Demosthenes Demosthenis F., quem cultellos ven-
 ditasse omnium pene doctorum literæ loquuntur. Val. Max. lib. 3. Quin
 & Juv. de Demoñ.

λίκον ἐποίησα; ὁρᾷς¹ τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστῆρας
 υἱὸς ἦν, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππον² εθερά-
 πευσεν; ὁ δὲ³ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ Ερμούλυ-
 φικῇ ταύτῃ τραφεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τῷ κρείτ-
 του³, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, ἠϋτομόλησεν³; ὡς
 ἐμὲ, ἀκύνεις ὡς παρὰ πάντων ἄδεται; ἀφείς δὲ αὐτὲς
 τηλικύτους, καὶ τοιούτους ἀνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς,
 καὶ λόγους σεμνούς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ
 δόξαν, καὶ ἐπαινον, καὶ προεδρίαν, καὶ δύναμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέ-
 σει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσει, καὶ
 σχῆμα δαυλοπρεπές ἀναλήψῃ καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα,
 καὶ κοπέας, καὶ κολαπτήρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις, κά-
 τω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαίζηλ³,
 καὶ πάντῃ τρόπῳ ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ ἔδεσσε,
 ἔδε ἀνδρῶδες, ἔδε ἐλευθέριον ἔδεν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν
 ἔργα ὅπως εὐρυθμὰ καὶ εὐσχήμονα ἔσαι σοι, προνοῶν
 ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμὸς τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πε-
 φρονητικῶς, ἀλλ' αἰτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων. Ταῦ-
 τα ἔτι λεγέσθης αὐτῆς, καὶ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν
 λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην, καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ
 ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα
 γενηθῶς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυ-
 τάλῃ, καὶ ὅτι πληθὺς εὐθύς ἐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς
 ἐνετρίψατο. Ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἡγα-

*Diis ille adversis genitus, fatusque sinistro,
 Quem pater ardentis massæ fuligine lippus
 A carbone, et forcipibus gladiisque parante
 Include, ac luteo Vulcano ad Rhetora misit.*

¹ Τὸν Αἰσχίνην] Vid. Plin. Diog. Laert. Aut. vit. Æsch. Bourdel.

² Σωκράτης] Socrates fuit Sophronisci lapidarii F., qui etiam la-
 pides sculpsisse dicitur. Bourd.

³ Ὡς ἐμὲ] Pro eis vel pro eis ἐμὲ.

υἱὸς/εἰ,

πάξει, καὶ τῷ χεῖρι συνεκρότει, καὶ τὰς ὀδύνας ἐνέπριε·
 τέλει δέ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκρόμεν, ἐπεπήγει, καὶ
 εἰς λίθον μετέβηλτο. Εἰ δὲ παραδόξα ἔπαθε, μὴ ἀπι-
 σήσῃ; θαυμάσιοι γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς
 με ἀπιδῶσα, τοῖσ' αὖτε ἀμείβομαι σε, ἔφη, τῇσδε τῆς
 δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. Καὶ ἔλθε
 ἦδη, ἐπίβηθι τέτε τῷ ὀχήματι, (δείξασά τι ὄχημα
 ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ εἰοκότων)
 ὥπως ἴδῃς οἶα καὶ ἡλίκα, μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοή-
 σειν ἐμελλές. Ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε καὶ
 ὑψηλίσχαι. Ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγώ, ἐπεσκόπεν ἀπὸ
 τῆς ἐν ἄρξ' αὖτε ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ
 ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος, ἀπο-
 σπείρων τι εἰς τὴν γῆν. Οὐκέτι μέντοι μέμνημαι ὅ, τι
 τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τέτο μόνον, ὅτι κάτω-
 θεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι ἐπήνουν, καὶ μετ' εὐφημίας
 καθ' ἕς γενόμεν τῇ πτήσει παρέπεμπον. Δείξασα δὲ
 μοι τὰ τούτῳ, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαινέσιν ἐκείνοις, ἐπανήγα-
 γέν αὐθις, ἐκέτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα,
 ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἔδοκνεν εὐπάρυφος τις
 ἐπανήκειν. Καταλαβῶσα ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα, καὶ
 περιμέγουσα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ με-
 οῖ ἤκοιμι καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν οἶα μικρὰ δεῖν
 περὶ ἐμῶ ἐβλεύσαντο. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντί-
 παῖς ἐτι ὦν, ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκλαραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν
 πλεονῶν φόβον. Μελαξὺ δὲ λέγουσι, Ἡράκλεις, ἔφη
 τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. Εἴτ' ἄλλοι

¹ Ὡσπερ τὴν Νιόβην] Vid. Ov. Met. lib. 6. v. 305.

² Πηγάσῳ εἰοκότων] Vid. Hom. II. 9. Ov. 5. Cognatus.

³ Ὁ Τριπτόλεμος] Hic agriculturæ autor fuisse in Græciâ creditur. Vid. Nat. Com. lib. 5. & Ov. Fast. lib. 4.

*Isse quidem mortalis erit, sed primus arabit,
 Et seret, et cultâ præmia tollet humo.*

ὕπεκρυσσε,

ὑπέκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισαί εἰσιν αἱ νύκ-
 τεσ¹ ἢ τάχα πε¹ τριέσπερος ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ
 αὐτός ἐστι. Τί δ' ἔν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς
 ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων πα-
 λαιῶν καὶ ἤδη γεήρακόντων; ἔωλθε γὰρ ἡ ψυδρολογία.
 Μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τίνας ὑπέιληφεν;
 Ὅουκ, ὦ Ἰσάθε. ² Οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν πότε διηγόμενος τὸ
 ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρίᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ
 ἄλλα. Ἰξε γὰρ ἐκ ὑπόκρισιν τὴν οὔσιν, ἐδὲ ὡς φλυα-
 ρεῖν εἰνωκῶς αὐτὰ διεξήει; καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ
 ἀπολῶσκει τραγμάτων, περιεσώτων πολεμίων· ἀλλὰ
 τί καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τῆτον
 ὄνειρον ὑμῖν διηγήσάμην ἐκείναις ἐνεκα, ὅπως οἱ νέοι
 πρὸς τὰ βελτίῳ τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται καὶ
 μάλιστ' εἰ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς
 τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν ἐκ ἀλεννῇ διαφθείρων. Ἐ-
 πιρῶσθῃσέσθαι εὖ οἶδ' ὅτι καὶ κεῖν³ ἀκέσας τῆ μύθου,
 ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ πρὸς ἡσάμενος, ἐννοῶν
 οἷος μὲν ὦν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας
 ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
 τότε· οἷ³ δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο,
 ἐδενὸς γὰρ τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

ΕΠΙ ἄρχοντος Αρισάρχου Φαληρέως, Πυανειψιώνος
 ἐβδόμη ἰσαμέναι, γραφὴν ἔθετο τὸ σίγμα πρὸς τὸ

¹ Τριέσπερος, ἔσ. c.] Nota est fabula trinoctialis concubitus Jovis & Alcmenæ. Cognatus.

² Οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν.] Videtur hoc somnium intelligere, quod est, lib. 3. Αναβάσ. Quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine collucere. Cognatus.

ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνήων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρ-
παγῆς, ἀφῆρῃσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκ-
φερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωνήεσσα δικασαί, ὀλίγα ἡδικέ-
μην ὑπὸ τῆς τε ταῦ καλαχρωμένους τοῖς
ἑμοῖς, καὶ καλαίρουσιν ἔνθα μὴ δεῖ, ἔ βαρέως ἔφερον
τὴν βλάβην καὶ παρήκον ἕνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς
μεριότητος, ἣν ἔξέ με φυλάσσοινα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ
ταῖς ἄλλαις συλλαβῆς. Ἐπεὶ δὲ ἐς τοσῶτον ἦκει πλε-
ονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥς ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις, ἐκ
αἰσπῶν, ἥδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐ-
τὸ εὐθύνα νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέροις εἰδῶσιν ὑμῖν. Δέου-
σιν δὲ ἔ μικρόν με ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς
ἑμαυτέ. Τοῖς γὰρ προπεπραμένοις αἰεὶ τί μείζον
πρὸς δὲν, ἀρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὥς
ὀλίγον δεῖν ἡσυχίαν αἰταγόντα, μηδὲ ἐν γραμμασιν
ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἰσῷ δὲ κεῖσθαι τῇ φόβῃ καὶ τὰ λοιπὰ
γράμμασι. Δίκαιον ἔν ἐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν,
ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ
φυλακὴν. Εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βυλομένοις ἀπὸ τῆς καθ'
αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τῷτο ἐπι-
τρέψει ὑμεῖς, ὧν χωρὶς ἔδεν καθόλου τί γράφεται,
ἐχ ὅρῳ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς
ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς ἔχουσιν. Ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἰμαί
πότε εἰς τοσῶτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἦξειν,
ὥς ἐπιτρέψαι τίνα μὴ δίκαια ἔτε εἰ καθυφήσετε τὸν
ἀγῶνα ὑμεῖς, ἑμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικημένων. Ὡς
εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, εὐθύς
ἀρξάμενων παρανομεῖν. Καὶ ἐκ αὐτῶν ἐπολέμει μέχρι νῦν

¹ Καλαίρουσιν] Καλαπλίους, καλεχομένους. Scholiasfes.

τὸ λάμβδα τῷ ρῷ, διαμφοισθητῶν περὶ τῆς ¹ κισσῆ-
 ρεως, καὶ κεφαλαλγίας ὅτε τὸ γάμμα τῷ κάππῃ
 διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρὸν δεῖν ἤρχετο πολλάκις
 ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ ² γναφάλων. Ἐπέπαυτο δ' αὖ
 καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μάχόμενον, τὸ ³ μόλις ἀφαιρέ-
 μενον αὐτῷ, καὶ μάλισα παρακλέπτον. Καὶ τὰ λοιπὰ
 δ' αὖν ἡρέμει συγχύσεως ἀρχεσθαι παρὰ νόμους. Καλὸν
 γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. Τὸ δὲ ὑπερ-
 βαίνειν ἐς ἃ μὴ χρῆ, λύσιός ἐστι τὸ δίκαιον. Καὶ ὁ γε
 πρῶτος ἡμῖν τῶν νόμων τέττας διαλύσας, εἴτε ⁴ Κάδ-
 μος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σι-
 μωνίδῃ δὲ ἐνίοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην) ὁ
 τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαίνουσι, διαρί-
 σταν, τί πρῶτον ἔσαι, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος,
 ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. Καὶ ὑμῖν
 μὲν, ὧ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ'
 αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. Ἡμιφώνους δὲ τὴν ἐφεξῆς,
 ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκυσθῆναι δεῖται. Πασῶν δὲ
 ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓν ἅ τῶν πάντων, οἷς εὐδὲ
 φωνὴ πρόσεσι. Καθ' αὐτὰ μὲν ἔν τὰ φωνήεντα φυ-
 λάσσειν ἔοικε τῶν νόμων τέττας. Τὸ δὲ ταῦ τῆτο (ὅ γὰρ
 ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήμασι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ
 τῶν θεῶν, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ
 καθήκοντες ὀραθῆναι, τό τε ἄλφα, καὶ τὸ υ, ἐκ αὖ

¹ Κισσῆρας] Attici λ in ξ mutant.

² Γναφάλων] Hæc vox communiter scribitur κναφάλων; apud Atticos vero κ in γ mutatur. Γνάφαλον autem foccus est fullonico car-
 duo detractus è panno inter pectendum.

³ Μόλις] Μόλις οἱ Ἀθηναῖοι, μόλις ἡ κοινή. Scholiffes.

⁴ Κάδμος] Phoenix, qui in Græciam litteras attulit, α. β. γ. δ. ε.
 ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. Palamedes addidit ζ. θ. φ. χ. & δι-
 κιοπίδες ζ. η. ψ. ω. Cognatus.

ἡκούσθη μόνον) τῆτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλεῖστον
 τῶν πώποτε, βιασάμενον ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπει-
 λαῖσαι πατρῶων, ἐκδιῶσαι δὲ ὅμῃ συνδέσμων ἅμα
 καὶ προθέσεων, ὥς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκδοτον πλεονεξίαν.
 "Οθεν δὲ καὶ ἀπὸ τίνων ἀρξάμενον, ὥρα λείπειν. Επεδήμην
 ποτὲ Κυβέλω, (τὸ δὲ ἐς πολίχνιον καὶ ἀηδὲς, ἀπρικοῦ,
 ὡς ἐπέχει λόγῳ, Αθηναίων) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κρᾶ-
 τισον ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλγισον. Κατηγόμην δὲ παρὰ
 κωμωδιῶν τίνι παίητῃ, ¹ Λυσίμαχῳ ἐκαλεῖτο, Βοιω-
 τιος μὲν ὡς ἐφαίνετο τὸ γένῳ ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ
 ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. Παρὰ τῆτω δὴ τῷ ξένῳ
 τὴν τῷ ταῦ τέττε πλεονεξίαν ἐφώρασα. Μέχρι μὲν
 γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ, τετραρακοῦσια λείπειν, ἀποσερῶν
 με τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ὥμην συνθεραμ-
 μένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπι-
 σπᾶμενον, ἴδια ταυτὶ λείπειν, καὶ οἷσόν ἦν μοι τὸ ἀκκοσ-
 μα, καὶ ἔ πάνυ τὶ ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅποτε δὲ
 καὶ ἐκ τῆτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε κατ'ἰτερον εἰπεῖν, καὶ
 κάτ'ἴμα, καὶ πῖτ'ἴαν, εἴτα ἀπερυθριάσαν καὶ βασιλί-
 ταν ὀνομάζειν, καὶ μετρίως ἐπὶ τέτοις ἀδανакτῶ, καὶ
 πῖμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τυκά τις
 ὀνομάσῃ. Καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ μεμονωμένῳ
 τῶν βοηθησόνων, σύγ'ἴωτε τῆς δικαίας ὀργῆς. Οὐ γὰρ
 περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντά ἐσιν ὁ κίνδυνῳ, ἀφαιρε-
 μένῳ τῶν συνήθων καὶ συνεχολακότων μοι γραμμάτων.
 Κίσσαν με λάλον ὀρνεον ἐκ μέσων, ὡς ἐπ' εἰπεῖν, τῶν
 κόλπων ἀρπάσαν, κίτ'ἴαν ὠνόμασεν. Ἀφείλετο δὲ με
 φάσσαν ἅμα νήτσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ² ἀπαλορευον-

¹ Λυσίμαχος] Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τῆς τῆς σ η; τὸ τ μεταβολῆς, τί-
 τατα καλοτολήσας εἰπεῖν καὶ τήμερον. Schol.

² Ἀπαλορεύοντος Ἀριστάρχου] Aristarchus summus erat Grammaticus;
 Grammatici autem est dicendi puritati consulere, ideoque nulli non
 id genus variationi adversari.

τος Αριςάρχῃ. Περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν ἐκ ὀλί-
 γας. Ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπα-
 σεν ἀνόμως Τμητήδον, ὁρώων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλ-
 λαβῶν. Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβα-
 λεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξίῃν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκε-
 κλεισμένον τὴν θάλασσαν, ἔδῃ τῶν ἐν κήποις φεισά-
 μενον σεύτλων. Ὡς τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν
 μοι καταλιπεῖν. Ὅτι τὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρ-
 τυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐκαλέσαντι τῷ ζῆτα-
 σμάραγδον ἀποσπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
 Σμύρναν· μήτε τῷ ζῷ, πᾶσαν παραβάντι συνθήκην,
 καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι. ¹ Θεκυδίδην σύμ-
 μαχον. Τῷ μὲν γὰρ γείτονί μιν ῥῶ νοσήσαντι συγνώ-
 μη, καὶ παρ' αὐτῷ φυγεύσαντί μιν τὰς ² μυρρίνας, καὶ
 παίσαντί με πότε ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρης. Κα-
 γὰρ μὲν τοιοῦτον. Τὸ δὲ ταῦ τῆτο, σκοπῶμεν ὡς φύσει
 βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. Ὅτι δὲ ἔδῃ τῶν ἄλλων ἀπέ-
 σχελο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ
 τὸ ζῆτα, μικρὰ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ ζοιχεία, αὐτὰ
 μοι κάλει τὰ ἀδίκηθέντα γράμμαθα. Ἀκούετε, φωνήεντα
 δικασαί, τῆ μὲν Δ λέγοντι, ἀφείλετό μιν τὴν ³ ἐν-
 δελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξίῃν λείεσθαι παρὰ πάντας
 τὰς νόμους; τῆ θῆτα κρένλος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς
 τρίχας τίλλοντι ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐσερῆσθαι;
 τῆ ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ
 ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν; τίς ἂν τέτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς
 ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τέτι ταῦ; τὸ
 δὲ ἄρα καὶ τὸ ὁμόφυλον τῶν ζοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος,

¹ Θεκυδίδην, ἔσ. Atticā Dialecto usus est Thucydides.

² Μυρρίνας] Σ in ε apud Atticos mutatur, & vice versā.

³ Εντελέχειαν] Attici δ & θ in τ, & ζ in τι mutant.

ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μελαβέθηκε πυτοῦ
τὸν τράπον. Οὐ γὰρ ἐπίτρεπει γε αὐτὸς κατ' εὐθὺ φέ-
ρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μάλλον δὲ, ὃ δικάσαι, μελαξὺ
γὰρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνεμνήσε
περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπή-
λασε, καὶ γλώττιαν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. Ὡ γλῶσσης
ἀληθῶς ῥήσημα ταῦ. Ἀλλὰ μελαβήσομαι πάλιν ἐπ'
ἐκεῖνα, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς
αὐτὸς πλημμελεῖ. Δεσμοῖς γὰρ τίσι σρεβλῆν καὶ σπα-
ράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. Καὶ ὁ μὲν τί καλὸν
ἰδὼν καλὸν εἰπεῖν βύλεται· τὸ δὲ παρειαπεισὸν τὰ-
λὸν εἰπεῖν αὐτὸς ἀνασκάζει, ἐν ἀπασὶ προεδρίαν
ἔχειν ἀξίον. Πάλιν ἕτερον περὶ κλήμας διαλέγε-
ται· τὸ δὲ (τλήμων γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε
τὸ κλήμα, καὶ ἔ μόνον γε τὰς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ'
ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν
εἰσὶ φασι, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τῷ
ἐπιβλεῦει, καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, τύρον τίνα ἀπέφη-
νεν. Οὕτω μὲν ἐν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπου ἀδικεῖ ἐρ-
χῶ δὲ πῶς; κλάσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτὴν τύχην
ὀδύρουμαι, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ
ἐς τὸ τῶν σοιχείων γένος παρήλαε. Ἐγὼ γὰρ τέτι
σάματί φασι τὰς τυράννας ἀκολοθήσασας, καὶ μιμη-
σαμένης αὐτὰ τὸ πλάσμα, ἐπεὶ αὖ σχήματι τοιούτῳ ξύλα
τεκίησαντας, ἀνθρώπου ἀνασκολοσίζειν ἐπ' αὐτὰ· ἀπὸ

¹ Τὸ μέρος.] Ἀπὸ τῶ ὅσον τὸ κατ' αὐτό. Scholiasies.

² Τάλοι, Ἑρ.] Dorici κ in τ mutant.

³ Τὴν αὐτὴν τύχην.] Nullus dubito quin legendum sit τὴν αὐτῶν
τύχην.

⁴ Τῷ γὰρ τίτῳ σάματι, Ἑρ.] Verissima vocis γαυρός originitio.
Ταν, τανηρός, hoc est, in modum tau efformatus, & per contractio-
nem τανρός, & praeposito sigma ut fieri solet, γαυρός. Menagius.

δὴ τάδε, καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπι-
 νυμίαν συνελθεῖν. Τάτων ἔν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων
 θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζεσθαι; ἐγὼ μὲν γὰρ
 οἶμαι δικαίως τῆτο μόνον ἐς τὴν τῆ ταῦ τιμωρίαν ὑπο-
 λείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῇ τὴν δίκην ὑποσ-
 χεῖν. Ὁ δὲ σαυρὸς εἶναι ὑπὸ τάδε μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ
 δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ΤΙΜΩΝ.

Ω Ζεῦ¹ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ² ἑταιραῖε, καὶ ἐφέ-
 ριε, καὶ ἀξεροσσηταί, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέ-
 τα, καὶ ἐρίγδυπε, καὶ³ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβροῦντηται
 ποιεῖται καλῶσι, καὶ μάστιγα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ καί-
 τρα τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμοι⁴ γινόμενοι, ὑπερείδεις
⁴ τὸ πῖπλον⁵ τῆ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ πεχυνός τῆ

¹ Φίλιε καὶ ξένιε] Sic dictus Jupiter, quod amicitiae praeses duceretur,
 & hospitum vindex, si quando hospitii jura violata fuerant.

Jupiter, hospitibus nam te dare jura loquuntur.

Virg. Aen. 4. Barlaeus.

² ἑταιραῖε καὶ ἐφίριε.]—Quod Sodalitii praeses, & procurator, do-
 minus, assertorque eorum haberetur, qui ejusdem testis, septi, vel
 laris sunt participes. Barlaeus.

³ Καὶ εἴ τι σε ἄλλο ὀνομά] pro εἴ τι σε κατὰ τι ἄλλο ὄνομα, &c.

⁴ Τὸ πῖπλον] Subaud. μέρος.

⁵ Τῆ μέτρου, &c.] Ρυθμός proprie dicitur illa ἄρσις & δίσις eorum,
 qui pede & manu plaudunt; Unde translatum ad pedes metricos.
 Μέτρον à metiendo nomen habet, estque certa & definita pedum com-
 positio. Differunt igitur & ῥυθμός, & μέτρον, quod ῥυθμοὶ numeri spa-
 tio temporum constant, μέτρα etiam ordine. Alterum quantitatis
 est, alterum qualitatibus. Cadere dicitur versus, cum non recte pedibus
 suis incedit, vel in fine claudicat, ut tibicine opus habeat, quo
 fulciatur: *hiare*, cum pars aliqua deficit, aut debitā dimensione non
 constat, aut crebra vocalium inter se sit concursio. Bar.

ῥυθμῷ· πῶ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγ· ἀσραπή, καὶ ἡ βα-
 ρύερον· βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργεῖς, καὶ σμερ-
 δαλέ· κεραυνός; ἀπάντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀνα-
 πέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῶ πατά-
 γν τῶν ὀνομάτων. Τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σε καὶ ἐκπρόβουλον ὄπ-
 λον, καὶ πρόχειρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυ-
 χρόν ἐσι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούν-
 των διαφυλάττον. Θάττον γέν τῶν ἐπιτορκεῖν τίς ἐπι-
 χειρέντων ἔαλον θρυαλλίδα φεβηθεῖν ἂν, ἢ τῇν τῷ
 φανδαμάτορ· κεραυνῷ πλόα· ἔτω δαλόν τίνα ἐ-
 πανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν
 ἀπ' αὐτῶ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τῷτο οἶσθαι ἀπο-
 λαύειν τῷ τραύματός, ὅτι ἀναπληροῦσθαι τῆς ἀσβή-
 λου· ὡς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντι-
 βροντῶν ἐτόλμα, ὃ πάνυ τοι ἀπίθανον ὦν πρὸς ἔτω
 ψυχρόν τὴν ὀργὴν Δία, θερμωρόν ἀνὴρ, καὶ μέγαλου-
 χέμεν. Πῶς γάρ, ὅπου γὰρ καθάπερ ὑπὸ μανδρα-
 γόρα καθεύδεις; ὅς ἔτε τῶν ἐπιτορκεντων ἀκέεις, ἔτε
 τῆς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς; λημῶς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις
 πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ ὧτα ἐκκεκώφωσαι, καθά-
 περ οἱ παρηγηκότες· ἐπεὶ νεῖ· γὰρ ἐτι καὶ ὀξύθυμος
 ὦν, καὶ ἀκμαῖ· τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδικούν,
 καὶ βιβαίων ἐποίεις, καὶ ἔδεποθε ἡγες τότε πρὸς αὐτὸς
 ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν,
 καὶ ἡ αἰγὴς ἐπέσειετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαλαγεῖτο, καὶ
 ἡ ἀσραπή συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προη-
 κοντίζετο. Οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιὼν σαρρη-
 δόν, καὶ ἡ χαλαζα πετρηδόν. Καὶ ἵνα σοι φαρτικῶς
 διαλέλωμαι, ὑστέρῃ τε ραγδαῖοι, καὶ βίαιοι· ποταμός

Σαλμωνεύς, Aoli F., de quo Virg. Aen. 6. Cognatus.

ἐκείνη

ἐκείνη· σαγίων· ὥς· τήλικαύτη· λ...· ἀκαρεῖ· χρόνῳ
 2· ναυσγία· ἐπὶ τῷ Δευκαλίῳ· ἐγένετο. Ὡς· ὑπο-
 βρυχίων· ἀπάντων· καὶ ἀδεδυκότων· μόλις· ἐν τῷ κινάτιον
 περισσῶσθαι, προσοκέσθαι· τῷ Λυκαρεῖ, ζῆφυρόν τι
 τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρματι· διαφυλάττειν· εἰς ἐπιτο-
 νὴν κακίας· μείζον· Τοι γάρ τοι ἀκόλυθα τῆς· παθυ-
 μίας· τὰ· πείχειρα· κομίζῃ· παρ' αὐτῶν, ἔτε· δύοντος· ἐτι-
 σοι· τινός, ἔτε· σεφανάντος, εἰ· μὴ· τις· ἄρα· πᾶρρηδου
 Ολυμπίων· κ'· ἔτος, ἢ· πᾶν· ἀναγκαῖα· ποιεῖν· δοκῶν,
 ἀλλ'· εἰς· ἔθος· τὸ· ἀρχαῖον· συνέλεων· Καὶ· κατ'· ὀλίγον
 3· Κρόνον· σε, ὦ· Θεῶν· γενναϊότατε, ἀποφαίνεσθαι, παρῶ-
 σάμενοι· τῆς· τιμῆς· Ἐὼ· λέγειν· ὅποσάν τις· ἤδη· σε· τὸν
 νεῶν· σεσυλήκασιν· οἱ· δὲ· κ'· ὁ· αὐτῷ· σοι· τὰς· χεῖρας
 Ολυμπιάσιν

Εν ἀκαρεῖ χρόνῳ] Suband. μορῶν.
 2· Ναυσγία.] Locus apprimè notandus; convenit enim cum his-
 toriâ sacrâ, nisi quòd, ut ait Cômicus, mase divisa sunt temporibus
 hæc. Quæ enim de Noacho scripta à principe Historicorum Mose
 fuerant, ad Deucalionem suum transtulêrunt Græci. Tan Faber.—
 De Deucalione Vid. Apolod. lib. 1. & Oγ. Met. 1. 1.
 3· Τῷ Λυκαρεῖ] Mons sive locus ad quem appulit scapha. scribit
 Pausanias in Phocicis Lycoream urbem conditam in Parnassi sum-
 mitate ab iis, qui in Deucalionis alluvione lupo ululatibus (τῶν
 λυκῶν ὠρυγῶν) servati sunt, ut eo nomine vel ipse Parnassus vel pars
 ejus intelligatur. Nam & Ovid. Parnassum fuisse ait montem Pho-
 cidis, in quem ab undis tutum Deucalion & Pyrrha se receperant.
 Verum ex narratione Mosaicâ mons, in quo resedit arca, unus fuisse
 dicitur montium Ararati, i. e. majoris Armeniæ. Barlæus.
 4· Εἰς ἐπιτονὴν, ἔς·.] Non absimili modo Horatius Car. lib. 3.
 Od. 6.

*Ætas parentum pejor avis tulit
 Nos nequiores, mox daturos
 Progeniem vitiosiore.*

5· Κρόνον σε ἀποφαίνεσθαι] Imperio abdicant, quòd Saturno fecit Ju-
 piter. — tacite Jovem perduellionis accusat. • Barl.

6· Αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας, ἔς·.] Legitur de Dionysio Siciliæ tyran-
 no, ut alios mittam, quòd Jovi Olympio detraxerit magni pon-
 deris

Ολυμπιάσιν ἐπιβελήκασι. Καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης
 ὠκνησας ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας, ἢ τοὺς γείτονες ἐπι-
 καλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν,
 εἴ τι συσκευαζόμενος πρὸς τὴν φύσιν. Ἀλλ' ὁ γεν-
 ναῖος, καὶ Γίανταλέτωρ, καὶ Τίφανοκρέτωρ, ἐκείνησιν
 τὰς πλοκαίμας περιχειρόμενοι ὑπ' αὐτῶν, δεκάπη-
 χυν περαινόντων ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. Ταῦτα τοίνυν, ὡς
 θαυμάσιον, πηνέκα παύσεσθαι, ἔτις ἀμελῶς παρορῶ-
 μεθα, ἢ ποτε καλέσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; ὡς
 σὺ Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἔτις ὑπέρ-
 ἀνδρον ὕβριν τῆ βίης; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ εἰσας πα-
 ροῦ εἶπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἔρας, καὶ πλε-
 αῖς ἐκ πενεσάτων ἀποφύνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεο-
 μένοις ἐπιπυρῆσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐερθεσίαν
 τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλῆθος, ἐπειδὴ πένης διὰ
 ταῦτα ἐγενόμην. καὶ εἴ τι εἰς γινώριζομαι πρὸς αὐ-
 τῶν, ἔτε προσέλεψιν οἱ τέως ὑποπτήσονται, καὶ
 προσκυνῶντες, καὶ τὴν ἐμὴν νεύματος ἀνηρημένοι. Ἀλλ'
 ἡμεῖς καὶ ὁδῶ βαδίζων ἐντύχοιμι τίνι αὐτῶν, ὡς
 πρὶν τίνι σῆλιν παλαίᾳ νεκρῷ ὑπτίαν, ὑπὸ τῇ χρόνῳ
 ἀναβραμμένην παρέχονται, μηδὲ ἀναβρόντες. Οἱ
 δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες ἑτέραν ἐκίρεπονται, δυσάντη-
 τον καὶ ἀποράταιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνον-
 τες, τὸν ἑὸν πρὸ πολλῆς σωτήρα καὶ εὐργέτην αὐτῶν

deris aureum amiculum, quo eum Hieron è manubiis Carthagi-
 nensium ornaverat; proque detracto aureo laneum illi pallium in-
 jecerit, eavillans; aureum amiculum astate grave est, hyeme frigidum;
 laneum ad utrumque anni tempus accommodatus. Barlaeus.

Ω θαυμάσιον. Ut supra ὁ γενναῖος per illusionem. Barl.

Πᾶσι θαυμάσιον, ἔτε. Metonymia subjecti pro adjuncto. Barl.

Μηδὲ ἀναβρόντες. Subaud. ἐπιδραφῇ.

γεγεννημένον.

γεγεννημένον. "Ωσε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν
 ἐσχαλίαν τραπόμεν¹· ἐναψάμεν² διφθέραν, ἐργάζο-
 μαι τὴν γῆν, ὑπόμισθ³ ὀβολῶν τεσσαίων, τῇ ἐρημίᾳ,
 καὶ τῇ διέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. Τῦτο γὰρ μοι
 δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τὴν ἀξίαν
 εὐπραγίας. ⁴ Ἀναιρότερον γὰρ τῦτό γε. Ἡδὴ
 ποτὲ εἶν, ὦ Κρένν καὶ Ρέας υἱέ, τὸν βαθὺν τῦτον ὕπνον
 ἀποσεισάμεν⁵, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην
 γὰρ κεκοίμησαι) καὶ ἀναρρίπτισας τὸν κεραυνὸν, ἡ ἐκ τῆς
⁶ Αἴτνης ἀναυσάμεν⁶, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα,
 ἐπιδειξαίῳ τίνα χολὴν ἀνδρώδεις καὶ νεανικὴν Διός, εἰ μὴ
 αἰληθῇ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σὺ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς
 μυθολογέμενα. Ζ. Τίς ἔτός ἐστιν, ὦ Ερμῆ, ὁ κεκρα-
 γῶς ἐκ τῆς Αἰτνῆς παρὰ τὸν Τμητῆον ἐν τῇ ὑπωρεΐᾳ;
 πιναρὸς ὅλ⁷, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος· σκάπτει
 δὲ αἶμαι ἐπικεκυφῶς· λάλ⁸ ἀνθρώπ⁹, καὶ θρασύς.
 Ἡπερ ¹⁰ φιλόσοφος ἐστίν. Οὐ γὰρ ἂν ἔτιωσ ἀσεβεῖς τὰς
 λόγας διεξήει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγ-
 νοεῖς Τίμωνα τὸν Εχεκρατίδην, τὸν ¹¹ Κολυτῆα; ἔτός

¹ Ταύτην τὴν ἐσχαλίαν] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit
ad extrema redactus consilia. Ἐσχαλίαν enim hoc in loco nihil aliud
 est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Tan. Fab.

² Ἀναρρότερον] Subaud. ἢ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, ἔσ.

³ Ἐπιμενίδην] De Epimenide Cretensi Theologo extat Historia in
 noctibus Gellianis, & apud Diog. Laert., qui eum 47. annos ob-
 dormiisse dicit, Plin. 57. lib. 7. cap. 53. Barl.

⁴ Αἴτνης] Vulg. Οἴτης. Sed Error manifestus. Fulmina Jovis ex
 Αἰτνᾷ, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lu-
 cianus. De Oetā nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crema-
 tus est: fateor: quid tum? ex eone tempore mons arsit? nē dixe-
 ris. Tan. Fab.

⁵ Φιλόσοφος ἐστίν] Id genus hominum quāvis oblatā occasione Lu-
 cianus infectatur. Barl.

⁶ Τὸν Κολυτῆα] Cotyttensem vocat à pago. Hesyc. Κολυτῆος ὄνο-
 μα δῆμα. Barlaeus—item Harpocrat. δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰγυπτῆος φυλῆς
 Κολυτῆος.

ἐσιν ὁ πολλακίς ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐσιάσας, ὁ
 νεσπλευτος, ὁ τὰς ὅλας ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς
 εἰώθαμεν ἐοράζειν τὰ διάσια. Ζ. ³ Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς.
 Ὁ καλὸς ἐκείνῳ, ὁ πλέσι, περὶ ὃν οἱ τοσῶτοι φί-
 λοι, τί παθὼν ἐν τοῖς τοῖς ἐσιν; αὐχμηρὸς, ἀθλι-
 κή σκαπανεύς, κὴ μισθωτὸς ὡς εἰκεν, ἔτα βαρεῖαν
 καβαφέρων τὴν δικελλάν. ΕΡ. ⁴ Οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν,
 ζότης ἐπέτριψεν αὐτόν, κὴ φιλανθρωπία, κὴ ὁ πρὸς
 τῆς δεομένης ἀπανίας οἶκτος ὡς δὲ ἀληθεὶ λόγῳ,
 ἀνοία, κὴ εὐθεία, κὴ ἀκρισία περὶ τῆς φίλης ὅς ἔ-
 συνίει κόραξ, κὴ λύκοις χαριζόμεν. ἀλλ' ὑπόδ-
 ῶν τοσῶτων ὁ κακοδαίμων κειρόμεν τὸ ἦπαρ, φί-
 λης εἶναι αὐτῆς κὴ ἑταίρης ὥτο ὑπ' εὐνοίας τὴν πρὸς
 αὐτὸν χαίρουσας τῇ βορᾷ. Οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες
 ἀκριβῶς, κὴ περιτραγόντες, εἰ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυ-
 ζήσαντες καὶ τῆτον εὐ μάλα ἐπιμελῶς, ἄχοντο, αὐτὸν
 αὐτὸν καὶ τὰς ρίζας ὑποβελήμενον ἀπολιπόντες, ἔδῃ
 γνωρίζοντες ἔτι, ἔδῃ προσβλέποντες (πόθεν γάρ;) ἢ
 ἐπιπερῶντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. Διὰ ταῦτα
 δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὄρας, ἀπολιπὼν ὑπ'
 αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
 πακοῖς ὅτι οἱ πλετύνες παρ' αὐτῆς, μάλα ὑπερωπ-
 κῶς παρέρχονται, ἔδῃ τένωμα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδό-
 τες. Ζ. Καὶ μὴν ἔπαρῳ ἄνῃρ, ἔδῃ ἀμελητέῳ
 εἰκότα γὰρ ἡγανάκλει δυσυχῶν. ἔπει καὶ ὅμοια ποιήσο-

¹ ἱερῶν τελείων,] i. e. ὁλοκλήρων. Διελωθημένων γὰρ ἔδῃ δύναι. Vid.
 Hom. II. α. v. 66. ibique vet. Scholiast. Vid. & Natal. Com. l. i.
 c. x.

² Ἐκατόμβας,] Subaud. παραστάσας.

³ Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς,] Post Interjectiones sequente Genitivo subau-
 tut ἔτεκα.

⁴ Οὕτωσὶ μὲν εἰπὼν,] Subaud. ὡς, & post ἀληθεὶ λόγῳ supple χρῆσθαι.

μεν τοῖς κατὰράτοις κόλαζιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοις
 ἀνδρός, τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πύοταλα καύσαν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥῖσι τὴν
 κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. Πλὴν ὑπ' ἀσχαλίας τε, καὶ δορύβε
 πολλὰ τῶν ἐπιτοκύνων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόν-
 των, ἔτι δὲ καὶ φόβῳ τῷ παρὰ τῶν ἱεροσυλύνων, πολλοὶ
 γὰρ ἔστοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ εἰς ἐπ' ὀλίγον καλὰ μῦσαι
 ἡμῖν ἐφίαισι, πολὺν ἤδη χρόνον εἰς ἀπέβλεψα εἰς τὴν
 Ἀττικὴν καὶ μάλισα ἐξ ἑ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἐρίδες
 ἐπεκόλασαν αὐτοῖς. Μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους,
 καὶ κεκραγόντων, εἰς τῶν εὐχῶν. "Ὡς ἐπὶ
 ἐπιβυστάμενον χρεὶ ταῦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιβρίθηναι
 αὐτῶν, ἀρετὴν τίνα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρης μεγάλη τῇ
 φωνῇ ξυνειρόντων· διὰ ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀμεληθῆναι
 συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ἢ φαῦλον ὄντα. "Ὅμως δὲ τὸν Πλᾶ-
 τον, ὃν Ἑρμῆ, παραλαβὼν, ἀπιθὶ παρ' αὐτὸν κατὰ τὰ-
 χος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλάτων καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτῷ, καὶ
 μενέτωσαν ἀμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μὴδὲ ἀπαλλα-
 τέσθωσαν ἔτι ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλισα ὑπὸ χρησ-
 τη¹ αὐθις ἐκδιώκη αὐτὰς τῆς οἰκίας. Περὶ δὲ τῶν κο-
 λάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο
 πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσε-
 σιν, ἐπειδὴ τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω. Κατεαλμένοι
 γὰρ αὐτῷ καὶ ἀπεσομῶμεναι εἰς δύο ἀκτῖνες αἱ μέ-
 γισται, ὅποτε φιλοψιμότερον ἡκόντισα πρῶτην ἐπὶ τὸν
 σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπειθε τὰς ὁμιλητὰς
 μὴδὲ

¹ Αναξαγόραν] Fuit Anaxagoras Philosophus Clazomenius insignis, qui Xerxis Persarum regis tempore floruit. Mundi hoc atque Naturæ opificium ab æternâ Mentē conditum & ordinatum esse docuit. Cujus hic extat versus omni memoriâ dignus,

¹ μηδὲ ὅλως εἶναι τίνας ἡμᾶς τὰς θεάς. Ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν διήμαρτον. ² Ὑπερέσχε γὰρ αὐτὴ τὴν χεῖρα Περικλῆς ὁ δὲ κεραυνὸς, εἰς τὸ ³ Ἀνάκειον παρὰ τὴν κτῆσιν, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγον δεῖν συνείριξε ⁴ περὶ τῇ πέτρᾳ. Πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσαι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλετύνῃα τὸν Τίμωνά ὀρώσιν. ΕΡ. ⁵ Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέειν, καὶ ὀχληρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; ἔ τοῖς δικαιολογῶσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τὴν τοῦ χρήσιμον ἰδέ γὰρ αὐτίκα μάλα πλῆσιος ἐκ πονεσάτων κατασχέσθαι ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία· εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπεν ἐπιμεκυφώς, ἔτι αὖ

Nūc igitur diuocamus τὸ τῶν πάντων αἷμα.

Mens aeterna est, quae gubernans omnia, omnium est causa.

Laert. lib. 2. Quae laudabilis de Deo Uno veritatis professio, ut Socrati, sic & illi noxia fuit. Nam ea doctrina tantam sibi invidiam conflagavit apud Athenienses, ut ex ea ansam raperent ipsum ἀθέτως accusandi, & talentum promitterent, quisquis interficeret. Etenim hanc esse causam ipse Jupiter indicat, cum sophistam eum vocat, ideoque in illum se fulmen torfisse dicit, quod suis familiaribus & discipulis persuaderet, nullo pacto esse Deos, quos pro talibus haberent Athenienses. Barlaeus.

¹ Μηδὲ ὅλως εἶναι τίνας] Neque alicujus pretii esse nos. Nam τις aliquando πρόσωπον denotat singulare ad differentiam τῶν τυγχόντων. Sic Juv.

Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignam,

Si vis esse aliquis _____

vel nullus, inquit, i. e. nullā divinate praeditos. Barl.

² Ὑπερέσχε, &c.] Interpretandum est hoc de Judicio; nam impietatis accusatus Anaxagoras à Pericle discipulo suo defensus est. Barlaeus.

³ Ἀνάκειον] Vid. Maussaei annotationem ad hanc vocem in Harpocrate.

⁴ Περὶ τῇ πέτρᾳ] Vulg. παρὰ τὴν πέτρην. Malè. Hoc enim juxta petram (quod est ridiculum) illud ad petram significat. Hanc emend. MSS. Cod. auctoritas confirmat. Tan. Fab.

⁵ Οἷον ἦν] Pro οἷον ἔστι.

ἔσκαπ' ἄμελ' ἔμεν'· ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐκ αὐτοῦ
 ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. Ζ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε.
 ΠΛΟΥΤ. καὶ ταῦτα, ἐμὲ κελεύσαντι· ΠΛΟΥΤ. Ὅτι
 νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμέ, καὶ ἐξεφέρει, καὶ εἰς πολλὰ κα-
 τεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μό-
 νον ἔχει δικράνοισ με ἐξεῖναι τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ
 πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτυντες. Αὐθις ἐν ἀπέλθω
 παρασίτοις, καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις παραδοθησόμεν'·
 ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τὴς αἰσθησόμενης τῆς
 δωρεᾶς, τὴς περιέψουρας, οἷς τίμι' ἐγὼ, καὶ περιπό-
 θητος. Οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ζυνέσωσαν, ἣν προ-
 τιμῶσιν ἡμῶν· καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβούσας, καὶ
 δίκελλαν, ἀταπάτωσαν ἀθλοῖ, τέτληρας ὀβολὸς ἀποφέ-
 ρουσας, οἱ δεκασιγαλάντες δωρεᾶς ἀμελητὶ προεῖμενοι. Ζ. Οὐ-
 δὲν ἔτι τοιῦτον ὁ Τίμων ἐργασεῖται περὶ σέ· πάνυ γὰρ
 αὐτόν ἡ δίκελλα πεπαιδαῶνέηκεν, εἰ μὴ πανήλαστιν
 ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας
 προαιρεῖσθαι. Σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι
 δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιά, διότι σοι τὰς
 δύρας ἀναπετάσας, ἡφίει περινοσεῖν ἐλευθέρως, ἔτε
 ἀποκλείων, ἔτε ζήλοισιν. Ἄλλοτε δὲ τῶν πάντων
 ἡβανᾶν κατὰ τῶν πλεονείων, κατακεκλεισθαι λέγων
 πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβο-
 λαῖς, ὡς μὴδὲ παρακύναι σοι εἰς τὸ φῶς δυνατόν εἶναι.
 Ταῦτα γὰρ ἀπωδύρε πρὸς με, ἀποπνίγασθαι λέγων ἐν
 πολλῷ τῷ σκοτῷ· καὶ διὰ τῆτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ
 φροντὶδ' ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τὴς δακτύλου πρὸς

* Ἄλλοτε δὲ, [ἔ. c.] Respicit locum qui in Aristophanis Pluto est, quem hunc transferre non vacat, ut nec alia μῦθ' ὅσα. Nam ex Aristophanis Pluto hæc magnam bonamque partem educta sunt. Tan. Faber.

τὸ ἐθῶ τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν,
εἰ καιρῷ λάβοιο, παρ' αὐτῶν. Καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα
ὑπέρδεινον ἔδοκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, κα-
θάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι, ὑπ' ἀκριβοῦσι καὶ
παμπονύροις παιδαγωγοῖς ἀναβρεφόμενον, τῷ Τόκῳ, καὶ
τῷ Λογισμῷ. Ἀτοπὰ γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὰς ἐρω-
τάς μιν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, ἢ τολμῶν-
τας, ὅδε ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίως γε ὄντας,
ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορούτας, ἐς τὸ σημεῖον, καὶ τὸν
μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν
οἰομένους, ἢ τὸ αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μη-
δεὶν μελαδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίεσαν τῶν κριθῶν, μήτε
τῷ ἵπῳ πεινῶνι ἐπιτρέψασαν. Καὶ προσέτι γε καὶ
κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόνων, καὶ τὸ
καινότατον, αὐτὰς ζηλοτυπένων· αἰνούντων δὲ ὡς καλῶ-
ρα ἢ οἰκέτης, ἢ οἰκονόμου, ἢ παιδοτρῖψ ὑπαισιῶν
λαθραίως, ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα καὶ ἀνέραςον
δεσπότην, πρὸς ἀμαυρὸν τι καὶ μικρόσομον λυχνίδιον,
καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαρτυπνεῖν εἰσας τοῖς τόκοις.
Πῶς ἔν ἐκ ἀδίκων, ¹ πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιασθαι,
νῦν δὲ τῷ Τίμῳ τα' ἐναντία ἐπακαλεῖν; ΠΛΟΥ. Καὶ
μὴν εἴτε τάλῃθ' ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὐλόγα δοῶ
ποιεῖν. Τῷ τε γὰρ Τιμῶν ² τὸ παντὶ τῷτο ³ ἀνειμένον,

¹ Πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι] Non potest stare hic locus, nisi le-
gas sibi pro se (Quod vulg. Cqd. prae se ferunt.) Sensus est, nun-
quid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem
planè contraria Pluto objicere? alioqui αἰτιάσθαι σε ταῦτα significa-
bit, te in his accusare, vel, te harum rerum accusare, quod nihil ad
rem nunc quidem facit. Tan. Faber.

² Ἀνειμένον] Subaud. ἄμελές.

ἀμελές, καὶ ἔκ' εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη
 τὰς τε αὐτὰς καλᾶ κλείουσιν ἐν θυραῖς καὶ σκότῳ φυλάττον-
 τας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ
 ὑπέροικτος, ἐπιμελεσμένους, ἔτε προσάπλομένους αὐτὰς,
 ἔτε εἰς τὸ φῶς προάβουλας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρὸς τι-
 νος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὕβρισας· ἔθεν ἀδι-
 κῆντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλᾶσῆποινας, καὶ
 εἰδότες ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλω τινὲ τῶν εὐδαιμό-
 νων με καλᾶλιπόνης. Οὐτ' ἔν' ἐκείνης, ἔτε τὰς πάνυ
 προχείρους εἰς ἐμὲ τέττες ἐπαινῶ, ἀλλὰ τὰς, ὅπερ ἄρι-
 στον εἰσι, μέτρον ἐπιθήσουλας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφε-
 ξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. Σκό-
 πει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τῷ Διὶ, εἰ τις νόμῳ γήμας γυ-
 ναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἐπεῖτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλο-
 τυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι
 νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ ξυνεῖναι τοῖς βελομένοις,
 μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάτοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων
 τὰς θυρας, καὶ μακρωπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν
 καλῶν, ἀρα ὁ τοῖστος ἐρᾶν δόξειεν ἂν; ἔ' σύ γε, ὦ
 Ζεῦ, τὴντο φαίης ἂν, ἐρασθεῖς πολλάκις. Εἰ δὲ τις
 ἐμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παρα-
 λαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς
 προσάπλοισι ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλω
 προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σεῖραν καλᾶ κλεί-
 σας παρθενεύου, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δηλοῦν ὡν
 ἀπὸ τῆς χροᾶς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκλεῖηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλ-
 μῶν ὑποδεδυκότων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοῖστος ἔ' παραπαί-
 ει δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τῆ

ὡς πρὸς ἐμὲ] ὡς πρὸς sequente accus. vel personæ vel rei signifi-
 cat idem quod ὅσον vel ὅσα πρὸς, quantum attinet. Vid. Vigerum.
 Ἀντικεῖν verò subauditur.

γάμῃ, καλαμαραίνων εὐπρόσωπον ἔτῳ καὶ ἐπέρασον
κόρη, ¹ καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφειν διὰ
παντὸς τῆ βίᾳ; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς
ἐνίων μὲν ἀτίμως λακνίζομεν, καὶ λαφυσσόμεν,
καὶ ἐξαντλῶμεν· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ ζιγματίας δρα-
πέτης, πεπεδημένῳ. ΖΕΥΣ. Τί ἐν ἀθανατοῖς
κατ' αὐτῶν; διδάσκει γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ
μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλῳ, ἀπολοῖ, καὶ αἰετοὶ, καὶ ξηροὶ
τὸ σῶμα, ἐπικεχνηότες, μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, κα-
θάπερ ² ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφήν ὑπὸ
τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρέμενοι. Ἀλλ' ἀπιθὶ ἤδη σωφρονεσέμεν
παραπολὺ τῷ Τίμῳ· ἐνλευζόμενῳ. ΠΛΟΥ. Ἐκεί-
νος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τέρυπημένον,
πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπυδαὴν ἐξαντλῶν, φθά-
σαι βεβλόμενῳ τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραντλῳ εἰσπεσὼν
ἐπικλύσω αὐτόν; ὥς ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὕδρο-
φορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τῆ κύτης
μὴ ζεῖν· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθη-
σόμενον τῆ ἐπιρροῇ· ἔτῳς εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκ-
χυσιν κεχνηνὸς τῆ πίθου, καὶ ἀκώλυτῳ ἡ ἐξόδος. ΖΕΥΣ.
³ Οὐκὲν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχνηνὸς τῆτο, καὶ εἰς τὸ
ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέν· ἐν βραχεὶ σὲ, ῥα-
δίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ

¹ Καθάπερ ἱέρειαν Θεσμοφόρῳ] Hujus enim sacris non nisi castæ mu-
lieres adesse consueverant. Vid. Dion. Halicar. lib. 1. Hinc &
illud. Juv. Sat. 6.

Pauca adeo Cereris vittas contingere dignæ.

Θεσμοφόρῳ autem dicitur ob legum inventionem: unde & apud
Virg. Æn. 4. *Legifera Cereri videre est.*

² Ο Φινεύς.] De Phineo Virg. Æn. 2. Cognatus.

³ Οὐκὲν εἰ μὴ, ὅς.] Hoc in loco Hyperbaton esse videtur, sive
ordinis naturalis perturbatio, quem sic restituit Tan. Fab. Οὐκὲν εἰ
μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφράσσεται τὸ κεχνηνὸς τῆτο καὶ ἀναπεπταμένον.—Εἰς τὸ ἅπαξ
ἀπὸ τῆ δόξης ponitur.

τρυγί τῷ πίθῳ· ἀλλ' ἀπίε ἤδη, καὶ πλατίζετε αὐτόν. Σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ερμῆ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄλιν τῆς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες, ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένῃ αὐτῷ δεησόμεθα. ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλῆτε, τί τῷτο; ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, ἐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. ΠΛΟΥ. Οὐκ αἶε τῷτο, ὦ Ερμῆ· ἀλλ' ὅποταν μὲν ἀπὶ πᾶρά τινά πεμφθῆς ὑπὸ τῷ Διὸς, ἐκ οἷδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις² τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσας ἑνίοτε τῷ περιμένοντι· ὅποταν δὲ ἀπαλλάτῃσθαι δεῖ, πῆλόν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκυτέρων. Ἀμα γὰρ ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττωμαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ σάδιον, ἐδὲ ἰδούων ἑνίοτε τῶν θεῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς ἀν εἰπεῖν³ ἔχοιμί σοι, χθές μὲν ἐδὲ ὄβελον ὥς ἐπρίασθαι βρόχον ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τῇ μερον πλασίσας, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκῇ ζεύγῃ ἐξελαύνοντας, οἷς ἐδὲ καὶ ὄν⁴ ὑπῆρξε πώπορ· καὶ ἄμωσ πορφυροί, καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, ἐδ' αὐτοὶ πρισεύουτες, οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλατῶσιν. ΠΛ. Ἐτεροῖον τῶν ἐσίν, ὦ Ερμῆ, καὶ ἐχὶ τοῖς ἐμαυτῷ ποσσὶ βαδίζω τότε· ἐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτῶς, ἅτε πλατοδότης, καὶ μεγάλῳ ὄρωρ καὶ αὐτὸς ὢν· δηλοῖ γὰρ καὶ τῷ ὀνόματι. Ἐπει-

¹ Χωλὸς ἀμφοτέροις.] Subaud. ποσσίν.

² Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Τελεῖν Perinde esse videtur, ac si diceretur τελεῖν τὸν δρόμον, conficere cursum. Barl.

³ Ἐχοίμι] Idem quod δύναμην. Ἐχὼ enim sæpe sapius possum significat.

⁴ Ἀπὲρ πλατοδότης] Αἰνίσσεται εἰς τὰς ἀπὸ τῶν τελευτώνων πλασίων διαδεχομένων τὸν κληρὸν ταύτην τοι καὶ ὑπὸ τῷ Πλάτωνος φασὶ αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολὴν. Schol.

δὲν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, εἰς δέλιν ἐμβαλόντες με, καὶ κατὰσημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι, μελακομίζεσι. Καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν¹ σκόλεινῳ περὶ τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνυ αἰσιν παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχῃς ταῖς γαλαῖς. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ αἰσιν περιμένεσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπτόμενην τέριγγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐνιμηθῇ, καὶ ἡ δέλινος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μετ' ὁ καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγενὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύων οἰκέτης,² ἐκ παιδικῶν τιμιος, ὑπεξυρήμενος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικιλῶν καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, αἷς ἡδὴ ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβών· ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἢ ποτὲ, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῃ,³ θείει φέρων, ἀντὶ τῆς τέως⁴ Πυρρίει, ἢ Δρόμωνι, ἢ Τιτίει, Μεγακλῆς ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρωτάρχῳ μελονομασθεῖς, τὰς μάτην κεχηνότας ἐκεῖνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέπουσας καταλιπὼν, ἀληθὲς αἰσιν τὸ πένθος, οἷος αὐτὸς ὁ θύννῳ ἐκ μυχῆ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ⁵ καταπιών· ὁ δὲ, ἐμπεισὼν ἀθρόως εἰς ἐμὲ, ἀπειρόκαλῳ καὶ παχυδερμῳ

¹ Σκόλεινῳ] Subaud. τόπῳ vel μέρῳ.

² Τὰ παιδικὰ] de præposterâ Venere intelliguntur. Catamitus Latini vocant & scorta mascula. Barlaeus.

³ Οἷν φέρων] Atticè pro φέρει θύνῳ. Sic ἀνέρας τρέχει, apud Arist. in Pluto pro τρέχων ἀνυσσιν, currendo, hoc est confestim perfice. Barlaeus.

⁴ Πυρρίει, ἔσ. c.] Οἰκετικὰ ταῦτα παρὰ ταῖς παλαιαῖς ὀνόμασι. Schol. contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina. Tan. Fab.

⁵ Καταπιών] Pro καταφαγών. Degeneravit hoc verbum à simplici πίνω, & sæpius de carnibus & piscibus pro devorare usurpatur. Barlaeus.

ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πένην πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν
 ἄλλῃ¹ μασιζέει τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ ἕς, καὶ τὸν μυ-
 λῶνα ὥσπερ τὸ² Ἀνάκτορον προσκυνῶν, καὶ ἔτι φο-
 ρητός ἐσι τοῖς ἐνυλῆχανσιν· ἀλλὰ τὴν τε ἐλευθέ-
 ρην ὑβρίζει, καὶ τὴν ὁμοδέλην μασιτοῖ, ἀποπειρώ-
 μεν³· εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεσιν· ἄχρις ἂν ἡ ἐς
 πορνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἢ ἰπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ
 κόλαξι παραδὼς ἑαυτὸν, ὁμνύσιν ἢ μὴν εὐμορφότε-
 ρον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κέκροπος,
 ἢ Κόδρε, συνετώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεως, πλεσιώτερον
 δὲ συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ
 ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιπορκιῶν,
 καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνελεμμένα. ΕΡ. Αὐτὰ
 πε σχεδὸν φῆς τὰ γινόμενα. Ὅπόταν δ' ἔν αὐτό-
 πως βαδίξῃς, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν
 ὁδόν; ἢ πῶς διαλινώσκεις ἐφ' ἑς ἂν σὲ ὁ Ζεὺς ἀπο-
 σείλῃ, κρίνας εἶναι τῷ πλεῖστῳ ἀξίους; ΠΛΟΥ. Οἷσι
 γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι; ΕΡ. Μὰ τὸν Δία ἔπά-
 νυ. ³ Οὐ γὰρ Ἀρισείδην καταλιπὼν, Ἰππονίκῳ καὶ Καλλιᾷ
 προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων εἶδε ὁβελῆ ἀ-
 ξίους. Πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθεὶς; ΠΛΟΥ.

¹ Τὸν μυλῶνα] Servi non modo compedibus vinciri, sed & in pis-
 trinum dedi ob noxam solebant. Unde *pisirino dignus* apud Te-
 rent. Erat autem locus, in quo panis pinsebatur, seu mola, quam
 versabant mancipia, pro quibus hodie jumentis utimur, aut molis
 pneumaticis aquaticisve Barl.

² Ἀνάκτορον] Τὸ τῆς Δημητρός ἱερόν. Vid. Hesych.

³ Οὐ γὰρ Ἀρισείδην, ἔσθ. Aristides vir fuit Atheniensis nobili-
 tate & iustitiā insignis, de quo Corn. Nepos, lib. 3. Inquit, *Ari-
 stides quā fuerit abstinentiā nullum est certius indicium, quā quod,
 cum tantis rebus praefuisset, in tantā paupertate discessit, ut, quī
 efferretur, vix relinqueret.* Callias & Hipponicus duo itidem viri
 Athenienses, pater & filius, ob luxum & libidinem celebratissimi.
 Barl.

ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοσῶν, ἄχρις ἂν λάθω
 τινὶ ἐμπεσῶν· ὁ δὲ, ὅσις ἂν πρῶτός μοι περιήύχη,
 ἀπαγαγὼν ἔχει, ¹ σὲ τὸν Ερμῆν ² ἐπὶ τῷ παραλόγῳ
 τῷ κέρους προσκυνῶν. ΕΡ. Οὐκᾶν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς
 οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτῷ δοκεῖν αὖ πλελίζειν, ὅσους ἂν
 οἶέαι τῷ πλελίζειν ἀξίους; ΠΛΟΥ. Καὶ μάλα δικαίως,
 ὦ γὰρ θε, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἐπεμπεν ἀναζη-
 τήσοινα δυσεύρετον ἔτω χρεῖμα, καὶ πρὸς πολλὰ ἐκ-
 λελοιπὸς ἐκ τῷ βίῃ· ὅπερ εἴδ' ὁ Λυτκεὺς ἂν ἐξεύ-
 ροι ῥαδίως ἀμαυρὸν ἔτω καὶ μικρὸν ὄν. Τοιαῦτα ἄτε
 τῶν μὲν ἀλθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων, ἐν
 ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόων, ῥᾶον ἐς τῆς τοιαύτης
 ἐμπίπῳ περιῶν, καὶ σαφηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ.
 εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτὰς, ῥαδίως φεύσεις,
 καὶ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛΟΥ. Ὁξυδερκής τότε πῶς καὶ
 ἀρτίπτερος γίνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.
 ΕΡ. Ἔτι δὴ μοι καὶ τῷτο ἀπόκριναι· πῶς τυφλὸς ὢν,
 εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρος, καὶ βαρὺς ἐκ τοῦ
 σκελοῖν, τοσάυτης ἐρασᾶς ἔχοις, ὥς πᾶντας ἀπο-
 βλέπειν εἰς σέ, καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶσθαι·
 εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, καὶ ἀνέχεσθαι ζῶντας; αἶδα γὰρ
 τίνας ἐκ ὀλίγων αὐτῶν ἔτω σὺ δυσέρωτας ὄντας, ὥς
 καὶ εἰς βαθυκήτεα πάντων φέροντες ἔρρηψαν αὐτὰς, καὶ
 πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ
 σὺ, ὅτι περ εἴδ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτὰς. Πλὴν ἀλλὰ
 καὶ σὺ ἂν, εὖ οἶδα ὅτι, ὁμολογήσειας, εἰ τί ξυνίης σου-
 τῷ, κορυβαλίσαν αὐτὰς, ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμεμηνότας,
 ΠΛΟΥ. Οἶε γὰρ τοιῦτον οἷός εἰμι ἀρᾶσθαι αὐτοῖς,

¹ Σὲ τὸν Ερμῆν, [ἔσ.] Lucrum enim insperatum à Mercurio objici credebant. Tan. Fab.

² Ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῷ κέρους] Attica constructio, pro τῷ κέρει. Barlaeus.

χωλόν, ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλὰ μοι πρόσεςιν; ΕΡ.
 Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάν-
 τες εἰσὶ; ΠΛΟΥ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄρις· ἀλλ' ἡ ἄγ-
 νοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχευσι τὰ πάντα, ἐπι-
 σκιάζουσιν αὐτὰς. Ἐτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ πανιόπασιν
 ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιθέμεν^α ἐρασμιώτατον,
 διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν-
 τυγχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὄρῃν τὸ
 κάλλ^α, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνου^α· ὡς
 εἶγέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀποτυμνώσας ἐπέδειξέ με, δῆλον
 ὡς καλεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώτου^α τὰ τηλι-
 καῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράςων, καὶ ἀμόρφων πρᾶγμα^ατων.
 ΕΡ. Τί ἐν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλεῖν γενομένοι,
 καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται,
 καὶ ἦν τις ἀφαιρῆναι αὐτὰς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν
 ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιτο; εἰ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀνυ-
 εῖν (εἰκὸς) αὐτὰς ὡς ἐπίχρυσ^α ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐν-
 δοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ερμῆ
 καὶ πρὸς τῆτό μοι συναγωνίζε^αται. ΕΡ. Τὰ ποῖα;
 ΠΛΟΥ. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον, ἀναπεί-
 σας τὴν θύραν, εἰσδέχεταιί με, συμπαρεισέρχεται μετ'
 ἐμὲ λαθὼν ὁ Τύφος, καὶ ἡ Ἀνοια, καὶ ἡ Μεγαλαυχία,
 καὶ ἡ Μαλακία, καὶ Ὑβρις, καὶ Ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄτλα
 μυρία· ὑπὲρ δὲ τῶν ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν
 θαυμάζει τε τὰ ἐ θαυμασά, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκῶν
 καὶ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθόταν κα-
 κῶν τέθηπε δορυφορέμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότε-
 ρον πάθει ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἂν. ΕΡ. Ὡς
 δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλῆτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ
 διαφευκτικὸς, ἐδεμίαν ἀνιλαβὴν παρεχόμεν^α βε-

* Ποικίλα ἐνδύς] Subaud. ἐνδύματα vel ἱμάτια.

βαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐλέγεις, ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν
δακτύλων δραπετεύεις ἐκ οἴδα ὅπως. Ἡ Πενία δ'
ἐμπαλιν ἰζώδης τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἄλκι-
τρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἁπάντων τῷ σώματι ἔχουσα,
ὡς πλεσιπάρους εὐθὺς ἔχεισθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως
ἀπολυθῆναι. Ἀλλὰ μεῖζον ἤδη φλυαρῦντας ἡμᾶς
παῖσμα ἐμικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. Τὸ ποῖον; ΕΡ.
Ὅτι τὸν Θησαυρὸν ἐκ ἐπιταγόμεθα, ἔπερ ἔδει μάλιχα.
ΠΛΟΥ. Θαῤῥει τάχα γε ἕνεκα. Ἐν τῇ γῇ αὐτὸν κατα-
λείπων αἰετὶ ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκῆψας ἔνδον μέ-
νειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίσειν δὲ μηδενί, ἣν μὴ
ἐμὲ ἀκέσῃ βοήσαντος. ΕΡ. Οὐκὲν ἐπιβαίνωμεν ἤδη
τῆς Αἰθιοπίας. Καί μοι ἔπερ ἐχόμεν τῆς χλαμύδος, ἀχ-
ρις ἂν πρὸς τὸν ἐσχατὴν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς,
ὦ Ερμῆ, χειραλωγῶν. Ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, ὦ Ὑπερ-
βόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσεῖναι περινοσῶν. Ἀλλὰ
τίς ὁ ψόφος ὑτὸς ἐστὶ, καθάπερ σιδήρεος πρὸς λίθον.
ΕΡ. Ὁ Τίμων ὑτοσὶ σκάπτει πλεσιπάρους ὄρεον καὶ ὑπό-
λιθον γῆδιον. Παπαί. Καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος
ἐκείνη ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ανδρία,
καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος, τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων
ἅπανται, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ.
Τί ἔν ἐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ερμῆ, τὴν ταχίστην; ἢ
γὰρ ἂν τί ἡμεῖς δράσασιναι ἀξιάλογον πρὸς ἄνδρα
ὑπὸ τηλικύτου στρατοπέδου περιεσχημένον. ΕΡ. Ἄλλως
ἔδοξε τῷ Διὶ μὴ ἀποδειλιῶμεν ἔν. ΠΕ. Ποῖ τῆτον
ἀπάγεις, ὦ ὦ Ἀρτεφρόνεια, χειραλωγῶν; ΕΡ. Ἐπὶ τῆτον

¹ Ὑπερβόλῳ καὶ Κλέωνι] Homines sunt suâ μοχθηρία nobiles. Vid. Plutar. Aristoph. & scripta in eum Scholia. Tan. Fab.

² ὦ Ἀρτεφρόνεια] Mercurium indigitat per ludibrium Homericum utens Epitheto. Sic appellatur, quod Argum Ius custodem occiderit secundum poetas. Barlaeus. Vid. Ov. Met. lib. 3.

τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τῷ Δίῳ. ΠΕ. Νῦν ὁ Πλάτος¹ ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παραλαβῆσα, τυττοισὶ παραδῆσα, τῇ Σοφίᾳ, καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλῷ ἄξιον ἀπέδειξα; ἔτις ἄρα εὐκαταφρόνη² ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὁ μόνον κτήμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθαι με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειρασμένον, ἢ αὐθις ὁ Πλάτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ Τύφῳ³ ἐλχειρίσας, ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακόν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ράϊκος ἤδη γεγενημένον. ΕΡ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί. ΠΕ. Ἀπέρχομαι. Καὶ ὑμεῖς δὲ ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. Οὗτος δὲ τάχα εἶσθαι οἶαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνῶν, ὑψεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμέν⁴ δὲ τὴν γνώμην διετετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιτὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐσιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. Ἀπέρχονθαι. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ. ΤΙ. Τίνες ἐσέ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βεβλόμενοι δεῦρο ἦκατε, ἄνδρα ἐργάτην, καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' ἢ χαίροντες ἄπιε, μιαιοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βάλοις καὶ τοῖς λίθοις συνήριψα. ΕΡ. Μηδαμῶς ὦ Τίμων, μὴ βάλης· ἢ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἔτ⁵ δὲ ὁ Πλάτ⁶. Ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακῆσας τῶν εὐχῶν. Ὡς αἰαθῇ τύχῃ δέχῃ τὸν ὄλβον, ἀποσὰς τῶν πόνων. ΤΙ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώζεσθαι ἤδη, καί-τοι Θεοὶ ὄντες, ὥς φατε. Πάντας γὰρ ἅμα καὶ Θεὸς

¹ Ἐπὶ Τίμωνα] Subaud. πέμπεται.

² Ἐλχειρίσας] Vulg. ἐλχειρίσας. Sed legendum hoc loco ἰλχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est. Tan. Fab.

καὶ ἀνθρώπους μισῶ. Τετονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν
 ἦ, καὶ ἐπιρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛΟΥ.
 Ἀπίωμεν, ὦ Ερμῆ, πρὸς τῷ Διὶ, μελαγχολᾶν γὰρ
 ὁ ἀνθρώπου ἔμέριώς μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω
 προσλαβών. ΕΡ. ¹ Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων· ἀλλὰ
 τὸ πάνυ τῆτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προ-
 τείνας τῷ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ
 πλῦται πάλιν, καὶ ἴσθι Αθηναίων ² τὰ πρῶτα, καὶ
 ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνον αὐτὸς εὐδαι-
 μονῶν. ΤΙ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι. Μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι
 ἱκανὸς ἐμοὶ πλῆτος ἢ δίκηλλα· τὰ δ' ἄλλα, εὐ-
 δαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζον. ΕΡ.
 Οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως; ³ τόνδε φέρω Διὶ μῦθον
 ἀπηνέα τε, κρατερόν τε; καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρω-
 πον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπον-
 θότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὥτως ἐπιμελεμένων σε
 τῶν Θεῶν. ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ερμῆ, καὶ τῷ Διὶ
 πλείη χάρις τῆς ἐπιμελείας· τετονὶ δὲ τὸν Πλῆτον ἐκ
 ἂν λάβοιμι. ΕΡ. Τί δὴ; ΤΙ. Ὅτι καὶ πάλαι μυ-
 ρίων κακῶν μοι αἴτιος ἔτος κατέστη, κόλαξί τε παρα-
 δὲς, καὶ ἐπιβέβηκες ἐπαλαγῶν, καὶ μῖστος ἐπεφείρας, καὶ
 ἰδυπαθεία καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέ-
 λος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν ὥτως ἀπίσως, καὶ προδοτικῶς.
 Ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνους με τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προ-
 σομιλῆσα τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν
 πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆ βίᾱ, καὶ δείξασα

¹ Μηδὲν σκαιόν.] Scilicet διαπραΰναι ἂν. Barl.

² Τὰ πρῶτα] Pro ὁ πρῶτος, vel τὰ πρῶτα φερόμενον, qui primus est, vel primas tenet inter Athenienses. Barl.

³ Τόνδε φέρω] Hom. Il. 6 v. 202.

ὅσους ἦν ὁ πλεῖστος ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτε κόλαξ θωπεύων,
 ἔτε συκοφάνης φοβῶν, ἔ δὴ μὲ παροξυνθεὶς, ἐκ
 ἐκκλησιασῆς ψηφοφορήσας, ἔ τυράννου ἐπιβελεύσας,
 ἀφελῆσθαι δύναται ἀν. Ἐρῶ μέντοι τοι γάρ ἐν ὑπὸ τῶν
 πόνοι, τῶν τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπερλαζόμενος, οὐ-
 δὲν ὁρῶν τῶν ἐν αἵσι κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω
 τὰ ἀλφια παρὰ τῆς δικέλλης, Ὡς παλίνδρομος
 ἄπιθι, ὦ Ερμῆ, τὸν Πλεῖστον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ ἐμοὶ
 δὲ τῷ ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡδὲ δὸν οἰμῶζειν
 ποιῆσαι. ΕΡ. Μηδαμῶς, ὦ Γαθεῖ, ἔ γὰρ πάντες εἰσὶν
 ἐπιτήδεοι πρὸς οἰμωγὴν. Ἀλλ' ἔα τὰ οργίλα ταῦτα,
 καὶ μεираκιώδη, καὶ τὸν Πλεῖστον παράλαβε, ἔ τοι ἀπό-
 ξληά εἰσι δῶρα τὰ παρὰ τῷ Διός. ΠΛΟΥ. Βέλει,
 ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις
 μοι λέοντι; ΤΙ. Ἄγε, μὴ μακρὰν μέντοι, μηδὲ μετὰ
 προοιμίῳ, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες ἀνέξομαι γάρ
 σὲ ὅλιστα λέοντα διὰ τὸν Ερμῆν τετονί. ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν
 μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔτω πολλὰ ὑπὸ σὲ
 κατηγορηθέντα. ὅμως δὲ ὅρα εἴ τί σε, ὡς φῆς, ἡδίκηκα,
 ὅς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστη, τιμῆς,
 καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περὶ
 ἐλεπτοῦ δὲ τοι καὶ αἰοίδιμο δι' ἐμέ ἦσθα, καὶ περισπέν-
 δας· εἰ δὲ τί χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας,

¹ Ἡ ἐρῶν] Interdum significat ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Tan. Fab. Ἀθρόον autem est confertim, sine discrimine, juvenum scilicet more. Est enim ab ἥρῃ Juventus. Leeds.

² Οὐ τοι ἀπόξ, ἔστ.] Ex Homeri versu,

Οὐ τοι ἀπόξλητ' ἐστὶ Θεῶν ἐγκυδέα δῶρα. Tan. Fab.

³ Χαλεπαίνεις] Enall. praesent. pro futuro.

⁴ Ἄγε μὴ μακρὰν μέντοι] Subaud. ῥῆσιν. Lucianus enim in Pro-metto ζῆσιν τίνα μακρὰν. — μακρὰν igitur, ut opinor, nunquam adverbialiter ponitur; sed cum solum dicitur pro longè, subaud. κατὰ cum substant. ἰδὼν: cum pro diu, κατὰ vel ἡ; ὥσαν.

ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τῷτο ὑπὸ
 σὲ, διότι με ἔτῳς ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι κατα-
 ράτοις, ἔπαινεσι, καὶ καταγοητεύεσι, καὶ πάντα τρόπον
 ἐπιβλεύεσσί μοι· καὶ τό γε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προ-
 δέδωκά σε· τέναντίον δὲ αὐτὸς ἐκαλέσαιμί σοι πάντα
 τρόπον ἀπελαθεῖς ὑπὸ σὲ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωθεῖς
 τῆς οἰκίας· τοῖσδε γὰρ ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην
 τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία περιτέθεικεν, ὥς τε
 μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτοσι, πῶς ἐκέτευον τὸν Δία μὴ ἢ ἡ-
 κειν παρὰ σε, ὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον. ΕΡ.
 ἀλλὰ νῦν ὄρα, ὦ Πλῆτε, οἷος ἤδη γεγενῆσθαι; ὥς τε
 θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ. Καὶ σὺ μὲν σκάπτῃ ὡς ἔχεις·
 σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάστατε τῇ δικέλλῃ· ὑπακχέσθαι
 γὰρ ἐμβέσθαι σοι. ΤΙ. Πείσεις, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐτὸς
 πλεητέον. Τί γὰρ αἶν καὶ πάθοι τίς, ὅπῃ οἱ Θεοὶ
 βιάζονται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πρᾶγματ' ἐμβαλεῖς
 τὸν κακοδαίμονα, ὅς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάβων,
 χρυσὸν ἄφνω τοσῷτον λήψομαι ἔδεν ἀδικήσας, καὶ το-
 σαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι. ΕΡ. Ὑπόσθηθι, ὦ Τί-
 μων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ ἐκ οἷσόν ἐστιν, ὅ-
 πως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τῆς φθόνης.
 Ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην, εἰς τὸν ἔρανὸν ἀναπλήσομαι.
 ΠΛΟΥ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ τεκμαίρομαι
 γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτῷ περίμενε· ἀνα-
 πέμψω γὰρ σοὶ τὸν Θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖε.
 σὲ φημι, Θησαυρὲ χρυσεῖ, ὑπάκχσον Τίμωνι τριῶν, καὶ
 πάρασχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. Σκάπτῃ, ὦ Τίμων, βα-
 θείας καλὰ φέρων. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσῆσομαι. ΤΙ.
 ἄγε

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσῆσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποσῆσομαι. Nunc
 veni abibo. Nam jam antea abituriebat. Deinde istud ὑμῖν non
 potest stare. Nemo enim ibi prater unum Timonem erat. Tan.
 Fab.

ἄγε δὴ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τῆ βάθης τὸν Θησαυρὸν ἐς τὴν φανερὰν προκαλυμένην. ¹ ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ φίλοι ² Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσῶτον; ἦ περ ὄναρ ταῦτά ἐσι; δέδια γὰρ ³ μὴ ἄνθρακας εὕρω ἀνεῖρόμεν. Ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισον. ⁴ ὦ χρυσεῖ, δεξιῶμα κάλλισον βροτοῖς. Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. Ἐλθέ, ὦ φίλτατε, καὶ ἐρασμώτατε· νῦν πείθομαι γὰρ καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. ⁵ Τίς γὰρ ἐκ ἂν παρθένου ἀναπεπλεγμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτῳ καλὸν ἐρασην διὰ τῆ τέλης καταρρέοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ ⁶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὥς εἶδεν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμων ⁷ πλῆτον· ὦ γὰρ εἰδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. ὦ δίκηλλα, καὶ φιλάτῃ διφθέρα, ὕμῃς μὲν ⁸ τῷ Πανὶ τέτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ

Fab. — Sed pace tanti viri nihil causæ esse videtur, cur hæc mutarentur; ἰποσησομαι enim teste Budæo, idem est quod ὑποχωρήσω, & τὸ ἑμὶν Timonem & Thesaurum respicit; prius enim dixerat σί φημι Θησαυροί.

¹ Κορύβαντες] Invocat Corybantes quod nutricii fuerint Jovis, & Sacerdotes Cybeles, seu magnæ Matris, hoc est, Terræ, e cujus gremio prodibat Thesurus. Barl.

² Μὴ ἄνθρακας εὕρω] Ἀνθρακας ὁ Θησαυρὸς πείφκειν proverbium est, ὅτι in eos competit, qui spe suâ frustrantur, quique, magnificis rebus expectatis, meras nugas reperiunt. Ex eventu quoriam natum videtur, quo quispiam Thesauri spe fodiens, carbonem defossos invenit. Vid. Erasmi. Anag.

³ ὦ χρυσεῖ, ἔσ.] Versus Euripideus. (Vid. Eurip. Belleroph.) quæ autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ, ἔσ. ea ex Pindaro sunt. Tan. Fab.

⁴ Τίς γὰρ ἐκ ἂν παρθένου] Ad Danaen respicit. res. nota.

⁵ Τὰ ἐν Δελφοῖς, ἔσ.] De quibus in Charonte, dissertatione Solonis & Cræsi. Bourdelotius.

⁶ Τῷ Πανὶ τέτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἐσχάταις γὰρ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰσέσθαι Ἕλληνας τοὺς Πᾶσι ἰδέσθαι. Schol.

ἦδη

ἤδη πᾶσαν πριάμεν¹ τὴν ἐσχατιάν, πυργίον οἰκὸν
δομησάμεν² ὑπὲρ τῆς Θησαυρῆς, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανόν
ἐνδαιτυῖσθαι, τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανόντων ἔχειν μοι
δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν
ἐπίλοιπον βίον, αἰμαξία πρὸς ἀπάκτας, καὶ ἀγνοασία, καὶ
ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξέν³, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἑλέε βω-
μὸς, ὅθλ⁴ πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπιτε-
ρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατὰ λυσις τῶν ἐθῶν· μο-
νήρης δὲ ἢ δίαίλα⁵· καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς
Τίμων· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, ἐχθροὶ, καὶ ἐσίβελοι· καὶ
τὸ προσομιλῆσαι· τίνι αὐτῶν, μίαισμα· καὶ εἰ τίνα
ἰδῶ μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα. Καὶ ὅλως ἀνδριάντων
λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ
μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς
σπενδόμεθα· ἢ ἐρημία δὲ ὅρος ἔσω πρὸς αὐτούς. Φυ-
λῆται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ παῖς αὐτῆς,
ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνόητων ἀνδρῶν φι-
λομήμας. Πλεεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερορά-
τω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόν⁶ καθ' ἑαυτὸν, κο-
λακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμέν⁷, καὶ
θεοῖς θυέτω, καὶ⁸ εὐωχεῖσθω μόν⁹ ἑαυτῷ γείτων καὶ
ὁμορ¹⁰, ἐκσείων τῶν ἄλλων· καὶ ἀπαξ ἑαυτὸν δεξιῶ-

¹ Ἡ ἑλέε βωμός.] Apud Athen. primum hæc ara fuit instituta, ad quam confugiebant miseri & afflicti homines: quin Romani etiam *Misericordiae* templum statuérunt, tanquam perfugii loco miseris. Unde & Græci Latinique aram summum vocant præsidium, quæ vice cujusdam inviolati sit asyli. Barl.

² Καθάπερ τοῖς λύκοις.] Lupi enim, ut Physici docent, non gregatim, sed solitarii incedunt. Barl.

³ Εὐωχεῖσθω.] Εὐωχεῖτω vulg. sed error turpissimus. Nam εὐωχεῖν significat aliquem convivio excipere, εὐωχεῖσθαι autem epulari. Tan. Fab.

σασθαι δεδόχθω, ¹ ἢν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ γέφανον ἐπενέγκειν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἦλθεν. Τῶ τρόπῳ δὲ γνώρισμα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ τίνα ἴδωμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἰκέλευσιν, πῖτλη καὶ ἐλαίῳ καλὰ σβεννύναι· καὶ ἢν τίνα τῶ χειμῶνος ὁ πόλεμος παραφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τῆτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὥς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθεῖ. Οὕτω γὰρ αὖ ² τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Εχεκράτιδος Κολυτῆς· ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω· καὶ ἀνδρὶκῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλὰ αὖ ἐποίησάμην ἅπασιν γνώριμα πῶς ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλῆτῳ αἰχλὼν γὰρ αὖ τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. Καὶ τοι τί τῆτο; φεῦ τῶ τάχες. Πανλαχόθεν συνθέσει κεκοιμημένοι, καὶ πνευστῶνες, ἐκ οἷδα ὅθεν ὁσφραϊνόμενοι τῶ χρυσίῳ. Ποτερον ἔν ἐπὶ τὸν πᾶσιν τῆτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτὰς τοῖς λίθοις, ³ ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενοι, ἢ τότε τοσῶτον παρανομήσομεν, εἰσαπαῖ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι; τῆτο οἶμαι καὶ ἄμεινον. Ὡς δεχόμεθα ἤδη αὐτῶς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν

¹ Ἡν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ γέφανον ἐπενέγκειν] Mortui enim in Græciâ olim coronati. Testimonia passim. Tan. Faber.—Sed hoc pro loquendi formulâ ducendum est; alioquin postrema sententiæ pars est prorsus absurda. Vid. Jenfii annot. in hunc locum.—Nisi forsitan malis, ut vox ἢ non ad ἀποθανεῖν, sed ad δεξιόσασθαι immediate referatur, & τὸ γέφανον non ad coronas, quas mortui, sed quas convivæ gestare solebant, respiciat.

² Τὴν ἴσιν] Μοῖραι vel χάριν subintellige. Barl.

³ Εξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενοι] Supp. τόπων. Quin & ἀκροβαλίσσασθαι hîc latius sumitur, nec tantum è longinquo jaculis petere, sed & lapidibus significat. Barl.

ἔτος ἐς; ¹ Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶν ² ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πῖθες ὅλες παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμνησκώς. Ἀλλ' εὖτε ἐποίησεν ἀφικόμενος σιμῶξαι γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ἐκ ἀμελήσουσι Τίμων. ἀθανᾶν ἀνδρὸς οἱ Θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδις, καὶ συμπολικώτατε. ΤΙ. Νῆ καὶ σύ γε ὦ Γναθωνίδη γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιριπτότατε. ΓΝΑ. Ἀεὶ φιλοσκώμων σύ γε. Ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσιν; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα ³ τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙ. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. Τί τῆτο; παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι ὦ Ηράκλεις, Ἰέ. Ἰέ. Προκαλέμαί σε ⁴ τραύμας εἰς ⁵ Ἀρειον πάγον. ΤΙ. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνε τάχα προκεκλήση με. ΓΝΑ. Μηδαμῶς ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραυ-

¹ Γναθωνίδης] Nomen parasiticum. Bourd.

² ἔρανον] Pecuniae genus, quam amicus amico adversam fortunam passio eâ lege erogabat, ut si Deus aliquando meliora daret, quantum illi erogatum esset, tantundem ipsi restitueret. Barl.

³ Τῶν νεοδιδάκτων] Qui nuper evulgati sunt, non quos nuper didici. Διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet. Inde illa frequenter legas τραγωδίασκαλ, κομωδίασκαλ, &c. Tan. Fab.

⁴ Τραύμας] Subaud. περί.

⁵ Ἀρειον πάγον] Metonymicè hic designantur ipsi Areopagite, quorum judicium summa erat auctoritas; deque capitalibus causis pronunciabant tantâ integritate, ut noctu atque in tenebris, non interdiu causas cognoscerent, ut auctor est Lucianus in Sectis. Barlaeus.—Hoc autem nomen à colle, Marti sacro, acceperunt; ibi enim causæ agebantur. Collis autem Ἀρεῖος dicitur vel quòδ Amazones Martis filiae, cum Athenas obsiderent, hoc in loco castra metarentur, & Marti sacra facerent. Vid. Æschyl. Eumen.—vel quòδ Mars Halirrothoo Neptuni filio propter filiam Alcippen ab illo vitiatam interfecto, eo in colle homicidii reus fuerit, & iudicantibus duodecim Diis, sex eorum sententiis absolutus, Vid. Pausaniam de rebus Atticis.

μα ἴασαι, μικρὸν ἐπιτάσας τῷ χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἰσχυαίμῳ ἐστὶ τὸ φάρμακον. ΤΙ. Ἐτι μένεις; ΓΝΑ. Ἄπειμι. Σὺ δὲ ἔχαιρήσεις ἔτι σκαιὸς ἐκ χρηστῶ γενόμενος. ΤΙ. Τίς ἔτος ἐστὶν ὁ προσίων, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος, ἔτος δὲ παρ' ἐμῶ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τῷ ἐπαίνῳ, ὅποτε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος ὑποκώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴν νοσήναι πρῶτην εἶδε με, καὶ προσήλθεν ἐπικυρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε. ΦΙ. Ὡ τῆς ἀναισχυντίας. Νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοῖσ' αὖτε δίκαια πέπονθεν ἔτος ἀχάριστος ὢν. Ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόιοι, ὁμῶς μετρίάζομεν, ὥς μὴ ἐπιτηδᾶν δοκῶμεν. Χαῖρε, ὦ δεσποῖα· καὶ ὅπως τῆς μιᾶς τέττης κολάκας¹ φυλάξῃ, τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων ἐδὲν διαφέροντας· ἐκ ἐτι² πεισυντέα τῶν νῦν ἐδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί. Ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὥς ἔχοις πρὸς τὰ καλεπείδοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλεσιόν ηἰκεσα ὥς πλετοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλετόν. Ἡκω τοῖσ' αὖτε ταῦτά σε νεβήσων· καίτοι σύ γε ἔτι σοφὸς ὢν, ἐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμῶ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέσορι τὸ δεόν παραινέσεις ἂν. ΤΙ. Ἐσαι ταῦτα, ὦ Φιλιάδη. Πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὥς καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙ. Ἄνθρωποι, κατέαβα τῷ κρανίῳ ὑπὸ τῷ ἀχαρίσει, διότι τὰ συμφέροντα ἐνεθέτην αὐτόν. ΤΙ. Ἰδὲ τρίτος ἔστω ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψή-

¹ Φυλάξῃ] Subaud. ὅρα vel μελέτω σοι ὅπως. Barl.

² Πεισυντέα] Atticum est pro πεισυντέων plural. pro singulari. Barleus.

φισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων. Οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμὲ τάλαντα μίας ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, κατὰδεδίκασα γὰρ, καὶ ἐδέδετο, καὶ ἀποδίδες, καὶ γὰρ ἐλέησας, ἔλυσάμην αὐτόν· ἐπειδὴ πρῶτον ἔλαχε τῇ Αἰγίδι φυλὴ διανέμειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσῆλθον αὐτῶν τὸ γινόμενον, καὶ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντά με. ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ γένει, τὸ ἐρεῖσμα τῶν Αθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάσαι σὲ ὁ δῆμος ξυνειλεγμένον, καὶ αἱ βελαὶ ἀμφοτέραι περιμένονσι. Πρότερον δὲ ἄκυσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σὺ γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Εχεκρατίδης Κολυττῆς, ἀνὴρ καὶ μόνον καλὸς καὶ αἰσθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς καὶ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντας χρόνον διαβелеῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον ἐν Ολυμπίᾳ μίας ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. (ΤΙ. Ἀλλ' ἐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ολυμπίαν. ΔΗ. Τί ἔν; θεωρήσεις ὕστερον, τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκειῖσθαι ἄμεινον.) Καὶ ἤριξευσε δὲ ὑπὲρ, τῆς πόλεως

¹ Τῇ Αἰγίδι] Vulg. Εριχθίδι. Sed mendum; quippe Κολυττῆς erat tribus Ægeidis, teste Harpocrate — δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰγίδος φυλῆς Κολυττῆς. Cæterum tempore Suidæ nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægeidis fuisse, Timonem Luciani laudat. Tan. Fab.

² Τὸ θεωρικόν.] Propriè sic dicebatur pecunia, quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro sedem erogabatur. Barl. — De hac pecun. Vid. Demosth. Olynth. α'.

³ Τὸ γινόμενον] Subaud. μέρος, ratam partem, quæ alicunde provenit. Barl.

⁴ Βελαὶ ἀμφοτέραι] Ἡ βουλὴ scilicet τῶν πωλικῶν, quorum erat omnia ad examen revocare prius, quam populo proponerentur; & Areopagite, qui ἢ ἀνὰ βελὰ dicebantur.

⁵ Τελείῳ ἄρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur, πωλικῇ verò, cum octies tantum. Tan. Fab.

περύσι πρὸς Αχαρνέας, καὶ ¹ κατέκοψε Πελοποννησίων
² δύο μοίρας. (ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὀ-
 πλα, ἔδε προεβράβην ἐν τῷ καλολόγῳ. ΔΗ. Μέρ-
 τρια τὰ περὶ σαυτὲ λέξεις ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὐ-
 εἶημεν ἀμνημονεῖτες.) Ἔτι δὲ καὶ ψήφισμα ἡγρά-
 φων, καὶ συμβελεύων, καὶ στρατηγῶν, καὶ μικρὰ ὠφέλησέ
 τὴν πόλιν, Ἐπὶ τέτοις ἀπασι δέδοκται τῇ βελῇ, καὶ
 τῷ δήμῳ, καὶ ³ τῇ Ηλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις
 ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα
 παρὰ τὴν Αθηναίων ἐν τῇ ἀκροπόλει, κέραυνον ἐν
 τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ·
 καὶ σεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἐπ' αὐτόν. Καὶ
 ἀνακηρυχθῆναι τὰς σεφάνους τήμερον Διονυσίοις τρα-
 γυδοῖς καινοῖς· ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ
 Διονύσια. Εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς
 αὐτῷ, ἀλχισεύς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. Καὶ γὰρ ῥήτωρ
 ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα αὐτὸς ἐθέ-
 λοι. Τετὶ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα. Ἐγὼ δὲ σοι καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβελόμην ἀταλεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὄνό-

¹ Κατέκοψε Πελοποννησίων] Belli Peloponnesiaci, cujus hic meminit Demeas, contra Athenienses origo cepit ex occasione trium meretricum, ut refert Thucydides. Erat autem Acharnae civitas Graeciae in Attica regione totius ejus tractus potentissima. Barl.

² Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πωλικόσοι. Tan. Fab.

³ Τῇ Ηλιαίᾳ] Erat Helia maximum Athenis tribunal. In quo publica judicia tractabantur à mille quingentis primae notae civibus. Nomen accepit ab ἥλιῳ, quod sub dio esset, & soli exposita. De Heliaftis hoc singulare notandum, quod calculos haberent duum generum, condemnandi & absolvendi, solidum unum, perforatum alterum. Interpretes tamen orationis κατὰ Τυμοκράτην loco calculorum fabis usos fuisse scribit, nigris & albis, ut differrent. Quo spectare putatur illud Pythagorae monitum, ἀ fabis abstinete; quasi per fabarum abstinentiam non leguminis illius flatuosi & pudenda referentis usum interdixerit, sed significarit ei, qui velit in pace degere, & fortunae ictibus non subjeci, ambitiose magistratus & dignitates non esse appetendas. Barl.

ματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὅς ἐ-
 δὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς¹ εἰδέναι; ΔΗ. Ἀλλὰ
² γαμῶ, ἣν διδῶ Θεός, ἐς νέωλα, καὶ παιδοποιήσομαι
 καὶ τὸ γεννηθησόμενον, (ἄρρεν γὰρ ἔσαι) Τίμωνα ἤδη
 καλῶ. ΤΙ. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ ἕτος, τηλι-
 καύτην παρ' ἐμῆ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. Οἶμοι.
 Τί τῆτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπεις τὸς
 ἐλευθέρους, ³ καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος, ἐδ' αἰσὸς ὢν;
 ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τά τε ἄλλα, καὶ
 ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. ΤΙ. Ἀλλ' ἐκ ἐμπί-
 πρησαι, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρόπολις ὥς ἐ δῆλος εἶ συκοφαν-
 τῶν. ΔΗ. Ἀλλὰ καὶ πλετεῖς, τὸν ⁴ ὀπισθόδομον δι-
 ορύξας. ΤΙ. Οὐ διώρυκται ἐδὲ ἕτῳ ὥς ἀπίθανά
 σ' καὶ ταῦτα. ΔΗ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον. Ἦδη
 δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. Οὐκ ἔν καὶ
⁵ ἄλλην λάμβανε. ΔΗ. Οἶμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ.
 Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην· ἐπεὶ καὶ
 γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοί-
 ρας καλῶκοῦσας ἀνοπλῶ, ἐν δὲ μιὰν ἀνθρώπιον μὴ
 ἐπιρίψας· μάτην γὰρ αὖν εἶην καὶ νενικηκὼς Ολύμ-
 πια πύξ, καὶ πάλην. Ἀλλὰ τί τῆτο; καὶ Θρασυκλῆς
 ὁ φιλόσοφος ἕτός ἐστιν; καὶ μὲν ἔν ἄλλος· ἐκπετά-
 σας γὰρ τὸν πῶλωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀναλείνας, καὶ βρεν-

¹ Εἰδέναι] Supp. "Εξεσι vel συμβαίνει.

² Γαμῶ] Pro γαμήσω. Barl.

³ Οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος.] Ελεύθεροι sunt ingenui, qui in genere liber-
 tatem habent, non in facto, sicut liberti. Οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος est,
 qui non meram habet libertatem, sed mixtam, ut qui servo vel
 servā natus est: nec purē civis intelligitur, qui merē civis non efficit
 Atheniensis, sed Hybrida, hoc est, patrē Atheniensī natus, matre
 peregrinā, aut vice versā. Barlaeus.

⁴ Ὀπισθόδομον] Ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τῆ νιῶ τῆς καλεμένης Πω-
 λιάδος, ἔχον θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Bourdelotius.

⁵ Ἄλλην] Sub. πληγὴν.

θυόμενός τί πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιανῶδες βλέπων,
 ἀνασσεσθημένῳ τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας
 τίς, ἢ Τρίτων, οἷς ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. Οὗτος ὁ τὸ
 σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονι-
 κὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν ἑ μύρια ὅσα περὶ ἀρετῆς δι-
 εξιών, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων καλῆγορῶν, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λυσάμενῳ ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ,
 (τῷ ζωρτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης
 ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναυλιωτάτα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς
 ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτὶνῳ τὰ ὄψα,
 καὶ τὸν πλεσιόν παραπικνίζομενῳ, καρύκης τὸ γένειον
 ἀνάπλευς, κυνηδὸν ἐμφορῶμενῳ, ἐπικεκυφῶς, καθά-
 περ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν,
 ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμηχων, ὡς
 μηδὲ ὀλίγον τῷ μυτῶν καβαλίποι μεμψίμοιρος αἰεὶ
 ὡς τὸν πλακῦντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν μόνῳ τῶν ἄλλων λά-
 βουσι ὅτι περ λιχναίας καὶ ἀπλησίας ὄφελος, μέθυσοις,
 καὶ πάροις, ἐκ ἄχρης ὥδης καὶ ὀρχησῦος μόνον, ἀλλὰ
 καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. Καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
 τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ σωφροσύνης καὶ
 κοσμιότητῃ. καὶ ταῦτά φησιν ἡδὴ ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ
 πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβραυλίζων γελοῖος· εἴτα ἐμείῳ
 ἐπὶ τέτοις καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρ-
 σιν αὐτὸν ἐκ τῆ συμποσίεως τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις
 ἐπειλημμένον. Πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, ἔδενι τῶν πρῶ-
 τείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματι ἕνεκα ἢ θρασύ-
 τητι, ἢ φιλαργυρίας. Ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐς τὰ
 πρῶτα, καὶ ἐπιτοκῆι προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προη-

ἢ Μύρια ὅσα] Ὅσοι & ὅσα interdum παρέλκουν, nec nisi ornatus causā adhibentur, ut μύριοι ὅσοι, infiniti; πλεῖστα ὅσα plurimi. Vid. Vig.

γεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ καὶ ὅλως¹ πάν-
σοφόν τι χρεῖμα, καὶ πανήχθεον ἀκριβές, καὶ ποικίλως
εὐτελές· οἰμῶξέβαι τοῖσ' αὖν ἐκ εἰς μακρὰν χρησὸς
ᾧν. Τί τῆτο; παπαί. Χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς,
ΟΡΑΣΤ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τέ-
τοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλεῖστον σὺ τεθηπότες, ἀρ-
γυρίαι, καὶ χρυσίαι, καὶ δείπνων πολυέλων ἐλπίδι συνδε-
δραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς
ἄνδρα, οἷόν σε ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν.
Οἶσθα γὰρ ὡς μάζαι μὲν ἐμοὶ δείπνον ἱκανόν, ὅψον δὲ
ἡδιστον δύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ, εἴ ποτε τρυφῶν, ὀλίγον
τῶν ἁλῶν ποτόν δὲ ἢ² Εὐνεάκρευν³. ὁ δὲ τρίβων
οὗτος ἥς βέλει πορφυρίδος ἀμείνων. Τὸ χρυσίον μὲν
γὰρ ἔδεν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
μοι δοκεῖ.³ Σὺ δὲ αὐτῇ χάριν ἐσάλην, ὥς μὴ
διαφθεῖρη σὲ τὸ κάκιον τῆτο καὶ ἐπιβεβότατον κῆμα ὃ
πλεῖστον, ὃ πολλοῖς πολλαῖς αἰτίας ἀνηκέστων συμ-
φορῶν γεγενημένον. Εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστ' ὅλον
εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ
ἀλθαῶ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλεῖστον ὄραν δυναμένον.
Μὴ μέντοι εἰς βάθος, ὥσταθ' ἀλλ' ὅσον εἰς βεβῶνας
ἐπεμβαὺς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς, ἐμῶ ὀρίων-
τος μόνον. Εἰ δὲ μὴ τῆτο βέλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον

¹ Πάνσοφόν τι χρεῖμα] Τὸ χρεῖμα in admiratione ponitur, & excellentiam quandam denotat (tam in malam, quàm in bonam partem,) quæ per superlativum (*adjectivum, quod ab eo pendet*) commodè Latinis significatur. Ita Xenop. de Cyro. Καταβάλλει τῇ ἑλαφον καλόν τι χρεῖμα καὶ μέγα, cecum jaculo sternit longè pulcherrimum & maximum. Bourd. — Legendum autem τὶ χρεῖμα non τὸ quod Vulgati Codices præ se ferunt. Tap. Fab.

² Εὐνεάκρευν] Nomen est fontis cujusdam Athenis sic dicti à novem fistulis, è quibus aqua saliebat. Κρενὸς enim scatebra. Hesyechius πηγὴν εἶναι ait, ἢν πρότερον Καλλιόρον εἶπεν. Barl.

³ Σὺ δὲ αὐτῇ χάριν] Pro eis vel apud se αὐτῇ χάριν.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ. 131

αμείνω κατὰ τάχ⁹ ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας· καὶ
 μηδ' ὄξολόν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδὼς ἅπασιν τοῖς δεομέ-
 νοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ὧ δέ, μνᾶν, ὧ δὲ τὰ-
 λαύλον. Εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοι-
 ρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι ἐκ ἑμαυτῆ
 χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μεῖαδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεο-
 μένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας πα-
 ράσχοις, εἰδὲ ὅλως δύο¹ μεδίμνους χωρῆσαν Αἰγινήτι-
 κές. Ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφῶν-
 τα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν. ΤΙ. Ἐπαίνῳ
 ταῦτά σε, ὦ Θρασύκλεις. Πρὸ γὰρ τῆς πῆρας εἰ
 δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων,
 ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡΑ. Ὡ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, πασιόμεθα ὑπὸ τῆ κατάρατος ἐν ἐλευθέρῃ τῇ
 πόλει. ΤΙ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθε Θρασύκλεις;
 μὲν παρακέκρεσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χαίρι-
 κας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. Ἀλλὰ τί τῆτο; πολ-
 λοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖν⁹, καὶ Λάχης, καὶ
 Γνίφων, καὶ ὅλως, τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωζομένων.
 Ὡς τί ἐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
 μὲν δικάλλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεποννηκυῖαν, αὐτῶν
 τὸς δὲ ὅτι πλείους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλασῶ
 πόρρωθεν αὐτές; ΒΛ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν
 γάρ. ΤΙ. Ἀλλ' ἐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, εἰδὲ ἀνευ τραυ-
 ματων.

¹ Μεδίμνος Αἰγινήτικός.] Continebat Medimnus (quæ mensura erat aridorum) octo & quadraginta chænicas, sive centum & octo libras teste Polluce. Ægineticus autem dicitur ab Æginâ insulâ & urbe circa Peloponnesum, quæ maris aliquando imperium obtinuit, & bello Persico in navali certamine cum Atheniensibus de palmâ certavit, ut refert Strabo. lib. 8. Unde & de mercibus, mensurisquæ Ægineticis crebra mentio apud Græcos Scriptores. Barlaeus.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙΜΙΣΘΩΝ
ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον, ² φασί, καλαλέξω τέτων, ἃ πάσχειν, ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τὸς ἐπὶ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαίμωνων τέτων φιλίαις ἐξελαζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, ἔκ αὐτὸς μὰ Δία ³ τῷ τοιόντι πεπραθεῖς· ἔγὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα ἐβγένητο, μηδὲ, ὦ Θεοί, γενοίτο· ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τέτων ἐμπεπληκότων ἐξηγόρευον πρὸς με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα, καὶ ὅποια ἔπασχον· οἱ δ' ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίῃς τινὸς ἀποδράντες, ἔκ ἀηδὸς μνημονευσούτες, ὧν ἐπεπένθεισαν· ἀλλὰ γὰρ εὐφραίνοντο ἀναλοφίζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν ἔτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς ἐξηληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες· ἔπαρέγωγος ἦν, ἢ δ' ἀμελῶς ἐπῆμκον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σῶτηριαν παράλοφον διηγεμένων· οἳοὶ εἰσιν οἱ πρὸς ταῖς ἱεροῖς ⁴ ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰσῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίω

¹ Καὶ τί, ὅς.] Hoc initium sumptum est ex Homero. Vid. Od. i.

Τί πρῶτον, τί δ' ἐπειτα, τί δ' ὕστατον καλαλέξω; Cogn.

² Φασί.] Supaud. ὡς ἄνθρωποι.

³ Τῷ τοιόντι πεπραθείς.] Supple βίῃ.

⁴ Ἐξυρημένοι, ὅς.] Τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι ποιοῦντες ἐκίχοντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφύρομενοι. Bourd.

ἀποκαυλίσεις διεξιόντες ἐπὶ πᾶσι δὲ, τὰς Διοσκύρους ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ¹ ἢ τιν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς Θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν· οἱ προσενηχθεῖσα ἐμελλεν αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ὑποβῆσεσθαι, χάρις καὶ εὐμενεία τῷ Θεῷ. Ἐκεῖνοι μὲν ἔν τα πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα χρεῖαν ἐπιβραβεύουσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, καὶ δυσυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκῶντες· οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τρικυμίας, καὶ νῆ Δία πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγόμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον ² εἰσέπλευσαν, γαληνῶς ὑποφαινομένους τὰς πειλάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλῆν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυλιῶντες, ἢ ὑπερανλίσμενοι τῇ ἄλμῃ· καὶ τέλει, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημον, περιρρήξαντες τὸ δύσηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήσαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. Ἐν δὲ τότε, καὶ τῇ τέττων διηγῆσει, ἐδόκεν μοι τὰ πολλὰ ἔτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν. Ἀλλ' εἴωθε κακεῖνα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυμβεῖς, εὐρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυγασίαις, ἃ ἐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὧ

¹ "Ἡ τιν' ἄλλον, ἔγχε." Ἐκ vel ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς ἐπιφανὴς in eos dicitur, quibus in rebus perplexis præter spem exoritur aliquis, qui salutem adferat, negotiisque difficultatem expedit. V. Erasmi. Adag.

² Εἰσέπλευσαν] Sic omnes Editi; quum tamen Interpretes, sententiæ filo postulante, reddant à littore solverint; aut igitur legendum est ἐξέπλευσαν, aut hujusmodi quid subaudiendum, ἐκ τῷ λήμενος εἰσέπλευσαν πειλάγους.

καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῆ
 ἤδη κατανενοσηκέναι σὲ τέτῳ τῷ βίῳ ἐπιβλεύοντα
 καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνε-
 πωσεν· εἴτα ἐπῆνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην
¹ μισθοφορὰν, τρισυδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ
 τῇ τῆς φίλης ἔχειν τῆς ἀρίστες Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν
 δεῖπνα πολυελεῆ, καὶ αἰσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ,
 καὶ ἀποδιδμεῖν μετὰ πάσης ρασιώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευ-
 κῇ ζεύγῃ εἰ τύχοι ἐξυπνιάζοντα, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς
 φιλίας, καὶ ὣν εὖ πάσχεισι τέτων λαμβάνειν, ἐκ ὀλί-
 γον ἐσὶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροια τοῖς τοιούτοις
 τὰ πάντα φύεσθαι· ὁπότε ἐν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα
 ἦκες, ἐώρων ὅπως ἐκεχῆνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ
 σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπλημένον παρείχες τὸ
 εἶμα· ὡς ἐν ² τό γε ἡμέτερον εἰσαυθίς πότε ἀναίτιον
 ἦ, μὴδ' ἔχοις λείπειν ὡς ὀρῶντές σε τηλικῶτο μετὰ τῆς
 καρίδος· αἰκισρον καὶ ἀπίνοντα, ἐκ ἐπελαβόμεθα, οὐ-
 δὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαίμῳ περιεσπάσαμεν, εὐδὲ προε-
 δηλώσαμεν· ἀλλὰ περιμεινάντες ³ ἐξελκομένους, καὶ
 ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγρό-
 μενον ὁρᾶν, ὅτ' εὐδὲν ὀφελος, ἐς ὧτες ἐπεδακρύομεν,
 ὅπως μὴ ταῦτα λείῃς ποτὲ, πάνυ εὐλοῖα, ἣν λέγε-
 ται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς ἐκ ἀδικῶμεν μὴ προμη-
 νύσαντες, ἄκυσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων. Καὶ τὸ δίκτυόν γε

¹ Μισθοφορὰν] Hoc in loco & p. 158. legendum forsan μισθοφο-
 ρίαν. Μισθοφορία enim teste H. Steph. significat ipsam actionem ara-
 merendi, aut vitæ genus quo quis stipendiatur: at μισθοφορὰ est id ipsum
 quod mercedis loco aufertur seu ipsa merces, stipendium, salarium.

² Τό γε ἡμέτερον] Ἀντὶ ἡμῖς, ut τὸ ἐμὸν ἀντὶ ἐγὼ usurpatur. In utrif-
 que autem subauditur μέρος, aut aliud simile.

³ Ἐξελκομένους] Sic tres Editiones; quum tamen Erasmus interpre-
 tur *adacti*, Benedictus *illeto*: rectè igitur ascripsit Pater *ισχυόμενοι*,
 Gronovius,

αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἐκίσσθην ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἐνδοθεν ἐκ τῆ μυχῆ προεπισκόπησον· καὶ τῆ ἀγκίσρεα δὲ τὸ αἰκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἐμπαλιν τῆ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς αἰκμας εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢ μὴ πάνυ ὀξεῖα, μὴδ' ἀφυκία, μὴδ' ἀνιάραι ἐν τοῖς τραυμασι φαίνηται, βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμαχῶς ἀνιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τῆτο πεινῶσιν ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρειν, ἐπιχειρεῖ τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ λάρῃ, ὅλον περιχανῶν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεαι δὲ ὁ πᾶς λόγῃ τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ· πλὴν ἀλλ' ἔ γε περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, ἐδ' ὅποσοι σπευδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μεσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιόμενων. Κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαιον ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν συμβαινόντων ἅπασι, ὅλον ὡς ἐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίᾳ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίνεσθαι τοῖς φιλοσοφῶσιν, εἰ τῶν ὁμαίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μὴδὲν αὐτὲς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄλκοιεν. "Ο, τί δ' ἂν ἔν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τέτε τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιῆτες αὐτοὶ, ἐπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν. Ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιον τί ἐστί. Τὰς μέντοι τῆ ἄλλης πλῆθες, οἷον γυμνάσας τινὰς, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικρὰς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινὰς αὐτόθεν ἀνθρώπους, ἔτε ἀπορρέπειν ἀξίον τῶν τοιούτων συνεσιῶν, ἐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν.

* Ἐπιτίμιος] Malè vulgati codices præ se ferunt ἐπέτιμον. Ἐπιτίμος enim teste Phavorino idem sonat quod ἱππῆς, ἐπιτίμος verò idem quod ἐπιπληκός· quin & ἐπιτίμιος mulctam seu pœnam significat.

ἔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθωτῶν, εἰ καὶ πάνυ ¹ πολλὰ ὑβρίζοιτο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γάρ, καὶ ἐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς· ἄλλως, εἰ δὲ σχοίεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τὴν χρῆν ἀποκλινάμεναι αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργῆς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλη τῆτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα, καὶ ἄργοι, καὶ περιττοὶ εἰσιν. Οὐδὲν ἔν' ἔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, ἔτ' ἐκεῖνοι ὑβρίζαι δοκοίεν, ² ἐς τὴν αἰμίδα, φασιν, ἐνεργῆς. Ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχουσαι ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη, φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γινόμενα. Περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειραῶσθαι ὡς ἐνι μάλιχα μετὰγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ³ ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοῖστον βίον ἀφικνῶνται τίνες, παρεξετάσας, δείξαιμι καὶ πάνυ βιαίως, εἰδ' ἀναγκαίως. Οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναairoῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδουλείας. Οἱ μὲν δὲ πολλοὶ, τὴν πεινίαν καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, ἰκανὸν τῆτο προκάλυμμα οἶοναι προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τῶτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχερῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πεινίαν διαφυγεῖν ζητῶντες.

¹ Πολλὰ ὑβρίζοιτο] Integre κατὰ πολλὰ ῥήματα.

² Ἐς τὴν αἰμίδα ἐνεργῆς] Matula pro re vili & abjectâ proverbialiter usurpatur, unde illud Plauti,

Nunquam ego te tam matulam esse credidi, i. e.

hominem despicabilem, dignumque qui pro matulâ habearis.

³ Ποιῆσαι] Pro ποιῆσαι. Loquutio emphatica, & summam rei futuræ indicat certitudinem; nempe hanc rem tam certò futuram, ac si jam facta esset. Vid. Vig.

ἔτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ, ¹ Πᾶς γὰρ ἀνὴρ
 πενίῃ δεδμημένῳ, καὶ ὅσα ἄλλα δέμαϊα ὑπὲρ τῆς
 πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγνοῦσιν. Ἐγὼ
 δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτὲς φυγὴν τινὰ ὡς ἀληθῶς τῆς
 πενίας εὐρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ζυνεσιῶν, ἐκ ἂν
 ὑπὲρ τῆς αἰῶν ἐλευθερίας ἐμικρολογέμην πρὸς αὐτὲς.
 Ἐπεὶ δὲ ὡς ὁ καλὸς περὶ ῥήτωρ ἔφη, τοῖς τῶν νοσούντων
 σιτίοις εἰκότα λαμβάνουσι, τίς ἐτι μηχανὴ μὴ ἔχει καὶ
 πρὸς τὸτο κακῶς βεβλεῦσθαι δοκεῖν αὐτὲς, αἰεὶ με-
 νύσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τῆ βίης; πενία γὰρ
 εἰς αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον ἔδεν,
 ἔδὲ περὶ τὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθῆν, καὶν δοθῇ, καὶν
 ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς κα-
 ταναλίσκεται. Καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορ-
 μὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηρεῖσι, παραβοηθῆσαι
 μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαίρησουσι καὶ ὑπὲρ γε
 τῆ τοιότη, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ριπτεῖν ἔδει,
 ὦ Θεόγνη, καὶ πείρεων, ὡς φῆς, κατ' ἡλιβάτων. Εἰ δὲ
 τίς αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπόμισθῳ ὦν, οἶεται
 πενίαν αὐτῷ τῷτω διαπεφευγέναι, ἐκ οἷδα πῶς ὁ
 τοιούτῳ, ἐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι δὲ
 πενίαν μὲν αὐτὴν ἐκ ἂν φοβηθῆναι, ἐδὲ καταπλα-
 γῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονεῦ-
 ντες ἐκπορίζειν τὰ ἄλφια. Νῦν δὲ (πεποννηκέναι γὰρ
 αὐτοῖς τὰ σώματ' αἰ, ἢ ὑπὸ γήρω, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ

¹ Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] Vid. Theognidis Γνώμας, v. 172.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν Πηνί πᾶντων δάμνησι μάλα,

Καὶ γήρως πολὺν, Κύρην, καὶ ἡπάλην.

Ἦν δὲ χεὶρ φειδούλα καὶ ἐς μελακῆτα πόντον

ῥίπτειν, καὶ πείρων, Κύρην, κατ' ἡλιβάτων.

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένῳ, ὅτε τί εἰπῶν,

Οὐθ' ἐξαι δύναται· γλῶσσα δὲ οἱ δέδιαι.

τῇδε ράσῃ ἔσαν τὴν μισθοφορὰν ἀπηλύηκέναι. Φερόμενοι ἰδόμενοι εἰ ἀληθῆ λέξεσι, καὶ εἰ ἐκ τῆ ράσε περιγίνεσθαι αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονῆσιν. Εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. Τὸ δὲ εἶναι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν ἀδύνατον τοσαῦτα πονῆσι, καὶ κάμνεσιν ἐν ταῖς συνθεαῖς, ὥς τε πλείονα ἐνταῦθα ἐπὶ τῷτο μάλιστ' αὐτῆς ὑφείας δεῖσθαι, μύριον ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν κατὰπονέντων. Λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, ἐπειδὴ καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. Τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδειξάμεν, ὥς ἔδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτὰς ἀποδίδουσαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἂν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθές ἐστι μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα, καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπῆδαν αὐτὰς εἰς τὰς οἰκίας, κατὰπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τῆ χρυσῆς, καὶ τῆ ἀργύρης, εὐδαιμονήσαντας δ' ἐπὶ τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ, ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανθόν, ὑδενὸς ἐπισομίζοντα, πείσθαι τῆ χρυσῆς. Ταῦτα ὑπάγει αὐτὰς, καὶ δέλεος ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν· ἔχ' ἢ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἢν ἔφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν ἐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελειῶν ἐκείνων ζῆλος. Τοιαῦτα ὥσπερ δυσέρωτας αὐτὰς καὶ κακοδαίμονας ἐρασάς,

¹ Τὸ δὲ νῦν εἶναι] Εἶναι & ἔχει cum averbio νῦν conjuncta παρὰ τὸν συγγραφέα. Vid. Bud. — Quin & interdum articulus, praesertim si conjunctim scripta reperiuntur; in divisâ autem scripturâ Ellipsis quaedam esse videtur; ut τὰ νῦν significet si spectes ea quae nunc sunt, seu quod attinet ad praesentem statum. Vid. Scot's Gram.

² Τῷ χρυσῷ] Pro ἐκ τῷ χρυσῷ.

ἐντεχνοὶ τίνες καὶ ¹ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπυσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθῇσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' ἐδὲ μέχρι φιλήμας ² ἄκρα μελαδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τῇ ἐρωί ³ γενησομένην. Ταύτην ἐν ἀποκλείεσσι, καὶ ζηλοτύπως φυλατῖσσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδ ⁴ αἰεὶ τὸν ἐρασὴν ἔχουσι. Δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόδυνωσις ἀπαγάγη τῆς αἴαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέρας ⁵ αὐτοῖς γένῃαι. Προσμειδῶσιν ἐν, καὶ ὑπισχνῆναι, καὶ αἰεὶ ποιήσασσι, καὶ χαριῆναι, καὶ ἐπιμελήσονται πολυελέων· εἴτ' ἔλαθον ἀμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενομένοι, καὶ ἔτος τῇ ἐραῖν, καίκεῖν ⁶ τῇ μελαδιδόναι. Πέπρακται δ' ἐν αὐτοῖς ἐδὲν ἐν ἀπαντὶ τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδ ⁷. Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἀπαντὰ ὑπομένειν, καὶ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἀπαντ ⁸ θεραπεύει, ὅπως μεθεῖται αὐτῆς· καίτοι αἰσχροὺς ἴσως, καὶ ἀνδραπιδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτὸν· πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ⁹ Ὅμως δ' ἐν ἐχέτω τινὰ συγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιψυχάνοιτο. Τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς αἰδίας ὑπομένειν γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πᾶνοι, σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι, τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τί δὴ ποτὲ ἔσι, τὸ ἡδὺ, ἔτε ἐγένετο πῶ τοσάττε χρόνε· προσέτε δὲ ἐδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογί-

¹ Τρίβωνες] Idem quod ἔμπειροι. Vid. Suid.

² Ὅμως δ' ἐν ἐχέτω, ἔσ. c.] In hoc loco ἐχέτω pro παρ᾽ ἐχέτω ponitur, & sic supplenda est sententia, ὅμως δ' ἐν ἡδονῇ ἐχέτω τινὰ συγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιψυχάνοιτο. Ad verbum, attamen voluptas illis veniat aliquantulum præbeat. si deprehenderetur.

ζοίτο. Οἱ μὲν γε τῷ¹ Οδυσσεύς ἑταῖροι, γλυκύν τινα
τὸν λωτὸν ἐσθίωντες, ἡμέλυν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ πα-
ρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων καλεφρόνεν ὥς ἐ πάν-
τῃ ἄλογον αὐτῶν ἢ λήθη τῷ καλῷ, πρὸς τὸ ἡδὺ
ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς διατρεφέσης· τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα,
παρεσῶτα ἄλλω τῷ λωτῷ ἐμπορευμένω, μηδὲν μελαδι-
δόντι, ὑπ' ἐλπίδ² μόνης, τῷ καὶ αὐτὸν παραλεύ-
σασθαι ὥστε δεδόςθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπι-
λεησμένον, Ἡράκλεις ὡς καταγέλασον, καὶ πλεονάζον τι-
νων Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν
πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτὲς αἶοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτὲς
φεροντες ἐπὶ ῥέπεσι τοῖς πλεονασμοῖς χρῆσθαι πρὸς ὃ, τί
αὖν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τέτων· πλεον-
εῖ μὴ κακείνων τις μεμνήσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ
δόξῃ ἐπαιρομένων, τῷ ξυνεῖναι εὐπαρίδαις τε καὶ εὐ-
παρύφοις ἀνδράσιν. Εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τῷτο περίελεπτον
καὶ ὑπὲρ τὴν πολλὰς νομίζουσιν ὡς ἐγώ γε³ τὸ μὲν ἴδιον,
καὶ³ Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ
συνῶν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρῆσθαι ἀπολαύων τῆς ξυνουσί-
ας, δεξαίμην αὖν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως
ἔσης, φέρε ἡδὴ πρὸς ἡμᾶς αὐτὲς ἐπισκοπήσωμεν,
οἷα μὲν πρὸ τῷ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένεσθαι,
οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἡδὴ ὄντες, πάσχεσθαι ἐπὶ πᾶσι δὲ,
ἢ τις αὐτοῖς ἢ καταστροφή τῷ δράματι γίνεσθαι. Οὐ
γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ καὶ πόνηρα ταῦτα,
εὐληπία γούνη, καὶ ἐ πολλῷ δέήσει τῷ πόνει, ἀλλὰ
φελῆσαι δεῖ μόνον, εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμα-
ρῶς. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχῆς δὲ

¹ Οδυσσεύς ἑταῖροι] Vid. Hom. Od. ε. v. 92.

² Τὸ μὲν ἴδιον] Pro κατὰ τὸ μὲν ἴδιον μέρος.

³ Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Regi scilicet Persarum, qui κατ' ἐξοχὴν dictus Βασιλεὺς ὁ μέγας.

τῆς θυραυλίας, ἑωθέν τε ἐξανιστάμενον περιμένειν, ὥθ' ἔ-
 μενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυτον ἐνίοτε, καὶ
 ὀχληρὸν δοκοῦντα, ὑπὸ θυρωρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ
 ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ τὰϊτόμενον, καὶ μισθὸν τελῶντα
 τῆς μνήμης τῷ ὀνόματι. Καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν
 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τῷ
 θεραπευομένῳ ἀξίωμα, καὶ χρώματι αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν
 ἐκεῖν. ἡδῆαι, ὡς μὴ ἀπάδης, μηδὲ προσκρέης βλε-
 πόμεν. καὶ φιλοπόνως ἐπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι,
 ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν
 ἀναπληρῶν. Ὁ δὲ ἔδ' προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡ-
 μερῶν. Ἦν δὲ πότε καὶ τὰ ἄριστα πράττης, καὶ ἴδῃ σέ, καὶ
 προσκαλέσας ἔρηταί τι, ὣν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε
 πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀθρό. δὲ ὁ ἱλιγί. καὶ τρόμ.,
 ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ
 πολλάκις ἀποκρίνασθαι δεόν τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν
 Ἀχαιῶν, ὅτι χίλια νῆες ἦσαν αὐτοῖς, λέξεις. Τῷτο οἱ
 μὲν χρηστοὶ αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν·
 οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν· σὺ δ' ἔν' ἐπισφαλές· ἁ-
 της πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες
 καλὰδικάσας σεαυτὲ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. Ἐπει-
 δ' ἂν δὲ ¹ πολλὰς μὲν αὐτίπυες νύκτας ἰαύσης, ἡμαῖα δ'
 αἵματόεντα διαγάγης, ἔ' μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα, ἔδ' ἔ
 τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πένε
 ὀβελῶν. ² Τύχης δὲ καὶ τραϊκῶ τιν. Θεῶ συνισάν.,
 ἐξέτασις τὴν εὐθην, εἰ οἶσθα τὰ μαθήματι· καὶ τῷ
 μὲν πλεσίῳ ἢ διατριβῇ ἐκ ἀηδῆς, ἐπαινεμένῳ, καὶ
 εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ
 ὑπὲρ ἅπαν. τῷ βίᾳ τότε προκεῖσθαι δοκεῖ. Ὑπεί-

¹ Πολλὰς μὲν, Ἑρ.]] Vid. Hom. II. 6. v. 325.

² Τύχης δ' Subaud. ἰάν.

σέρχεται γὰρ εἰκότως, τὸ μὴδ' ὑπ' ἄλλῃ ἂν καταδεχ-
θῆναι πρὸς τῷ προτέρῳ ἀποβληθέντα, καὶ δοξαίῃα εἶναι
ἀδόκιμον. Ἀνάγκη τοίνυν εἰς μυρία διαιρεθῆναι τότε,
τοῖς μὲν ἀνιέξεται ζομένοις φθονῆναι, (τίθει γὰρ καὶ
ἄλλες εἶναι τῶν αὐτῶν ἀνιποικόμενες, αὐτὸν δὲ πάν-
τα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα) φοβέμενον δὲ, καὶ
ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνῳ πρόσωπον ἀτενίζοντα· καὶ
εἰ μὲν ἐκφραυλίζοι τί τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον·
εἰ δὲ μειδιών ἀκῶει, γεγηθότα, καὶ εὐελπιν καθισά-
μενον. Εἰκὸς δὲ πολλὰς εἶναι τὰς ἐναντία σοι φρο-
νῆτας, καὶ ἄλλες ἀντὶ σὲ τιθεμένους ὧν ἕκαστος ὥσ-
περ ἐκ λόχου τοξεύων λελθεν. Εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν
βαθεῖ πιάδῳ, καὶ πολλῇ τῇ κόμῃ ἐξελαζόμενον, εἰ τί
οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν, δοκῶντα εἰδέναι τοῖς
δὲ, μὴ μέσθῃ ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, καὶ πολυπραγ-
μονεῖται σὲ ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος. Καὶ μὲν
τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτελὲς
αἰτίας προσκεκρυκώς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχόν, ἢ
παιδεραστήν, τῷτ' ἐκεῖνο, ¹ ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ
μάρτυς. Ἄν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινώσιν, ὑποπτοι,
καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. Χρὴ τοίνυν πολλὰ
εὐτυχῆσαι, καὶ μὴδὲν ὅλως ἐνανιωθῆναι· μόνως γὰρ
ἂν ἔτῳ κρατήσῃας. Εἴεν ² καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα·
εὐτυχεῖς μείζονως. Αὐτός τε γὰρ ἐπήνεσε τὰς λόγους,
καὶ τῶν φίλων οἱ ἐνιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει

¹ Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων, ὅς. Pro certo ὅς indubitabili teste. Allusum est, ni fallor, ad diptheram, in qua Jupiter à Poëtis omnia mortalium astra describere fingitur. Vid. Erasmi Adag.

VARIE LECT.

² Γε. In MS. teste Grævio καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα· εὐτυχῶς μείζονως. In vulg. Καὶ δὲ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τύχης μείζονος.

τὰ τοιαῦτα, ἐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βέλ-
λειαι, ἐκ ἀνιλέει δὲ ἔδδ' ὁ ἐπίτροπος, ὅτε ὁ οἰ-
κονόμος· ἔδδ' τις ἐμέμψατό σέ τὸν βίον, ἀλλὰ πάντας
ἴλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά. Κεκράτηκας ἔν,
ὦ μακάριε, καὶ ἔσειπαι τὰ ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ Βα-
βυλῶνα εἰλήφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας.
Καὶ ἔξεις¹ τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις²
ὀρνίθων γάλα. Δεῖ δὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων,
μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τὰγαθα, ἵνα μὴ φύλλιν³ μόνον
ὁ ζέφανος⁴ ἦ· καὶ τὸν τε μισθὸν ἐκ εὐκαίλαφρόνητον ὀρι-
σθῆναι, καὶ τῆτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραξιμότως ἀπο-
δίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τῆς πολλῆς ὑπάρ-
χειν. Πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλῆ καὶ δρόμων, καὶ
ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τῆτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς,
ἀποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν, μόνον ἐκεῖνα πρᾶττον-
τα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρειλήφης, καὶ ὧν ἔμ-
μισθ⁵ εἶ. Ἐχρῆν μὲν ἔτως, ὦ Τιμόκλειε, καὶ ἔδδεν
αὐτῷ ἦν μέγα κακὸν, ὑποκυψάντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλα-
φρὸν τε, καὶ εὐφορον, καὶ, τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα.
Ἀλλὰ πολλῶ, μᾶλλον δὲ τῷ παντός δεῖ⁶ μυρία γάρ
ἐστὶν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἡδὴ ταῖς συνε-
σίαις γιγνόμενα. Σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκῶν, εἰ

¹ Τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρα] Cum affatim omnia supereffe significamus, Cornu Cornu dicimus. Vid. Erasmi. Adag.—dictum autem est ab Amalthea capra, quae Jovem nutruit. Quo adductus beneficio Jupiter nutricem in sidera retulit, & ex cornibus alteri eam adjecit facultatem, ut quicquid optasset ille, qui in manibus habuit, id illi ex eo abunde suppullularet.

Sidera Nutricem, nutricis fertile Cornu

Fecit, quod Domine nunc quoque nomen habet. Ov. Fast.

² Ὀρνίθων γάλα] Hoc prov. eundem cum priore habet sensum; dicitur enim in opulentos, & quibus quidvis rerum suppetat. Aut de raris inventu, atque ob id preciosis. Vid. Erasmi. Adag.

τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναίτο, παιδεία καὶ ἐπ' ἐλά-
 χισον ὠμιληκές. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τῆ πρώτης δείπνε,
 ἣν δοκῇ, ὅ σέ εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλέ-
 σης ξυνεσίως· εὐθὺς ἔν πρόσεισι παραγγέλλων τις
 ἦκειν ἐπὶ τὸ δείπνον, ἐκ ἀνομίῃ^Θ οἰκῆτης, ὃν χρὴ
 πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαν^Θ ἑς τὴν χεῖρα,
 ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκεῖς, τελάχισον πέντε δραχμάς.
 Ὁ δέ, ¹ ἀκκισάμεν^Θ, καὶ ἄπαλε^Θ παρὰ σὲ δὲ ἐγώ;
 καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο, ἐπειπών. Τέλλ^Θ ἐπείσθη,
 καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἔχανών. Σὺ δ' εὐθὺς καθαράν
 προχειρισάμεν^Θ, καὶ σεαυτὸν κοσμιώτατα σχηματί-
 σας, λυσάμεν^Θ ἦκεις, δεδιώς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων
 ἀφίκοιο· ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕσατον ἦκειν
 φοβηκόν. Αὐτὸ ἔ τηρήσας τὸ μέσον τῆ καιρῆς, εἰ-
 σελήλυθας· καὶ σὲ πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παρα-
 λαβὼν τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τῆ πλεσίε, μετὰ
 δύο πε σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τῆ
 Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαίμακας, καὶ ἐφ'
 ἑκάσῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. Ξένα γάρ σοι
 καὶ ἄγνωστα πάντα. Καὶ ἡ τε οἰκεῖα εἰς σὲ ἀποβλέπει,
 καὶ τῶν παρόντων ἕκασ^Θ ὅ, τι πράξεις ἐπιηρῆσιν· ἔδ'
 αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλεσίῳ τέτο, ἀλλὰ καὶ προει-
 πὲ τίσι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἑς τὰς παῖδας,
 ἢ ἑς τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέ-
 ψεις. Οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλῃθι ὀρῶντες
 ἐκπεπληγμενον, ἑς τὴν ἀπειρίαν τῶν δραμένων ἀπο-
 σκώπησι, τεκμήριον ποιούμενοι τῆ μὴ παρ' ἄλλῳ πρό-
 τερόν σέ δεδειπνηκέναι, καὶ τὸ καιρὸν εἶναι σοι τὸ χειρό-
 μακρόν τιθέμενον, ὥσπερ ἔν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη
 ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν,

¹ Ακκισάμεν^Θ] Προσποιησάμεν^Θ, υποκρινάμεν^Θ. Schol.

μὴ δόξης οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παραλεθέν-
των ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἶδεναι ἐφ'
ὅ, τί πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς. Ὑποβλέ-
πειν ἔν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, καὶ κεῖνον ζητῶν καὶ μαν-
θάνειν τῷ δείπνῃ τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα, ποικί-
λῃ εἴ, καὶ θορύβῳ πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν
πραττομένων ἐκπεπλημένῃ. Καὶ ἄρτι μὲν, εὐδαιμονί-
ζεις τὸν πλάσιον τῷ χρυσῷ καὶ τῷ ἐλέφαι, καὶ τῆς το-
σαύτης τρυφῆς ἄρτι δέ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν
ᾧ, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. Ἐνίοτε δὲ καὶ κεῖνο εἰσερχεί-
ται σέ, ὡς ζηλωτὸν τινὰ βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκεί-
νοις ἐνθρησῶν, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. Οἷε
γὰρ ¹ εἰσαεὶ Διονύσια εορτάσειν καὶ πε καὶ μεिरάκια
ῥαῖα διακονέμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶν, γλα-
φυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διαβίωσιν,
ὥς συνεχῶς τὸ Ομηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι, ² Οὐ νέ-
μεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς πολλὰ πονεῖν καὶ
ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. Φιλοτησίαι
τὸ ἐπὶ τῷ. Καὶ σκύφον εὐμεγέθη τις αἰτήσας, πρῶ-
τί σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δήποτε προσεπιπών.
σύ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σέ καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει,
ἠνέσας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ αἰροικίας δόξαν ὥφλες. Ἐ-
πίφθον δ' ἔν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς
τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ
καλακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν ὅτι τήμερον ἦκων,
πρεκρίθης ἀνδρῶν πολυετῇ δουλείαν ἠνληκότων. Εὐθύς
ἔν καὶ τοιούτος τις περὶ σέ λόγῃ ἐν αὐτοῖς. τῷτο
ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐσ-

¹ Εἰσαεὶ Διονύσια] Dionysia enim summo cum luxu & magnifi-
centiā agebantur.

² Οὐ νέμεσις, ἔσ.] Vid. Hom. Il. γ. v. 156.

εληλυθότων εἰς τὴν οἰκίαν, δευτέρως εἶναι καὶ μόνοις τοῖς Ἑλλήσι· τούτοις ἀνέγκλαι ἡ Ῥωμαίων πόλις. Καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προσιμῶνται ἡμῶν; καὶ ῥημάτια δύσθηα λέγοντες, οἷονταί τι παρμείβεσθαι ὠφελεῖν; ἀλλ' οὐδὲ, καὶ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παραλεβέντα συλλαδῶν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλλ' ἀνθρώπων, καὶ λιμὴ πλέως, καὶ ὅναρ λευκὴ πότε ἄρτε ἐμφορηθεῖς, ἔτι γε Νομαδικῆς, ἢ φασιανῆς ἄρνιθ' ὣν μόλις τὰ ἐσθ' ἡμῖν καταλέλοιπε. Τρίτ' ἀλλ', ὦ μάταιοι, φησὶ, πέντε καὶ ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθα πᾶς ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια πόσινώμενον. Νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινὶ καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστὶν, ἐπειδὴν δὲ παλῆθῃ πολλάκις, καὶ ὑπὸ τῇ πηλῇ ἀναπλασθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐβρίσκειται, κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. Ἐκεῖνοι μὲν ἐν τοιαῦτα περὶ σὺ πολλὰ σρέφουσι· καὶ πᾶς ἤδη καὶ πρὸς διαβολὰς τίνες αὐτῶν παρασκευάζουσι. Τὸ δ' ἐν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο σὸν ἐστὶ, καὶ περὶ σὺ οἱ πλείοι τῶν λόγων. Σὺ δ' ὑπ' ἀηθείας πλεον τῆ ἱκανῆς ἐμπιπὼν οἶνε λεπτῷ, καὶ δριμύτι, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγέσης, πονήρως ἔχεις καὶ ἔτε προεξαναστῆναι σοι καλὸν ἔτε μένειν ἀσφαλές. Ἀποβεινομένους τοίνυν τῷ πόντῳ. Καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτὰ βύβλαι) κόλασιν καὶ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γινόμενα, μήτε ἀκούων εἰ τίς ἄδει, ἢ καθαρίζει, πάνυ τιμώμενον μεираκίσκον. Ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἡ σεισμῶν συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινά προσαγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τέτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶ-

† Τὰ αὐτὰ] Supple κτήματα.

τον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἡδίστον ἐκεῖνο δεῖπνον, ἐκ ἔμοιγε τῷ
 θυμῷ, καὶ τῶν λευκῶν αἰῶν ἡδίων, ὁπηνίκα βέλομαι,
 καὶ ὅποσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. Ἴνα γοῦν σοι τὴν ὀξυ-
 ρεγμίαν τὴν ἐπὶ τέτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμε-
 τον, ἔωθεν δεήσει περὶ τῷ μισθῷ συμβῆναι ὑμᾶς ὅποσον
 τε καὶ ὅποτε τῷ ἔτις χρὴ λαμβάνειν. Παρόντων ἔν δύο
 ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σέ, καὶ καθίζεσθαι κελεύ-
 σας, ἀρχεῖναι λείπειν τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐσιν.
 εὐράκας ἤδη, καὶ ὡς τύφῃ ἐν αὐτοῖς ἐδὲ εἰς ἀτρα-
 γώδηα δέ, καὶ περὶ πάνηα, καὶ δημοτικά· χρὴ δὲ
 σέ ὕτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. Γε-
 λοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυ-
 τῷ, ἢ καὶ νῆ Δία τῶν παιδῶν, (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παι-
 δεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης
 ἡϊομένην δεσπότην ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τί δεῖ, ὁρῶ μὲν
 τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκες τῷ σὺ τρόπῳ, καὶ συνήμῳ, ὡς
 ἔχει μισθῷ ἐλπίδι προσεληλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ,
 τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ
 τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔχεις· ὅμως δ' ἔν καὶ ὠρίσθω
 τι. Σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τί καὶ βέλει, λέει, μεμνημένῳ,
 ὦ φίλῳ, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς
 ἡμᾶς παρέξειν· εἰ γὰρ ἀμελήσομεν ἐδὲ τῶν τοιούτων,
 εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα· πολλαὶ δὲ οἶσθα τῷ
 ἔτις αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν
 ἀποβλέπων, μεριώτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν
 μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πε-
 παιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν
 ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σέ διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τι-
 θασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δέ, πάλαι τάλαν-
 τα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγρὰς ὅλους,
 καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας,

ἡ σάινεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν· καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν
κοινὰ ἔσαι, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, ἐκ
εἰδῶς ὅτι τὰ τοιαῦτα, ² Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίηνε, ὑπερ-
ώην δ' ἐκ ἐδίηνε. Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδῆς αὐτῷ
ἐπέτρεψας· ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν ἔφησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων
δὲ τινὰ τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ
πράγματι εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίνοιτ' ἂν βαρὺ,
καὶ πρὸς ἄλλα τέτων ἀναγκαιοτέρα δαπανῶντι,
μήτε τῷ ληφόμενῳ εὐτελές. Ὁ δὲ, ὡμογέρων τις ἐκ
παιδῶν κολακείᾳ σύντροφος, ὥς μὲν οὐκ εὐδαι-
μονέσαι εἶ, φησὶ, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὧ
ἔστι, ἐκ ἂν εἴποις, ὧ γε τέτο πρῶτον ὑπῆρχεν,
ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ
τῆς τύχης· λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιοθῆναι, καὶ ἐξίας κοι-
νωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ρωμαίων
ἀρχῇ καλᾶδεχθῆναι· τέτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τά-
λαντα, καὶ τὸν Μίδην πλεόν, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. Εἶδον
δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν, εἰ καὶ
προσδιδόναι θεοί, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα συνεῖναι τέ-
τω, καὶ ὀράσθαι περὶ αὐτὸν, ἐταῖρος καὶ φίλος εἶναι δο-
κῶντας. Οὐκ ἔχω ὅπως σὲ τῆς εὐπορίας μακαρίσω, ὅς
καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. Ἀρκεῖν
ἐν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσπετος εἶ, τρῶνδ' ἐπὶ εἰπὼν
ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.
Ἀπαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. Οὐ γὰρ ἐδ' ἂν φυλεῖν
ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένων. Δέχῃ τοίνυν τὸν
χαλινὸν μύσας· καὶ τὰ πρῶτα εὐάλωτος εἶ πρὸς αὐ-

¹ Σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν] Ellip. pro σαίνεις σὲ διὰ τὴν ὑπόσ-
χεσιν.

² Χεῖλεα μὲν, ἔς·.] Sic omnes Codices; Homerus vero Il. χ.
v. 495.

Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίηνε, ὑπερώην δ' ἐκ ἐδίηνε.

τὸν,

τὸν, ἔ πάνυ περισπῶν¹α, ἔδ' ὀξέως νύτλον²α, μέχρῃς
 ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμεν³α. Οἱ μὲν δὴ
 ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τῆτο ζήλῃς σέ, ὀρῶν⁴τες ἐν-
 τὸς τῆς κίκλιδ⁵α διαλρίβον⁶α, καὶ ἀκωλύτως εἰ-
 σιῶν⁷α, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. Σὺ δὲ
 αὐτὸς ἔδῃπω ὀράς, ἔ τιν⁸α ἔνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς
 εἶναι δοκεῖς· πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἔξα-
 πατᾶς, καὶ αἰεὶ τὰ μέλλον⁹α βελτίῳ γενήσεσθαι νομί-
 ζεις. Τὸ δ' ἔμπαλιν, ἢ σὺ ἤλπισας, γίνεσθαι, καὶ
 ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ² Ἐπὶ Μανδραβέλε χωρεῖ τὸ
 πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἡμέραν ἀπο-
 σμικρυνόμενον, καὶ εἰς τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα ἔν,
 ὡσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέ-
 πων, ἀρχὴ καλᾶνοεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκεῖναι ἐλ-
 πίδες, ἔδῃν ἀλλ' ἢ φύσαι τίνες ἦσαν ἐπίχρυσοι βα-
 ρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ
 πόνοι. Τίνες ἔτοι ἴσως ἐρήσῃ με· ἔχ ὀρῶ γὰρ ὅ, τί τὸ
 ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ζυνεσίαις ἐστίν, ἔδ' ἐπι-
 νοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καμαληρά, καὶ ἀφόρη¹⁰α· ἔκουν
 ἄκυσον, ὦ γενναῖε, μὴ, εἰ κάμαλ¹¹α ἐνεσιν ἐν τῷ πρᾶγ-
 μα¹²τι, μόνον ἔξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπει-
 νόν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές, ἔκ ἐν παρερῷ τῆς
 ἀκροάσεως τιθέμεν¹³α· καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι
 ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείν¹⁴α, μὴδ' εὐπαλρίδην σεαυτὸν
 οἶεσθαι· πάν¹⁵α γὰρ ταῦτα, τὸ γέν¹⁶α, τὴν ἐλευθερίαν,
 τὰς προγόνους ἔξω τῆ ἔδῃ καλαλείψων ἴσθι, ἐπειδὴν
 ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λαλρείαν ἀπεμπολήσας, εἰσῆς.

¹ Τῶν πάνυ] Subaud. περιβοήτων vel μεγάλων.

² Ἐπὶ Μανδραβέλε] Paræm. de his qui vergunt εἰς τὸ χεῖρον, Ὅ
 γὰρ Μανδραβέλε¹⁷ ἔτος εἶρην πατὶ θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσὸν πρὸς αὐτὸν ἀνέθηκε
 τῇ Ηρᾷ, τῷ δὲ δικτῆρι ἐπὶ ἀργυρεῖν, καὶ τῷ γ' χαλκῷ, Hujus meminit
 Plato Comic. ἐν Διὶ κακῷμένῳ. Bourd.

εἰ γὰρ ἐβελήσῃ σοι ἡ Ἐλευθερία ζυγεῖσθαι, ἐφ' ὅ-
 τως ἀγεννῇ πρᾶξιμα καὶ ταπεινὰ εἰσιόνῃ. Δὲλ-
 οῦν, εἰ καὶ πάντῃ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ ἔχῃ ἑνός,
 ἀλλὰ πολλῶν δὲλ. ἀναίκαίως ἔσῃ, καὶ θηεύ-
 σεις κάτω νενευκῶς ἔωθεν ἐς ἐσπέραν, ἀεικέλιω
 ἐπὶ μισθῷ. Καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παιδῶν τῇ δουλείᾳ
 ζυγισαίμεθα, ὁψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω παρὰ τῆς ἡλι-
 κίας παιδευομεν. πρὸς αὐτῆς, εἰ πάντῃ εὐδόκιμα
 ἔσῃ, ἔδὲ πολλὰ ἄξι. τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ
 σὲ ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ πᾶσι, καὶ ἀποσκιρτᾷ
 ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀ-
 παλλάττειν πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευ-
 θερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίε, μηδὲ Ζωπυρίων υἱὸν
 εἶναι, μὴδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ
 κήρυκι ἀπημπολήσθαι, ἀλλ' ὅποταν, ὃ βέλγισε, τῆς
 νεμενίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ, καὶ τῷ
 Ζωπυρίωνι, προείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς αὐτοῖς
 αἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὃ, τί δῆπote ἦν τὸ διδόμενον,
 τὸτο ἢ πρᾶσις ἐστί. Κήρυκ. γὰρ ἔκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα
 ἑαυτὸν ἀποκηρύξαι, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνησευσάμενον
 ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ', ὃ καθαίρει. φαῖν' ἂν καὶ
 μάστιγα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα, εἰ μὲν σὲ τις
 ἢ πλεόντα καλαπολιτῆς συλλαβὼν, ἢ ληστῆς ἀπεδί-
 δοτο, ὡκείρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν αἰτίαν δυ-
 συχοῦντα ἢ εἰ τις σοῦ συλλαβόμενος. ἤγε δοῦλον
 εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τὰς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ
 ἡσανόκεις καὶ ὡ γῆ, καὶ Θεοί, μεγάλη τῇ φωνῇ ἐκε-
 κράνεις ἂν σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἔνεκα ὁβελῶν ἐν τῷ
 τῷ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δᾶλος ἦσθα, καιρὸς ἦν
 πρὸς ἐλευθερίαν ἡδὴ ὁρᾶν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέ-
 ρων ἀπημπολήκας, ἔδὲ τὰς πολλὰς ἐκείνας λόγους

αἰδεσθεῖς, ὅς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀ-
ριστοτέλης διεξελήλυθας, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινεύ-
τες, τὸ δὲ λοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, Καὶ ἐκ αἰσχύνης
κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βαιμολόχοις ἀν-
τεξείλαζόμενοι, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ρωμαϊκῶν μόνος
ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν Ρωμαίων φωνὴν
βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν δειπνα θορυβῶδη, καὶ πο-
λυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχ-
θηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φοβητικῶς, καὶ πίνεις
πέρα τῆ μετρίως ἔχοντος. ἔωθεν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξ-
αναστὰς, ἀποσεισάμενος τῆ ὕπνης τὸ ἥδισον, συμπε-
ριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθίζον πηλὸν ἔχων ἐπὶ
τοῖν σκελοῖν. Οὕτως ἀπορία μὲν σὲ δέρμων εἰσχευ, ἢ
τῶν αἰρίων λαχαίων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρήναι ῥέουσαι
τῆ ψυχρῇ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταυτὰ σὲ ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλ-
θεῖν; ἀλλὰ ὅλην ὡς ἔχ' ὕδατος, καὶ δὲ δέρμων, ἀλλὰ
περμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἶνε ἀνθοσμῖε ἐπιθυμῶν, ἐά-
λως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀ-
ρεγόμενον τέτων λαιμὸν διαπαρεῖς. Παρὰ πόδας τοι-
γαρὲν τῆς λιχνείας ταύτης τὰ πῖχαιρα. Καὶ ὥσπερ οἱ
πίθηκοι, κλοιῶ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα
παρέχεις, σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἐσὶ σοι τῶν
ἰσχυάδων ἀφθόνως ἐντραφεῖν. Ἡ δ' ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐ-
γενές, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φρεῖδα πάντα,
καὶ καὶ μνήμη τις αὐτῶν. καὶ αἰσπητόν, εἰ μόνον τὸ αἰ-
σχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦλον αὐτ' ἐλευθέρῳ
δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τὰς πάνυ τέττας οἰκέτας.
ἀλλ' ὅρα εἰ μετρίωτέρα σοι προσέτακται τῶν Δρό-
μωνι καὶ Τιθίῳ προσελαβένων. Ὡν μὲν γὰρ ἐνέκα
τῶν μαθημάτων, ἐπιθυμεῖν φήσας, παρείληφέ σὲ,
ὅλβιον αὐτῷ μέλει. Τί γὰρ κοινόν φασι λύρα, καὶ
ὄνω;

ὄνῃ; πάντῃ γοῦν (ἐχ' ἐραῖς;) ἐκλήθηκας τῷ πόθῳ
 τῆς Ομήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς
 Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς
 ἀφῆλ' τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τέ-
 των φροντίδας, τὸ καβαλειπόμενον ἐς τύφον, καὶ
 μαλακίαν, καὶ ἡδυνάθειαν, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀ-
 παιδευσία. Δεῖται δὲ σὲ ἐπ' ἐκεῖνα μὲν ὑδαμῶς. Ἐ-
 πεί δὲ πῶλωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἰ τὴν πρόσ-
 οψιν, καὶ ἱμάτιον ἑλληνικὸν εὐσάλως περιβέβλησαι, καὶ
 πάντες ἴσασί σε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον,
 καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμερίχθαι καὶ τοιούτων τινὰ τοῖς προ-
 ῖστον, καὶ προπομπεύουσιν αὐτῷ· δόξει γὰρ ἐκ τέτης
 καὶ φιλομαθῆς τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως,
 περὶ παιδείαν φιλόκαλος. Ὡς κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε,
 ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πῶλωνα καὶ τὸν τρίβωνα
 μεμισθωκέναι. Χρὴ ἔν σέ αἰεὶ συν αὐτῷ ὄρασθαι, καὶ
 μηδέποτε ἀπολείπεσθαι, ἀλλ' ἔωθεν ἐξανασάντα παρ-
 χεῖν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λι-
 πεῖν τὴν τάξιν. Ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίστοί σοι τὴν χεῖρα,
 ὅ, τί ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐνυψιχάνουσιν ἐπιδεικνύ-
 μεν, ὡς ἐδ' ὁδῶ βαδίζων, ἀμελῆς ἐς τῶν μεσῶν,
 ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν.
 Σύ δ' ἄθλι, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βάδην,
 ἀνάνθα πολλά, καὶ κάτανθα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα,
 ἢ πόλις) περιεθλὼν, ἰδρωκῆς τε, καὶ πνευστίας· κα-
 κείνῃ ἐνδόν τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενῃ,
 μὴδ' ὅπως καθίζοις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγι-
 νώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμεν. Ἐπειδὴν δὲ
 ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἢ νύξ καλαλάβῃ, λυσάμεν
 πονηρῶς ἄωρι, περὶ αὐτὸ πα σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον
 ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἐκ ἐθ' ὁμῶς ἐνιμ, εἰς
 I
 περιέβλεπ

περίβλεπῃ τοῖς παρῶσιν. Ἄλλ' ἦν τις ἄλλ' ἐπει-
σέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τὸπίσω σύ. Καὶ ὕτως ἐς τὴν ἀτι-
μοτάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατὰκεισαι μάρτυς μόνον
τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σῶ,
καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλά-
χης φύλλον, ὃ τὰ ἄλλα συνειλῶσιν, εἰ ὑπεροφθεῖν ὑπὸ
τῶν προκατακειμένων, ἄσμεν ὑπὸ λιμῶ παραψώ-
μεν. Οὐ μὲν ἔδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεςιν ἄλλ' ἔτε
ὦν ἔχεις μόν'. ἔ γὰρ ἀναγκαῖον ἐς καὶ σὲ τῶν
αὐτῶν αἰεὶ τοῖς ξένοις, καὶ ἀγνώστοις ἀνιπποιεῖσθαι· ἀγνώ-
μοσύνῃ γὰρ σὴ τὸτό γε· ἔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλ-
λαις, ἀλλὰ τῶ μὲν πλεσίῳ, παχεῖα, καὶ πιμελής,
σοὶ δὲ, νεοτὸς ἡμίτομος, ἢ φάτλα τις ὑπόσκληρος,
ὕβρις ἀνικρυς, καὶ ἀτιμία. Πολλάκις δὲ, ἦν ἐπιλίποι,
ἄλλε τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόν', ἀράμενος ὁ διά-
κονος τὰ σοὶ παρακείμενα, φέρων ἐκεῖν' ἀπαρτέθει-
κεν, ὑπόλονθορίσας, σὺ γὰρ ἡμέτερ' εἶ. Τεμνομένη
μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ συὸς ὑποσαστρὶς, ἢ ἐλάφει,
χρὴ ἑκ παντός ἢ τὸν διανεμόμενον ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν

¹ Ἐκ πάντῃ.] Subaud. τρόπον.

² Ἡ τὴν Προμηθέως, Ἑ.ε.] Ad fabulam videtur alludere, cujus He-
fiodus in Theogoniā de Prometheo meminit, v. 535.

ὅτ' ἐκείνῳ θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι
Μηκῶν, τότε ἔπειτα μέγαν βέν ἀρόφρονι θυμῷ
Δασσάμεν' ἀπῶθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔκτατα πῶνι θυμῷ
Ἐν εἰνῷ κατέθηκε, καλὴφας γαστρὶ βοείῃ
Τῷ δ' αὐτ' ἔπειτα λευκὰ βοδὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλὴφας ἀργεῖτι θυμῷ.
Ἡ καὶ ἐπιμειδήσας (δολίης δ' ἔσ' ἡ λήθεις τέχνης)
Ζεὺς κύνει, μέγιστε θεῶν αἰσινεταίων,
Τῶν δ' ἔλεν ὥσπερ τέστιν σὲ ἐν φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
Φῆ ἔα δολοφροενέων. Ζεὺς δ' ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς
Γινῶ ἔδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὅσσοι θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέροισιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ, Ἑ.ε.

Προμηθέως

Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅς α' κεκαλυμμένα τῇ
 πιμελῇ. Τὸ γὰρ τῷ μὲν ὕπὲρ σὲ τὴν λοπαδά παρε-
 σάναι, ἐς ἂν ἀπαλορεύσῃ ἐμφορεμένῳ, σὲ δ' ἔτι
 ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ,
 καὶν ὁπόσῃν αἱ ἑλαφοὶ τὴν χολὴν ἔχουσι; καίτοι οὐ-
 δέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδίστον τε καὶ παλαι-
 ότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχύν
 πίνεις, θεραπεύων αἰεὶ ἐν ἀργύρῳ, ἢ χρυσῷ πίνεις,
 ὡς μὴ ἐλεῖχθῇς ἀπὸ τῆ χρώμας, ἔτις αἰτιμῶ
 ὦν ζυμπότης. Καὶ εἴθε γε καὶ ἐκεῖνος ἐς κόρον ᾗ πιεῖν
 νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντο, ὁ παῖς ἔδ' αἰνόν τι εἰ-
 κεν. Ἀνιᾶ δὲ σὲ πολλὰ, καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ
 πάντα καὶ μάλιστα ὅταν σὲ παρευδοκιμῇ κύναιδος τίς, ἢ
 ὀρχησοδιδάσκαλος, ἢ Ἱωνικά ζυνειρών Ἀλεξανδρεῦλικός
 ἀνθρωπίσκῳ. Τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα δια-
 κονεμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπε διακομι-
 ζεσι, πόθεν σύ γ' ἰσότιμος καταλείμενος; τοιγαρὲν
 ἐν μυχαῖ τῆ συμποσίᾳ, καὶ ὑπ' αἰδῶς καταδεδυκώς,
 ζένεις, ὡς τὸ εἶκος, καὶ σεαυτὸν οἰκείρεις, καὶ αἰτιᾶ
 τὴν τύχην, ἔδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιπάσαν. Ἡδέως δ' ἂν
 μοι δοκῇς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτι-
 κῶν ᾠσμάτων, ἢ καὶ ἄλλε ποιήσαντο, δύνασθαι
 ἄδειν ἀξίως. Ὁρᾶς γὰρ οἱ τὸ προλιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκι-
 μεῖν ἐσιν. Ὑποσφίης δ' ἂν εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν
 ὑποκρίνασθαι δέοι, τῶν κλήρες πολυλαλάντες, καὶ ἀρ-
 χὰς, καὶ ἀθρόες τῆς πλεῖστες ὑπισχυμένων· καὶ γὰρ
 αὐ καὶ τέτρες ὁρᾶς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλῖαις,
 καὶ πολλῶν ἀξικέμενος· καὶ ἐν τῇ γένεσι τῶν ἡδέως
 ἀν' ἑνέοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητο καὶ περιττός εἴης. Ἀλλ'

¹ Ὑπὲρ σὲ] Subauditur καίμενος.

² Ἱωνικά] Subauditur ᾠσμάτα.

ἔδ' ἐπὶ ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. Τοιαῦ-
 ρ' ἐν ἀνάγκῃ μείψεται, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπο-
 μώζοντα, καὶ ἀμελόμενον. Ἦν μὲν γὰρ καλείπῃ σὺ
 τις ψίθυρος αἰκέτης, ὡς μόνος ἐκ ἐπ' ἡνέσας τὸν τῆς
 δεσποίνης παιδίσκον ὀρχόμενον, ἢ καθαρίζοντα, κίνδυνος
 καὶ μικρὸς ἐκ τῆς πράξεως. Χρὴ ἐν χερσαίᾳ
 βαλράχῃ δίκην διψῶντα, κεκραγένοι, ὡς ἐπίσημος
 ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινεῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελέμενον
 πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν
 ἐσκεμμένον τινὰ ἐπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμ-
 φανίσῃ. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ζυνόντα, καὶ νῆ Δία γε
 διψῶντα, μύρω χρίσθαι. καὶ σεφανῆσθαι τὴν κεφαλὴν,
 ἡρέμα καὶ γελοῖον. Ἔοικας γὰρ τότε σῆλη ἐώλε τινὸς
 νεκρῶ, ἄλτονος ἐναγίσματα. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος καλῶς
 ἀνὴρ μύρον, καὶ τὸν σεφανὸν ἐπιθέντες αὐτοῖς πίνεσι,
 καὶ εὐχῶνται τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ καὶ
 ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὦσιν, ἢ νέα γυνή,
 καὶ σὺ μὴ παντελῶς πῶρ' ῶ Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἥς,
 καὶ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, ἔδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνη-
 τος. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, καὶ

¹ Χερσαίᾳ βαλράχῃ] Videtur Lucianus abuti voce χερσαίᾳ βαλράχῃ
 hoc loco, & per id nomen φέρων intellexisse, hoc est, *rubetam*, quod
 animal contentissimè clamat. Nam ranæ terrestres, quæ in sege-
 tibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tan-
 tùm eæ, quæ in paludibus & aquis degunt, imò propriè non cla-
 mant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in
 ore admixtâ aquâ, ut notat Plinius, lib. xi. cap. 37. & 51. Ergo
 proculdubio Lucianus per χερσαίᾳ βαλράχῃ *rubetam* intellexit. Pal-
 merius.

² Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facetè ludit in homonymiâ vocis βασιλέως.
 Nam Romæ Reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clien-
 tibus suis, ex Juvenali & Martiale notum; Regum autem (ut no-
 tum est) Ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo
 risu Aristophanes in Acharnis. Palmerius.

μόνον ταλῆθῃ ὀρώμενος, ἀλλ' αἰετὶ καὶ προσεπιμέ-
 τρεῖς, ὥς μὴ νυσῶζεν δοκοῖεν. Δεῖ ἔν ὥσπερ ἐν
 τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δε-
 διότα μὴ τις εὐνῆχος σὲ ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν
 παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνῆχος ἐνέλαμενον πά-
 λαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὀρώμενα, διαπείρας
 τῷ οἷσῳ μελαζὺ πίνοντος τὴν γνάθον. Εἴτ' ἀπελθὼν
 τῷ δείπνῃ, μικρὸν τι κατέδαρθε· ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκ-
 τρυόνων ἀνερόμενος, ὃ δείλαιος ἐγὼ φῆς, καὶ ἄθλιος,
 οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἑταίρας,
 καὶ βίον ἀπράξιμον, καὶ ὕπνον μελόμενον τῇ ἐπιθυ-
 μίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέ-
 ρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα; τίνος ἔνεκα, ὃ Θεοί, ἢ τίς ὁ
 λαμπρὸς μισθὸς ἑτὸς ἐστίν; ¹ ἔ γάρ καὶ ἄλλως μοι
 πλείω τέτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν καὶ προσῆν τὸ
 ἐλεύθερον, καὶ τὰ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. Νῦν δέ, τὸ τῷ
 λόγῳ, ² λέων κράκη δεθείς, ἄνω καὶ κάτω περισύρο-
 μαι, τὸ πάντων οἰκίσσον, οὐδ' εὐδοκίμεῖν εἰδὼς, εὐδὲ
 κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. Ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν
 τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος
 ἀνδράσι, τέχνην τὸ πρᾶγμα ³ πεποιημένοις. Ὡς δέ,
 καὶ ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμπολικός, εὐδ' ἔσον γέ-
 λωτα ποιῆσαι δυνάμενος. Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ

¹ Οὐ γὰρ καὶ ἄλλως] In hoc loco editos non omnino rectè se habere mihi persuasum est; nam tum ex orationis serie, tum ex vocibus καὶ τέτων adducor ut credam hanc sententiam à Luciano sic interpunctam fuisse, ἔ γάρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τέτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν; Nonne etiam aliàs plura quam quæ nunc percipio, acquirere potui?

² Λέων κράκη δεθείς] Dicitur, cum, quis exiguo commodo captus apud aulicos ostentatur passim, quod Princeps tantum alai virum. Vid. Erasim. Adag.

³ Πεποιημένοις.] Hoc in loco ἀντὶ τῷ πεποιημένῳ usurpatur.

πολλάκις βλέπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ. Σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκεῖ καὶ ὕλως, ἔκ ἔχω ὅπως ἀρμόσομαι πρὸς αὐτόν. Ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τῷ σιμῷ φυλάττω ἑμαυτὸν, ἀπὸ δὲ ἐδοξα, καὶ μονονυχὶ φευκτεὸς ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ρυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδίστον, καὶ ἐφρόνησεν εὐθυὸς καὶ δῖπλυσεν. Καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμωδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περιειμένους. Τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μέγας ἑμαυτῷ βιάσομαι βίον, τὸν παρόντα τέτον ἄλλω βεβιωκός; ἔτι σοῦ ταῦτα διαλοφίζομεν, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεισθαι, καὶ περινοσεῖν, καὶ ἐξάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τῆς βεβιωτας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον. Εἴτα δεῖπνον ὁμοιον, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. Καὶ σοὶ τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφά· καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, γὰρ ὁ ἰδρώς, καὶ ὁ κάμαρ, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττεσιν, ἡ φθόνη, ἡ περιπνευμονία, ἡ κώλυ ἀλγῆμα, ἡ τὴν καλὴν ποδᾶ γρᾶν ἀναπλαττονίτες. Ἀντεχεῖς δὲ ὅμως καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δεόν, ἔδὲ τὲτο συγκεχωρηταὶ σκηψίς γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἐδοξεν. Ὡς ἐξ ἀπάντων ὠχρὸς αἰεὶ, καὶ ὅσον ἐδέπω τεθνηζομένῳ ἔοικας. Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα, Ἦν δὲ περ καὶ ἀποδημῆσαι δεοί, τὰ μὲν ἄλλα ἐγώ, ὅσον δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν, (τοιοῦτο γὰρ σοὶ ἀποκεκληρωται) καὶ τὸ ζεῦφος περιμένεις, ἔς ἂν ἔκ οὐσῃς καταβωγῆς, τῷ μαγεῖρῳ σέ, ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμῶτῃ, συμπαράβυσσωσιν, ἔδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ ὀκνῶ δὲ σοὶ καὶ διηγῆσασθαι ὁ μοι Θεσμόπολις

* "τοῦτο δὲ] Subaud. Διός.

ἔτος ὁ Στωϊκὸς διηγῆσά το ζυμβαῖν αὐτῷ, πάντῃ γελαῖον,
καὶ νῆ Δί' ὡς ἀνέλπισον, ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταῦτο
συμβαίη. Σαπῆν μὲν γὰρ πλεσία τινὶ καὶ τρυφῶσῃ
γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. Δεῖσαν δὲ καὶ
ἀποδημῆσαι ὥστε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη
γελοῦστατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεσδῆναι,
φιλοσόφῳ ὄντι, κύναιδον τινὰ τῶν πεπιτρωμένων τὰ σκέ-
λη, καὶ τὸν πῶλωνα περιεζυρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐ-
τὸν ἐκείνη, ὡς τὸ εἰκός, ἦγε, καὶ τοῦνομα, δὲ τῷ κί-
ναϊδε ἀπεμνημόνευε· Χελιδόμιον γὰρ καλεῖσθαι. Τὸτο
τοῖνυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῷ, καὶ γέροντι ἀνδρὶ, καὶ
πολιῷ τὸ γένειον, (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πῶλωνα καὶ σερ-
νὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι φύκος εὐφειρι-
μένον, καὶ ὑποείραμμένον τὰς ὀφθαλμούς, καὶ δια-
σεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασ-
μένον, οὐ χελιδόνα μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περι-
τέλιλμένον τῷ πῶλῳ τὰ πτερὰ, καὶ εἰ γε μὴ πολλὰ
δεσθῆναι αὐτῷ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφα-
λῇ ἂν συγκαθίζεσθαι. Τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην
τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπαδόντῳ, καὶ
τερετίζοντῳ· εἰ δὲ μὴ ἐπείχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ
ὀρχεμένε ἐπὶ τῇ ἀπηνῆς. Ἔτερον δ' ἔν τί καὶ τοιοῦτον
αὐτῷ προσαχθῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ
Θεσμόπολιν φησιν, οὕτως ὄναισι, χάριν οὐ μνηρὰν αἰ-
τύσῃ δὲ, μηδὲν ἀνλείπων, μήδ' ὅπως ἐπὶ πλείον
σὺ δεήσομαι περιμεΐνας. Τῷ δὲ, ὅπερ εἰκός ἦν, ὑπο-
σχομένε πάντα πράττειν, δέομαί σ' ἔτι, ἔφη, χρη-
στὸν ὀρώσά σε, καὶ ἐπιμελῇ, καὶ φιλόσοφον, τὴν κύνα, ἢ
οἶσθα, τὴν Μυρρίνην, ἀναλαβαῖν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαξ-
τέ μοι καὶ ἐπιμελῆ, ὅπως μηδεὶς ἐνδεὴς ἔσται βαρὺ

* Γυναικὶ τῶν, Ἑ. c.] Scilicet μίαν ἐκ τῶν, Ἑ. c.

νεῖται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ
 ἐξίν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, ἔχ
 ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' ἐὰν ἐμὲ αὐτῆς πολὺν ποιεῖται
 λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. Μὴ τοίνυν τί σμικρὸν οἰηθῆς εὖ ποιή-
 σειν με, τὸ περισπένδασόν μοι, καὶ ἡδίστον κυνίδιον δια-
 φυλάξας. Εὐπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἐκέλευ-
 σης, καὶ μονονεχί καὶ δακρυέσης. Τὸ δὲ πρᾶγμα παλ-
 γέλοιον ἦν κυνίδιον ἐκ τῆς ἱματίης προκύψον μικρὸν
 ὑπὸ τὸν πῶλωνα, καὶ καίευσαν πολλακίς (εἰ καὶ μὴ
 ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει) καὶ βαύζον λεπτῇ
 τῇ φωνῇ, (τοιαῦτα γὰρ τὰ μελίσαια) καὶ τὰ γένειον
 τῷ φιλοσόφῳ περιλιχμώμενον, μάλις αἰ τί τῷ χθι-
 ζῇ αὐτῷ ζωμῷ ἐκαίεμεμικτο. Καὶ ὁ κίναιδος, ὁ ζύνε-
 δρος, ἐκ ἀμύσως ποτὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας τὰς παρόν-
 τας ἐν τῷ ζυμποσίῳ ἀποσκώπων, ἐπειδὴ ποτὲ καὶ
 ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσ-
 μοπόλιδος, ἔφη, τῆτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι αὐτὴ
 Στωικῇ ἤδη Κυνικός ἡμῖν γεγένηται. Τὸ δ' ἐν κυνίδιον
 καὶ τέλοκεναι ἐν τῷ τρίβωνι τῷ Θεσμοπόλιδος ἐπυθό-
 μην. Τοιαῦτα ἐνρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς
 ζυνῶσι, κατὰ μικρὸν αὐτὰς χειροήθεις τῇ ὕβρει παρα-
 σκευάζουσι. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ
 τῷ δειπνῷ κελευσθέντα, μελεῖσθαι μὰ τὸν Δί' ἐκ
 ἀπαιδεύτας, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ζυτκεκροτημένως·
 ἐπηνεῖτο γὰρ μελαζὺ πινόντων, ¹ οὐ πρὸς ὕδωρ μεμε-
 τρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον ἀμφορέα λείων καὶ τοῦτο

¹ Οὐ πρὸς ὕδωρ μεμειρημένον] Ad morem, qui apud Athenienses ob-
 tinuit, allusum est; quorum Rhetoribus, nec Judices orationum
 prolixitate ad languorem darent, aliisque negotiis moram facerent,
 non nisi ad certum tempus, quod clepsydrâ mensuratum fuit, causas
 agere licuit; inter quam & nostram nihil erat discriminis, nisi quòd
 illi aquâ, nos arenâ utamur.

ὑποσῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέ-
γετο. Ταῦτα μὲν ἔν ἴσως μέτρια. *Ἦν δὲ ποιητικὸς αὐ-
τὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλεῖστος ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ
αὐτῷ ραψωδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαρραγῆναι χρη̃ ἐπαι-
νῆσα, καὶ κολακεύονσα, καὶ τρόπες ἐπαίνων καινότερας
ἐπιναῆνσα. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι
ἐθέλεις· καὶ δεῖ Ἀδωνιδας αὐτὸς, καὶ Τακίνθης ἀκούειν,
πῆχυνος ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχονσας. Σὺ δ' οὖν εἰάν μὴ
ἐπαινῆς, ¹ ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίας εὐθὺς ἀφί-
ξῃ, ὡς καὶ φθονῶν καὶ ἐπιβλεψῶν αὐτῷ. Χρὴ δὲ καὶ σο-
φῆς, καὶ ῥητορας εἶναι αὐτὸς· καὶν εἴ τι σολοικίσαντες τυ-
χωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆ Ὑμητῆ μεσὺς δοκεῖν
τὸς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν ἔτω λείπειν. Καί-
τοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. Αἱ δὲ ἔν γυναικεῖς,
(καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπυδαῖται,
τὸ εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους. Μισθῶ ὑποβί-
λεις ξυνόνσας, καὶ τῷ φορεῖω παρεπομένους) ἐν γὰρ τῇ
καὶ τῷ τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ,
ἣν λέγεται ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσο-
φοι, καὶ ποιοῦσιν ᾠσματὰ καὶ πολὺ τῆς Σαπφῆς
ἀποδέονσα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα μισθωτὲς καὶ αὐταὶ πε-
ριάτουνσαι ῥητορας, καὶ γραμματικὰς, καὶ φιλοσόφους.
Ἀκροῶνσαι δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τῷ τῷ)
ἥτοι μετὰ κοσμέμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκό-
μεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον ἄλλοτε γὰρ ἐκ αἵματος
σχολήν. Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ τῇ φιλοσόφῃ τῇ
διεξιόνοσ, ἢ ἄθρα προσελθῆσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ
μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκείνη

¹ Ες τὰς λιθοτομίας, &c.] Meminit hujus carceris insignis à Di-
nyfio extructi Cic. act. 7. in Ver. Plaut. in Capt. Liv. Cognatus.

λόδοι ἐς αἴσι, περιμένοντες ἕς ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα
τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἐπειδὴν
δὲ πότε διὰ μακρῷ τῷ χρόνῳ Κρονίων, ἡ Παναθη-
ναίων ἐπισάντων, πεμπῆσαι τί σοι ἐφεσρίδιον ἄθλιον,
ἡ χιτῶνιον ὑπόσαθρον, ἐνλαῦθα μάλισα πολλὴν δεῖ
καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. Καὶ ὁ μὲν πρῶ-
τος εὐθύς, ἔτι σκεπτομένῃ παρακύσας τῷ δεσπότη,
προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν ἐκ ὀλί-
γον τῆς ἀγγελίας προσλαβὼν. Ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα
ἤκασι κομίζουσι, ἕκαστος, ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς
ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιπραπείς τὸ κάλλιον ἐπελέξα-
το, διεξιὼν ἅπαντες δ' ἔν ἀπαλλάττονται λαβόν-
τες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.
Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὁβολοὺς, καὶ τέτρα-
ρας καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. Ἴνα δ' ἔν
λάβῃς, κολακευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἐκτευτέος δεραιευ-
τέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. Οὗτος μὲν καὶ ἄλλος δεραιεί-
ας τρόπος. Οὐκ ἀμελητέον δὲ καὶ ὁ ξύμβουλος, καὶ
φίλος. Καὶ τὸ ληφθέν, ἤδη προωφείλειο ἱματισκοπῆλῳ,
ἡ ἰατρῷ, ἡ σκυλοτόμῳ τινί. Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα,
καὶ

¹ Παναθηναίων ἐπισάντων] Festum apud Athenienses in honorem Minervæ.

² Ἐτι σκεπτομένῃ παρακύσας τῷ δεσπότη, ἔσ. Vulg. ἐπισκεπτομένῃ. Sed nullus dubita ex MS. refingendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκεπτομένῃ παρακύσας τῷ δεσπότη, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται, ἔσ primus quidem illico etiamnum cunctantem dominum audiens, præcurrens ante alios nunciat. Σκέπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτομένοι qui de omnibus dubitabant. Grævius.

³ Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα] Ἄδωρα vulgò, intemptiva. At non veniunt intemptiva illa, quorum adventu solvo æs alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique temptiva, nec certe ἀνόνητα. Imò sanè Auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quæ pro donis haberi non possunt, quum eorum spe in cultu domini, & mox in ipsos servos plùs erogaveris, quàm illa tibi possunt redigere.

καὶ ἀνόνῃα, πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καὶ πε καὶ διαβολή
 τίς ἡρέμα ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἥδη τὸς κατὰ σὺ
 λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὅρα γὰρ ἥδη σὲ μὲν ὑπὸ
 τῶν συνεχῶν πόνων ἐκλείρουσθαι, καὶ πρὸς τὴν θερα-
 πείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑ-
 πανέσαν. "Ολως γάρ, ὅπερ ἦν νοσιμώτατον ἐν σοὶ, ἀ-
 πανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ
 τὸ ἀκμαιότατον τῆς σώματος ἐπιρίψας, καὶ ῥάκος σὲ
 πολυσχιδὲς ἐρρυσάμενος, ἥδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἱ
 τῆς κόπρης ἀπορρίψη φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυνα-
 μένων τὸς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. Καὶ ἦτοι μει-
 ράκιον αὐτῷ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν
 παρθένον γέρον ἄνδρα διεφθειας, ἢ ἄλλο τι τοῖσιν
 ἐπικληθεῖς, νύκτωρ ἐκκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον
 ὠσθεῖς, ἐξεληλυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν
 βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ γῆρα παραλαβὼν καὶ ἂ
 μὲν τέως ἡδεῖς, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, θυλά-
 κες δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐρρυσάμενος, ἀπλήρωτόν τι,
 καὶ ἀπαραίτητον κακόν· καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ
 τῆς ἔθης· καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ, ἀθανάτῃ. Καὶ σὲ
 ἐκ ἂν τίς ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἥδη γεγονότα, καὶ τοῖς
 γεγηρακόσιν ἵπποις εἰκότα, ὧν καὶ τὸ δέρμα ὁμοί-
 ως χρήσιμον. "Αλλωγε, καὶ ἢ ἐκ τῆς ἀπωσθῆναι δια-
 βολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη, μοιχόν, ἢ φαρμα-
 κέα σὲ, ἢ τι τοῖσιν ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ· ὁ μὲν γὰρ
 κατήγορος καὶ σιωπῶν, ἀξίόπιστος· σὺ δ' Ἕλληνας, καὶ

digere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλεῖστος ἀπληθής. Sic
 in Vitarum Auctione Bourdelotius advertit τίς τις ἀτερής. Sic ab
 aliis κόσμος ἀκοσμός, τόμος ἄτομος. Gronovius.—Ad hanc emen-
 dationem confirmandam non parum facit illud Sophoclis in Ajace
 Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα καὶ ἐκ οἴσουμα.

ῥάδι.

ραΐδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκολοῦ-
τοῖντες γὰρ ἅπαντας ὑμᾶς εἶναι οἰοῖται καὶ μάλα εἰκο-
τως δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔ-
χουσι περὶ ὑμῶν, καίανενοημένοι τὴν αἰτίαν πολλοὶ
γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τῆ μηδὲν ἄλλο
χρήσιμον εἰδέναι, μανείας, καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο,
καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἑπαλωγὰς τοῖς ἐχ-
θροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδευθῆναι λέγοντες, καὶ τρίβοντας
ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας ἐκ εὐκαταφρονήτους καθει-
μένοι. Εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν
ἔχουσιν, ὅς ἀρίστες ὦντο, τοιῦτες ὁρῶντες, καὶ μάλιστα
ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δεύπνοις, καὶ τῇ ἄλ-
λῃ ξυνουσία κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κερδοῦ δα-
λοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτὰς μισέεισι, καὶ
μάλα εἰκότως καὶ ἐξ ἁπαντῶ ζητῶσιν ὅπως ἄρδην
ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. Λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύ-
ουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα,
ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοῦς αὐτὰς
ἐπωπλευκότες. Τὺτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτὰ. Ἄπαν-
τες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοι εἰσι τοῖς καλλίστοις τέτοις βι-
βλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρᾷ δ' ἐκτοσ-
θεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον ἡ Θυέσης ἐς τῶν τέκνων
ἐξιώμενον, ἡ Οἰδίπυος ἡ μῆρ' ἑξυνῶν, ἡ Τηρέως

¹ Οὐίης] Pelopis Filius ex Hippodamiâ, qui Æropen, quam Frater ejus Atreus connubio sibi conjunxerat, vitiavit, Atreus vero illi filium ex Ærope susceptum comedendum apposuit.

² Τῇ μῆρ'] Jocastâ scilicet; de His autem Vid. Eurip. Phœniss. de Tereo verò, Progne, & Philomelâ, Vid. Ovid. Met. lib. 6.

VARIÆ LECT.

³ Γε. ἑπαλωγὰς teste Jenson in Cod. Florent. in plerisque ἑπα-
γωγὰς.

δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπύων. Τοῖστοι καὶ αὐτοὶ εἰσι,
 λαμπροὶ, καὶ περιβλεπτοί, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύ-
 ρᾳ πολλὴν τὴν τραϊωδίαν σκέποντες. Ἐκαστον γὰρ αὐ-
 τῶν ἦν ἐξειλήσης, δράμα ἢ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπί-
 δου τίνος, ἢ Σοφοκλεὺς· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐαν-
 θής, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. Ταῦτ' οὖν ξυνεπιστά-
 μενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβλεύουσιν, εἴ τις ἀπο-
 γαίῃς, ἀκριβοῶς καὶ ἀνενοηκῶς αὐτὰς ἐκτραϊωδήσει, καὶ
 πρὸς πολλὰς ἐρεῖ. Βέλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ
 Κέβης ἐκείνῳ, εἰκόνα τινὰ τῷ τοιούτῳ σὺ βίβη γραῖψαι,
 ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδὼς εἴ σοι παρήϊγέον
 ἐστὶν ἐς αὐτήν. Ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλᾷ τινῷ, ἢ
 Παρρησίῃ, ἢ Αετίωνῳ, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην
 ἐπὶ τὴν γραφὴν· ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινὰ οὕτω
 γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς οἶόν τέ σοι
 ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα· καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια
 μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τῷ ἐδά-
 φει, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφῳ κείμενα· καὶ ἡ ἀνο-
 δὸς ἐπιπολὺ καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθόν ἐχέουσα, ὡς πολ-
 λάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτρα-
 χηλισθῆναι, διαμαρτόντος τῷ ποδός. Ἐνδον δὲ, ὁ Πλῆ-
 τος αὐτὸς καθήσθω, χρυσεὺς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐ-
 μορφος, καὶ ἐπέρας. Ὁ δ' ἐραστὴς μόλις ἀνελθὼν, καὶ
 πλῆσιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυ-
 σίον. Παραλαβῶσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος
 καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφά-
 δρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. Τούντεῦθεν δὲ ἡ μὲν
 Ἐλπίς αἰεὶ προητείσθω. Διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλ-
 λαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότησαν τῷ
 Πόνῳ. Ὁ δὲ, πολλὰ τὴν ἄθλιον καὶ ἀγυμνάσας, τελευ-
 τῶν ἐλχειρισάσθω αὐτὸν τῷ Γῆρα, ἤδη ὑπονοσεῦντα,
 καὶ

καὶ τετραμμένον τὴν χροάν. Ἐτάτη δὲ ἡ ἑρὶς ἐπιλα-
 βομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόνησιν· ἡ δὲ Ἑλπίς τὸ
 ἀπὸ τῆς ἀφανὲς ἀποπτάσθω καὶ μηκέτι καθ' ἑς
 εἰσῆλθε τὰς χρυσοὺς θυρῶνας, ἐκ τινὸς δ' ἀποσρόφῃ
 καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάσῃ,
 ὠχρὸς, γέρων· τῇ ἐτέρᾳ μὲν τῇ αἰδῶ σκεπῶν, τῇ
 δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄλχων· ἀπανιάτω δ' ἐξίονι· ἡ
 Μετανοία δακρύουσα εἰς ἕδεν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον
 ἐπαπολλύουσα. Τῆτο μὲν ἔσω τὸ τέλος τῆς γραφῆς.
 Σὺ δ' ἔν, ὃ ἄρισε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκρίβως ἐπισ-
 κοπῶν ἑκάστα, ἐνόησον εἰ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόν-
 τα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς φύρας, ἐκείνην
 τὴν ἐμπαλιν αἰσχρῶς ἔτως ἐκπεσεῖν. Ὁ, τὶ δ' ἂν
 πρᾶτῃς, μέμνησο τῆ σοφῆ λέγουσας, ὡς Θεὸς ἀναίτιος,
 αἰτία δὲ ἐλομένη.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ.

Ζ Ε Τ Σ.

ΣΤ' Μὲν διαλίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκευάζει τὸν
 τόπον τοῖς ἀφικνεμένοις· σὺ δὲ σῆσον ἐξῆς πα-
 ραλαγὼν τὰς βίβας· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς
 εὐπρόσωποι φανῆναι, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. Σὺ
 δὲ, ὃ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκαλεῖ αἰσθητὴ τύχη τὰς
 ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Ἀποκηρύ-
 ζομεν δὲ βίβας φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαι-
 ρέσεων ποικίλων. Εἰ δὲ τις ἔκ ἔχει τοπαραιυτικά τὰρ-
 γύριον καθαβαλίσθαι, εἰς νέωλα ἐκτίσει, καθαυτήσας ἐλ-
 γυτήν. ΕΡ. Πολλοὶ συνίσσιν ὥς χρὴ μὴ διαρί-
 βειν, μηδὲ κατέχειν αὐτὰς. Ζ. Πωλῶμεν ἔν. ΕΡ.
 Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάδωμεν; Ζ. Τετονὶ τὸν κο-
 μήτην,

μήτην, ¹ τὸν Ἴωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατὰ ἔθνη, καὶ πᾶρ-
χε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνελεγμένοις. Ζ. Κήρυττε
δὴ. ΕΡ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον τίς
ὠνήσεται; ² τίς ὑπὲρ ἀνθρώπον εἶναι βέλεται; τίς εἰ-
δέναι; ³ τὴν τῷ πάντος ἀρμονίαν, ⁴ καὶ ἀναβιῶναι πᾶ-
λιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος ἐκ ἀγεννῆς τί δὲ μάλις αἰ-
δέν; ΕΡ. ⁵ Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τετραγώναν, γεω-
μετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ.
Ἐξέσιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡ. Ἀνακρίνε ἀγαθῇ τύχῃ.
ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΤΘΑ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πῶς
δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΤΘΑ. ⁶ Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεί-
σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἦν πρίωμαί σε, τί με δι-
δάξεις; ΠΤ. Διδάξω μὲν ἔδεν, ⁷ ἀναμνήσω δὲ. ΑΓΟ.
πῶς ἀναμνήσεις; ΠΤ. Καθαράν πρότερον τὴν ψυχὴν

¹ Τὸν Ἴωνικόν.] Nomen Patrium ἀπὸ τῆς Ἰωνίας: nam Samos, ubi natus Pythagoras, insula est in Mari, quod à proximâ terrâ dicitur Ionium; atque hinc est etiam quòd Pythagoras usus sit Ionicâ Dialecto. Leeds.

² Τίς ὑπὲρ ἀνθ. ἔσ.] Pythagoram divino coli honore à nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam ἐ Geniis, qui Lunam habitant, & cùm Deus reverà esset, venisse autem in humanâ formâ notum est ex Iamblichō. Leeds.

³ Τὴν τῷ πάντος ἀρμονίαν.] Omnia per harmoniam constituisse docuit Pythagoras. Vid. Iamblich. & Diog. Laertium.

⁴ Ἀναβιῶναι πάλιν.] In alio scilicet corpore, nam migrationem ἐ corpore in corpus, quam Græci vocant μεταμύχωση, vel potius μετασυνμάτωσιν, esse Pythagoræ doctrinâ, res vel lippis nota. Leeds.

⁵ Ἀριθμητικὴν, ἔσ.] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vitâ ejus Iamblichus. Leeds.

⁶ Ἐν Αἰγύπτῳ.] Vid. Iamblich. De vitâ Pythagoræ. c. 4.

⁷ Ἀναμνήσω δὲ.] Hic deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant; earum scilicet rerum, quas, ut nonnulli opinati sunt, antequam ullum ingressa est corpus, nōrit anima, aut, quemadmodum sensit Pythagoras, dūm in alio vixit corpore, edulcia fuit. Leeds.

ἐρπασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ.
 Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάσθαι με· τίς ὁ τρόπος τῆς ἀ-
 ναμνήσεως. ΠΥ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ
 ἀφωνίῃ, καὶ ¹ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ.
 ὦρα σοι, ὦ βέλγισε, ² τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν·
 ἐγὼ γὰρ λάλος, καὶ ἀνδρίας εἶναι βέλομαι. Τί, δὲ
 μετὰ τὴν ³ σιωπὴν ὁμῶς καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥ. Με-
 σεργίῃ, καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεαι. ΑΓΟ. Χαρίεν λέ-
 γεις, εἰ πρότερον καθαρωδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σο-
 φὸν χρή. ΠΥ. Εἴτ' ἐπὶ τετέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ.
 οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ.
 ἓν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥ. Ὁρᾷς, ἂ σὺ δοκέεις
 τέτταρα, ταῦτα δεκά εἰσὶ, καὶ ⁴ τρίτωνον ἐντελές,
 καὶ ⁵ ἡμέτερον ὄρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέλινον τοίνυν
 ὄρκον τὰ τέτταρα, ἔ' πότε θειότερες λόβες ἤκυσσα,
 ἐδὲ μᾶλλον ἱερές. ΠΥ. Μετὰ δὲ, ὦ ξεῖνε, εἰσεαὶ γῆς
 τε πᾶρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν
 ἡ φορὴ, καὶ ὅκοῖα εἶναι μορφὴν, καὶ ὅπως κινέονται.
 ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ;

¹ Πέντε ὅλων, ἔ'c.] Vid. Diog. Laert. lib. 8. & A. Gell. lib. 1. c. 19.

² Τὸν Κροίσου παῖδα] De quo Herod. lib. 1.

³ Σιωπὴ καὶ πενταετία] Silentium & quinquennium, ἢ διὰ δύοιν· pro
 σιωπῇ πενταετία, silentium quinquenne; seu quinquennale. Leeds.

⁴ Τρίγωνον ἐντελές] Quod vocat hoc loco τριώνιον ἐντελές triangulum
 perfectum, nihil aliud est quam triangulum æquilaterum. Nam nu-
 merorum trigonismus sic procedit ab unitate, 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

& sic ad infinitum hoc modo: . . . decem numerus sic positus

efficit triangulum æquilaterum arithmeticè, cujus latera sunt qua-
 tuor. Palmerius.

⁵ Ἡμέτερον ὄρκιον] Per quaternarium numerum jurare consueverant
 Pythagorei, decem scilicet valentem, quo quidem contineri omnia
 putabant. Vid. Brod. Misc.

ΠΥ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. Οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. Καὶ ἐπὶ τετέοισι δὲ, γινώσκειαι¹ τὸν Θεὸν ἀριθμὸν εὐνία, καὶ ἀρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέξεις. ΠΥ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημέκοισι, καὶ σεωυτὸν ἓνα δοκέοντα, καὶ ἄλλαν ὀρεόμενον, καὶ ἄλλον εὐνία εἴσεαι. ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλός εἰμι, καὶ ἔχ' ἔτος, ὅσπερ νῦν πρὸς σέ διαλέσμαι; ΠΥ. Νῦν μὲν ἔτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι, καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι² ἐφαντάζεο. Χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μετέβησται. ΑΓΑ. Τῆτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τὰδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥ.³ Ψυχῆιον μὲν εὐδὲ ἐν τῇ σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. τίνος εἵνεκα μυσάτῃ τὰς κυάμους; ΠΙ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεραὶ εἰσι, καὶ θαυμασὴ αὐτῶν ἡ φύσις. Πρῶτον μὲν γὰρ τὰ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἦν ἀποδύσης κυάμον ἐπὶ χλωρὸν εἶντα, ὅψαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερεῖα τὴν φυήν.⁴ Ἐψηθὲντα δὲ, ἦν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελήνην νυξὶ μεμείρημένῃσιν, αἷμα ποιήσεις. Τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νόμος κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντῳ ἔφης, καὶ ἱεροπεπῶς. Ἀλλ' ἀποδυθὲ, καὶ

¹ Τὸν Θεὸν ἀριθμὸν, ἔς. Id dixisse Pythagoram testatur in vitâ ejus Diogenes Laertius. Leeds.

² Ἐφαντάζεο] Proprium est Ionum ut contractiones fugere, ita & εἰρηθονγος dissolvere Leeds.

³ Ψυχῆιον μὲν, ἔς. Sunt qui illud μεμειρημένως dogma in causâ fuisse existiment, cur Pythagorei carnibus abstinerent, nempe ne ignari forte comederent parentes, avos, aliosve consanguineos. Vid. Ov. Met. lib. xv.

⁴ Ἐψηθὲντα δὲ, ἔς. Nescio quid hic sibi vult autor noster, nisi ut redderet Philosophum supra modum ridiculum. Quis enim unquam videbat ex fabis, ut ut Lunæ expositis, sanguinem fieri. Leeds.

γυμνὸν γὰρ σὲ ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις, ¹ χρυσὲς αὐτῷ ὁ μηρὸς ἐστὶ Θεός, ἢ βροτὸς τις εἶναι φαίνεται ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. Πόσ' ἐτὶ τόν ἀποκηρύττεις; ΕΡ. Δέκα μυνῶν. ΑΓΟ. Ἐχῶ, τοσούτῃ λαβὼν. Ζ. Γράφε τ' ὠνήσαμένους τ' ἄνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, ² τῶν ἀμφὶ Κρότωνας καὶ Τάρανθα, ³ καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. Καίτοι ἔχ' εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνησαι κατὰ κοινὸν αὐτόν. Ζ. Ἀπαγέτωσαν. Ἄλλον παραγὰίωμεν. ΕΡ. Βέλει τὸν αὐχμῶν' ἐκεῖνον, τὸν Πονηκόν; Ζ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡ. Οὐτῷ, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημένῳ, ὁ ἐξωμίας, ἐλθε, καὶ περὶ ἱεὺ ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. Βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον. τίς ὠνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κήρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον, ΕΡ. Ἐλῶ. ΑΓΟ. Εἴτα ἢ δέδίας μὴ σοὶ δικάσῃαι ἀνδραποδισμῷ, ἢ καὶ προκαλέσῃαι σὲ εἰς Ἄρειον πάσον; ΕΡ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως οἶεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερῳ. ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρῆσαιτο, ῥυπῶνι, καὶ ἔτω κακοδαίμονως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. ΕΡ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πισυτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τ' ἄνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δὲ ἐστὶ, καὶ τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡ. Αὐτὸν ἐρεῖ καλλισον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ.

¹ Χρυσοῦς αὐτῷ, ὅς.] Vid. p. 52. n. 5.

² Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, ὅς.] [Magnus inter Crotoniatas & Tarentinos habitus erat Pythagoras, quibuscum & vixit, & leges tulit. Vid. Diog. Laert. Leeds.

³ Καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα.] Intègre, ἐν ταύτῃ χώρῃ—Pars Italiae olim vocabatur Magna Graecia;

Italia nam Tellus Graecia Major erat.

Ovid. Fast. lib. 4. v. 64. Leeds.

δάδια τὰ σκυθρωπὸν αὐτῷ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακ-
τήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δακνῇ γέ· ἔχ' ὅρας αἰς
διήρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπει-
λήμακόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡ. Μὴ δέδοθι
τιθασσὸς γάρ ἐσι. ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτισε,
ποδαπὸς εἶ; Διογένης. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς
λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτην ὅρας. ΑΓΟ. Ἐπ-
λοῖς δὲ τίνας; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ἔν' ἐχ'·
καὶ λεοντὴν ἀμπεχῇ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον, εἰκάς αὐτῷ.
ΔΙΟ. Τετί μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον, Στραφεύομαι δὲ
ὡς περ' ἐκεῖν' ἐπὶ τὰς ἡδονάς, καὶ Κελεῦσος, ἀλλ'
ἐκασί, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρέμεν'. ΑΓΟ.
εὖτε τῆς προαιρέσεως. Ἀλλὰ τί μαλιστα εἶδέναι σε
φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτῆς
εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρός τῶν παθῶν. Τὸ δ' ὅλον,
Ἀληθείας καὶ Παρρησίας προφήτης εἶναι βύλομαι.
ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφήτα, ἦν δὲ πρῶταί σε, τίνα με
τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παραλα-
βὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορία συγκατα-
κλείσας, τριβώνιον περιβαλὼν μετὰ δέ, πονεῖν καὶ κάμ-
νειν κατ' ἀναγκάσσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνον-
τα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. Τὰ δὲ χρήματα ἦν
ἔχης, ἐμοὶ πειθόμεν', εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμ-
βαλεῖς· γάρ μιν δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρί-
δος, καὶ πάντ' αἰσὶν λῆρ' ἔσαι. Καὶ τὴν πάρεσσαν οἰκίαν

[Ὁ κακός.] Jussus enim ab Eurytheo Hercules duodecim con-
fecit labores. Vid. Apoll. lib. 2. erat autem Eurystheus Rex My-
cenarum. Leeds.

[Τὰ δὲ χρήματα] De contemptu quo divitias & cetera id genus
prosecuti sunt, Vid. Voss. de Sec. Phil. c. xvi.

[Γάρ μιν δ' ἀμελήσεις] Vid. Diog. Laert. qui lib. 6. Segm. 70. de
Diog. inquit, εἶπε δὲ καὶ κοινὰ εἶναι δεῖν τὰς γυναικας· γάρ μιν μηδὲν νομίζον,
ἀλλὰ τὸν πείσασθαι τῇ πεισθείᾳ συνίναι.

ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἐρημον, ἢ καὶ πύθον. Ἡ πύρα δὲ σοι δέρμων ἔσαι μεσῇ, καὶ ὀπισθοδράφων βιβλίων καὶ ἔτως ἔχων, εὐδαιμονέστερον εἶναι φήσεις τῇ μεγάλῃ βασιλείᾳ. Ἦν μασιγᾷ δὲ τίς, ἢ σρεβλοῖ, τῶτων ἔδεν ἀνιάρων ἡγήσῃ. ΑΓΩ. Πῶς τῷτα φῆς, τὸ μὴ ἀλγεῖν μασιγόμενον; ἔ γάρ χελώνης, ἢ καραῖς τὸ δέρμα περιδέβληται. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο (ηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΩ. τὸ ποῖον; ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ γλώσσα ἔσαι ἀνάληψις. Ἀ δὲ μάλισα δεῖ προσεῖναι, ταῦτα ἔσιν ἱταμόν χρη εἶναι, καὶ θρασύν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς. Καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις ἔτω γὰρ ἀποβλέψουαί σέ, καὶ ἀνδρείον ὑπολήφουαί. Βάρβαρον δὲ ἢ φανῇ ἔσαι, καὶ ἀπηχεῖς τὸ φθεῖμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁμοιον κυνὶ καὶ πρόσωπον δὲ ἐνέβαμνον, καὶ βάδισμα τακτῷ προσώπῳ πρέπον καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ αἶφρια. Αἰδώς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετρίότης ἀπέσω καὶ τὸ ἐρυθρίαν ἀπόξυσον τῷ προσώπῳ παντελῶς δίδωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων καὶ ἐν αὐταῖς τέτοις μόνον, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσέμενον· κατάλυσις γὰρ τὰ ταῖα τῆς ἀρχῆς. Ἐν ὅψει δὲ πάντων, ἂ μὴδ

¹ Ὀπισθογράφον] Ὀπισθόγραφος idem sonat quod à tergo scriptus,

Summi plenā jam margine libri
Scriptus, ἔσ in tergo necdum finitus Orestes.

Juv. Sat. 1.

² Τὸ Εὐρ.] Ad carmen, quod in Euripidis Hippolito extat, allusum est,

Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', δὲ φρὴν ἀμώμοτος.

³ Ἐν ὅψει δὲ πάντων. ἔσ.] Vid. Voss. c. 17. quin & Cicero in primo de Officiis — Cynicorum natia tota ejicienda est. Est enim inimica verecundiæ, sine quā nihil rectum esse potest, nihil honestum.

ἴδια ποιήσκειν ἂν τις, θάρρῶν ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἶρε' τὰ γελοιότατα. Καὶ τέλει, ἣν σοι δοκῇ, πολυποδα ὤμων, ἢ σπηρίαν φαγῶν, ἀπέθανε. Ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῶμεν. ΑΓΟ. Ἀπαλε. Μιαιρὰ γὰρ, καὶ ἐκ ἀνθρώπινα λείεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾶσά γε, ὡς ἔτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. Οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων· ἀλλ' ἐπίτομον αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. Καὶ ιδιώτης γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπωλῆς, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, ἔδεν σὲ κωλύσει θανυμάσιον εἶναι, ἢ μόνον ἢ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν εὐδομαί σὺ. Ναύτης δ' ἂν ἴσως, ἢ κηπωρὸς ἐν καιρῷ γένωιο. Καὶ ταῦτα, ἣν ἐβέλη σὲ ἀποδοῖσθαι ἔτοςι τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν. ΕΡ. Ἐχε λαβάν. Καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα ἐναχλῆντος αὐτῆς, καὶ βοῶντος, καὶ ἀπαλῆς ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος, καὶ ἀγορεύοντος, καὶ κακῶς. Ζ. Ἄλλον καλεῖ, τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐξεφανωμένον. ΕΡ. Ἄγε δὴ πρόσσεχε πᾶς. Πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσιῶν δεόμενον. Βίος ἔτος ἡδὺς, βίος τρισμακάρις. Τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀνειτάι τὸν αἰερότατον; ΑΓΟ. Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδώς τυγχάνεις. Ὀνήσομαι γὰρ σὲ, ἣν ὠφέλιμος ᾦς. ΕΡ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὡς βέλγισε, μὴδ' ἀνάκρινε μεθύει

¹ Πολυποδα ὤμων, ὅα] Ad Diogenis mortem alludit; Athenæus eum lib. 7. Deipnosoph. — Διογένης ὁ Κύνις ὤμων πολυποδα καὶ φαγῶν, ἐπιθυμῆς αὐτῶ τῆς γαστρὸς, ἀπέθανε.

² Τὸν Κυρηναῖον] Aristippum, sic dictum à Cyrene Libyæ civitate, ubi natus erat.

³ Τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς;] Cyrenaici summum bonum in Voluptate posuerunt, unde hæc Secta ἡδονικὴ dicebatur. V. Voff. c. ix.

γάρ ὥς ἐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὥς ὄρα, διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν τωρίαιτο διεφθαρμένον ἔτω καὶ ἀκόλασον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μυρῶν. Ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. Ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λείβε ὅποσα πρόσεσιν αὐτῷ, καὶ ἅ μετιῶν τυγχάνει. ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐληρίδῃ ἐπιήδει ἐρῶνι καὶ αὐτῷ θεσπότη. Τάλλα δὲ, πεμμάτων ἐπισήμων, καὶ οἰσοποιὸς ἐμπειρότα¹ καὶ ὅλως, σοφιστῆς ἡδυπαθείας. Ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν ἐδύλευσε δὲ καὶ ¹ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡδυακίμει παρ' αὐτοῖς. Τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἐπάντων καλαφρονεῖν, ἅπατι χρῆσθαι, πάνταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιελέπειν τῶν πλεονίων τέτων, καὶ πολυχρημάτων. Ἐγὼ δὲ ἐκ ἐπιτήδει² ἰλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡ. ² Ἀπρατ³ ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτ³ ἡμῖν μένειν. Ζ. Μετασησθ' ἄλλον παράλαβε· μᾶλλον δὲ τῷ δύο τέτω, τὸν γελῶν³, ² τὸν Ἀδθηρόθεν, καὶ τὸν κλαίον³, τὸν ἐξ Ἐφέσου· ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπραῖσθαι βέλεσθον. ΕΡ. Καλᾶσθον ἐς τὸ μέσον. Τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι. ΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητ³. ³ ὁ μὲν ἔ διαλείπει γελῶν· ὁ δὲ τινα³ ἔοικε

¹ Περὶ Σικελίαν, Ἑρμ. Vid. p. 54. n. 1.

² Τὸν Ἀδθηρόθεν] Ad Democritum, qui natus erat Abderæ oppidi Thraciæ, τὸν ἐξ Ἐφέσου verò ad Heraclitum, natum Ephefi Urbis Ioniæ, respicit.

³ Ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν, Ἑρμ. Sic & Juv. Sat. x.

VARIÆ LECT.

¹ Γρ. in MS. teste Grævio & in Cod. Lond. Edit. ἀπρατος in ple-
risque ἀπρατ³.

ἔοικε πνεθεῖν. Δακρύει γὰρ τοπαράπαν· τί ταῦτ' ὦ
 ἔτῳ; τί γελας; Δημόκριτος. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι
 γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πρήγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ
 ὑμέες. ΑΓΟ. Πῶς λέσεις; καλαγελας ἡμῶν ἀπάν-
 των, καὶ παρ' οὐδενί τιθεσαι τὰ ἡμέτερα πρήγματα;
 ΔΗΜΟ. Ὡς ἔχει. Σπεδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν ἔδεν.
¹ κεναὶ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη.
 ΑΓΟ. Οὐ μένουσιν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς καὶ ἀπειρος.
 Ὡς τῆς ὕβρεως, καὶ παύσῃ γελῶν; σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ
 βέλγισε; πολλὸν γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.
 Ἡράκλειτος. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένη, τὰ ἀνθρώπινα
 πρήγματα οἷζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδεν αὐτέων, ὅ,
 τί μὴ ἐπικήριον.² τῷ δὴ οἰκείρῳ τὸ σφέας, καὶ ὁδύ-
 ρομαι. Καὶ τὰ μὲν παρεόντα καὶ δοκέω μεγάλα· τὰ δὲ
 ὑστέρω χρόνῳ ἐσόμενα, πάλαν ἀνιηρά. Λέω δὲ³ τὰς
 ἐκπυρωσίας, καὶ τὴν τῷ ὅλῳ συμφορὴν. Ταῦτ' ὁδύρομαι
 καὶ ὅτι ἐμπεδον ἔδεν,⁴ ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα⁵ πάν-
 τα συνειλέοντα, καὶ ἐς ταὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη γυνῶ-
 σις, ἀλγυσίη μέλα, μικρόν· ἄνω, κάτω, περιχορεύον-
 τα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τῷ αἰῶνι παιδίῃ. ΑΓΟ. Τί

de Sapientibus alter

Ridebat, quoties à limine moverat unum.

Protuleratque pedem; siebat contrarius alter.

¹ Κενὰ δὲ τὰ πάντα, &c.] De rerum uaturâ ita sensit Democritus, pri-
 mordia omnium ab Atomis ἢ Inani esse. Voss. Cap. vii. & Cicero
 infinitiorem ipsam, quam ἀπειρίαν vocant, totam ab illa fuisse in tertio
 libro de Finibus asserit.

² Τῷ δὴ] Pro ἐπὶ τῷ δὴ. Leeds.

³ Τὰς ἐκπυρωσίας] Mundum flammis perituro fuisse Heracliti
 sententiam notavit Plutarchus de oraculor. Defectu; atque idem
 etiam sensisse Orpheum & universam Stoam, unde vocatur Στωικὴ
 ἐκπύρωσις. Leeds.

⁴ Ἀλλάκως] Ἀπὸ τῆς ἀλλά πώς. Ἰωνικῶς. Leeds.

⁵ Πάντα συνειλέοντα] Neutra pluralia non semper gaudent verbo sin-
 gulari. Leeds.

γὰρ.

γὰρ ὁ αἰὼν ἐςί; ΗΡΑ. Παιῖς, παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡΑ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίσματα λείεις ὧς ἔτ¹, ἢ γρίφας συνλιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ ὥσπερ ὁ Λοξίας, ἔδεν ἀποσαφεῖς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γὰρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοίγαρ ἐν ὧν ἡσέαι σὲ τίς εὖ φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλωμαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν ἐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ. Τὴν τὸ κακὸν ἐπὶ πόρῳ μελαγχολίας ἐστίν, ἐδὲ ἕτερον ἔωλε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡ. Ἄπρατοι καὶ ἔτοι μένυσιν. Ζ. Ἄλλον ἀποκήρυττε. ΕΡ. Βέλει τὸν Αθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν Σωμύλον; Ζ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡ. Δεῦρ' ἔλθε σύ. Βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυλχάνεις, Σωκράτης. Παιδερασὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς ἔν ἐγὼ πριωμαί σε; παιδαγωγῶν γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδί καλῶ ὄντί μοι. ΣΩ. Τίς δ' ἂν ἐπιηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῶ; καὶ γὰρ ἐκ τῶν σωματίων ἐρασὴς εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγέμαι καλήν. Ἀμέλει καὶ ὑπὸ ταύτων ἱμάτιόν μοι καλακύνῃαι, ἀκέσῃ αὐτῶν λεγόντων ἡμῶν ὑπὲρ ἐμῶν δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λείεις, τὸ παιδερασὴν

¹ Γρίφους]. Γρίφος τὸ δίκτυον λέγεται δὲ καὶ ὁ ἀσαφὴς λόγος. Vid. Suid.

² Ὁ Λοξίας] Ὁ Απόλλων ἀπὸ τοῦ λοξὸν ἔχειν τὴν φωνήν. Ετυμολ. l. c. Quia obscuram habet vocem in vaticiniis scilicet. Ἡ παρὰ τὸ λοξῶς ἵναί τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ. Leeds.

³ Τὸν Αθηναῖον ἐκεῖνον, [ἔσ.] Socratem scilicet, quem reliquorum philosophorum fontem Quintilianus, & Principem Cicero dicit.

⁴ Μηδὲν ὑπὲρ ἐμῶν δεινὸν παθεῖν] Hic Alcibiadem digito ostendit Socrates, quā de re Plato in Symposio non sine procul. Vid. Brodæi Miscell.

ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραΐμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καβακείμενον. ΣΩ. Καὶ μὴν ¹ ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν πλάτανον ἔτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς αὐτοπίας τῶν Θεῶν. ΣΩ. Τί σὺ λέγεις; ἔδοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι Θεός; ἔχ' ὁρᾶς τὸν ² Ἀνεβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσῳ, καὶ τὸν ἐν ἑβρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον; ΑΓΟ. Εὖ λέξεις· ἐγὼ δὲ διημάριον ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩ. Οἰκῶ μὲν ἑμαυτῷ τινὰ πόλιν ἀναπλάσας, χρώμαι δὲ πολιτείᾳ ξένη, καὶ νόμους νομίζω τὰς ἐμέας. ΑΓΟ. Ἐν ἐβελόμην ἀκῦσαι τῶν δομμάτων. ΣΩ. Ἄκε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ ³ δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνον, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βελομένῳ τῷ γάμῳ. ΑΓΟ. Τί γὰρ φῆς; ἀνηρῆσθαι τὰς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩ. Καὶ ἔτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένους. ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. Τῆς δὲ σοφίας τί σοι τὰ κεφάλαιον; ΣΩ. ⁴ Αἱ ιδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. Ὅποσα γὰρ δὴ ὁρᾶς, τὴν γῆν, τὰ πρὸ γῆς, τὸν ἑβρανὸν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τέτων εἰκόνες ἀφα-

¹ Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Παδαμάνθυς ὁμοῦς ἔτος ὁ κατὰ κυνός, ἢ χηνός, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου ταύτου. Scholiaſtes. — Sed & Socratem ita jurāſſe ἔ' diſcipulos ejus obſervavit nobis Scholiaſtes in Ariſtophanis Aves. Leeds.

² Ανεβιν] Deum Ægyptium qui vocatur Latrator apud Virg. Æn. 8. v. 598. Ut Servius perhibet, quia capite canino pingitur. Sirius erat canis cœleſtis ab Ægyptiis cultus, ſub nominibus Iſis & Sothis. Vid. Plut. de Iſide & Oſiride. Leeds.

³ Δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, ἔ'c.] Vid. Plut. de Republ. lib. 5. ubi hanc ſententiam defendit Socrates.

⁴ Αἱ ιδέαι, ἔ'c.] Vid. Plat. de rep. lib. 6.

νεῖς ἐξατὶν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓΟ. Πῆ δὲ ἐξαΐσιν; ΣΩ. ἔδαμῃ. Εἰ γὰρ πῆ εἶεν, ἔκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ' ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩ. Εἰκότως τυφλὸς γὰρ εἰ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν· ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον καὶ ὅλως, διπλὰ πάντα. ΑΓΟ. Τοῖσαρ' ἐν ὠνητέῳ εἶ, σοφὸς, καὶ ὁξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράττεις με ὑπὲρ αὐτῆς σύ. ΕΡ. Δὸς ¹ δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὤνησάμην ὅσα φῆς· τὰργύριον μέντοι ἐς αὐτῆς καταβαλῶ. ΕΡ. Τί ἔν σοι τοῦνομα; ΑΓΟ. ² Δίων Συρράκσιος. ΕΡ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴ τύχη. Τὸν Επικέριον σὲ ἤδη καλῶ. Τίς ὠνεῖται τῶτον; ³ ἐς μὲν τῶ γελῶντι ἐκείνῃ μαθητῆς, καὶ τῶ μεθύοντι, οὓς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. Ἐν δὲ πλεον οἶδεν αὐτῶν, παροσον ἀσεβέστερος τυγχάνει. Τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεῖα φίλῃ. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡ. Δύο μναί. ΑΓΟ. Λάμβανε. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χάρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡ. Τὰ γλυκέα σιεῖται, καὶ μελιώδη καὶ μάλισα τὰς ἐσχάδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἔδεν. Ὤνησομαι γὰρ αὐτῶ παλάθας τῶν καρικῶν. Ζ. Ἄλλον κάλει. Τὸν ἐν χρωῖ κερίαν

¹ Δίῳ τάλαντα] Incertum est utrum Atticum talentum majus an minus vult. Majus, uti ferunt, continebat 80 mnas; nostræ monetæ 223. l. minus mnas 60. 165. l. Leeds.

² Δίων Συρράκσιος] Platonis discipulus, cui Socrates non potuit non esse charus. Leeds.

³ Ἐς μὲν τῶ γελῶντι, ἔκ. c.] Democriti scilicet & Aristippi; ex Democrito enim atomos suos accepit Epicurus, unde Cicero in primo de naturâ Deorum ——— *quid est in Physicis Epicuri non à Democrito?* Quod autem ad moralem philosophiam attinet, Ille summum bonum in voluptate, non minus atque Aristippus, hoc tamen interposito discrimine, quòd Hic in voluptate corporis, Ille animi, posuit. Vid. Gassend. in lib. x. Diogenis Laertii.

ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, ¹ τὸν ἀπὸ τῆς σοᾶς. ΕΡ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' ἔν πολὺ τὴν πλῆθ' αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηνηγκότων. Αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ τὸν βίον τὸν τελειότατον. Τίς πάντα μόνος εἶδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τῷτο φῆς; ΕΡ. ² "Ὅτι μόν' ἔτ' σοφός, μόν' καλός, μόν' δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλέσιος, νομαθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅποσα, ἐσίν. ΕΡ. Οὐκ ἔν, ὦ γαθὲ, καὶ μάγειρός μόν', καὶ νῆ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τριαῦτα. ΕΡ. Ἐοικεν. ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖος τίς εἶ καὶ πρῶτον εἰ ἔκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος, καὶ δοῦλος ὢν. Χρῦσιππος. Οὐδαμῶς. Οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐσίν ὅσα δὲ ἔκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡΥ. Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐσὶ ³ προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγ-

¹ Τὸν ἀπὸ τῆς σοᾶς] Chrysippum Stoicum, sic dictum à *stoá*, i. e. porticu in Athenarum urbe, ubi Zeno autor Stoicæ philosophorum sectæ docuit discipulos. Leeds.

² "Ὅτι μόν' ἔτ' σοφός, ἔτ' c.] Vid. Diog. Laert. lib. 7. Segm. 122. Vid. & Hor. Epist. 1.

— Sapiens uno minor est Jove, dives,
Liber, Honoratus, pulcher, rex denique regum.

³ Προηγμένα & ἀποπροηγμένα] Cæteri Philosophi multa in bonis habuerunt præter Virtutem, ut sanitatem, voluptatem; multa in malis præter vitia, ut morbos, dolorem, & cætera id genus: Stoici autem nihil bonum fuisse, nisi quod honestum, nihil malum nisi quod turpe fuisset, contenderunt. Divitiæ igitur & paupertas, sanitas & morbi apud eos fuere ἀδιάφορα. Sed cum pro eodem habere sanitatem & morbum, voluptatem & dolorem adeo absurdum fuerit, ut nihil magis, priora illa dixerunt προηγμένα, Προδυστα seu promota, posteriora ἀποπροηγμένα, ἀδυστα seu remota, quod illa quidem, tanquam dignitatem & æstimationem habentia, sint ipsi Honestæ sive Virtuti propinquiora, ista, quasi indignitatem de æstimationemque sortita, sint ab illo remotiora. Hæc appellat Cicero præcipua & præposita,

ἀποπρηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μαυθάνω. ΧΡΥ. Εἰ-
 κότως. Οὐ γὰρ εἴ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν,
 εἰδὲ καλαληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. Ὁ δὲ σπυδαῖος, ὁ
 τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ἔ μόνου ταῦτ' οἶδεν, ἀλ-
 λά καὶ σύμβημα, καὶ παρασύμβημα, ὅποια καὶ
 ὅποσα ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τῆς φιλασσο-
 φίας, μὴ φθονήσης καὶν τῆτο εἰπεῖν ὁ, τί σύμβημα,
 καὶ τί παρασύμβημα. Καὶ γὰρ ἐκ οἷο ὅπως ἐπλη-
 γην ὑπὸ τῆ ρυθμῆ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥ. Ἀλλ' εἴδεις
 φθόνον. Ἦν γὰρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χω-
 λῷ ποδὶ προσπλάισας λίθῳ τραῦμα ἐξ ἀφανὸς λάβη,
 ὁ τοῖστ' εἶχε μὲν δῆπε σύμβημα τὴν χωλείαν, τὸ
 τραῦμα δὲ, παρασύμβημα προσέλαβεν. ΑΓΟ. Ὡ-
 τῆς ἀγχινοίας. Τί δ' ἄλλο μάλις αὖ φῆς εἰδέναι;
 ΧΡΥ. Τῶν λόγων πλεκάννας, αἷς συμποδίζω τὰς προ-
 σομιλῆνας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποίω, φιλῶν
 ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιιθεῖς. Ὀνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύ-
 τη, ὁ ἀόνδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἅμα-
 χὸν τινὰ, καὶ βίαιον λέλεις. ΧΡ. Σκόπει γὰρ ἐσὶ σοι
 παιδίον; ΑΓΟ. Τί μὲν; ΧΡ. Τῆτο ἢ ἦν πως κρεκά-
 δειλος ἀρπάγη, πλησίον ποταμῷ πλαζόμενον εὐρών,
 κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἦν εἶπες τὰ-
 λθὲς ὁ, τί δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῆ βρέφους, τί
 φήσεις αὐτὸν εἰνωκέναι, ΑΓΟ. Δυσἀπόκριτον ἐρωτᾷς.

posita, rejecta et rejectanea, quod inter eligendum illa praeferantur, ista dimittantur. Vid. Gassend. in lib. x. Diog. Laertii. Vid. & Cicer. lib. 4. de Fin. & 2. Tusc. Quæst.

¹ Ἦν πως κροκόδειλος] Vid. p. 16. n. 4.

VARIÆ LECT.

² Γε. in Cod. Angl. teste Bourdelotio ὅποια καὶ ὅποσα, in plerisque ὅποιον καὶ ὅπου.

ἀπορῶ γάρ, ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. Ἀλλὰ σὺ
 πρὸς Διὸς ἀποκρινάμεν^Θ, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον,
 μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ κατὰ πινῶν. ΧΡΥ. Θάρρει· καὶ
 ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ
 ποῖα; ΧΡΥ. Τὸν θερύζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ
 ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐσκεκαλυμμένον. ΑΓΟ.
 τίνα τῶτον τὸν ἐσκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέ-
 γεις; ΧΡΥ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀλαμέμ-
 νονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἷδέ τε ἅμα, καὶ ἔκ οἷδε. Παρεσῶτος
 γὰρ αὐτῇ τῇ Ὁρέσῃ ἐτι αἰνῶν^Θ, οἷδε μὲν Ὁρέσῃ ὅτι
 ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔτ^Θ Ὁρέσῃς, αἰνοεῖ. Τὸν δ' αὖ
 ἐσκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκέσῃ λόγον. Ἀπό-
 κριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτῆ; ΑΓΟ.
 Ναί. ΧΡΥ. Τί ἔν, ἦν σοι παρασῆσας τινὰ ἐσκεκαλυμ-
 μένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶσθα; τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ
 ἀγνοεῖν. ΧΡΥ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς ἔτ^Θ ἦν ὁ πατήρ
 ὁ σὸς ὥς· εἰ τῶτον αἰνοεῖς, δηλ^Θ εἰ τὸν πατέρα τὸν
 σὸν αἰνοῦν. ΑΓΟ. Οὐ μέν. Ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐ-
 τὸν, εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. Ὅμως δ' ἔν τί σοι τῆς
 σοφίας τὸ τέλ^Θ, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον
 τῆς ἀρετῆς ἀφικόμεν^Θ; ΧΡΥ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ
 φύσιν καταγενήσομαι· λέγω δὲ πλεῖτον, ὑψίαν, καὶ τὰ
 τοιαῦτα. Πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσαι,
 λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσονται τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια

[Τὸν διζόονα, ἔτ.] Hæc sunt sophismatum nomina; quorum
 primum Metens Ratio dicitur à speciali metendi Exemplo, quod in hoc So-
 phismate usurpatur. Illa apud Ammonium sic deducitur. Si meturus es,
 non, fortasse metes, fortasse non metes, sed metes omnino ac pari modo, si
 non es meturus, non, fortasse metes, fortasse non metes, sed prorsus non
 metes: atqui ut vel metas vel non metas, ex necessitate eveniturum est.
 Quare ipsum fortasse perit tolliturve, cum neque in metendi, neque in non
 metendi suppositione locum obtineat. Vid. Cassend. in lib. x, Diogen.
 Laertii.

συνοφείρουλα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ αὐτο-
 των ῥημάτων καὶ τὸ κεφάλαιον, ἔθελμις γενέσθαι
 σοφόν, ἣν μὴ τρίς ἐφεξῆς τῷ ἐλλεβόρῳ πῆγῃ. ΑΓΟ.
 γευναῖά· σὲ ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. Τὸ δὲ Γνί-
 φωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον, (καὶ γὰρ τὰδε ὁρῶ σοι
 προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὰν
 ἐλλέβορον, καὶ τελείῃς πρὸς ἀρετὴν; ΧΡΥ. Ναί. Μόνον
 ἐν τῷ δανεῖζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. Ἐπεὶ γὰρ ἴδιον
 αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι
 τὰς τόκους πλεονέκῃ εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μόνον
 ἂν εἴη τῷ σπευδαίῳ καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τῷτο καὶ ἐμόνον
 γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι τὰς τόκους, ἀλλὰ καὶ τέ-
 των ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. Ἡ γὰρ αἰνοεῖς ὅτι τῶν
 τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθά-
 περ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόδοι; ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλ-
 λοισμὸν ὁποῖά φησὶν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψῃς,
 καὶ τὸν δεύτερον· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψῃς,
 ἄρα καὶ τὸν δεύτερον. ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ μισθῶν πέρα
 τὰ αὐτὰ φῶμεν, ἕως σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ
 τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνον ὁ σπευδαῖος μισθὸν ἐπὶ
 τῇ ἀρετῇ λήψῃς; ΧΡΥ. Μανθάνεις. Οὐ γὰρ ἐμαυτῷ
 εἵνεκα λαμβάνω, τῷ δὲ διδόντι αὐτῷ χάριν· ἐπεὶ
 γὰρ ἔστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκλικός, ἐμαυ-
 τὸν μὲν ἀσκήν εἶναι περιεκλικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκ-
 χύτην. ΑΓΟ. Καὶ μὴν τὸναντίον ἔφη, τὸν νέον μὲν
 εἶναι περιεκλικόν, σὲ δὲ, τὸν μόνον πλεονέκῃ, ἐκχύτην.
 ΧΡΥ. Σκώπτεις ὧς ἔστι· ἀλλ' ὅρα μή σὲ ἀπολο-

¹ Γνίφωνα] Γνίφων est nomen cuiusdam δανίτη, quem in Gallo
 memorat Lucianus; hic autem sumitur κοινῶς pro δανίτην. Leeds.

ξεύσω ¹ ἀναποδείκω συλλογισμῶ. ΑΓΟ. Καὶ τί
 δεινὸν ἀπὸ τῆ βέλους; ΧΡΥ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ
 διασφαρῆναι τὴν διάνοιαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἦν ἐθέλω,
 τάχιστα σὲ ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ἔ
 γάρ ² Περσεύς, ὃ βέλγισε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥ.
 ὣδὲ πῶς. Ὁ λίθος σῶμά ἐσί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ.
 • Τί δέ, τὸ ζῶον ἔ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ. Σὺ δὲ
 ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γέν. ΧΡΥ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶ-
 μα ὢν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. Ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς
 τῷ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥ.
 Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἐμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. Εἰπέ
 γάρ μοι, πᾶν σῶμα ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥ. Τί δέ,
 λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ.
 Ναί. ΧΡΥ. Σῶμα δὲ ὢν ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ.
 Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶον γε ὢν. ΑΓΟ. Εὖτε ἐποίησας ὡς
 ἦδη με ³ τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο,
 καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. Πόσον ὑπὲρ

¹ Ἀναποδείκω συλλογισμῶ] Hanc vocem ἀναποδείκω malè intel-
 lexisse videtur Leeds, reddit enim, qui nihil docere aut demonstrare
 potest, sed qui implicat magis, inferendo animo ἀπορίαν, ἔσ' linguæ σιω-
 πῆν· apud Stoicos autem ἀναπόδεικός συλλογισμός significat perfectum
 Syllogismum, qui amplius ratione concludi non potest. Diogenes
 enim Laertius in vitâ Zenonis — Καὶ δυνατοὶ δ' εἰσὶ λόγοι καὶ ἀδύ-
 νατοι, καὶ ἀναγκαῖοι καὶ ἐκ ἀναγκαῖοι· εἰσὶ δὲ καὶ ἀναπόδεικτοί τινες, τῶ μὴ
 χρῆζειν ἀποδείξεως, quod demonstratione non egeant.

² Περσεύς] Jovis & Danaes Filius, qui Atlantem Mauritanîæ re-
 gem, cum hospitio eum excipere non dignaretur, ostensô Medusæ
 capite, in Montem vertit. Vid. Ov. Met. lib. 4. v. 654.

— at quoniam parvi tibi gloria nostra est,
 Accipe manus, ait, levâque à parte Medusæ
 Ipse retroversus squallentia prodidit ora.
 Quantum erat, Mons factus Atlas —

³ Τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης, ἔσ'c.] De Niobe in faxum versâ leg.
 Ov. Met. lib. 6. Fab. iv.

αὐτῇ καταβαλῶ; ΕΡ. Μῆναι δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε.
ΕΡ. Μόνον δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ'
ἔτσι πάντες, ἕς ἑρᾶς. ΕΡ. Πολλοί γε, καὶ τῆς
ὤμης καρβεροὶ, καὶ τῷ θερίζοντι λόγῳ ἄξιοι. Ζ. Μὴ
διάτρεξε' ἄλλον κάλει. ΕΡ. ¹ Τὸν Περιπατήϊκόν σέ
φημι, τὸν καλόν, τὸν πλέσιον. Ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν
συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπισάμενον. ΑΓΟ. Ποῖον
δὲ τίς ἐστὶ; ΕΡ. Μέτριον, ἐπιεικῆς, ἀρμόδιον τῷ βίῳ
τὸ δὲ μέλιτον, διπλῆς. ΑΓΟ. Πῶς λείεις; ΕΡ. Ἀλλ'
μὲν ὃ ἐκίσοθεν φαινόμενον, ἀλλ' ὃ ἐνίσσοθεν
εἶναι δοκεῖ ὥς ἢ πρίν αὐτὸν, μέμνησο, ² τὸν μὲν,
ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γι-
νώσκει μάλις; ΕΡ. Τρία εἶναι τὰ ἀθάνα, ἐν ψυ-
χῇ, ἐν σωματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα
φρονεῖ πόσος δὲ ἐστίν; ΕΡ. Εἴκοσι μυνῶν. ΑΓΟ. Πο-
λὺ λέγεις. ΕΡ. Οὐκ ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν
τὶ ἀργύριον δοκεῖ ὥς ἢ ³ ἐκ ἂν φθάνοις ὠνέμεναι
ἔτι δὲ εἴση αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῷ ⁴ πόσον μὲν ὃ
κάνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βιάσθαι ἢ θάλασσα

¹ Τὸν Περιπατήϊκόν.] Aristotelem intelligit hujusce festæ princi-
pem.

² Τὸν μὲν ἐσωτερικόν] Hæc non ad ipsum Aristotelem referenda
sunt, sed ad scripta, quorum alia dicuntur ἐσωτερικά, alia ἐξωτερικά,
Vid. Clem. Alexan. lib. 5. Στράμ. Ἐσωτερικά autem eadem erant
ac ἀκροατικά, ἐξωτερικά eadem ac διαλογικά. De quibus fufius videre
est apud Gell. lib. xx. c. v. & Ammonium in Categ. Aristotelis.

³ Οὐκ ἂν φθάνοις ὠνέμεναι.] φθάνω in Optativo, οὐκ ἂν præcedente,
significat aliquando planè id futurum, quod participio significatur;
idque effirmando, licet constructio sit negativa; ut ἐκ ἂν φθάνοι
τῆς κακουργίας τίσιν ἀποτίνων, nunquam effugiet pœnam sceleri suo debitam;
ἐκ ἂν φθάνοι ἀποθνήσκων, mortem nunquam effugiet. Vid. Vigerum.

⁴ Πόσον μὲν ὃ κάνωψ, ἔσ.] De Hiscæ & sequentibus scripsit Aristo-
teles.

ὑπὸ τῆ ἡλίου καλαλᾶμπεται, καὶ ὅποιά τις ἐστὶν ἡ
 ψυχὴ τῶν ὄσφρων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας.
 ΕΡ. Τί δέ, εἰ ἀκρίτοις ἄλλα πολλὰ τέτων ὀξυδερε-
 σερα, γονῆς τε πέρι, καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μή-
 τραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἀνθρώπου μὲν
 γελασικόν, ὄντος δὲ ἔ γελασικόν, ἐδὲ τεκταινόμενον,
 ἐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῆς, καὶ ὀνησιφό-
 ρα τὰ μαθήματ' ὥς ἐν ὠνῆμαι αὐτὸν εἰκοσιν. ΕΡ.
 Εἶεν. Τίς λοιπὸς ἡμῖν καλαλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς,
 ἔστι. Σὺ ὁ Πυρρῆας πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττει κατὰ
 τάχους. Ἦδη μὲν ὑπορέεσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλί-
 γαις ἡ πρᾶσις ἐσαι. Ὅμως δέ, τίς καὶ τέτον ὠνεῖται;
 ΑΓΟ. Ἐγώ γε. Ἀλλ' ἐν πρῶτον εἶπέ μοι, σὺ τί ἐπί-
 σασαι; Φιλόσοφος. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τῷ ἔφησ-
 θα; ΦΙ. Ὅτι ἐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδέ
 ἡμεῖς ἄρ' ἐσμέν τινες; ΦΙ. Οὐδὲ τῷτο οἶδα. ΑΓΟ.
 ἐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις; ΦΙ. Πολὺ μᾶλλον ἢ
 τῷτο αἶνοῶ. ΑΓΟ. Ὡς τὴν ἀπορίαν. Τί δαί σοι τὰ
 σάβμια ταυτὶ βέλεται; ΦΙ. Ζυγισατῶ ἐν αὐτοῖς
 τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω· καὶ ἐπει-
 δὲν ἀκριβῶς ὁμοίως τε καὶ ἐσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ
 αἶνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δέ, τί ἀν-
 πράτοις ἐμμελῶς; ΦΙ. Τὰ πάντ' αἶν' ἀπαπέτην
 μελαδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τῷτο σοι ἀδαύαλον; ΦΙ. Ὅτι,

* Ὁ Πυρρῆας] Lucianus illum intelligere videtur, qui apud Dio-
 genem Laertium dicitur Πυρρῆαν, unde ortum habuit secta. Pyrrhonii
 ab eo denominata. — Quin &, teste Laertio, Σκεπτικοὶ dice-
 bantur, quia semper σκέπτονται, hoc est, rem considerant, nec unquam
 decernunt: Απορητικοί, quia semper ἀπορεῖσιν hoc est, dubitant: Ζητητικοί,
 quia semper ζητοῦσι, quærunτ, nec reperiunt: Εφευριστικοί, quia longæ
 inquisitionis non alius eventus, quam ἐποχὴ, hoc est judicii suspensio,
 sive assentionis retentio. Vid. Voss. de Phil. Sect. cap. xx. & A.
 Gell. lib. xi. c. v.

ὦ γὰρ, ἔ καταλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως. Βρα-
 δὺς γὰρ, καὶ νωθὴς τίς εἶναι δοκεῖς. Ἀλλὰ τί σοι τὸ
 τέλ^{ος} τῆς ἐπιστάσεως; ΦΙ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε
 ἀκρίβειν, μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκ ἐν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ
 τυφλὸς εἶναι λείεις. ΦΙ. Καὶ ἀκριτός γε προσέτι, καὶ
 ἀναίσθη^{τος}. καὶ ὅλως, τῷ σκώληκ^{ος} ἔδεν διαφέρων.
 ΑΓΟ. Ὡνή^{εις} εἶ δια ταῦτα. Πόσος τῦτον ἄξιον χρῆ-
 φάναι; ΕΡ. Μυῖας Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. Τί
 φῆς ὦ ἕτος, ἐπριάμην σέ; ΦΙ. Ἀθλον. ΑΓΟ. Μη-
 δαμῶς. Ἐώνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον. ΦΙ.
 Ἐπέχω περὶ τέτ^ε, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν
 ἀκολέθει μοι, καθάπερ χρῆ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙ. Τίς
 οἶδεν εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κήρυξ, καὶ ἡ μῆ^{νη},
 καὶ αἱ παρόντες. ΦΙ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινές; ΑΓΟ.
 Ἀλλ' ἔγωγε σέ ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα, πείσω εἶναι
 δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρω λόγον. ΦΙ. Ἐπέχω περὶ
 τέτ^ε. ΑΓΟ. Μαὶ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡ.
 Σὺ μὲν παῦσαι ἀνιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ πρια-
 μένῳ. Ὑμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακαλῶμεν ἀποκηρύξειν
 γὰρ τὰς ιδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ αἰγοραῖες βίβας μέλ-
 λομεν.

¹ Ἐπέχω περὶ τέτ^ε] Γνωμὴν, συγκατάθεσιν, aut simile quid subau-
 ditur.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΜΙΚΤΛΛΟΣ ἢ ΑΛΕΚ-
ΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΤΛΛΟΣ.

ἌΛΛΑ σὲ, ὦ καΐκις Ἀλεκτρυῶν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιρίψει, φθονερὸν ἔτω, καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλετύνῃ, καὶ ἀδίσῃ Ὀνειρώ ξυνόνῃ, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονένῃ, διάτορόν τι καὶ γελῶνός ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γένῃ τὴν πολὺ σὲ μιᾶρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. Καίτοι εἶγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ πολλῇ ἔτι ἔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινόν, ὥσπερ εἴωθεν, ἀποκναίσουσι, (γνώμων γὰρ οὗτος αἰψευδέστατός μοι προσελαυνέσης ἡμέρας) ἔδῃ μὲσαι νύκτες εἰσίν. Ὁ δὲ αὖπνῳ ἔτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων γέ· ἀμυνέμαι γὰρ εὐθύς σέ, ἣν μόνον ἡμέρα γενήσῃ, συντρίβων τῇ βακχηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πρᾶξιμάλα παρῆξεις, ἀναπηδῶν ἐν τῷ σκοτῷ. ΑΛΕΚ. Μίκτυλλε δέσποτα, ὦμην τὶ χαριεῖσθαί σοι, φθάνων τῆς νυκτός ὅποσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔρων. Ἦν γέν, πρὶν ἀναεῖλαι ἥλιον, μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, προσδῆ ἔση τῆτο ἐς τὰ ἀλφιλα πεπονηκώς· εἰ δὲ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος εἶσομαι τῶν ἰχθύων. Σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλετῶν, λιμώτης ἀνε-

¹ Τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Nota est fabula de aureo vellere à Phryxo, postquam aries, cujus erat, in Colchidâ eum portâisset, ilici in luco Martis appenso, & à vigilantissimo dracone fervato, quem, antequam vellus illud abripere potuit, interfecit Jason. Vid. Diod. Sic. lib. 4. Ov. Met. lib. 6. Apoll. lib. 1. Leeds.

γράφοντο. ΜΙΚ. ¹ ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ Ἡράκλειε ² ἀλεξίκακε, τί τὰ κακὸν τῷτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἴτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιούτον, εἰ ὁμόφωνον ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔτερας; ἀλλ' ἀποβρέπετε, ὦ Θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαιδεύοντο εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἱππὸν ὁ ³ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔσηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενον, ἔπη ὅλα ραψωδῶν, ἔχ' ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἀνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνον, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε καὶ ἔδεν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, ἔδεν ὁ ἀκύνων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ, τὸν ἀλεξίκακον, ἀποβρόπαιον ἡγόμενον τὸ ἄκκεσμα. Καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τῆς ⁴ Ἀργεὺς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ πατὴρ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνον ἐμαντεύετο, ἢ ⁵ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώ-

¹ ὦ Ζεῦ τεράσιε] Εἰώθασιν οἱ Ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν εἶον δεχόμενοι ξένον, ἐκαλεῖν Δία Ξένον. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράσιον, τὸν ἀποδιώκοντα τὰ τέρατα. Τέρας δὲ λέγει, τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυῶνα χρῆσασθαι Schol.

² Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. Ἀλεξίκακον δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐκ τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενον. Schol.

³ Ξάνθος] Vid. Hom. Il. τ'. v. 403.

⁴ Ἀργεὺς] Argo dicitur fuisse prima navis, in quâ Jason cum 54 Heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice; alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonæ, Sylvæ Epiri Jovi sacræ, quibus olim oracula reddebantur. Apoll. lib. 4. Argon. Cognatus.

⁵ Εἰ βύρσας, ἔρπ. Ad Homeri locum respicit, Od. μ'. v. 394.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἐπειτα θεοὶ τέρατα προῦφανον
Εἶπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἄμφ' ὄρεσιν ἐμμένει,
Ὀπίσθεα τὴ καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γένοιτο φωνή.

μενα, ἡμίονα κ' ἐφθα, περιπεπαρμένα τοῖς ὄξελοις;
 ἐγὼ δέ, Ἑρμῆ¹ πάρεδρος ὦν, λαλίστατε κ' λογιώτα-
 τε Θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαι² ὑμῖν, κ'
 σύντροφ³, ἔχ' χαλεπῶς ἐμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀν-
 θρωπίνην φωνήν. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπόσχοιό μοι,
 ἐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεσέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς
 πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, κ' ὅθεν ὑπάρχει μοι ἔτω λα-
 λεῖν. ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος κ' ταῦτά ἐσιν Ἀλεκ-
 τρυῶν ἔτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμεν⁴; εἰπέ δ' ἔκ' πρὸς
 τῷ Ἑρμῇ, ὃ βέλτιστε, ὅ, τί καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς
 αἴτιον ὥς δὲ σιωπήσομαι, κ' πρὸς ἑδένα ἔρῳ, τί σε
 χρή δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πισεύσειέ μοι, εἰ τῖνι διη-
 γοίμην ὥς Ἀλεξίρυν⁵ αὐτὰ εἰπόν⁶ος ἀκηκῶς;
 ΑΛΕΚ. Ἄκκε τοίνυν παραδοξότατόν σοι λόγον εὔ-
 οἶδ' ὅτι λέγω, ὃ Μίκυλλε ἔτοσί γάρ ὁ νῦν σοι Ἀλεκ-
 τρυῶν φαινόμενος,⁷ ἔ' πρὸ πολλῷ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ.
 ἦκεσά τί κ' πάλαι τοιῶτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὥς
 Ἀλεξίρυν⁸ τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἀρει, καὶ
 συμπίνῃ τῷ Θεῷ, κ' συγκαμάζῃ, κ' κοινωνοίῃ τῶν ἐρω-
 τικῶν ὅποτε γέν' ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοι-
 χεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάλεσθαι κ' τὸν Ἀλεξίρυν⁹, κ' ἐπει-
 δήπερ μάλισα τὸν Ἥλιον ὑφ' ἑωρᾶτο, μὴ καλιδὼν ἐξείπῃ
 πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἶ-
 τὸν νεανίσκον, μηνύσον¹⁰τα ὅποτε φαίνοι ὁ Ἥλιος, εἴτ'
 πότε καλακοιμήθῃναι μὲν τὸν Ἀλεξίρυν¹¹, κ' προδῆναι
 τὴν φρενὰν ἀκον¹²τα τὸν δὲ Ἥλιον λαθόν¹³τα, ἐπιστῆναι τῇ
 Ἀφροδίτῃ, κ' τῷ Ἀρει ἀφρόν¹⁴ιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ
 τὸ πισεύειν τὸν Ἀλεξίρυν¹⁵τα μηνῦσαι ἂν, εἰ τίς ἐπίοι, κ'

¹ Πάρεδρος ὦν.] Gallus Mercurio dicitur esse affessor, quia in ima-
 ginibus Mercurii, quæ apud veteres sunt, Gallus ad pedes solet
 affidere. Vid. Chartar. de imag. Deorum. p. 201. Leeds.

² Οὐ πρὸ πολλοῦ, ἔσ.] Vid. Nat. Com. lib. 11.

ἔτω τὸν Ἡφαισον παρ' Ἡλίου μαθόντα, συλλαβεῖν αὐ-
 τες, περιβαλόντα, καὶ σαληνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς,
 ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτὲς ἀφεθέντα δέ, (ὡς
 ἀφείθη) τὸν Ἄρην αἰδανακλῆσαι κατὰ τῆ Ἀλεκτρυόνης,
 καὶ μελαβαλεῖν αὐτὸν ἐς τὴν τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὄπλοις,
 ὡς ἀντὶ τῆ κράνης τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.
 Διὰ τῆτο ὑμᾶς ἀπολογεμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' ἔδεν
 ὀφείλει, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἡλίον,
 πρὸ πολλῶ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν
 αὐτῆ. ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε.
 Τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο· καὶ πάντῃ ἐναίχῃ εἰς Ἀ-
 λεκτρυόνα σοι μελαβέσθηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ
 τῆτο μάλιζω εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυ-
 θαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφίστην
 λέγεις; τὸν ἀλαζόνα; ὅς ἐνυμοθέτει μῆτε κρεῶν γεύ-
 εσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἢ ἥδισον ἐμοὶ γῆν ὄψον
 ἐκτράπεζον ἀποφαίνων, ἔτι δὲ καὶ πείθων τὲς ἀνθρώ-
 πους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἰσθι, δῆτα
 καὶ κεῖνο, ὡς πρὸ τῆ Πυθαγόρου, Εὐφορεῖται γένοιτο.
 ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τεραττεργὸν τὸν ἀνθρώπον, ὦ
 Ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνός αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ
 Πυθαγόρας· ὥς παύς, ὦ αἰσθὲ, λοιδορούμενός μοι,
 καὶ ταῦτα, καὶ εἰδὼς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ.
 Τῆτ' αὖ μακρῶ ἐκείνῃ τεραττωδέστερον, Ἀλεκτρυὼν φι-
 λόσοφος. Εἶπε δὲ ὅμως, ὦ Μνησαρχε παῖ, ὅπως
 ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἢ ἀντὶ δὲ Σαμίου Τα-
 ναστράϊος ἀναπέφνης; καὶ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, καὶ δὲ πάντῃ

¹ Ἡδιστοὶ ἐμοὶ γούν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Inter ἐκτράπεζον & ἀπο-
 φαίνων in plerisque Codicibus inseritur ἀπονον, sed in editione Flo-
 rentina teste Jensio deest.

² Ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναστράϊος] Σάμιος ἡσος ἦν, ὅθεν δὲ Πυθαγόρας. Ταναστρά-
 πιδης Βοιωτίας, ὅθεν δὲ Μίκυλλος, Ἐ. c. Schol.

πιστεύσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τέληρημένοι δοκῶ
 πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. Τὰ
 ποῖα; ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κραυγικός· ὁ
 δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήγει· ἕτερον δὲ,
 καὶ πανήλως παράνομον· ἔγὰρ ἔχων ὁ, τί σοι παρα-
 βάλωμι, κυάμους χθές, ὡς οἶσθα, ἔχων ἦκαν, καὶ σὺ
 εὐδὲν μελλήσας, ἀνέλεξας αὐτῆς. Ὡς ἢ εἰπεῖσθαί σοι
 ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομη-
 κέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσέθηκέναι, κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν
 εἰ τὴν κεφαλὴν τῷ πατρὶ ἐδεδόκει. ΑΛΕΚ. Οὐ
 γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τῶτων, εὐδὲ τὰ
 πρόσφορα ἐκάσω βίω. Ἐγὼ δὲ, τότε μὲν, ἐκ ἡσθιον
 τῶν κυάμων· ἐφιλοσόφην γὰρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἂν
 ὀρνιθικὴν γὰρ, καὶ ἐκ ἀπρόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. Ἀλλ'
 εἰ σοι φίλον, ἄκουε, πῶς ἐκ Πυθαγόρῃ τῆτο νῦν εἰμι,
 καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβίότευσα βίοις, καὶ ἅπαντα τῆς με-
 ταβολῆς ἀποτέλαυκα ἐκάσης. ΜΙΚ. Λέγεις ἂν ὡς
 ἔμοιγε ὑπερήδισον ἂν τὸ ἄκνυμα γένοιτο· ὥς ἢ τις
 αἵρεσιν προθεῖη, πρότερον μᾶλλον ἐθέλω σὲ ἀκέειν τὰ
 τοιαῦτα διεξίοντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον
 αὐθις ὄραν τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, ἐκ οἷδα ὁπότερον
 ἂν ἐλοίμην, ἕτως ἀδελφὰ ἡγῆμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδί-
 σοις φανείσι· καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σὲ τε, καὶ
 τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀνα-
 πνεύμαζ' ἢ τὸν ὄνειρον, ὅς τις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν, καὶ τινὰ
 ἰνδάμματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ
 ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνὴν τινὰ εὐδαιμονίαν τῇ μνή-
 μη μελαδιώκων; ΜΙΚ. Ἀλλ' εὐδ' ἐπιλήσομαι πότε,
 ὦ Ἀλεκίρυν, ² εὐ ἴσθι, τῆς ὀψεως ἐκείνης· ἕτως μοι

¹ Τὸ ἴσον] Subaud. ἀσέθημα.

² Εὐ ἴσθι] Ad verbum bene scito, sed utique, profecto, mihi crede, ferè semper reddendum est. Vid. Viger.

πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καλῶν
 ὤχετο, ὡς μόλις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῷ, εἰς
 ὕπνον αὐθις καλῶν. Οἷον ἔν ἐν τοῖς ὡς τὰ
 πλεῖστα ἐργάζεσθαι σφειόμενα, τοῦτον γάρβαλον παρὲν-
 χετό μοι τὰ ὀρώμενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινὸν τινὰ
 φῆς τὸν ἔρωτα τῷ ἐνυπνίῳ, εἴγε πῆνός ὢν, ὡς φασι,
 καὶ ὄρον ἔχων τῆς πῆσσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμ-
 μένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιαίρει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς, μελιχρὸς ἔτω, καὶ ἐναργὲς φαινόμενον. Εθέλω
 γὰρ ἀκῶσαι οἷός τις ἐστὶν ἔτω σοι τριπόδη. ΜΙΚ.
 Ἔτοιμόν ἐστιν ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνησθαι καὶ διεξιέ-
 ναι τι περὶ αὐτῷ. Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διη-
 γήσῃ τὰ περὶ τῶν μελαγχολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ
 Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώτων, καὶ ἀποψῆσθαι ἀπὸ τῶν βλε-
 φάρων τὸ μέλι. Τὸ νῦν δὲ, πρότερόν ἐστιν, ὡς μάθω
 εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερα-
 τίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἐτέ-
 ρας τέτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὀμήρος
 δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ. Ἐὰν χαίρειν τὸν λήρου
 ἐκεῖνον ποιητὴν, ἔδδεν εἰδότα ὀνείρων περὶ. Οἱ πῆντες
 ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷος ἐκεῖνος
 ἔώρα, ἔδδεν πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ
 διὰ χρυσῶν τινῶν πυλῶν ὁ ἡδιστος ἀφίκετο, χρυ-
 σῆς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάντῃ περιβεβλημένος, καὶ

¹ Τῷ ἐνυπνίῳ, εἴγε πῆνός ὢν.] Ὑποσολοικόν, ut etiam μελιχρὸς, ἔσ. ne-
 que dixeris hæc referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Planè
 quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsâ magis quàm dictione
 cogitantis παράδειγμα. Marcilius.

² Εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων, ἔσ.] Λέγει Ὀμήρ. διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων
 πυλῶν τὸς ψευδῆς ὄντας ἐχέσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τὸς ἀληθεῖς. Schol.
 Vid. Od. τ. v. 562. & Virg. Æn. 6. v. 893.

Sunt geminæ Somni portæ, &c.

πολύ ἐπαγόμενον χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ¹ ὦ Μίδα βέλγισε, χρυσολογῶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον· καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίῳ κεκομίσθαι μοι δοκεῖς. ΜΙΚ. Πολύ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ, πῶς οἶε καλόν; οἶαν τὴν αὐγὴν ἀπασράπτον; τί πότε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τῇ καλλίστῃ τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς, ² ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσὸς αἰθέμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτὶ, μεγαλόροσος ἔξοχα πλέττω; ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τῆτο. Ὡς περ γὰρ τὸ μὲν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. Ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκυσσον ὦ σοφωτάτῃ Ἀλεκίρῳ· ὅτι μὲν ἐκ οἰκόσιος ἦν χθές, οἶσθα· ³ Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλέσιος ἐντυχὼν ἐν αἰῶρα, λυσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τῆτο, πεινάσας παρ' ὀλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι, βαθείας ἤδη ἐσπέρας, ἦκες ὑποβεβρεμένος, τὸς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, καὶ πάνυ δαυφιλὲς τὸ δεῖπνον Ἀλεκίρῳ, ἀθλητῇ πότε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια ἐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τὸς κυάμους σοι παραβαλὼν· εἶτα μοι ⁴ κατὰ τὸν Ὀμη-

¹ Ὡς Μίδα] Λέγεται ὁ Μίδα πάνυ ὦν φιλόχρυσος, ὅτι ἠύδατο πᾶν πρᾶγμα, καὶ ἂν ἀφῆται, χρυσὸν γίνεσθαι. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ τέτοιον ἀπιδαν, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τροφή, ἣς ἠπλετο, χρυσὸν γίνετο. Schol.

² ἄριστον μὲν ὕδωρ, ἔσθ.] Vid. Pind. Od. 1.

³ Εὐκράτης] Οὗτος παρ' Ἀθηναίους ἦν πλέσιος. Schol.

⁴ Κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἔσθ.] Vid. Il. ε. v. 57.

Θεὸς μοι ἐνύπνιον ἔλθεν Ὀνειρ-
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα

sed interrupte Sermonem Gallo, imperfecta est sententia.

ρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις ὡς ἀληθῶς ὄνειρος
ἐπιτάς. ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον,
ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο καὶ
τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα· κωλύει γὰρ ἔδεν αὐθις
σὲ δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τῷ δείπνῃ ἐκείνῃ προά-
γοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.
ΜΙΚ. ὦ μὴν ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγέμενος. Ἐπεὶ
δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω ἔ πρότερον, ὦ Πυθα-
γόρα, παρὰ πλεσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ
βίῳ, τύχῃ τινὶ αἰσθητῇ ἐνυψιχάνῳ χθές τῷ Εὐκρά-
τει καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτόν, ὥσπερ εἰώθεν, δεσ-
πότην, ἀπηλλαττόμενον, ὡς μὴ καλαιοσχύναιμι αὐτόν,
ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβῳ συμπαρομαρτῶν. Ὁ δὲ, Μί-
κυλλε, φησὶ, θυγατρὸς τήμερον ἐσίω¹ γενέθλια, καὶ
παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλὰς· ἐπεὶ δὲ τινὰ
φασιν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα, ἔχ' οἷον τε εἶναι ζυν-
δειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνῃ ἦκε λυσάμενος· ἦν
μὴ ὅτε κληθεὶς αὐτὸς εἶπη ἀφίξεσθαι ὡς νῦν γε ἀμ-
φίβολός ἐσι. Τῆτο ἀκῶσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀ-
πῶν εὐχόμενος ἅπασιν θεοῖς ἡπιάλόν τινα, ἢ πλευ-
ρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ
ἐκείνῳ, ἔ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος
ἐκεκλήμην καὶ τὸ ἄχρ' ἑλθῆ αἰῶνα μήκισον ἐτιθέ-
μην, συνεχές ἐπισκοπῶν ὅποσάπεν τὸ² σοιχεῖον εἶη,
καὶ πηνίκα ἤδη λελῆσθαι δεοί. Καῖπειδὴ πότε ὁ καιρὸς
ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι,
κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀνίστρεψας τὸ τρίβῳ-

¹ Γενέθλια] Scilicet συμπόσια.

² Τὸ σοιχεῖον] Στοιχεῖον ἐλαῦθα λέγει τὴν τῷ ἡλίῳ σκιάν. Schol. —
Veteres enim ante horologia inventa ad umbram aut solarii aut
suorum corporum tempus mensurabant; de quo observat Grævius
multis Salmasium disputare in Exercitationibus Plinianis.

νιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοισι ἡ ἀναβολή· καὶ λαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλης τε πολλῆς, καὶ δὴ καίκεϊνον, φοράδην ὑπὸ τειτάρων κεκομισμένον, ὃ μὲ ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον, καὶ ἐδήλη καὶ πονήρως ἔχων· ὑπέστεινε γυν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὥχρὸς ὃν ὅλος, καὶ διωδηκὸς, ἀμφὶ τὰ ἐξηκοντα ἔτη σχεδόν· ἐλέετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τὸν πρὸς τὰ μεिरάκια φλυαρύντων. Ὁ γυν πῶγων μάλα τραϊκὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κυριῶν· καὶ αἰτιωμένα δὲ Αρχιεῖς τῷ ἰατρῷ, διότι ἔτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἔχρη προδιδόναι, καὶ ταῦτα Φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι ἐμποδῶν ἰσῶνται· ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. Οὐ μέντοι, εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεται σέ, ἦν οἶκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθάνειν ἐθέλοις, ἢ περ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμιζόμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τῷ φλέγματι. Ἐκεῖνος μὲν ἔν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ἔ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τῷ σκώμματι. Ἐφίσεται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελαμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμοπολίην (τῷτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλε φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἦκων πρὸς ἡμᾶς· ἔ μείον δ' ἂν τί σοι ἐγένετο· καὶ ἀπόντῃ γὰρ ἅπαντα ἔφησ' ἐπέσαλθε ἄν· καὶ ἅμα λεγὼν, εἰσῆι χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν ἔν ἀπιέναι παρσκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνθασιάσας, ἐσεῖ με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνεις μεθ' ἡμῶν· τοῦ υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐσιαθῆναι, ὡς σὺ χώραν ἔχης· εἰσῆειν ἔν· μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρὸν,

† Μάτην λύκος, [ἔσ.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπεχθάνων τι, καὶ παρ' ἀπὸ τοῦ ἀπολυχάνου. Schol. *Siunt enim lupum praece inbiantem rictu late diduculo occurrere; quia si frustretur, obambulare inbiantem.* Vid. Erasmi Adag.

αἰσχυρόμεθα, ὅτι ἔδοκεν ἐξεληλακέναι τῷ συμπασίᾳ
τὸ παιδίον τῷ Εὐκράτῃ. Καπεῖδ' ἡ καὶ ἀκλίνεσθαι καί-
ρος ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν,
ἐκ ἀπρασμόνως νῆ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμε-
γέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς δια-
μένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρβερεῖν δύναντο. Εἴτα
μηδενὸς ἀνεχομένους πλησίον κατακεῖσθαι αὐτῷ, ἐμὲ κα-
τακλίνουσι φεροντες, ὡς ἐμοῖρά περ εἶπεν. Τοῦτεῦ-
θεν ἔδειπνέμεν, ὃ Πυθαγόρα, πολυούφον τι καὶ ποικί-
λον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσῷ πολλῷ, καὶ ἀργύρῳ καὶ ἐκ-
πώματι ἦν χρυσῷ, καὶ διάκονοι ὥραῖοι, καὶ μυσουργοί,
καὶ γελωτοποιοί καὶ ὅλως, ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβή.
πλὴν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπει ἡ μερίως, ὁ Θεσμόπολις
ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν τινα πρὸς με διεξιῶν, καὶ διδάσ-
κων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀπολεῖσι,
καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἐκ ἑσιν. Ἐνίοτε δὲ, καὶ κέ-
ραλα ἔφασκεν εἶναί μοι καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἔδεν δεο-
μένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐ-
φροσύνην, ἐκ ἑῶν ἀκχεῖν τῶν καθαρίζοντων, ἢ ἀδόν-
των. Τῷτο μὲν σοι, ὦ Ἀλεκτριῶν, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ.
Οὐχ ἡδιστὸν ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώ-
θης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι. ΜΙΚ. Ἄκχε δὴ καὶ τὸ
ἐνύπνιον ὥμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἀπαιδα ὄντα,
οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν· εἴτα προσκαλέσαντά με,
καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάν-
των ἐγώ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν ἑμαυτὸν δὲ
παρελθόντα εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύ-
ριον, ἐξάνλειν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀέναόν τε
καὶ πολὺ ἐπιρρεόν· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ

* Μικρὸν ἐπισχόντα] Scilicet χεῖρον.

τραπέζας, καὶ ἐκπώμαλα, καὶ διακόνες, πάντα ἑμὰ,
ὡς τὸ εἶκος, εἶναι. Εἵτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκῇ ζεύγῃ
ἐξυπλιάζων, περίβλεπ' ὅπασιν τοῖς ὁρῶσι, καὶ ἐπιφ-
θον'. Καὶ προέθεον πολλοὶ, καὶ περιέπνεον, καὶ εἰ-
ποντο πλείους. Ἐγὼ δὲ, τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνῃς ἔχων,
καὶ δακτυλίδες βαρεῖς, ὅσον ἐκκαίδεκα, ἐξημμένους τῶν
δακτύλων, ἐκέλευον ἐξιάσιν τινὰ λαμπράν εὐτρεπισθῆ-
ναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. Οἱ δὲ, ὡς ἐν ἐνείρῳ εἶκος,
ἤδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρβι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πό-
τος συνεκροῖτο· ἐν τῷτῳ ὄντα μὲ, καὶ ¹ φιλοῖησίης προ-
πίνουσα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἐκάσῳ τῶν παρόντων, ἤδη
τῇ πλακῦν' εἰσκομιζόμενῃ, ἀναβόησας, ἀκαίρως,
συνετάραζας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέσρεψας δὲ τὰς
τραπέζας, τὸν δὲ πλεῖστον ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπηνέ-
μιον φέρεσθαι παρεσκεύασας. Ἀρά σοι ἀλόγως αἰσά-
νακτῆσαι κατὰ σὲ δοκῶ; ὡς τρεῖς περὶ ἂν ἠδέως
ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γεγόμενον. ΑΛΕΚ. Οὕτω φι-
λόχρυσος, καὶ φιλόπλετος, ὦ Μίκυλλε; καὶ μόνον τῷ-
το ἐξ ἅπαν' θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι
πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόν', ὦ
Πυθαγόρα, τῷτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐ-
φορ' ἦσθα, ² χρυσὸν καὶ ἄρδρον ἐξημμέν' τῶν
βοσρύχων, ἔτῳ ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν
τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν
ἄμεινον ἦν. Σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίεις χρυσῷ διαδεδε-

¹ Φιλοῖησίης] Φιλοῖησίαν προπίνειν ἐστίν, ἥνικα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δόσεως
ἐντὺ φιάλης πινὼν μέρ', τὸ λοιπὸν παρὰσχῇ φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρμίσκειν.
Schol.

² Χρυσὸν καὶ ἄρδρον] Vid. Hom. Il. β' v. 50. ubi mortem ejus de-
scribit,

Δάπνησεν δὲ πινὼν, ἀράσσει δὲ τυχῇ ἐκ' αὐτῶν.
Αἰματί οἱ δεινὸν κόμαι, χαρίτεσσιν ὁμοίαι·
Πλοχμοὶ δ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσθηκῶντο.

μένεις τῆς πλοκάμης ἔχων, διακινδυνεύειν καὶ μοι
δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τὸτο Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σὺ
τὰς κόμας, ὅτι χρυσῶ τε, καὶ ἀργύρῳ ἐσθήκωσθε
μακρῶ γὰρ ἀμείνεις δηλαδὴ, καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαί-
νοντο, συναναπεπλεγμένοι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπο-
λάμπεσαι μετ' αὐτὰ. Καίτοι¹ τὰ μὲν σὰ, ὡ χρυ-
σοκόμη, μετρία, ² εἰ Πάνθη υἱὸς ὦν, ἐτίμας τὸ χρυ-
σίον· ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρό-
νῳ καὶ Ρέασι, ὅποτε ἠράσθη³ τῆς Ἀρβολικῆς ἐκείνης μεί-
ρακ⁴, ἐκ ἔχων εἰς ὃ, τὶ ἐρασμιώτερον αὐτὸν μελαβά-
λοι, εὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρειε τῆ Ἀκρισίῃ τὴν φρε-
ναίν, ἀπὸ κείνης ἤδη πρὶν ὥς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς διὰ
τῆ τέλης συνῆν τῇ ἀσπαυμένῃ. Ὡς τί ἂν σοι τὰ ἐπὶ
τῷ τῷ ἐτι λέγομι, ὅσας μὲν χρεῖας παρέχεσθαι ὁ χρυ-
σός, ὡς δὲ, ⁴ οἷς ἂν παρῇ, καλὰς τε αὐτὰς καὶ σο-
φὲς, καὶ ἰσχυρὰς ἀπεργάζεσθαι, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπλων,

¹ Τὰ μὲν σὰ, [Ἑ. c.] Subauditur παράμυθα, ad verbum, tua facta
erant modesta, i. e. quæ tu fecisti, non alia sunt, quàm quæ fieri solent.
Leeds.

² Εἰ Πάνθη υἱὸς ὦν, [Ἑ. c.] De Pantho non aliud lego, quàm quòd
erat filius Otrei, & Apollinis Sacerdos; neque opinor Lucianum
hic eum taxare, quasi cæteris hominibus esset auri avidior; sed
noluit videri mirum, si Euphorbus Pantho, i. e. Mortali genitus
tanti æstimaret aurum, cùm Jovem ipsum ea facere non puduerit.
Leeds.

³ Τῆς Ἀρβολικῆς ἐκείνης μείρακ⁴.] Τῆς Δανάης τῆ Ἀκρισίῃ. Ὁ δὲ Ἀκρί-
σιος βασιλεὺς ὦν τῆ Ἀφείας, ἔλαβε χρυσόν, ὅτι ὁ γινόμενος, ἀπὸ τῆς θυγα-
τρὸς αὐτοῦ Δανάης φοινοῖται αὐτόν. Καὶ διὰ τὸτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν
ἐν χαλκῷ καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς αὐτῆς, μετεβλήθη εἰς χρυσόν, καὶ ἐφθίον αὐτήν,
μισθῶν διὰ τῆ δώματ⁴. Schol. Vid. & Hor. Carm. lib. 3. Od. 15.

⁴ Οἷς ἂν παρῇ, καλὰς τε αὐτὰς, [Ἑ. c.]

Omnis enim res
Virtus, Fama, decus, divina Humanaque, pulchris
Divitiis parent; quas qui construxerit, ille
Clarus erit, fortis, justus, sapiens etiam, [Ἑ] rex,
Et quicquid volet ————— Hor. Sat. 3. lib. 2. v. 24.

καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπεις καὶ αἰοιδίμους ἐν βραχεὶ τίθησι; τὸν γείτονα γὰρ μοι τὸν ὁμότεχον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, ὃς πρὸ πολλῶν δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔτυον ἤψεν τοῖς¹ Κρονίοις, δύο τόμους τῆ ἀλλάνης ἐμβαλὼν. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος ὤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δειπνόν, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν· εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκ ἐν ἐκείνῳ αὐτὸ κλέψας, ἔπειτα ἐπωμόσασθαι θεὸς τοσάτους· ἀλλὰ τί ἐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε, ὦ Ἀλεκίρυον, ληϊζομένους ἡμᾶς ὄρων; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. Τί δ' ἐν ὁ Σίμων; ἐώκεις γὰρ τί περὶ αὐτῶν εἰρεῖν. ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῶν πλεῖστον εἰς ὑπερβολήν, Δριμύλος τῆνομα· οὗτος ζῶν μὲν ὅδε ὁβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ, ὃς ὅδε αὐτὸς ἠπῆτε τοῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην² ἀπαντα ἐκείνα κατὰ τὰς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλεργῇ καὶ ὑσῖνοβαφῇ ἀμπερόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσὰ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνέμενος, ὅδε προσβλέπων ἐτι ἡμᾶς. Ἐναγχὺς γὰρ ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων, ὁ

¹ Κρονίοις] Festa erant in Saturni honorem, Mense Decembri celebrata, quibus servi cum Dominis ad eandem Mensam discumbant, in memoriam scilicet aurei illius seculi, quo regnabat Saturnus, quando nemo dominus, sed omnes pares. Leeds. Unde Hor. Sat. 7. lib. 2.

Age libertate Decembri
(Quando ita majores voluerunt) utere

² Εἴτα ἐπωμόσασθαι] Nempe iavtὸν μὴ κυκλοφέναι. Leeds.

³ Ἀπαντα ἐκείνα, ἔκ.] Nihil est à quo hæc verba ἀπαντα ἐκείνα pendant; supple igitur ut perfecta sit sententia, πρὸς Σίμωνα κατῆλθον, καὶ πρὸς Σίμωνα, ἔκ.

δὲ ἀθανακτῆσας, ¹ Εἶπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ κατασμικρύνειν μὲ τὸνομα· ἔ γάρ Σίμων, ἀλλὰ Σμεωνίδης ὀνομάζομαι· τὸ δὲ μέλιτον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῇ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερῶν, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἰλεώς ἐσιν, αἱ δὲ ἀπειλῶσιν ἀνελεῖν αὐτὰς ἀμαλόμεναι. Ὅρας ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἰτῶ, εἴγε καὶ μεταποιεῖ τὸς ἀμορφοτέρους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεσθαι, ² ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκείνῳ κενός· ἀκύνει δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λέγοντων.

Ω χρυσὲ δεζίωμα κάλλισον, κτέρας. Καί,
Χρυσὰς γάρ ἐσιν, ὅς βροτῶν ἔχει κράτη.

Ἀλλὰ τί μεῖαξ ἐγέλασας, ὦ Ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ.
ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλεονείων· οἱ δ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῆσι· λέγω δὲ σοι, καὶ πένης, καὶ πλεονείῳ πολλάκις γενόμενῳ, καὶ ἀπανίῳ βίῳ πεπειραμένῳ· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἰσὴ ἐκάσας. ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γένῃ ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλάττης, καὶ ἂ σύνοισθα τῷ βίῳ ἐκάσσω. ΑΛΕΚ. Ἀκκε, τοσῶτέν γε προειδώς, μηδένα μὲ σοῦ εὐδαιμονέστερον βιῆντα ἐωρακέναι. ΜΙΚ. Ἐμὲ, ὦ Ἀλεκτρυών; ἔγω

¹ Εἶπατε] Alloquitur, qui secuti sunt eum, clientes & servos; at in plurali numero, sicut decet virum divitem & superbum, ut scilicet pateret, neminem ejus verba audire non esse paratissimum. Leeds.

² Ὡσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κενός.] Hunc olim Junoni, quo amorem Jovis conciliaret, mutuū dedit Venus. Vid. Hom. Il. ξ v. 214, ubi Venus.

ἀπὸ γένεσφιν ἐλύσατο κενὸν ἱμάριον,
Ποικίλον· ἐνθάδε οἱ διδακτῆρια πάντα τίττοντο,
ἐνθ' ἐν μὲν φιλότης, ἐν δ' ἱμερος, ἐν δ' ὀαριεύς,
Πάρεφας, ἣ τ' ἐκλεψε νόον πώμα παρὲ φρονεόντων.

σοὶ γέννησ'· προάσεις γάρ με λαιδορεῖσθαι σοι· ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρχάμεν¹, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἴτα ἔξῃς ἀχρι τῆς Ἀλεκίρυόν². εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν, καὶ παθεῖν ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις· ΑΛΕΚ. ¹ Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος³ τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι καταπιαμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ² ἣν τινὰ τὴν καταδίκην ἐκλελῆσα, μακρὸν ἂν εἴη λείπειν, ἄλλως τε, ὅτε ὅσιον ὅτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ὅτε σοὶ ἀκθεῖν τὰ τοιαῦτα. Ἐπεὶ δὲ Εὐφόρβος⁴ ἐγενόμην. ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τέττε, ὦ θαυμασίε, τίς ἦν; τῆτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καὶ γὰρ τότε ἡλλάγην ὥσπερ σὺ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς ἔν ἦν, εἴ τί ἐχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τῆτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ ³ μύρμηξ Ἰνδικός, τῶν τὸ χρυσίον ἀνορύτόντων. ΜΙΚ. Εἴτα ὥκνευ ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψημμάτων ⁴ ἤκειν ἐς τὸν βίον ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμεν⁵; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ

¹ Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος, ἔσ. c.] Pythagoræ animam ab Apolline ad homines missam fuisse affirmat Iamblichus in vitâ Pythagoræ, c. 2. Animam autem priorem esse corpore à Pythagorâ docuit Plato, in Timæo, & alatum esse, in Phædone. Leeds.

² Ἡν τινὰ τὴν καταδίκην] Memorat Clemens Alexandrinus Strom. lib. 3. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, Μαριέρονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ Θεολόγοι τε, καὶ μάντις, ὡς διὰ τινὰς τιμωρίας ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνζεύχεται, καὶ, καθάπερ ἐν σώματι, τέττω τέταπται· hoc est, testantur autem veteres Theologi, ἔσ. vates, quod propter aliqua luenda supplicia anima conjuncta sit corpori, ἔσ. in eo, tanquam in sepulchro, condatur. Hujus sententiæ Orpheum esse autorem tradit Plato in Cratylo. Leeds.

³ Μύρμηξ Ἰνδικός.] De his formicis Propertius lib. Eleg. 13.

Inda cavis anrum mittit formica metallis.

& mira de iisdem narrat Plin. lib. c. 31. esse colore felium, magnitudine Ægypti luporum, Indos à se furantes, quod effoderant aurum ἐς cavernis, sollicitatas odore sequi, &, quamvis prævelocibus camelis fugientes assequi etiam & lacerare. Huic non multum absimile narrat etiam Herodotus in Thaliâ. Leeds.

⁴ Ἡκεῖν ἐς τὸν βίον] Subaudiri videtur φέρων.

τῷτο ἴσομαι, εἶπέ. Εἰκὸς γὰρ εἶδέναι σέ· εἰ γὰρ τί
ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγχομαι ἤδη ἀνασῶς ἀπὸ τῆ περὶ ταί-
λας, ἐφ' ἧ σὺ ἐσηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῷτο
ὑδεμὶα μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὐφορβὸς ἐγενό-
μην, (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλῷ,
καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕπερον ἐς Πυ-
θαγόραν ἦκον. Τέως δὲ περιέμενον οἶκόν ἐς ὧς, ἄχρη
δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθηται μοι τὸν οἶκον. ΜΙΚ.
Ἄσιτος ὢν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα,
ὑδὲ γὰρ ἔδει τέτων ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐ-
κᾶν τὰ ἐν Ἰλῷ πρότερόν μοι εἶπέ· ταιαῦτα ἦν, οἷά
φησιν Ὀμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος
ἐπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς, γιννομένων ἐκεῖνων, κάμηλος
ἐν Βάκτροις ἦν; ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοί φημι ὑπερφύες
μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα ὅτῳ μέλαν, μήτε
τὴν Ἑλένην αὐτὴν ὅτῳ καλὴν, ὥς οἶόναι· εἶδον γὰρ
λευκὴν μὲν τινά, καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὥς εἰκά-
ζειν³ κύκνῃ θυσατέρα εἶναι· τᾶλλα δὲ, πάντῃ πρεσ-
βύτιν, ἡλικιωτὶν σχεδὸν⁴ τῆς Ἑκάβης, ἦν γε Θησεύς
πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχεν, κατὰ τὸν Ἡρακλέα
γενόμενον. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρὸ τερωνεῖλε Τροίαν κατὰ
τούς

¹ Ἄχρη δὴ ὁ Μνήσαρχος, ἔ.ε.] i. e. Donec pater Mnēsarchus me genuit: corpus domum vocat. Leeds.

² Ἐν Βάκτροις.] Bactra urbs Bactrianæ in Asiâ, pingue solum & camelis aptum, si verum sit id quod tradit Plinius, ibi tantæ magnitudinis tritici grana fieri, ut singula spicas nostras æquent. lib. 18. c. 7. Leeds.

³ Κύκνῃ θυσατέρα] Jovis scilicet sub formâ Cygni. Leeds.

⁴ Τῆς Ἑκάβης] Paridis matris & uxoris Priami. Leeds.

⁵ Ἦν γε Θησεύς, ἔ.ε.] A Theseo rapta fuit, nondum decimum ætatis annum egressa; sed haud multo post Castori & Polluci eam repetentibus citra injuriam restituta. Vid. Diod. Sic. lib. 4.

⁶ Ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ἔ.ε.] De captâ ab Hercule Trojâ. Vid. Hom. Il. ε. v. 640.

τοὺς πατέρας ἡμῶν, τὰς τότε μάλιστα. Διηγείτο γὰρ
 μοι ὁ Πάνθης ταῦτα, κομιδῇ μαιράκιον ὦν, εὐρακέ-
 ναι λέγων τὸν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς
 τοῦτ' ἦν, ἄρις ὃ τὰ πάντα; ἢ μὺθ' ἄλλ' ὃ
 καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν εὐδὲ συνήνεχθην, ὦ Μί-
 κυλλε, εὐδὲ ἂν ἔχοιμί σοι ἕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ
 τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ πολέμοις ὦν; τὸν
 μέντοι ἑταῖρον αὐτῷ τὸν Πάτροκλον¹ ἢ χαλεπῶς ἀ-
 πώκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ.² Εἴτά σε ὁ
 Μενέλα' μακρῶν εὐχερέστερον ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἰκα-
 νῶς τὰ Πυθαγόρε' δὲ ἤδη λέγει. ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον,
 ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἀνθρώπος ἦν, χρή γάρ, οἶμαι,
 ταλῆθ' ἑ λέγειν, ἄλλως δὲ ἐκ ἀπαίδευθ', εὐδ' ἀμε-
 λήτη' ὃ τῶν καλλίστων μαθημάτων ἀπεδήμησα δὲ εἰς
 Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφίᾳ,
 καὶ εἰς τὰ ἄδύλα καθελθὼν, ἐξέμαθος τὰς βίβλους τὰς
³ Ὡρε καὶ Ἰσιδοῦ. Καὶ αὐθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας,
 ἔτ' ἐθ' διεθῆκα τῆς⁴ κατ' ἐπεῖνα Ἑλλήνας, ὥς τε Θεοῦ

¹ Ὃς τότε δι' ἑλθὼν ἐντὶ Ἰωνῶν Λαομέδοντ'.

² Ἐξ οἷος οὐκ ἔστι καὶ ἀνδράσι παντοίωσι.

³ Δὴν ἐξαλάπαξι πόλιν, χρεῶσι δ' ἀγνίας.

¹ Οὐ χαλεπῶς ἀπώκτεινα, [ἔρ.] Non peremisti, ὁ bone, vulnerasti tantum, (nec mirum cum aggressus à tergo) Hector peremit. Vid. Hom. II. π'. v. 806. Leeds.

² Εἴτα σὶ ὁ Μενέλα', [ἔρ.] Vid. II. ρ'. v. 50.

³ Ὡρε καὶ Ἰσιδοῦ.] Orum aiunt Regem Egypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. Isis autem est Dea ab Aegyptiis culta, eadem ac Io. Gilbertus Cognatus in suis in hunc locum annotationibus ait, Ori extare duos libros, eos opinor vult, qui annexi Pieri Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur Apolline, in lingua Aegyptiacâ, in Græcam autem nescio à quo Philippo versi. Indis autem librorum meminit Plato in 2. Dial. de Legum-latione, vocatque τῆς Ἰσιδος ποιήματα, τὰ τὸν πόλιν τῶντοι σισωσμένα χρόνοι μέλη. Leeds.

⁴ Κατ' ἐπεῖνα] Subaud. χώρα.

⁵ ἡγόν

ἄγον με. ΜΙΚ. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δοξείας ἀνα-
 βιβιωκεναι ἀποθανόντων, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μῆρὸν ἐπιδεί-
 ξαι ποτε αὐτοῖς. Ἐκεῖνο δὲ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε
 νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;
 ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ.
 Διὰ τί, ὦ Ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν
 πρὸς σέ τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν
 οὐδὲν ἐκνεῖν ἐχρῆν λείπειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φί-
 λον· δεσπότην γάρ ἐκ ἂν εἶποιμι ἐτι. ΑΛΕΚ. Οὐδὲν
 ὑλές, οὐδὲ σαφὸν ἦν· ἀλλ' ἐώραν, ὅτι εἰ μὲν τὰ συνή-
 θη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἦκουσα ἐπι-
 σπάσομαι τὴν ἀνθρώπου ἐς τὸ θάυμα· ὅσω δὲ ἂν
 ξενίζοιμι, τοσούτω καινότερος ἔμην αὐτοῖς ἐσεσθαι.
 Διὰ τὴν τοιαύτην εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιησά-
 μενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἁ-
 παῖτες ἐκπλήττῃναι, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
 χρησμῶν. ΜΙΚ. Ὅρας; καὶ ἀγαθὸς με καὶ σὺ ἐν τῷ
 μέρει τοσοῦτον, ὅσον Ἰ Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων,
 καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομένων,
 καὶ προσκυνέντων τὰ ἴχνη, αἱ σὺ πατρῶν ἀπολιμ-
 πάνοις. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα με-
 τημφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ασπασίαν τὴν ἐκ Μι-
 λητε ἐταῖραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῷ λόγῳ. Καὶ γυνὴ γὰρ
 ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν πόλλε χρό-
 νος, ὅτε καὶ σὺ ὡτόχεις, ὦ Ἀλεκτρυόνων γενναϊότατε,

* Κροτωνιατῶν, [ἔκ.] Crotoniate erant incolæ Crotonis, urbis
 Italiae, non procul à Tarento; Metapontici, incolæ Metaponti,
 oppidi in sinu Tarentino; Tarentini, incolæ Tarenti urbis Italiae.
 Leeds.

VARIÆ LECT.

* Γ₂. in MS. teste Gravio. ἦγον, in Vulgat. ἦδον.

καὶ

καὶ συνῆσθα¹ Περικλεῖ Ασπασία ἕσα, καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτῆ, καὶ ἔρια ἔζαινες, καὶ κρόκην κατήγες, καὶ ἐβυαί-
κίζεις ἐς τὸ² ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίησεν,
οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ³ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ⁴ ὁ
Ἐλάτε παῖς ὁ Καινεύς, ὥς ἐπόσα ἂν ἀποσκώψης
εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔση. ΜΙΚ. Τί
ἔν, πότερ⁵ ὁ βί⁶ ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ
ὅτε σὲ ὁ Περικλῆς ὥπνεν; ΑΛΕΚ. Οἶδας, οἷον τῷ-
το ἠρώτησας, ἔδ⁷ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεκῆσαν τὴν ἀπό-
κρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπης, ἱκανῶς ὁ Εὐ-
ριπίδης διέκρινε τὸ τοῦτον, εἰπὼν, ὥς τρεῖς ἂν θέ-
λοι παρ' ἀσπίδα σῆναι, ἢ ἀπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ
μὴ ἀναμνήσω σέ, ὦ Μίκυλλε, ἐκ εἰς μακρὰν ὡ-
δύνεσαν. Ἔση γὰρ πότε γυνὴ καὶ σὺ⁷ ἐν πολλῇ τῇ πε-

¹ Περικλεῖ] Pericles vir erat Atheniensis, multā auctoritate & eloquentiā, de quo & Meretriculā suā si plura vis, Vid. Aristoph. in Acharnen. & Plutarchum in vitā Periclis. Leeds.

² ἑταιρικόν] Subaud. ἴδιον.

³ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Αθηναίαν λεομένην κακίαν ὀφισθεῖσα μετέσταν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. Schol. Diversam assignat causam Ovidius Metam, lib. iii. v. 324.

⁴ Ὁ Ἐλάτε παῖς ὁ Καινεύς.] Cænis erat Elati Lapithæ Filia, quæ à Neptuno per vim compressa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum mutaretur, nullisque unquam vulneribus posset sauciari. Vid. Ov. Met. lib. xii. v. 196.

⁵ Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ, ἔσ.] Ἡμφισθέτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγνείας μᾶλλον ὀρέγεται, ἀνὴρ ἢ γυνή. Καὶ ἔλαβον διακρίναι τὸν Τειρεσίαν, ὡς ἔμπροσθεν ὅλα δύο. Ὁ δὲ εἶπεν, ὡς ἐναπλάσιον ἢ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ ὀρέγεται, καὶ ὀφισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. Schol.

⁶ Ὡς τρεῖς ἂν, ἔσ.] Verba sunt Medæ apud Euripidem in Trægediā illā, cui titulus *Medea*, non procul ab initio, sed nonnihil mutata, ibi enim sic se habent,

ὥς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
Σῆναι θέλω, ἢ μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἀπαξ.

Leeds.

quin & observatum velim in verbis θέλω & βέλεσθαι, sequente particulā ἢ, μᾶλλον sæpe sæpius, ut hic, subaudiri.

⁷ Ἐν πολλῇ, ἔσ.] Supp. χρόνων.

ρίοδω πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ Ἀλεκτρι-
 ῶν, ἅπαντας οἰόμεν. Μιλησίης, ἢ Σαμίης εἶναι; σὲ
 ἐν φασι, καὶ Πυθαγόραν δῦναι τὴν ὥραν λαμπρὸν
 πολλάκις Ασπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ· τίς δὲ μετὰ
 τὴν Ασπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτίς ἀνεφαίνης; ΑΛΕΚ.
 ὁ Κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. ὦ Διοσκύρῳ, τῆς ἀνσ-
 μοιότη. Εἰς ἐταίρας φιλόσοφ. ΑΛΕΚ. Εἴτα
 βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον Σαφράτης, εἴτα
 ἵππος, καὶ κολοῖος, καὶ βιάτραχ, καὶ ἄλλα μυρία
 μακρὸν δ' ἂν γένοιτο κἀριθμήσασθαι ἕκαστα· τὰ τε-
 λευταῖα δὲ, Ἀλεκτριῶν πολλάκις· ἥσθην γὰρ τῷ βίῳ
 καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ
 πένεσι, καὶ πλεσίοις, τὰ τελευταῖα, καὶ σοὶ νῦν σύνει-
 μι, κἀγαθῶν ὁσημέραι σῶ πόνιωμένε, καὶ οἰμώζον-
 τος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τὸς πλεσίης θαυμάζοντος,
 ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. Εἰ γὰρ
 ἤδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ὥς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν
 ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαιμονεῖν αἰεὶ τὸν
 πλεσίον. ΜΙΚ. Οὐκὲν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τί μά-
 λιστα χαίρεις καλέμεν, ὥς μὴ ἐπιλαράτοιμι τὸν
 πλεσίον. ΜΙΚ. Οὐκὲν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τί μά-
 λιστα χαίρεις καλέμεν, ὥς μὴ ἐπιλαράτοιμι τὸν
 λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν ἔ-
 δὲν, ἣν τε Εὐφορβον, ἣν τε Πυθαγόραν, ἣν τε Ασπα-
 σίαν καλῆς, ἢ Κράτηα πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι
 πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τῆτο, Ἀλεκτριῶνα ὀνομάζων
 ἄμεινον ἂν παρῶς, ὥς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δο-
 κῶν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς
 ἔχον. ΜΙΚ. Οὐκὲν, ὦ Ἀλεκτριῶν, ἐπεὶ δὴ ἅπαντων
 σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθαι, λέγοις
 ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλεσίων, ὅπως βί-
 σιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὥς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα
 φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλεσίων. ΑΛΕΚ.

ἰδοὺ δὴ ἔτιωσ' ἐπισκέψαι, ἔ Μίκυλλε· σοὶ μὲν ἔτι
πολέμῳ πολὺς λόγος, ἢν λέγῃ, ὡς οἱ πολέμοι
ἐπελαύνουσιν καὶ φροντίζεις, μὴ τὸν ἀγρὸν τέμωσιν· ἐμ-
βαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον συμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμ-
πέλῃς δηϊώσωσιν, ἄλλα τῆς σάλπιγγος ἀκῶν μόνον,
εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπόμενον
χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν· οἱ δ' εὐλα-
βῆναι μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ, ὀρῶντες ἀπὸ
τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν ταῖς
αἰρούσι·² καὶ ἢν τι εἰσφέρειν δεῖ, μόνον καλῶνται· ἢν
τε ἐπεξίεναι, προκινδυνεύουσι στρατηγῶντες, ἢ ἱππαρ-
χῶντες, σὺ δὲ οἰσυνῆν ἀσπίδα ἔχων, εὐσάλῃς, καὶ
κῆφος εἰς σωτηρίαν, ἔτοιμος ἐσιᾶσθαι·³ τὰ ἐπινί-
κια, ἐπειδὴν θυῇ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰρή-
νῃ τὲ αὖ σὺ μὲν τῷ δήμῳ ὦν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν,
τυραννεῖς τῶν πλεονεξίων· οἱ δὲ, φρίτῃσι, καὶ ὑποπτῆσ-
σιν, καὶ διανομαῖς ἰλάσκονται· σὲ λῆρα μὲν γὰρ ὡς
ἔχοις, καὶ ἀγῶνας, καὶ θεάμαλα, καὶ τὰλλα διαρκῆ,
ἀπαύλα ἐκεῖνοι πονέουσι. Σὺ δὲ ἐξέλασθαι καὶ δοκιμασθαι
πικρὸς, ὥσπερ δεσπότης, καὶ λόγῳ μελαδιδούς ἐνίσθῃ,
καὶ σοι δοκῇ, καλεχάλαζης αὐτῶν ἀφθόνως τὰς λί-
θους, ἢ τὰς ἐστίας αὐτῶν ἐδήμευσας· ἔτε δὲ συκοφάν-
την δεδίας αὐτὸς, ἔτε λησὴν, μὴ ὑφέλῃαι τὸ χρυσίον,
ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον· ἔτε
πράγμαλα ἔχεις λοβίζομενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς
καλαράτοις οἰκονόμοις διαπυκλεύων, καὶ πρὸς τοσαύτας

¹ Ἐμβαλόντες] Subauditer ianτὲς vel πόδας iαντῶν.

² Καὶ ἢν τι] Subauditur τέλος.

³ Τὰ ἐπινίκια] Mos erat finitis triumphis victimas offerre, & postea epulari. Vid. Fanger. in voce Triumphus. Leeds. — Subaudi-
tur θύματα.

φροντίδας * μεριζόμεν^Θ. ἀλλὰ κρηπίδα συντελέσας,
 ἑπτὰ ὀβολὸς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δαίτην
 οὐσίαν, λυσάμεν^Θ, ἣν δοκῇ, σαπέροδον τινὰ, ἣ μαι-
 νίδας, ἣ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμεν^Θ,
 εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ
 πενία προσφιλοσοφῶν· ὥς διὰ ταῦτα, ὑγιαίνεις τε,
 καὶ ἔρῳσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῦ^Θ.
 οἱ πόνοι γὰρ σὲ παραθήλουν^ε ἐκ εὐκαταφρόνητον ἀντα-
 γωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς ἄλλοις
 ἀμαχα εἶναι· ὥς ἐδὲν σοι τῶν χαλεπῶν τέττων νοση-
 μάτων ἐπιβλεῦει. Ἀλλ' ἦν πότε κῆφ^Θ πυρετὸς
 ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδη-
 σας εὐθὺς, ἀποσεισάμεν^Θ τῇ ἀσιτίᾳ· ὁ δὲ φεύγει
 αὐτίκα φοβηθεὶς σέ, ψυχρῶς τε ὄρων ἐμφορέμενον, καὶ
 μακρὰν οἰμῶζειν λείποντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις, οἱ δὲ
 ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι τί τῶν κακῶν ἐκ ἔχουσιν, πο-
 δάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους·
 ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόλο-
 να. Τοιγαρὲν οἱ μὲν αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἰκαρ^Θ, ἐπι-
 πολὺ ἄραντες αὐτὲς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ
 εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμωσεν αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν
 ἐνίσθη τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέ-
 λαί^Θ ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ
 πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ προσ-
 γεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς
 τὸ πολὺ οὕτοι ἀσφαλῶς διέπλησαν. ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς
 τινὰς καὶ συνετὲς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι τε ἄλ-
 λων, ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς ἴδοις

VARIAE LECT.

* ῥε. in MS. teste Grævio, μεριζόμεν^Θ, in vulg. λογιζόμεν^Θ.

ἀν, ὅταν ὁ Κροῖς¹ περιτετλημέν² τὰ πλεῖστά γε-
 λῶτα παρέχη Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρᾶν,
² ἡ Διονύσι³ καὶ αὐθεὶς τῆς τυραννίδ⁴ ἐν Κορίν-
 θῳ γράμμα⁵α διδάσκη, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παι-
 δία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. ΜΙΚ. Εἶπε μοι, ὦ Αλεκ-
 τρῶν, σὺ δὲ ὅποτε βασιλεὺς ἦσθα, (φῆς γὰρ καὶ
 βασιλεῦσαι) ποίους τινὸς ἐπειράθης ἐκείνους τῶ βίβ; ἡ
 πᾶς πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τὶ πέρ ἐσι
 τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων ἔχων. ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνή-
 σης με, ὦ Μίκυλλε, ἔτῳ τρισάθλι⁶ ἦν τότε τοῖς
 μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δο-
 κῶν, ἐνδον δὲ μυρίαὶς ἀνίαις συνών. ΜΙΚ. Τίσι
 ταύταις; παραδόξα γὰρ καὶ ἐπ' ἀνὺ πῖσά φῆς.
 ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν ἐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε,
 παμφόρος τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν
 πόλεων ἐν ταῖς μάλισα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πόσιμοις
 τε ναυσιπόροις καὶ ἀρρεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρω-
 μένης. Καὶ στρατὸς ἦν πολλή, καὶ ἵππ⁷α συσκευρη-
 μένη, καὶ θυρυφορικὸν ἐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρη-
 μάτων πλῆθ⁸ ἀνάρητον, καὶ χρυσὸς ὁ κοιλ⁹α πᾶμ-
 πολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραυδία πᾶσα, ἐς ὑπερ-
 βολὴν ἐξωτρωμένη ὥς ὅποτε προΐοιμι, οἱ μὲν πολ-
 λοὶ προσεκύνον, καὶ Θεὸν τίνα ὄραν ὄντο¹⁰ καὶ ἄλλοι
 ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ, καὶ ἐπὶ τὰ τέτῃ
 ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ
 ζευγ¹¹, τὴν ἐφεσρίδα, τὸ δαδῆμα, τὰς¹² προσωπο-

¹ Περιτετλημέν² τὰ πλεῖστά.] Ἀπὸ τῆς καταληθείς ἀπὸ τῆς βασιλείας. Νικί-
 σης δὲ αὐτὸν ὁ Κύρ³ ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι καὶ μετὰ ταῦτα ἐλευθεῖν· ἰσχυρ.

Schol. Vid. Herod. Clio.

² Ἡ Διονύσι³, Ἑρ⁴.] Vid. Just. lib. 21. c. 5.

VARIAE LECT.

⁵ Γε. in MS. teste Grævîo προσωποποιήσας. In Vulg. προσωποποιήσας.

πεύουῃας, τὰς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἦνία
 καὶ ἔσσεφεν, ἐκείνοις μὲν τέτοις τῆς αἰνότητος συνεγίνωσ-
 κον, ἐμαυτὸν δὲ ἤλεον, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκεί-
 νοις.¹ Κολοσσοῖς, οἷος ἡ Φειδίας, ἡ Μύρων, ἡ Πραξι-
 τέλης ἐποίησεν· ἐκείνων γὰρ ἕκαστος τὰ ἐκτός, ὁ μὲν
 Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἐσι παῖκαλος, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέ-
 φαντος ζυνεργασμένον, κεραυνόν, ἡ ἀστραπὴν, ἡ
 τρίαῖναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἦν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ ἐνδο-
 θεν, ὅφει μοχλὺς τινας, καὶ γόμφους, καὶ ἡλκας διαμ-
 παλῶς πεπερονημένους, καὶ κορμῶς, καὶ πηλόν, καὶ σφῆνας,
 καὶ πῖτλαν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποι-
 κερῶσαν· εὖ λέγειν μυῖων πληθύνον, ἡ μυῖαλῶν ἐμπο-
 λιεύμενον αὐτοῖς ἐνίοτε· τοιῶτόν τι καὶ βασιλεία
 ἐστίν. ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τὰς γόμ-
 φους, καὶ μοχλὺς, οἳ τίνες εἶεν τῆς ἀρχῆς· εἰ δὲ τὴν
 ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἥτις ἐστίν· ὡς τότε ἐξε-
 λαύειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἀρχοντῶν, καὶ
 προσκυνέμενον δαιμονίως, εἰσὶν ὅπως Κολοσσιαίῳ πα-
 ραδείμασι· θεσπέσιον γὰρ τι καὶ τέτο. Σὺ δὲ καὶ τὰ
 ἐνδόν ἤδη τῷ Κολοσσῷ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἰ-
 πῶ σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰς φόβους καὶ τὰ δῆγματα, καὶ
 ὑποψίας, καὶ μίσους τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβε-
 λας, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον
 καὶ κεῖνον, καὶ ταραχῆς μετὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυ-
 πλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς, ἡ τὴν ἀσχαλίαν.
 Καὶ χρηματισμῶς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προσάγ-
 ματα, καὶ συνθήματα, καὶ λοισμῶς; ὑφ' ὧν εἰδὲ ὄναρ
 ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ
 ἀπάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πρᾶγματα.

¹ Κολοσσοῖς] Colossi sunt Statuæ vel imagines hominum supra modum magnæ, & quæ uno oculorum aspectu videri nequeant, ἀπὸ τοῦ κολέειν τὰ ὄσσω, i. e. à detruncando oculos. Phidias autem, ἔστ. Statuarii erant peritissimi. Leeds.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα
 ὅτι πνυῖ ἐχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ἀρμαίνοντα,

καὶ ταῦτα, ρεϊκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. Λυπεῖ δὲ ² τὸν
 μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὢν. ³ Τὸν Πέρσην δὲ, Κλέαρχος
 Κύρω ξενολογῶν. ⁴ ἄλλον δὲ Δίον, πρὸς ὅς τιςι τῶν
 Συρακυσίων κρινολογέμεν. ⁵ καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐ-
 παϊνέμεν, καὶ ⁶ Περδικκάν Πτολεμαῖος, ⁷ καὶ Πτολε-
 μαῖον Σέλευκ. ἀλλὰ κακεῖνα λυπεῖ, ὃ ἐρώμεν
 πρὸς ἀνάγκην ξυνῶν, καὶ παλλακίς ἄλλω χαίρου-
 σα, καὶ ἀποσῆσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ οὐκ ἢ τέτρα-
 ρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζουσαι· τὸ δὲ
 μέλινον, ὑφορᾶσθαι δεῖ τὰς φιλάτους μάλιστα, καὶ

¹ Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην, ὅτι. Vid. II. κ'. v. 3. & 4.

² Τὸν μὲν Λυδὸν, ὅτι. Cræsum, qui filium habebat mutum, de patris autem salute adeo sollicitum, ut quando Persam quendam in eum, quasi esset occisurus, ruentem videret, rupto linguæ ligamine, exclamavit, ἀνθεπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Vid. Herod. Clio. & Solin. c. 7. Leeds.

³ Τὸν Πέρσην δὲ, ὅτι. Intelligit Arsacem, sive Artaxerxen, Persarum Regem, quando contra Cylum fratrem bellum gerebat, ad cuius partes defecit Clearchus Græcorum. Dux. Vid. Photium in excerptis ex Ctesia Persicis. Leeds.

⁴ Ἄλλον δὲ Δίον, ὅτι. Dionysium scilicet Tyrannum, contra quem excitavit Dion. Syracusanos. Vid. Diod. Sic. lib. 16. Leeds.

⁵ Καὶ ἄλλον Παρμενίων] Alexandrum, qui Parmenionem à militibus dilectum trucidari iussit. Vid. Curt. lib. 7. cap. 2. & Diod. Sic. lib. 17. Leeds.

⁶ Περδικκάν] Illum, cui Alexander moriens tradito annulo sibi designavit successorem; sed obstitit Ptolemæus Ceraunius. Vid. Just. lib. 27. c. 2. Leeds.

⁷ Καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκ. Non eundem Ptolemæum, nam Ptolemæus Kagus erat, qui Perdiccæ molestiam creavit: cui autem Seleucus, Ptolemæus Ceraunius. Vid. Just. lib. 27. c. 2. Leeds.

ἐκείνων αἰεὶ τὶ δεινὸν ἤζειν ἐλπίζειν. Ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἐρωμένης τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοίотροπος θάνατος κατέλαβεν. ΜΙΚ. Ἀπαγε, δεινὰ ταῦτα φῆς, ὦ Ἀλεκτρυών. Ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέςερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἔμοι μὲν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρῃσι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τὶ αἰμάξαι τῷ δακτύλῳ ἐντεμόντα· οἱ δὲ ὡς φῆς, θανάσιμα εὐωχῆναι, καὶ ταῦτα, μυρίοις κακοῖς συνόντες· εἴτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραλικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλὰς ἰδεῖν ἐστὶ, τέως μὲν· Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλεφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφῃ ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσεισον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπασσον· ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεσθαι, προσκρέσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ κατὰπέση, γέλῳ δὲ δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπεῖον μὲν συντρίβεντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαρμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῇ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνωμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια, δύσῃνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ ἔτι κατὰ λόγον τῷ ποδός. Ὅπως ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδοξας, ἦδη, ὦ βέλτιστε Ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιούτων τὶ ὥφθη ἔσα· ἴπῳ δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς, ἢ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διαβρίχην. ΑΛΕΚ. Μακρὸν τῆτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ ἔτι τῷ παρόντι καιρῷ πλὴν τότε κεφάλαιον,

¹ Κέκροπας δῆθεν, ἔσθ.] Omnes Reges; Cecrops Athenis, Sisyphus Corinthi, Telephus Myfiæ. Leeds.

¹ ἔδεις ὅστις ἐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξε μοι τὰ
 ἀνθρωπεύειν, μάλιστα ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖ-
 αῖς. ² Συμμεμετρημένον. τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκο-
 φάνην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοῖον, ἢ ἄψοποιον
 κώνωπα, ἢ κύναιδον Ἀλεκρυόνα, καὶ τὰλλα, ὅσα ὑ-
 μεῖς ἐπιηδυνέετε, ἐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις. ΜΙΚ. Ἀλη-
 θῆ ταῦτα ἴσως, ὦ Ἀλεκρυών· ἐγὼ δὲ ὄγε πέπονθα,
 ἐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ λείπειν. Οὐδέπω δύναμαι ἀπο-
 μαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλεσίος
 γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τούνυπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλ-
 μῶν ἔσθικεν, ἐπιδεκνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα
 ἐπὶ τῷ κατάρτῳ Σίμωνι ἀποπνίσσομαι, τρυφῶντι ἐν
 ἀταθοῖς τρσοῦτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σέ ἰάσομαι, ὦ Μί-
 κυλλε· καὶ ἐπεὶ περ ἔτι νύξ ἐστίν, ἐξαναστὰς ἔπεμ μοι, ἀ-
 πάξω γὰρ σέ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς
 τὰς τῶν ἄλλων πλεσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ'
 αὐτοῖς ἐσι. ΜΙΚ. Πῶς τῆτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν;
³ εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις. ΑΛΕΚ.
 Ἐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ἔπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔ-
 δωκέ μοι τῆτο, ⁴ ἣν τις τὸ ἑρᾶϊον πλερὸν τὸ μήκισον,
 ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐσι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἐσί
 σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ
 ἀποσπάσας παρὰ σχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βέλομαι, ἀ-
 νήϊειν τε ὁ τοῖστος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὅρᾳν τὰ

¹ Οὐδεὶς ὅστις ἐκ ἀπραγμονέστερον τῶν βίων] Pro ἔδεις ἦν τῶν βίων ὅστις ἐκ ἀπραγμονέστερον.

² Ἡν τις] Subaub. ἔχῃ.

VAR. LECT.

³ Γρ. in MS. teste Grævio συμμετρημένον, in Vulg. ἱμμεμετρη-
 μένον.

⁴ Γρ. in MS. Grævio, εἰ μὴ καὶ &c. in Vulg. καὶ μὴν, &c.

πάντα,

πάντα, ἔχ' ὁρώμεν[⊙] αὐτὸς. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ Ἀλεκίρυών, καὶ σὺ γόης ὢν· ἐμοὶ δ' ἔν' ἦν τὲτο ἅπαξ παράσχης, ὅψει τὰ Σίμων[⊙] πάντα ἐν βραχεὶ δεῦρο μελενημένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών· ὁ δὲ αὖθις περιπρώξεται ἀποπινὼν τὰ κατήματα. ΑΛΕΚ. Οὐδέμιν γενέσθαι τὲτο· παρήγειλε γὰρ ὁ Ερμῆς, ἦν τοιῦτον τὶ ἐργάσῃαι ὁ ἔχων τὸ πτέρον, ἀναβοησαυῖά με καθαφωρᾶσαι· αὐτὸν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις, κλέπῃην τὸν Ερμῆν αὐτὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῷ τοιούτῳ. Ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τῷ χρυσίῳ, ἦν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον· τί τὲτο; ἄμφω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλέςερον ἔτι, ὦ Ἀλεκίρυών, καὶ σοὶ ἤτηον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς ἔρᾶς μέρος. ΑΛΕΚ. Εἶεν. Ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἀπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλεσίων; ΜΙΚ. Οὐμενευ, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισσυλλάβ[⊙] τετρασύλλαβ[⊙] ἤδη πλετήσας εἶναι ἀξιοῖ καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί ἔν' ποιῶ τὸ μετὰ τῷτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον.

¹ Ὁ δὲ αὖθις περιπρώξεται ἀποπινὼν τὰ κατήματα] Vulg. ἀποπίνων. Et interpretes vertunt, *At ille rursus coria calceis assuenda abrodet ebibetque.* Quid autem ebibet? Dein ubi in Græcis sunt coria calceis assuenda? κατήματα sunt soleæ, quæ calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. Legas igitur ἀποπινῶν est sordibus purgo, emaculo: & redas, at ille rursus soleas obrodens sordibus purget. Nam futores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & siquid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. Grævius.

² Ἀφέξομαι γὰρ τῷ χρυσίῳ] Non hic subauditur πλῆ, quod vult Leeds, sed ἱμαντὸν vel τὰς χεῖρας ἀπὸ, quod ex præcedentibus facile est colligere.

³ Τετρασύλλαβ[⊙]] Σιμωνίδης.

ΜΙΚ.

ΜΙΚ. Ἰδοῦ δὴ, ὦ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασαι ὥσπερ
 κλειδί ἢ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγῶ ἐς τὸ πρόσθεν. Ὅρας
 αὐτὸν αἶρεπνῆνα, καὶ λοιζόμενον; ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία,
 πρὸς ἀμάρναν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα· καὶ
 ὠχρὸς δ' ἐστίν, ἐκ οἷδ' ὀπόθεν, ὦ Ἀλεξερυῶν, καὶ
 καίεσκληκεν ὅλος ἐκείηκῳς ὑπὸ φροντίδων δηλαδὴ
 ἔ· γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέεισθ'. ΑΛΕΚ. Ἄκυσον ἂ φη-
 σιν, εἴση γὰρ ὅθεν ἔτῳς ἔχει. ΣΙ. Οὐκὲν τάλανθα
 μὲν ἐξοδηκῶνθα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ
 καίρωσθαι, καὶ ὑδεῖς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα
 εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλῳ· ὁ ἱπποκόμῳ ὑπὸ τῇ φάτ-
 νῃ καί· ακρύπτοντά μὲ ὅλως γέν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν
 ἔ· πάνυ ἐπιμελής, ἄλλως τ' ὑδὲ φιλόπονῳ ὦν. Εἰ-
 κὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολλῶ πλείω τέτων· ἢ πόθεν γὰρ
 ὁ Τίτιῳ τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθές;
 ἐλέετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον εὐνήσθαι πέντε δραχ-
 μῶν ὅλως τὰμὰ ἔτοι σπαθῶσι· τῷ κακοδαίμονῳ
 ἀλλ' ὑδὲ τὰ ἐκπώμαθα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκει·
 τὰ τῶντα ὄντα. Δέδια γέν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον,
 ὑφέλῃαι ταῦτα· πολλοὶ φθονῶσι, καὶ ἐπιβελεύουσι
 μοί, καὶ μάλισ· αὐτὸν Μίκυλλῳ. ΜΙΚ. Νῆ Δία·
 σοὶ γὰρ ὁμοίος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἀπει-
 μι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καί·
 φωράσῃ παρόνθας ἡμᾶς. ΣΙ. Ἄριστον γέν ἄρτυνον

ἢ Τῷ κακοδαίμονῳ] Refer ad Genit. μοῦ inclusum in τὰμὰ. Si-
 milis apud Latinos locutio.

— nostros vidisti flentis ocellos.

Leeds.

VARIÆ LECT.

* Γε. in MS. teste Grævio, εἶδεν οἶμαι, ἔ·c. in Vulg. deest οἶμαι.

αὐτὸν

αὐτὸν φυλάττειν· ἅπασαν περίεμι διαναζάς ἐν κύ-
κλῳ τὴν οἰκίαν· τίς ἔστος; ὁρῶ σέ τε, ὦ τοιχώρυχε,
μαῖ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὦν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. Αριθ-
μήσω αὖθις ἀνορύζας τὸ χρυσίον, μὴ τί με πρῶην
διέλαθεν. Ἴδου πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ· δηλαδὴ
πολιορκῆμαι, καὶ ἐπιβλεῦμαι πρὸς ἀπάντων· πῶς
μοι τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά; θάπλωμεν αὖθις τὸ
χρυσίον. ΑΛΕΚ. Ταῖαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ
Σίμων. Ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι
ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ἐσιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων
οἷον βιῶν τὸν βίον. Ἐχθροῖς ἔτω πλεῖν γένοιτο· κατὰ
κόρρης γένω παλάξας αὐτὸν ἀπελθεῖν βέλαμαι. ΣΙ.
τίς ἐπάταξέ με; λησεύομαι ὁ δυσυχής. ΜΙΚ. Οἴ-
μαζε, καὶ διαδρύπνει, καὶ ὁμοῖ· γίνε το χρῶμα τῷ
χρυσῷ, προσέηκώς αὐτῷ· ἡμεῖς δέ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα
τὸν δανείσῃν ἰδωμεν· ἢ μακρὰν δὲ καὶ οὗτ' οἰκεῖ
ἀνέωκλαι αἴτη ἡμῖν ἢ θύρα. ΑΛΕΚ. Ὅρας ἐπαδρυπ-
νῆν καὶ τῆτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλοῖζόμενον τὴν τό-
κην, καὶ τῆς δακτύλης καίσεκληκότα, ὃν δέησει μετ'
ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόνῃα, σίλφην, ἢ ἐλπίδα, ἢ
κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόη-
τον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος
ἄμεινον βιῶν· ὡς δὲ καὶ ἔτ' ἐκτέτηκεν ὅλ' ὑπὸ
τῶν λοισμῶν. Ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν, ΑΛΕΚ. Παρὰ
τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέωκλαι καὶ αἴ-
τη ἢ θύρα· ὥς ἐ εισίωμεν. ΜΙ. Ἀπανῖα ταῦτα μι-
κρὸν ἔμπροσθεν ἐμαῖ ἦν. ΑΛ. Ἐτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς
τὸν πλεόν; Ὅρας γένω τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τῷ
οἰκέτῃ πρεσβύτῃν ἄνθρωπον. ΜΙ. Ὅρῳ, νῆ Δία,
καθαπυλοσύνην τινά, καὶ πασχησιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν
ἐν ἀνθρωπίνῃ, τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τῷ μα-
γείρῃ

γείρε μοιχευομένην καὶ αὐτήν. ΑΛ. Τί ἔν; ἐθέλεις
 ἂν καὶ τῶν κληρονομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα
 ἔχειν τὰ Εὐκράτες; ΜΙ. Μηδαμῶς, ὦ Ἀλεκτρυών
 λιμῶ πρότερον ἀπολοίμην, ἢ τοιῦτον τι πείσωμαι.
 χαίρετω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα· δύο ὄβολοι ἐμοί
 γε πλεόντος ἐσι μάλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν νοι-
 κετῶν. ΑΛ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἦδη ἀμφὶ τὸ λυ-
 καυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἰκαδὲ παρ' ἡμᾶς τὰ λοιπὰ
 δεῖ, εἰσαυθὺς ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

Θ Ε Ω Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α .

Ζ Ε Υ Σ .

ΜΗΚΕΤΙ τουθορίζετε, ὦ Θεοί, μηδὲ κατὰ γω-
 νίας συσρεφόμεναι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοιναλα-
 γεῖσθε, ἀγα ἀκτῦνες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡ-
 μῖν τῆ συμποσίᾳ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδέδωται περὶ τέ-
 των ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος εἰς τὸ φανερὸν τὰ δο-
 κῆταί οἱ, καὶ καθηγορεῖτω· σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ
 κήρυγμα τὸ ἐκ τῆ νόμου. ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα· τίς
 ἀγορεύειν βέβηλαι τῶν τελείων Θεῶν, οἷς ἔξεςιν; ἢ δὲ
 σκεψίς περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων. ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ
 Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ἐπιβρέψειας εἰπεῖν. ΖΕΥΣ.
 Το κήρυγμα ἦδη ἐφίησιν ὥς ἐδὲν ἐμὲ δεήσει. ΜΩΜ.
 Φημί τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίς ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀπό-
 χρη Θεῶς ἐξ ἀνθρώπων αὐτὰς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ
 καὶ τὰς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν
 ἀποφανῶσιν, ἐδὲν μέγα, ἐδὲ νεανικὸν οἶοντα ἐργάσα-
 σθαι· ἀξιῶ δὲ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν·
 ἐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσα-
 σιν

σιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, γαί' ἔδεν ἂν καί-
σιωπῆσαιμαι τῶν ἢ καλῶς γινομένων· διελέγχω γάρ
ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκῦντά μοι ἐς τὸ φανερόν, ἔτε
δεδιώς τίνα, ἔτε ὑπ' αἰδῶς ἐπικαλύπτων τὴν γνώ-
μην· ὥσε καὶ ἐπαχθῆς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκο-
φανηκὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐ-
τῶν ἐπονομαζόμενος. Πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ περ' ἔξεσι, καὶ
κεκήρυχται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἔ-
δεν ὑποσεύλαμεν ἔρω. Πολλοὶ γάρ, φημί, ἐκ ἀ-
γαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρί-
ων, καὶ εὐωχῆναι ἐπίσης, καὶ ταῦτα. Θνητοὶ ἐξ ἡμι-
σείας ὄντες ἐτι καὶ τὰς ὑπὲρ τὰς, καὶ διασώτας τὰς
αὐτῶν ἀνῆλθον ἐς τὸν ἔρανόν, καὶ πάρενέβραιψαν· καὶ νῦν
ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ἔδὲ
καί βαλόντες ἡμῖν τὸ μελοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰ-
νῆμα λωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδην
λέγε, πρὸς θεοὺς καὶ τένομα. Νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀ-
πέριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρ-
μόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις· χρὴ δὲ παρρη-
σιασὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. ΜΩΜ. Εὖτε, ὦ
Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν· ποιεῖς
γὰρ τέτο βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον· ὥσε
ἔρω καὶ τένομα· ὁ γὰρ τοι γενναϊότατος Διόνυσος¹ ἡμιάν-
θρωπος ὢν, ἔδὲ Ἑλλήνι μῆτρόθεν ἀλλὰ² Συροφοί-
νικός

¹ Ἡμιάνθρωπος ὢν,] Ex Matre scilicet, quæ teste Euripide fuit Se-
mele, Cadmi Filia,

Ἦκω Διὸς παῖς τίνδε Θεαίων χθόνα
Διόνυσος, ὃν τίττει ποθ' ἡ Κάδμω κόρη
Σεμέλη — Vid. Eurip. Bacch. v. i.

² Συροφοίνικός τινος ἑμπορεύ, ἔσ. c.] Cadmus erat Phœnicum Rex.
ἑμποροῦν autem vocat, quod Phœnices primi mercaturam exercuisse
feruntur; de illis enim Dionysius,

νικός τιν' ἐμπόρε τῷ Κάδμῳ θυγατρὶδές, ἐπεὶ περ
 ἤξιωθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ἐστιν ἔλῃ, ἔτε
 τὴν¹ μίτραν, ἔτε τὴν μέθην, ἔτε τὸ βαδίσμα· πάντες
 γάρ, οἶμαι, ὁρᾶτε ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν,
 ἡμίμανης, ἀκράτε ἔωθεν ἀποπνεύων· ὁ δὲ, καὶ ὅλην φρα-
 τρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενον² πά-
 ρεσι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνὸν, καὶ
 Σατύρους, αἰρούκας τινάς, καὶ αἰπόλους τὲς πολλὰς, σκιρ-
 τητικὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότας.³ Ὡν
 ὁ μὲν, κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω
 αἰγὶ εἰοικώς, καὶ γένειον βαθὺ καθεμμένον⁴ ὀλίγον τράγῃ
 διαφέρων ἐστίν, ὁ δὲ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ρῖνα,
 ἐπὶ ὄνυχά τὰ πολλὰ ὀχέμενον⁵, Λυδὸς ἔτος· οἱ δὲ Σά-
 τυροι, ὅξεϊς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κέρασαι, οἷα
 τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεσθαι,
 Φρύγες τινὲς ὄνυχες⁶ ἔχουσι δὲ καὶ ἔρας ἀπαντες. Ὅρατε
 οἷους ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γεννάδας; εἴτα θαυμάζομεν,
 εἰ καλᾶφρονες ἡμῶν οἱ ἀνθρώποι, ὁρῶντες ἔτω γε-
 λοῖκας θεὸς, καὶ τερασίους; ἐγὼ γὰρ λέλειν, ὅτι καὶ
 δύο γυναῖκας ἀνῆλθε, τὴν μὲν ἐρωμένην ἔσαν αὐτῷ,⁷
⁴ τὴν Ἀριάδην, ἧς καὶ τὸ σεφάνου εἰκατέλεξε τῷ τῶν
 αἰσέρων

Οἱ πρῶτοι ἠέσιν ἐπιτήσαντο θαλάσσης,
 Πρῶτοι δ' ἐμπορίας ἀλιδοῖν ἐμνήσαντο.

Vid. Διον. Περιήγ. v. 907.

¹ Μίτραν] Μίτρα ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμός. Schol.

² Ὡν ὁ μὲν, ἔ.ε.] Pan; de quo, nec non iis, qui sequuntur, Vid. Natal. Com. lib. 5.

³ Ὁ δὲ φαλακρὸς, ἔ.ε.] Τὸν Σιληνὸν λέλει. Scholiafles.

⁴ Τὴν Ἀριάδην, ἔ.ε.] De quâ Propertius Bacchum alloquens,

*Te quoque enim non esse rudem testatur in astris
 Lyncibus in cælum vela Ariadna tuis.*

αἰσέρων χορῶν· τὴν δὲ Ἰκαρίην τῷ γεωργῷ θυγατέρα.
 καὶ ὁ πάντων γελοῖοτάην, ὃ θεοὶ, καὶ τὴν κύνα τῆς Ἡρι-
 γόνης, καὶ τέτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ
 μὴ ἔξει ἐν τῷ ἔρανῳ τὸ ζύνθηδες ἐκεῖνο, καὶ ὅσπερ
 ἡγάπα κυνίδιον. Ταῦτα ἔχ' ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ
 παροιμία, καὶ γέλως; ἀκῦσατε δ' ἐν καὶ ἄλλαις.
 ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπης, μήτε περὶ Ἀσκληπιῶ,
 μήτε περὶ Ἡρακλέους ὁρῶ γάρ, οἳ φέρη τῷ λόγῳ.
 ἔτοι γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων,
 καὶ ἔστι

— πολλῶν ἀνιάζουσιν ἄλλων·

ὁ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὦν ἐμὸς, ἐκ ὀλίγων πόνων ἐπρί-
 ατο τὴν ἀθανασίαν, ὥς μὴ καλῆγόρει αὐτῶν. ΜΩΜ.
 Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων·
 καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ ² σημεῖα ἔχουσι τῷ πυ-
 ρός. Εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι,
 πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ
 ἔξεις μάλισα. Μῶν δ' ἔτι καὶ μέ ξενίας διώκεις; ΜΩΜ.
³ ἐν Κρήτῃ μὲν ἔτι μόνον τέτο ἀκῦσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ
 ἄλλο

De coronâ autem ejus Vid. Ovid. Met. lib. 8. quin & meminit
 Hor. Carm. lib. 2. Od. 19.

— *Beatæ Conjugis additum*
Stellis Honorem,

¹ Τὴν δὲ Ἰκαρίην, ἔστ',] Erigonen, quæ ex dolore paternæ necis,
 quem rustici inebriti occiderant, sibi necem conscivit, Deorum-
 que miseratione in cælum translata Virginis nomen obtinuit. Vid.
 Hygin. & Apoll. lib. 3. De Cane autem ejus mentionem facit
 Ov. Fast. lib. 5.

Nocte sequente diem canis Erigoneius exit.

² Σημεῖα ἔχουσι τῷ πυρός.] Vid. Dial. inter Jovem, Æsculapium,
 & Aerculem.

³ Ἐν Κρήτῃ μὲν, ἔστ',] Unde Callimachus in Hymno suo in Jo-
 vem, v. 8.

Κρήτες

ἄλλο τὶ περὶ σοῦ λέγῃσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν.
 Ἐγὼ δὲ ἔτε ἐκείνοις πείθομαι, ἔτε Ἀχαιῶν Αἰγίευσιν,
 ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν· ἃ δὲ μάλισα
 ἐλεγχθῆναι δεῖν ἠγῶμαι, ταῦτα ἔρω. Τὴν γὰρ τοι ἀρ-
 χὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τῆ
 νοθευθῆναι ἡμῶν παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τῆ
 νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνεδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες,
 θνηταῖς ἐπιμιθύνμενος, καὶ κατιῶν παρ' αὐτὰς ἐν ἄλ-
 λοῖσι ἄλλω σχήμασι· ὥς ἐ ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καὶ α-
 θύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότε ἂν ταῦρος ἦς, ἢ τῶν χρυσο-
 χόων τις καλεργάσῃαι χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρ-
 μος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόθειον ἡμῖν γένῃ· πλὴν ἀλλὰ ἐμ-
 πέπληκάς γε τὸν ἔρανόν τῶν ἡμιθέων τέτων· ἐ γὰρ ἂν
 ἄλλως εἴποιμι. Καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὅπότε
 ἂν τις ἄφνω ἀκέσῃ. Ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν Θεὸς ἀπε-
 δείχθη, ὃ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέτατ' ἐν αὐτῷ, τέθνηκε·
 καὶ πηλοῖον Ἡρακλῆς νεῶς, οἰκέτη ὄντι, καὶ Εὐ-
 ρυσθέως τάφος, τῆ δεσπότης αὐτῆς. Καὶ πάλιν ἐν Θή-
 ραις, Διόνυσος μὲν Θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῆς, ὁ Πεν-
 θεὺς, καὶ ὁ Ακλαίων, καὶ ὁ Λεάρχος, ἀνθρώπων ἀπάν-
 των κακοδαιμονέσονται. Ἀφ' ἧ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ,
 ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ ταῖς θνητὰς
 ἐτρέπῃς, ἅπαντες μιμήμηνται σέ, καὶ ἔχῃ ἄρρενες
 μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἰσχεσον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί

Κρήτες αἰεὶ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἄνα, σοῦ

Κρήτες ἐπικτήσαντο· σὺ δ' ἐ δάνεις, ἰσοὶ γὰρ αἰεὶ.

¹ Οὐτε Ἀχαιῶν Αἰγίευσιν] Ægium Achæiæ Oppidum.

² Ἄλλοι ἐν ἄλλω σχήματι]

Ζεὺς, Κένταυρος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς, δι' ἐρωτα

Λήδης, Εὐρώπης, Αἰλίοπης, Δανάης.

³ Καὶ πηλοῖον, ἔσθ.] In Sicyoniâ Templum Herculi fuit. Vid. Natal. Com. lib. 7. Eurystheus vero sepultus erat in Gargetto. Vid. Strab. Geog. lib. 8.

⁴ Λεάρχος, &c.] De Learcho vid. p. 6. not. 2. Pentheci autem & Actæonis bene notas Historias non est cur memorem.

¹ τίς

Θ Ε Μ Ο Ν Ι Ε Κ Χ Α Μ Ε Ι Α. 241

Τίς γὰρ ἐν οἷσι τὸν Ἀφροδίτη, καὶ τὸν Τυφών, καὶ τὸν
 Εὐδύμηνον, καὶ τὸν Ικσιόνα, καὶ τὸν ἄλλον; ὥς ταῦτα
 μὲν εἰσὶν μοι δοκῶ μικρὰ γὰρ ἐν τῷ διαλέχειν
 ἔχοντο. ΜΕΤΕ. Μὴδὲν ἀπὸ τῆς Γανυμήδους, ὡς Μα-
 με, εἰς τὴν χαλκίαν γὰρ, εἰ λυπηθεὶς τὸ μετράκιον,
 οὐκ εἰδὼς ἐν τῷ γένει. ΜΟΜ. Οὐκοῦν ποῦ περὶ τῆς
 εἰς τὴν εἰσὶν, ὅτι καὶ εἶτος ἐν τῷ ἑρμῶ εἶναι, ἐπὶ τοῦ
 βασιλείου σπηλίου καθεζόμενος, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ τοῦ νεφέων, Θεὸς εἶναι δοκῶν; καὶ
 τῶν τε Γανυμήδους ἐνέειν εἰσορᾶν; ἀλλ' ὅς Ἀφρο-
 δίτη, ὡς Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύμβος, καὶ ὁ Σαβαζίος, πῶθεν ἡμῶν
 ἐπεσε κατέκληθησαν ἄλλοι; καὶ ὁ Μίθρης ἐκείνους, ὁ Μήδης,
 ὁ τὸν κἀνδάν, καὶ τὴν τιμῶν, ὥς ἐλλήνησαν τῇ φωνῇ
 ὥς ἐδ' ἦν ἀπὸ τῆς τῆς, ἑνὶ ἑστί. Τοιγαρὸν οἱ Σκυθῆαι,
 καὶ αἱ Γῆραι, ταῦτα ὀνόμαζαν αὐτῶν, μικρὰ ἡμῶν καὶ

* Τίς γὰρ ἐν οἷσι τὸν Ἀφροδίτη; [Allusum est ad Venerem, Au-
 toram, Lunam, & Cererem, quæ cum his consuetudinem ha-
 buerunt. Observatum enim dedit Palmerius, Ικσιόνα legendum
 esse, non Ικσιόνα, (quod omnes, quos vidi, Codices præ se ferunt)
 Ικσιόνα enim ob Cereris amores à Jove Zelotypo fulminatus est.

* Μὴδὲν ἀπὸ τῆς Γανυμήδους; [De Ganymede ab aquila rapto;
 Vid. Nat. Com. lib. 9. & Hom. Il. 6. v. 231.

Τίς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἑμύμονες ἱερῶν,
 Δὲς ὁ Ἀσπάρκος τε, καὶ ἄλλος Τανυμήδης;
 Οὗ δ' ἡ κάλλιπ' ἔχοντο ἱερῶν ἀνδρῶν.
 Τὸν καὶ ἀμειψάτο Θεὸς Διὶ οἰνοχοῦντι
 Κόρυμβ' εἰς τὰ οἶα, ἢ ἀθανάτοισι μέλει.

* Ἀφροδίτη; [Αφροδίτη Θεός, Μίθρης δὲ Περσικός. Ὁ μὲν Μίθρης δ'
 ἀπὸ τῆς Ἡφαίστου, ἄλλοι δὲ τῷ Ἡλίου φασίν τὸν Ἀφροδίτη φωνῇ σκευάσαι, τὸν
 αὐτὸν οἶα τῷ Διόνυσῳ. Vid. Scholiast. in Luciani Δία παραγῶς.
 Corybas autem erat Iasonis & Cybeles F. quem Diodorus Sicu-
 lus lib. 6. asserit sacra matris Deum in Phrygiam detulisse, eos-
 que qui illius Deæ sacrificiis incubuerunt, de suo nomine Cory-
 bantas appellasse. Sabazium autem alii Bacchi filium fuisse,
 alii Bacchum ipsum, alii alium Dæmonem, inquit. Vid. Nat.
 Com. lib. 5.

Q

241

ρειν ἐπὶ νόμους, αὐτοὶ ἀπαθανασίζουσι, καὶ θεὸς χειροτονῶ-
σιν ἕς ἂν ἐβελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ
Ζάμολξις, δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, ἐκ οὗ οὕτως
διαλαλαθῶν. Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ Θεοί, μέτρια. Σὺ
δὲ, ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ συνδύσαις ἐσαλμένε Αἰγύπτῳ,
τίς εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς Θεὸς εἶναι ὑλακτῶν;
τί δὲ βελομένη καὶ ὁ Μεμφίτης ἄτος ταῦρος, ὁ
ποικίλος, προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει;
αἰσχύνομαι δὲ Ἰβίδας καὶ πιθήκας εἰπεῖν, καὶ τράιες,
καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα, ἐκ οὗ οὕτως, ἐξ Αἰ-
γύπτου παραβυσθενεῖα ἐς τὸν ἑρανὸν ἃ ὑμεῖς, ὦ Θεοί,
πῶς ἀνέχεσθε ὀρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν
προσκυνέμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν
κρίε κέρατα φύσωσί σοι; ΖΕΤΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς
ταῦτα φης τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων ὅμως, δ' ἐν, ὦ

¹ Ζάμολξις, δὴ οὗ ἔσ.] Zamolxis, cui Getæ sacra faciunt, pro Saturno eum habentes, Pythagoræ servus fuit. Vid. Herod. Melpom. & Diog. Laert. lib. 7.

² Ὁ κυνοπρόσωπος.] Anubis, Deus canino capite, apud Ægyptios cultus. Vid. Plut. de Isid. & Osiride, & Diod. Sic. lib. 1.

³ Ὁ Μεμφίτης ἄτος ταῦρος.] Apis seu Osiris sub bovis imagine ab Ægyptiis cultus,

Et comes in pompâ corniger Apis erat.

Ov. Amor. 2. 13.

Atque suum pubes miratur Osirim

Barbara, Memphitem plangere docta Bovem. Tib. lib. 1. El. 1.

Memphites autem dictus est, a Memphî Urbe Ægypti, ubi colebatur. Vid. Diod. Sic. lib. 1.

⁴ Ἰβίδας ἔσ.] Ibis est avis, quæ serpentibus, qui Ægyptum infestam habent, exitio est, ideoque divinos sortita est honores. Vid. Diod. Sic. lib. 1. ubi & de cæteris videre est.

⁵ Ἐπειδὴν κρίε κέρατα ἔσ.] Jupiter Ammonius, quem divinatorum appellabant, in Libyâ sub arietis formâ colebatur, ut in his declaravit Phœstus ille, qui res Macedonicas conscripsit.

Ζεῦ Διόνυς Ἀμμωνὶ κέρατοφόρος κέκληθι μάτη. Vid. Nat. Com. lib. 2.

Μῶμε,

Μᾶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίσματά ἐσι, καὶ ἔτι πάντι
 χρητὴ κατὰ γὰρ αἰμύηται ὄντα. ΜΩΜ. Πάντι γοῦν
 μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι Θεὸς μὲν τῶν
 Θεῶν, κυνοκεφάλους δὲ τῶν κυνοκεφάλους. ΖΕΥΣ.
 Ἐα, φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε γὰρ περὶ τῶν
 τῶν ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς· σὺ δὲ τῶν ἄλλων λέγε.
 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ, ὃ μάλιστα μὲν
 ἀποπνίσει, τὸν Ἀμφίλοχον ὃς ἐναγὺς ἀνθρώπων, καὶ
 ἡμιθεοῦ υἱὸς ὢν, θεοπιδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ,
 ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὁδο-
 λῶν ἐνεκα· τοιγαρὲν ἐκ ἐτι σὺ, ὦ Ἀπολλων, εὐδοχι-
 μεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησ-
 μῶδε, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ σεφάνους ἔχη, καὶ
 γόντος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. Ἦδη καὶ ὁ
 Πολυδάμαντος τῶν ἀθλητῶν ἀνδρίας ἰᾶται τῶν πυρετ-
 τούρας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ καὶ

¹ Τὸν Τροφώνιον ἔστ.] De Trophonio & Amphilocho. Vid. p. 19:
 n. 2.

² ἡμιθεοῦ υἱὸς ὢν.] Non filius erat Matricidæ, sed frater, teste
 Apollodoro; Alcæonem enim intelligit. Ad hunc autem mo-
 dum se habet Historia — Amphiaræus latens, ne ad bellum
 Thebanum, ubi se moriturum sciebat, proficisci cogeretur, ab
 uxore sua Eriphyle, aureo monili corruptâ, prædebatur: Quant
 uxoris perfidiam ægrè ferens Amphiaræus, filiis in mandatis reli-
 quit, ut matrem interficerent; quod Alcæon effectum dedit.
 Vid. Apollod. lib. 3. & Hom. Od. 6. v. 244. quin & meminit
 Horatius lib. 3. Od. 10.

Concidit Augurii
 Argivi domus ob lucrum
 Demerfa excidio

³ Καὶ ὁ Θεαγένης ἔστ.] Vid. Pausaniam, qui in libro 6. de re-
 bus Eliacis loquens, Passim inquit, tum apud Græcos tum Barbaros
 scio simulachra Theageni esse dedicata; eumque & morbos medicari, &
 ab indigenis coli. Polydamantis autem statua in eodem libro
 memoratæ nihil id genus attribuit.

Ἐκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσίλαῳ κατὰ Πηλεῖον
ἐν Χερρόνησῳ. Ἀφ' ἧς δ' ἐν τοῖς τοῖς γεγενημένοις, ἐπι-
δεδώκε μάλλον ἢ ἐπιτορκία, καὶ ἱεροσύλλα, καὶ ὅλως κα-
ταπεφρονήκασιν ἡμῶν εὐ ποιήσεις. Καὶ ταῦτα μὲν
περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράφω. ἔγω δὲ καὶ ξένα ὀνό-
μαζα πολλὰ ἤδη ἀκύν ἔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῶν,
ἔτε συζητῆσαι ὅλως δυναμένων, πάντων, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ
τέτοις γελῶ. Ἡ γὰρ ἐστὶν ἡ πολυθρόλλητος Ἀρήη,
καὶ Φύσις, καὶ Εἰμαρμένη, καὶ Τύχη, ἀνυπόστατα καὶ κενὰ
πραγμάτων ὀνόμαζα, ὑπὸ βλαπῶν ἀνθρώπων τῶν
φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, ἔτι
τῆς ἀνοήτης πέπεικεν, ὥς ἐδεῖς ἡμῶν εὐδὲ θύειν βέ-
λεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας ἐκατόμβας παρὰς ἡσέη,
ὅμως τὴν Τύχην πράττεσθαι τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ
ἐξ ἀρχῆς ἐκάσω ἐπεκλώσθη ἡδεὺς ἂν ἐν ἐροίμην σε,
ὦ Ζεῦ, εἰ περ εἶδες ἡ Ἀρήην, ἡ Φύσιν, ἡ Εἰμαρμένην;
ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκύνεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατρι-
βαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὥς βοῶντων αὐτῶν
μὴ ἐπατεῖν· πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν
λόγον· ὁρῶ γὰρ τὰς πολλὰς ἀχθομένους μοι λείοντι,
καὶ συρίττοισι· ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ
παρρησία τῶν λόγων· πέρας γὰρ, εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ,
φήμισμα τι περὶ τέτων ἀναγνώσκειται ἤδη ξυγγραμ-

¹ Καὶ Πρωτεσίλαῳ [ἔκ.] Protefilans templum habuit in Thracia Cherroneſo. Vid. Herod. Polymn. & Strab. Geogr. lib. 13.

² Εὐ ποιήσεις.] Participium τῷ ποιῶ, cuiuscunque temporis fa-
erit, cum εὐ vel καλῶς conjunctum, jure vel merito significat, id-
que vel continuatâ oratione, vel nominis etiam disjunctâ: ut
καλῶς δὲ ποιῶν αὐτῷ συγγραμμῇ ἂν ἔχῃς τὴν παρὰ γνώμην ἡμαρτημένην,
merito sanè peccati præter voluntatem admissi veniam ei dederis. —
ταῦτος φιλοῦντι πάντων εἰλοῦ τοῦ χρηματικῶν, καὶ μάλα γὰρ καλῶς ποι-
σάτης, hominis amicitiam divitiis omnibus potiorē habuerunt & me-
rito quidem. Vid. Vigerum.

μένον. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι. Οὐ πάντα γὰρ αἰόλιος
ἡτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὥς μὴ ἐπι-
πλεῖον αὖ γίνηται.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἐννόμῳ ἀδομένης, ἐβδόμη ἱε-
μένῃ, ὁ Ζεὺς ἑπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Πο-
σειδῶν, ἐπεσάτει Απόλλων, ἑραμμάτευε Μῆμος
τῆς Νυκτὸς, καὶ ὁ Ὑπνός τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ
πολλοὶ τῶν ξένων, ἔμουν Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρ-
βαροι, ἑθαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας,
παρεγγραφεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δοξαστες, ἐμ-
πεπλήκασιν μὲν τὸν ἔρανόν, ὥς μεσὸν εἶναι τὸ συμ-
πόσιον, ὅχλῳ ταραχῶδες πολυγλώσσων τινῶν, καὶ
ξυγκλύσαν, ἐπιέλεσπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ,

* *Επελάττει* ἔσ.] De hisce Magistratibus apud Athenienses.
Vide Potter's *Archæologiam Græcam*, lib. 1. cap. 17.

* *Εραμμάττει* Μῆμος τῆς Νυκτὸς.] Hic Luciano mentem non satis
assecuti sunt interpretes; reddunt enim, *Noctu Momus scribam*
agebat. At Luciano nihil minus in animo erat: Atheniensium
enim Concilia, ad quorum exemplum hoc conscriptum est, die,
non nocte, habita fuerant. Hoc loco igitur τῆς Νυκτὸς *Filius*
Noctis significat. Hesiodus enim in *Theogon*.

Νῦν δ' ἔτι καὶ τυχερόν τι Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
καὶ Θανάτον· τέτις δ' Ὑπνός, ἔτι καὶ δὲ Φύλας Οὐρανός·
οὐ τι κοινωθεῖσα διὰ τέτις Νῦν ἐρεσσην.

Διέπειν αὖ Μῆμον, καὶ Φίλον ἀλκιμάσσει ————— quod
ad articuli suppressionem attinet, id nihil contra me facit; De-
mosthenes enim in *Orat. pro Coronâ*, Κτησιφῶν Δημοσθένος habet,
& paulo post Δημοσθῆνος Δημοσθένης, *Demosthenes Demosthenis Filius*.

ὥς μιν ἤδη τὴν κοίλῃν εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν
 πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδεΐας παρωσάμενοι τῆς πα-
 λαιᾶς τε, καὶ ἀληθεῖς Θεὸς προεδρίας ἡζιώκασιν ἐαυ-
 τὰς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶ-
 σθαι θέλουσι, Δεδόχθω τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλε-
 γῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ολύμπῳ περὶ τροπαῶν
 χειμεριῶν, ἐλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελεῖς Θεὸς ἐπ' αὐ-
 τὰς μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς βελῆς τῆς ἐπὶ Κρόνῳ, τέ-
 τταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐταῖς τὸν Δία. Τέ-
 ττας δὲ τὰς ἐπιγνώμονας, αὐτὰς μὲν καθεζεσθαι ὁμό-
 σαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, τὴν Στύγα· τὸν Εὐμήν δὲ,
 κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξίῃσι ξυντε-
 λεῖν εἰς τὸ συνέδριον· τὰς δὲ ἔκειν μάρτυρας ἐπαφομένους
 ἐνωμότας, καὶ ἀποδείξεις τῷ γένει. Τὸν τεύθεν δὲ, οἱ
 μὲν παρίτωσαν καθ' ἓνα, αἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζον-
 τες, ἢ Θεὸς εἶναι ἀποφανένται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ
 τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θῆκας τὰς προδοικὰς ἢ
 δὲ τις αἰὼν τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνώ-
 μων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τῷ ἔρανθ', ἐς τὸν τάρ-
 ταρον ἐμπεσεῖν τῆτον· ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῷ ἕκαστον
 καὶ μήτε τὴν Αθηνᾶν ἰασθαι, μήτε τὸν Ασκληπιὸν
 χρησάμεναι, μήτε τὸν Απόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν,
 ἀλλ', ἐν τι ἐπιλεξάμενον, μάντην, ἢ καθαρωδὸν, ἢ
 ἰατρὸν εἶναι· τοῖς δὲ φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀνα-
 πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
 σιν· ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἡζιώθησαν, ἐκείνων
 μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐνέθῃναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ
 Ἡρας, ἢ Απόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός. Ἐκείνοις
 δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ σῆλην ἐπιστῆσαι ἀντὶ
 βωμῶν. Ἦν δὲ τις παρακύση τῷ κηρύγματι, καὶ μὴ
 ἐβελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτῷ

† Εὐμήνην αὐτῷ [ἐκ.] Subaud. δίκην.

καταδιαίτησάντων. ΖΕΥΣ. Τῷτο μὲν ἡμῖν τὸ
 ψήφισμα δικαιοτάτον, ὃ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνατει-
 νάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ ἔτω γινέσθω· πλείους γὰρ
 οἶδ' ὅτι ἔσονται, οἱ μὴ χειροτονήσουσις. Ἀλλὰ νῦν μὲν
 ἄπιε· ὁπότεν δὲ κηρύξῃ ὁ Εὐμῆς, ἡκέει, κομίζουσις
 ἕκαστος ἐναργῇ τὰ γνώρισμάλα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀπο-
 δείξεις, πατρός ὄνομα, καὶ μητρός, καὶ ὄθεν, καὶ ὅπως
 Θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. Ὡς ὅσις ἂν
 μὴ παρὰσχηται, ἔδεν μελήσει τοῖς ἐπιβῶμοσιν, εἰ
 νεῶν τις μέλαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι Θεὸν
 αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

DIALOGI MARINI.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

CYCLOPS.

O Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me, postquam inebriasset, excasavit, somno gravatum aggressus! NEP. Quis verò est, qui hæc ausus fuit, Polyphemo? Cyc. Principio quidem se Neminem vocabat; sed postquam effugerat, & extra teli jactum erat, Ulyssem nominari se aiebat. NEP. Novi quem dicis, Ithacensem illum: ex Hio autem repavigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cum animosus admodum non sit? Cyc. Deprehendi in antro è pascuis reversus multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam enim foribus apposeram operculum, (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensâ, quam ex monte detuleram, arbore, fuscitaveram, apparuerunt, conantes sese abscondere. Ego verò comprehensos ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, utpote qui prædones essent. Hic verusutissimus ille, sive Nemo, sive Ulysses erat, pharmacum quoddam infusum dat mihi bibendum, dulce quidem & fragrans, sed quàm maxime insidiosum, & turbulentissimum. Mihi enim, *illud* cum bibissem, statim omnia circumagi videbantur, & antrum ipsum invertabatur; nec amplius omnino apud me eram.

Postremò

Postremò somno correptus sum. Ille verò ex-
acuto veſte, eoque igne ſuccenſo, medormien-
tem inſuper excæcavit; & ex illo tempore cæcus
ſum, Neptune. NEP. Quam altè dormiviſti,
fili, qui non exiliſſis interim dum excæcareſ!
Ulyſſes verò ille quo pacto effugit? Non enim,
ſat ſcio, ſaxum à foribus dimovere potuit. CYC.
At ego amovi, quo facilius illum comprehen-
derem inter egrediendum: ac collocato meipſo
ad fores, extenſis manibus venabar, ſolis dimiſ-
ſis in pæſcua ovibus, cum arieti mandâſſem, quæ-
cunque pro me ipſum agere oporteret. NEP.
Intelligo eum ſub illis ſeſe clam te ſubduxiſſe.
At cæteros certè Cyclopas oportebat te contra
ipſum invocare. CYC. Convocavi illos, pater,
& venerunt. Sed cum *me* illius inſidiatoris no-
men interrogâſſent, eumque dicerem eſſe Ne-
minem, inſanire me arbitrati, diſceſſerunt. Ita
me execrabilis ille nomine decepit. Et quod
omnium maximè mihi doluit, contumeliòſè ob-
jectâ mihi hâc calamitate, ne pater quidem Nep-
tunus, inquit, te ſanabit. NEP. Confide fili, ul-
ciſcar enim ipſum: ut diſcat, etiamſi oculo-
rum cæcitatem mederi non queam, navigantes
certè tamen *quod attinet*, ſalutem eorum & exi-
tium penes me eſſe. Navigat autem adhuc.

M E N E L A I E T P R O T E I.

M E N E L A U S.

AT aquam te fieri, Proteu, incredibile non
eſt, cum ſis marinus: quin & arborem
fieri, tolerabile eſt: in leonem etiam aliquando
muteris

muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est :
te autem, qui in mari habitas, etiam ignem fieri
 possibile esse, hoc omnino miror, neque fidem
 habeo. PROT. Ne mireris, Menelaë : fieri enim
 soleo. MEN. Vide & ipse. Sed vidēris mihi
 (dicam enim apud te) præstigias quasdam adhi-
 bere rei, atque intuentium oculos decipere, cum
 tale nihil fias. PROT. Ecquæ deceptio in tam
 manifestis rebus fieri queat ? Annon apertis ocu-
 lis vidisti in quàm multa ipse me transformave-
 rim ? Quod si non credis, & falsa res esse vide-
 tur, scilicet species quædam inanis ob oculos
 versans, quum ignis factus fuero, admove mihi,
 ô generosissime, manum : Senties enim num
 videar tantum *ignis*, an & urendi facultas tunc
 mihi adsit. MEN. Hoc periculosum est expe-
 rimentum, Proteu. PROT. At tu, Menelaë,
 vidēris mihi neque polypum vidisse unquam, nec,
 quid facere soleat hic piscis, scire. MEN. At
 polypum vidi, quæ vero faciat, libenter ex te
 cognoverim. PROT. Cuicunque saxo accesserit,
 & acetabula sua applicuerit, cirramentisque af-
 fixus adhæserit, illi seipsum similem efficit, mu-
 tâtque colorem, imitando saxum, quò lateat
 piscatores, nihil varians, neque ob hoc manifestè
 apparens, sed *omnino* saxum referens. MEN.
 Ferunt hæc ; sed hoc tuum est multo incredi-
 bilius, Proteu. PROT. Nescio, Menelaë, cui-
 nam alteri credas, cum tuis oculis non credas.
 MEN. Apprimè vidi : sed tamen monstrosa res
 est, eundem ignem atque aquam fieri.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

NEPTUNUS.

Recentia facitis, Delphines, quod semper ho-
minum amantes estis: nam & olim Inus
filium in Istimum portastis, exceptum à Sci-
ronis scopulis, cum matre præcipitatum: Et
tu nunc assumpto Methymneo citharcedo isto,
in Tænarum cum ipso ornatu, & citharâ ena-
tasti: neque illum à nautis miserè perdi passus
es. DEL. Ne mireris, Neptune, nos hominibus
benefacere, cum ex hominibus pisces ipsi facti
sumus. NEPT. Atque equidem Bacchum repre-
hendo, quod vos navali prælio superatos ita
transformavit, cum debuisset solum in potesta-
tem redigere, quemadmodum alios in potesta-
tem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni
accidit, sese habet, Delphin? DEL. Periander,
opinor, delectabatur ipso, & cum artis gratiâ sape
accersebat. Ille autem à tyranno ditatus, do-
rum in Methymnam navigare, & divitias suas
ostentare concepivit. Ac consensu scelerato-
rum quorundam hominum navigio, postea-
quam indicavit se multum auri & argenti secum
ferre, ubi ad medium ferme Ægeum perven-
tum fuit, insidiari illi nautæ coeperunt. Ille
verò (auscultabam enim omnia juxta navigium
natando) quoniam hoc vobis ita visum est, in-
quit, at me saltem assumpto ornatu, & decan-
tato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, vo-
lentem finite præcipitare meipsum. Concesse-
runt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, &
sua-

suaviter admodum cecidit, atque in mare, tanquam ilico moriturus, præcipitem se dedit. Ego verò excepto atque imposito mihi illo, in Tana-
rum simul enatavi. NEPT. *Te propter tuum*
erga musicam studium laudo: & dignam coqui
audita modulationis mercedem ipsi accelesti.

NEPTUNI ET NEREIDUM.

NEPTUNUS.

FRETUM hoc quidem angustum, in quod pu-
ella præcipitata est, Hellespontus ab ipsâ vo-
cetur. Cadaver autem vos, Nereides, acceptum
in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur.
NER. Nequaquam, Neptune; sed hic in pelago
à se denominato sepeliatur. Miseremur enim
ipsius, ut quæ maximè miserabilia passa fuerit à
novercâ. NEPT. At hoc, Amphitrite, fas non est;
neque etiam alioquin honestum hic illam alicubi
sub arenâ jacere: Sed quod dixi, in Troade aut
in Cherroneso sepeliatur. Illud autem solatio
non parvo ipsi erit, quod paulò post eadem &
Ino patietur, & persequente illam Athamante,
in pelagus ex summo Citharone, quâ in Mare
porrigitur, filium etiam in ulnis gestans præci-
pitabitur. NER. Sed & illam in Bacchi gratiam
servare oportebit. Educavit enim illum Ino, &
nutrix illius fuit. NEPT. Non decebit illam ser-
vare, cum sit adeo parva; sed tamen Baccho non
gratificari indignum esset, Amphitrite. NER.
Sed unde factum est, ut illa ab ariete deciderit,
Phryxus autem frater ejus tutò vectus sit? NEPT.
Meritò: *Hic enim* adolescens est & contra
impe-

impetum obfistere potest : Illa verò propter insolentiam *rei*, conscenso vehiculo inusitato, & in vastum profundum despiciendo attonita, & pavore pariter correpta, præterea vertigine laborans propter volatûs impetum, retinere non potuit arietis cornua, quæ eousque prehenderat, atque *ita* in mare decedit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen opem ferre cadenti decebat ? NEPT. Decebat : sed Parca longè Nephele potentior est.

XANTHI ET MARIS.

XANTHUS.

SUSCIPERE me gravia passum, ô Mare ; mea vulnera extingue. MAR. Quid hoc rei est, ô Xanthe ? quis te deussit ? XAN. Vulcanus. Sed prorsus exustus sum miser, & effervesco. MAR. Cur autem tibi injectit ignem ? XAN. Propter filium Thetidis : Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex deprecatus sum, ille autem nihil ab irâ remissit, sed cadaveribus obstruxit mihi cursum aquarum, ego misertus miserorum eum aquis obruendi animo invasi, quo perterritus à virorum cæde abstineret. Ibi Vulcanus (nam tum propè aderat) universo igne, opinor, quantum habebat, quantumque in Aetnâ, & sicubi alibi, *erat*, allato me invasit, ac exussit quidem ulmos & myricas : affavit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cùm effervesceere fecisset, parum absuit quin totum aridum reddiderit. Vidésne igitur, quomodo ab his inustionibus affectus sum ? MAR. Turbidus & calidus es, Xanthe,

the, ut par est; sanguis quidem à cadaveribus *provenit*, calor autem, ut ais, ab igne. Ac merito, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quòd filius esset Ne-reidis. XAN. Annon decebat *me* vicinorum Phrygum misereri? MAR. At verò Vulcanum non decebat Achillis filii Thetidis misereri?

JOVIS, ÆSCULAPII ET HERCULIS. JUP.

DESINITE, ò Æsculapi & Hercules, inter vos rixari perinde ut homines; Indecora enim hæc, & à convivio Deorum aliena. HERC. At vis, ò Jupiter, medicamentarium istum me priorem accumbere? Æsc. Ita per Jovem; etenim sum melior. HERC. Quâ in re, ò attonite? an quia te Jupiter fulmine percussit, cùm faceres quæ nefas erat; nunc autem ex misericordiâ iterum immortalitatis particeps factus es? Æsc. Tu verò, Hercules, oblitus es te in Oetâ conflagrâsse, quandoquidem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia & similia sunt quæ in vitâ gessimus, ut qui ipse Jovis quidem sum filius, tantos autem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras debellans, & de contummeliosis hominibus pœnas sumens: Tu verò radicum incisor es, & circulator, fortè quidem ægrotantibus hominibus adhibendo remedia utilis, virile autem nihil quicquam præstitisti. Æsc. Rectè dicis, quoniam & tuas inustiones curavi, quando nuper ad nos femistulatus ascendisti, corpore ab ambobus *hiscè* corrupto, tunicâ scilicet,

scilicet, & deinde flammâ. Ego verò si etiam nihil aliud, tamen neque serviri, ut tu, neque purpuratus, & ab Omphale apertis sandaliis verberatus lanas in Lydiâ carpsi: neque infans liberis & uxorem occidi. **HERC.** Nisi desinas mihi conviciari, protinus senties tibi non multum profuturam immortalitatem: siquidem sublatum te è cœlo in caput dejiciam; ut ne ipse quidem Pæon te effracto cerebro curaverit. **JUP.** Desinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate: aut vos è convivio ambos ablegabo. Atqui, ô Hercules, æquum est ut te prior accumbat Esculapius, quippe qui prior est mortuus.

MARTIS ET MERCURII.

M A R S.

AUDISTIN' Mercuri, qualia nobis Jupiter sit minatus, quàm superba & incredibilia? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam, unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam; nunquam enim deorsum traxeritis: Contrà ego si vellim *illam* in altum attrahere, non vos solum, sed & terram simul & mare appensum in sublime sustulero. Ad hæc alia, quæ & tu audivisti. Ego eum sigillatim quidem omnibus præstantiorem & robustiorem esse haud negaverim, sed *unum* tam multis simul *ita* antecellere, ut eum degravare nequeamus, etiamsi terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. **MERC.** Bona verba, Mars. Non enim talia dicere tutum est, ne quid for-

te mali ex hâc petulantia capiamus. **MARS.**
 An verò credis apud quemlibet hæc dicturum
 me, non autem apud te solum, quem linguæ
 continentis esse novi? Quod igitur mihi maxi-
 mè ridiculum videbatur, tum quum hæc mi-
 nitantem audirem, apud te reticere non possum.
 Etenim memini non ita multò ante, cum Nep-
 tunus, Juno & Minerva, motâ adversus eum
 seditione, molirentur comprehensum illum vin-
 cire, quantopere formidans in omnem speciem
 se verterit, idque cum tres tantum essent. Ac
 nisi Thetis miserata Briareum centimanum ad
 opem ipsius vocâisset, cum ipso fulmine & toni-
 tru vinctus fuisset. Hæc reputanti mihi succur-
 rebat ejus magniloquentiam ridere. **MERC.**
 Tace, bona verba. Neque enim tutum est hu-
 jusmodi vel tibi dicere, vel audire mihi.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

DIOGENES.

Do tibi, Pollux, in mandatis, ut quumpri-
 mum *ad superos* ascenderis, (tuum enim
 est, ni fallor, die crastino reviviscere) sicubi Me-
 nippum canem videris, (invenies autem ipsum
 Corinthi in Craneo, aut in Lyceo, contententes
 inter se Philosophos deridentem) dicas illi, Me-
 nippe, jubet te Diogenes, si satis ea, quæ in terris
 geruntur, derisisti, huc multò plura derisurus
 venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est
 risus, & *in ore* frequens istud, Quisnam omnino
 novit quæ post vitam futura sunt? Hic autem
 non defines constanter ridere, quemadmodum

ego nunc : & maximè cum videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ejulatu *ab aliis* dignosci ; quin & molles & ignavos esse, eorum, quæ apud superos *babuerunt*, reminiscetes. Hæc illi dicas ; ac præterea ut perâ lupinis multis impletâ veniat : & sicubi positam in trivio Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione *relictum*, aut tale quid invenerit. POLL. At hæc illi renunciabo, Diogenes. Sed quò melius illum agnoscere queam, cujusmodi est facie ? DIOG. Senex est, calvaſter, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & *diversorum* pannorum affumentis variegato : Ridet autem semper, ac Philosophos istos arrogantes multis verbis perstringit. POLL. Facile erit illum ex his *signis* invenire. DIOG. Visne ad illos etiam Philosophos aliquid mandem tibi ? POLL. Mandes licet : neque enim hoc mihi grave fuerit. DIOG. In universum adhortare illos, ut desinant nugari, & de Universo contendere, & cornua sibi mutuò affingere, & crocodilos facere : & hujusmodi inepta Juvenes docere interrogare. POLL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò meo nomine illos plorare jube. POLL. Et hæc nunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, ô charissime Pollucule, nostro nomine hæc renuncia : Quid, ô vani, aurum custoditis ? quid vos ipsos excruciat, usuras supputando, & talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes brevi *ad inferos* venire oportebit ? POLL. Hæc etiam illis dicentur.

- DIOG.

MORTUOR. DIALOGI. 259

DIOG. Sed & formosis illis & robustis dicas, Megillo *puta* Corinthio, & Damoxeno palastritæ, apud nos neque flavam comam, neque cæruleos nigrósve oculos, neque faciei ruborem amplius ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut aiunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. POLL. Neque molestum erit & hæc dicere formosis illis, & robustis. DIOG. Pauperibus etiam, ô Lacon, (multi autem sunt, qui eam rem molestè ferunt, & inopiam lugent) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, expositâ illis eâ, quæ hîc *est*, æqualitate; fore autem, ut videant eos qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis *hic* esse meliores. Tuis verò Lacedæmoniis hæc, si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. POLL. Nihil, ô Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profectò feram. Sed quæ ad cæteros mandâsti, ea illis renunciabo. DIOG. Hos missos faciamus, quando ita tibi videtur: Tu verò quibus ante dixi, sermones meos deferas.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

CROESUS.

NON possumus ferre, Pluto, Menippum hunc canem prope-habitantem; itaque aut illum alibi colloca, aut nos in alium locum commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cùm sit? CR. Cum nos ploramus, & ingemiscimus, ea recordantes quæ apud superos *habuimus*, Midas iste

aurum, Sardanapalus multas delicias, ego thesauros, irridet, & probris incescit, nos mancipia & viles homines vocans. Interdum etiam cantando gemitus nostros conturbat: in summâ, est molestus. PL. Quid ista dicunt Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim illos, ignavi ac perditum cum sint, quibus malè vixisse non satis fuit, sed & mortui adhuc meminerunt, & quæ sunt apud superiores deamant. Delector itaque ægrè ipsis faciendo. PL. Sed non decet: rebus enim non exiguis privati dolent. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui tuo calculo gemitus istorum approbas? PL. Nequaquam: sed nolim vos discordare. MEN. Atqui Lydorum, Phrygum, & Assyriorum pessimi, cognoscite me nunquam esse defiturum: nam quocunque iueritis, eodem sequar, & ægrè faciam tum occidendo, tum deridendo vos. CR. Annon hæc sunt contumelia? MEN. Minimè: sed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, quum adorari vos dignos iudicabatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortisque prorsus immemores eratis. Proinde omnibus illis privati *nunc* plorate. CR. Multis certè, ô Dii, magnisque possessionibus. MID. Quanto ego auro! SAR. Quantâ ego voluptate! MEN. Euge, sic facite: vos quidem lugete: ego verò *Nosce te ipsum sapius repetens vobis accinam: Id enim huiusmodi gemitibus accinere convenit.*

MENIPPI, AMPHILOCHI, ET
TROPHONII.

MENIPPUS.

AT vos, Trophoni & Amphiloche, cū sitis mortui, haud scio quonam modo fanis digni estis habiti, vatēsq̃ue credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid igitur? an nos sumus culpandi, quōd per insciam illi de mortuis talia opinentur? MEN. At opinati non fuissent, nisi & vos, quum viveretis, talia quædam portenta ostentassetis, tanquam futurorum præscii fuissetis, eaque percontantibus potuissetis prædicere. TROPH. Menippe, novit Amphilocus hic, ipsi pro sese respondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor, si quis ad me descenderit. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse; non enim hæc non crederes. MEN. Quid ais? nisi Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridiculè offam manu gestans, per angustum aditum in specum irrefero, te mortuum, ut & nos, esse scire nequeam, idque solâ imposturâ à nobis differentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TROPH. Est quiddam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo quo nunc divinum illud tui dimidium recessit? TROPH. Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse planè video.

MERCURII ET CHARONTIS.

MERCURIUS.

SUPPUTEMUS, portitor, si videtur, quantum mihi debeas jam, ne de eo denuo litigemus. CH. Supputemus, Mercuri: melius enim est de eo statuere, & minoris negotii. MERC. Anchoram *tibi*, ut mandâras, attuli quinque drachmis *emptam*. CH. Magno dicis. MERC. Per Plutonem quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CH. Pone quinque drachmas, & duos obolos. MERC. Et acum ad *refarciendum* velum; quinque obolos ego exsolvi. CH. Etiam hos adde. MERC. Et ceram ad oblinendas navigii rimas, & clavos, & funiculum, unde hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis *emi*. CH. Rectè sanè, hæc justo precio emisti. MERC. Hæc sunt, nisi quid aliud inter computandum me latuerit. Quando autem hæc te redditurum promittis? CH. Nunc quidem, Mercuri, non possum: sed si pestis aliqua, aut bellum frequentes aliquos huc demiserit, licebit tunc lucrari aliquid in tanto numero falsò portoria supputando. MERC. Proinde ego nunc sedebo, & pessima quæque ut eveniant precabor, ut inde fructum aliquem capiam. CH. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, ut vides, ad nos descendunt: Pax enim est. MERC. Satiùs est ita esse, etiam si nobis à te debiti solutio prorogetur, Verùm enimverò prisca illi, Charon, nōsti quales advenierint, fortes omnes, sanguine pleni, & fau-

cii plerique: Nunc verò aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore: aut præ nimia voluptate tumefacto ventre & cruribus *advenit*. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque illis similes. Plurimi autem ipsorum pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, sibi invicem infidiis. CH. Illæ enim sunt omnino expetibiles. MERC. Proinde neque ego videar peccare, si vel acerbius abs te exigam ea quæ mihi debes.

PLUTONIS ET MERCURII.

PLUTO.

SENEMNE nôsti, illum qui valdè provec tam adeptus est senectutem, dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores, quinquaginta millia. MERC. Etiam; illum Sicyonium dicis. Sed quid postea? PL. Illum, Mercuri, vivere sine, iis nonaginta annis, quos exegit, admetiens totidem alios, si fieri possit, atque etiam plures. Adulatores autem ejus Charinum juvenem, & Damonem, cæterosque omnes huc ordine detrahe. MERC. Atqui absurdum hoc videretur. PL. Nequaquam: imò justissimum. Quamobrem enim illi eum mori optant, vel *quamobrem* pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt, & quæ, ipso ægrotante, animo agitant, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convalescit: in summâ, varia est illorum hominum adlatio. Idcirco hic quidem esto immortalis; illi

verò ante ipsum frustrà hiantes abeant. MERC. Ridicula patientur, scelerati cùm sint. Ille etiam multis in rebus scitè admodum ipsos lactat, & spe *inani* pascit: Denique morienti semper similis, juvenibus est multò valentior. Illi autem hæreditate inter se jam divisâ pascuntur, vitam beatam sibi proponentes. PL. Proinde ipse, exutâ senectute, quemadmodum Iolaus *ille*, repubescat. Illi autem ab ipsâ spe mediâ, somniatis divitiis relictis, mali malè mortuui huc statim veniant. MERC. Ne cures, Pluto: illos enim ordine singulatim tibi accersam: septem autem, opinor, sunt. PL. Detrahe. Ille verò eorum omnium exequias comitabitur, ex sene iterum adolescens factus.

TERPSIONIS ET PLUTONIS. TERPSIO.

JUSTUMNE hoc est, Pluto, me triginta annos natum obiisse, Thucritum verò senem illum plus quàm nonagenarium adhuc vivere? PL. Justissimum utique, Terpsio: siquidem hic, dum vivit, nullius amicorum mortem exoptat; tu verò per omne tempus insidiatus es ipsi, expectans hæreditatem. TERP. Annon decebat eum, cum senex fuerit, nec amplius ipse divitiis uti potuerit, dato juvenibus loco, è vitâ migrâsse? PL. Novas fers leges, Terpsio, ut qui non amplius divitiis ad voluptatem uti potest, moreretur. Sed hoc aliter & Parca, & Natura statuit. TERP. Proinde hanc accuso hujus *tam iniquæ* constitutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut senior, prius, deinde

deinde post eum qui ætate sequeretur, obiret : nequaquam autem inverti ; neque in vivis manere eum qui senio confectus sit, qui tres *tantum* reliquos habeat dentes, vix videat, quatuor famulis curvato corpore innitatur, qui muco nares, concretis sordibus oculos habeat plenos, nihil amplius jucundum sciat, animatum quoddam sit sepulchrum à juvenibus derisum, emori verò pulcherrimos & robustissimos adolescentes. Nam hoc perinde est ac si flumina sursum ferantur. Vel denique *homines* scire oportebat, quando senum quisque moriturus esset, ut ne frustra quosdam colerent. At nunc proverbium illud accidit, Currus sæpe bovem ducit. PL. Hæc quidem Terpsio, multò prudentiùs fiunt quàm putes. Vos autem quamobrem rebus alienis inhiatis, & senibus prole carentibus vosmet tantoperè in adoptionem traditis ? Idcirco risu digni existimamini, cum ab illis sepelimini ; eaque res est multis perjucunda. Nam quantò *magis* ipsos mori peroptatis, tantò jucundius est omnibus vos ipsis præmori. Novam enim quandam artem excogitastis, quum anus & senes amatis : præsertim si liberis careant : inamabiles verò vobis sunt, qui liberos habent. Quanquam ex iis, qui non amantur, plurimi, minimè ignari vestri astûs in amando, etiamsi liberos habeant, se odisse ipsos simulant, ut & ipsi amatores habeant. Deinde in testamentis exclusi sunt, qui olim munera contulerunt : liberi verò & natura, ut justum est, omnibus potiuntur : at illi dolore ardentes, dentibus frendent. TERP. Hæc vera sunt,

sunt, quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cum semper mori videretur, & quoties *ad eum* ingrediebar, subtus ingemisceret, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus immaturus subcrocitaret? itaque cum existimarem ipsum quam primum sandapilam conscensurum, multa mittebam, ut ne rivales munerum magnitudine me superarent. Sæpe etiam præ solitudine insomnis jacebam, singula numerans & disponens. Hæc igitur ipsa, insomnia *scilicet* & curæ, mortis mihi causa extiterunt. Ille verò devoratâ mihi tantâ escâ, pridie cum sepelirer, irridens mihi adstabat. PL. Euge, ô Thucrite, vivas diutissimè, divitiis simul affluens, & hujusmodi homines deridens: neque tu prius moriaris, quàm omnes istos assentatores præmiseris. TERP. Hoc sanè, Pluto, jam mihi jucundissimum fuerit, si & Chariades ante Thucritum vitâ decesserit. PL. Bono sis animo, Terpsio: etenim Phidon & Melantus, & denique omnes iisdem confecti curis ante ipsum *ad nos* venient. TERP. Hæc probo: vivas diutissimè, Thucrite.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ZENOPHANTES.

AT tu, Callidemides, quo pacto interiisti? nam me, cum Dinia parasitus essem, plus æquo ingurgitando præfocatum fuisse nôsti; aderas enim morienti. CALL. Aderam, Zenophantes. Me verò quod attinet, inopinatum quiddam accidit. Nôsti enim & tu Ptæodorum illum

illum senem. ZEN. Orbem illum liberis, ac divitem *dicis*, apud quem te sæpe versari conspiciebam? CALL. Illum semper colebam, id mihi fore pollicens ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cum ea res in longum proferretur, & ultra Tithoni *etatem* senex viveret, compendiarium quandam excogitavi ad hæreditatem viam. Empto enim veneno, pocillatori persuaferam, ut simul atque Ptæodorus potum posceret (bibit autem abundè) ubi meracum in calicem infudisset, *etiam* illud in promptu haberet, illique traderet. Quod si faceret, juravi me illum manumissurum. ZEN. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. CALL. Cum loti venissemus, puer, duobus paratis poculis, altero, cui venenum inerat, Ptæodoro, altero autem mihi, nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptæodoro verò *poculum* non venenatum tradidit. Deinde ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus jacebam, supposititium illius loco cadaver. Quod hoc rides, Zenophantes? Atqui non convenit amico illudere. ZEN. Lepida sanè, Callidemides, passus es: senex verò quid ad hæc? CALL. Primum quidem repentino casu nonnihil turbatus est; deinde simul atque intellexit id quod acciderat, risit & ipse ea quæ pocillator fecerat. ZEN. Verùm non oportuit te ad illam compendiarium viam divertere: Venisset enim tibi *hæreditas* populari viâ tutius, etiamsi serior paulo fuisset.

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

CNEMON.

Hoc est illud proverbii, Hinnullus leonem. DAM. Quid stomacharis, Cnemon? CN. Quid stomacher rogas? Hæredem invitus reliqui, miser astu delusus, iis præteritis, quos mea habere maximè cupiebam. DAM. Quinam id accidit? CN. Hermolaum illum insigniter divitem, liberis orbum, mortis ejus intuitu colebam: neque ille obsequium meum injucundè admittebat. Interim scitum illud mihi visum est ut testamentum publicè proferrem, quo illum rerum omnium mearum hæredem institueram: ut & ille *scilicet* me æmularetur, idemque faceret. DAM. At quid tandem ille? CN. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Cæterum ego repente, tecto in me delapso, è vitâ decessi. Et nunc res meas possidet Hermolaus, lupi in morem ipso hamo cum escâ pariter avulso. DAM. Non *hamum* modò & *escam*, sed & ipsum te piscatorem *abstulit*. Itaque dolum in te ipsum struxeras. CN. Ita videtur, ideòque lugeo.

CHARONTIS ET MERCURII, &c.

CHARON.

AUDITE quo locq sint res vestræ. Equidem parva est nobis, ac supputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: & si
in

in alterutram partem inclinârit, subvertetur. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis : quibuscum si conscenderitis, vereor ne *facti* vos poeniteat postea : præcipue quicumque natare nescitis.

MORTUI. Quo igitur facto tutò navigabimus?

CH. Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet, omniâque hæc superflua in littore relinquare. Vix enim etiam sic capiat vos navigium.

Tibi verò, Mercuri, curæ erit deinceps neminem ex ipsis excipere nisi qui sit nudus, & supellectilem, ut dixi, abjecerit. Itaque stans ad navigii scalam ipsos cognosce, & nudos ingredi cogens, fuscipe. MERC. Rectè dicis : & sic faciemus. Quis est hic primus? MEN. Ego sum Menippus.

Ece autem pera mea & baculum in paludem projiciantur, Mercuri ; verum rectè feci, qui pallium non attulerim. MERC. Ingredere ô Menippe, vir optime, primumque apud navis gubernatorem in summitate locum occupa, ut omnes intuearis. Verum quis est formosus iste?

CHAR. Ego sum Charmoleus ille Megarensis amabilis, cujus osculum duobus talentis emptum est.

MERC. Exue igitur istam pulchritudinem, & labia cum ipsis osculis, promissam etiam comam, & genarum ruborem (vel eum qui supra genas est ruborem) & totam cutem. Bene se res habet, expeditus es, ingre-

dere nunc. Hic vero, qui purpurâ amictus est, & diadema gestat, facie truculentus, quisnam es?

LAM. Lampichus Geloorum tyrannus.

MERC. Quorsum, Lampiche, cum tot sarcinis ades? LAM. Anne conveniebat, Mercuri,

nudum

nudum venire tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque ista depone. LAM. Ecce divitias abjeci. MERC. Fastum etiam abjice, Lampiche, & superbiam: si enim hæc simul ingrediantur, navigium gravabunt. LAM. Permitte saltem ut diadema habeam, & fagulum. MERC. Nequaquam, sed hæc etiam dimitte. LAM. Ita sit: quid amplius? nam omnia, ut vides, abjeci. MERC. Crudelitatem quoque, & amentiam, & insolentiam, & iracundiam, etiam hæc dimitte. LAM. Ecce nudus sum. MERC. Ingredere nunc. Tu verò pinguis & carnosus, quis es? DAM. Sum athleta Damafias. MERC. Etiam ille esse videris: novi enim te, ut qui sæpe in palæstris viderim. DAM. Etiam Mercuri: sed me excipe, cum sim nudus. MERC. Nequaquam nudus, vir optime, cum sis tantâ carne circumdatus: eam itaque exue; navim enim submerges, si vel alterum pedem imposueris. Sed & coronas istas, & præconia abjice. DAM. En planè nudus sum, ut vides, & paris ponderis cum aliis mortuis. MERC. Sic præstat esse levem: itaque ingredi. Tu quoque Craton, depositis divitiis, præterea mollitie, & deliciis, neque tecum funebria affer vestimenta, nec majorum dignitates: sed & genus & gloriam relinque; & si quando Civitas te benefactorem præconio declaravit, etiam hoc relinque, & statuarum inscriptiones, nec eos magnum tibi sepulchrum extruxisse dicito. Nam & hujus mentio navigium gravabit. CR. Invitus certè, sed tamen abiciam: quid enim faciam? MERC. Papæ! tu verò armatus quid vis? aut quid tro-

tropæum istud fers? MORT. Quia vici, Mercuri, & fortissimè me gessi, & civitas *hoc* me honore affecit. MERC. Relinque tropæum in terrâ: apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit. Verum quis est ille, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus, supercilia attollens, meditabundus, promissâ barbâ? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: imò præstigiator, & prodigiorum plenus: itaque & hunc exue: videbis enim multa, eaque ridicula sub pallio abscondita. MERC. Hunc tu habitum depone primùm: deinde hæc quoque omnia. O Jupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inficitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, quæstionum dubiarum, spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum circumfert! quinetiam inanem diligentiam permultam, & deliramenta non pauca, & nugas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, & iram, & delicias, & molliciem, (neque enim ista me latent, etiamsi studiosè celes) mendacium quoque & fastum abjice, illamque opinionem, quâ te aliis præstantiorem esse ducis: nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquagintaremis capiat? PH. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbâ hanc deponat, Mercuri, cum adeò gravis, & hirsuta sit, ut vides: ejus capilli quinque sunt minarum ad minimum. MERC. Rectè dicis, hanc etiam depone. PH. Equis derondebit? MERC. Menippus iste sumptâ securi, *unâ* ex iis quibus naves fabricantur, eam resecat, pro ligno quod fecan-

dis

dis supponitur scalâ navali utens. MEN. Nequaquam, Mercuri : sed da mihi ferram : hoc enim erit magis ridiculum. MERC. Sufficiet securis. Euge : humaniorem reddidisti, seposito ejus foetore hircino. MEN. Visne ut paulum de superciliis auferam. MERC. Maxime. Nam hæc super frontem attollit, nescio quam ob rem sese efferens. Quid hoc rei est ? etiam ploras scelestæ, & mortem formidas ? ingredere igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum sub alis gestat. MERC. Quidnam, Menippe ? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiâ, generositatem, & risum : solusne omnium rides ? MERC. Nequaquam ; sed retine ista, levia cum sint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu verò Orator depone infinitam istam loquacitatem, antitheses, membrorum adæquationes, periodos, barbarismos, aliâque orationum pondera. PH. En depono. MERC. Benè res se habent. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora : expande velum, tûque, portitor, dirige clavum. Bene sit nobis. Quid ploratis, stolidi, tûque, Philosophe, in primis, qui paulò ante tuâ barbâ spoliatus es ? PH. Quoniam, Mercuri, animam immortalem esse putabam. MEN. Mentitur : alia enim ipsum mœrore afficere videntur. MERC. Quænam illa ? MEN. Quia non amplius opiparas cœnas habebit : neque noctu exiens clam omnibus, circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustrat.

strabit : nec manè deceptis adolescentibus suâ sapientiâ pecuniam accipiet. Hæc sunt quæ illi dolent. PH. An tibi, Menippe, mortuum esse molestum non est ? MEN. *Quomodo molestum sit mihi*, qui ad mortem, nullo vocante, festinavi ? Verùm nonne clamor quidam, interim dum confabulamur, veluti quorundam in terrâ vociferantium exauditur ? MERC. Etiam, Menippe : nec ab uno quidem loco. Sed alii in unum cætum convenientes, læti rident omnes propter Lampichi mortem, & uxor ejus a mulieribus circumdatur, & liberi recens nati, etiam illi pariter crebris lapidibus a pueris feriuntur : alii verò Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone isto recitantem : Atque per Jovem, Damasiæ mater ululans, lamentationem pro Damasia cum mulieribus inceptat. Te verò, Menippe, nemo deplorat, & solus jaces tranquillus ? MEN. Nequaquam : nam haud multo post, canes miserabiliter propter me latrantes audies, & corvos alis sese verberantes, quando ad sepeliendum me convenient. MERC. Generosus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos ad forum judiciale rectâ per hanc viam progredientes. Ego verò, & portitor alios accersemus. MEN. Feliciter navigate, ô Mercuri : Nos verò progrediamur. Quid adhuc cunctamini ? judicari oportebit : & graves dicunt esse pœnas : rotas, vultures, saxa. Uniuscujusque autem vita patefiet.

CRATETIS ET DIOGENIS.

CRATES.

MŒRICHUM illum divitem nôras, Diogenes, illum *inquam* insigniter divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onerariæ, cujus consobrinus Aristetas, ipse etiam dives, Homericum illud in ore habere solebat, *Aut me tolle tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ se invicem colebant, Crates? CRAT. Hæreditatis causâ uterque, cùm essent coævi. Et testamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristetam omnium rerum suarum dominum relinquebat: & Mœrichum vicissim Aristetas, si prior e vitâ decederet. Hæc quidem erant in tabulis scripta; illi verò sese invicem colebant, & adulatione superare contendebant. Porro *non solum* divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive ut Chaldæi ex somniis, sed & Pythius ipse, nunc Aristetæ, nunc Mœricho victoriam præbebat; & modò ad hunc, modò ad illum trutina propendebat. DIOG. Quid igitur tandem evenit, Crates? nam audire est operæ precium. CRAT. Eodem die ambo sunt mortui: cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclem devenerunt, quorum uterque illis cognatus erat: & qui nunquam prælagiverant hæc ita futura. Etenim cùm Sicyone Cirrham versus navigarent, medio in cursu, in obliquum incidentes Iapygem eversâ navi perierunt. DIOG. Bene fecerunt. At nos cùm in vitâ effemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus: neque unquam

MORTUOR. DIALOGI. 275

unquam optavi ut moreretur Antisthenes, quod illius baculum hæreditate possiderem; (validum autem admodum ex oleastro factum habebat) Neque tu, Crates, opinor, cupiebas me mortuo possessionum mearum hæres fieri, dolii *scilicet* ac peræ, cui inerant duæ lupinorum chœnices. CRAT. Neutiquam enim mihi opus erat his, neque etiam tibi, Diogenes: quæ enim opus erant, ea tu ab Antisthene tanquam jure hæreditatis accepisti, & ego a te, longè majora & augustiora Persarum imperio. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapientiam, *inquam*, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Memini sanè has me divitias ab Antisthene accepisse, & tibi etiam ampliores reliquisse. CRAT. Verùm reliqui mortalium hoc possessionum genus aspernabantur: neque quisquam nos coluit hæredem se futurum sperans: sed ad aurum omnes oculos intendebant. DIOG. Nec injuriâ: non enim habebant quod facultates ejusmodi a nobis *traditas* acciperent, quippe qui, tanquam putria marsupia, deliciis diffuerent: quare siquando quis in illos infunderet vel sapientiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, excideret illico & efflueret, cum id continere fundum non posset. Cujusmodi quidam accidit Danaï filiabus virginibus, quæ in pertusum dolium aquam important. At *iidem* aurum dentibus & unguibus, omnique industriâ servabant. CRAT. Proinde nos nostras opes hîc quoque possidebimus: illi verò obolum duntaxat huc afferent, illumque *tantum* usque ad Portitorem.

ALEXANDRI, ANNIBALIS,
SCIPIONIS ET MINOS.

ALEXANDER.

ME prius, quàm tu, Libyce, judicari par est : præstantior enim sum. AN. Minime : sed me. AL. Ergo judicet Minos. MIN. At quinam estis ? AL. Hic est Carthaginensis Annibal : ego Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem ambo gloriosi. Sed quâ de re vobis est altercatio ? AL. De præstantiâ. Hic enim se meliorem fuisse exercitûs ducem, quam ego, dicit. Ego verò, ut omnes sciunt, non isto solum, sed omnibus fermè, qui ante meam ætatem vixere, in re militari fuisse me præstantiorem assero. MIN. Ergo vicissim uterque dicat. Tu verò Libyce, primus verba facito. AN. Unum hoc me juvat, Minos, quod & hîc Græcam linguam didicerim : adeo ut neque hâc parte plus hic, quam ego, referat. Porro illos maximè laude dignos assero, qui cùm principio nihil essent, magni tamen evaserunt, & per se potentes facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis Iberiam adortus, cùm sub fratre dux essem exercitûs, dignus censebar, qui res maximas aggrederer, & præstantissimus judicabar. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Hesperios devici. Et cùm magnos montes transcendissem, *regiones*, quæ circa Eridanum *sitæ sunt*, omnes incurfionibus vastavi, multasque urbes everti, & planam ~~talem~~ *regem* : & usque ad præeminentis
urbis

urbis suburbia grassatus sum : tôtque uno die occidi, ut eorum annulos modiis metitus sim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cùm neque me Ammonis filium appellarem, neque me Deum fingerem, neque matris insomnia narrarem : sed me hominem faterer, & ducibus prudentissimis adversarer, & cum militibus fortissimis manus confererem ; nec Medos & Armenios expugnarem, qui priùs fugiunt, quàm quisquam eos persequatur, & cuius audenti victoriam facile tradunt. Alexander verò acceptum a patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit : & postquam perditum illum Darium in Issò & Arbelis vicerat subegeratque, & paternâ virtute degenerans adorari voluit, & ad Medicam vivendi formam vitæ suæ institutum commutavit, & inter convivia amicorum cæde se contaminavit, & ipse corripuit duxitque ad mortem. Ego autem pariter patriæ dominatus sum : & cùm me revocaret, hostium magnâ classe adversus Libyam navigante, parui statim, meque hominem privatum dedi : & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi, barbarus cùm essem, omnisque Græcicæ disciplinæ expers, nec Homerum, ut iste, frequenter recitâssem, nec ab Aristotele sophistâ edoctus, sed solâ naturæ meæ solertiâ usus fuisssem. Hæc sunt, quibus me Alexandro præstantiorem prædico. Quod si præstantior est iste, quoniam diademate revinctum caput ha-

S

buit,

buit, id decorum forsan est apud Macedonas : non tamen propterea melior videri debet generoso viro, & imperatore, qui prudentiâ magis quam fortunâ usus est. MIN. Hic certè non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu verò, Alexander, quid ad hæc dicis ? AL. Nihil certè, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis iste latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipsum superaverim ; qui, cùm essem adhuc adolescens, rem aggressus regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebanorum interitu perterrui. Tum ab iis dux electus, dignum non putavi, Macedonum imperium curando, me contentum esse eorum imperio, quæ pater reliquerat ; sed totum terrarum orbem animo concipiens, & grave fore existimans, ni omnes subjugarem, paucos ducens, Asiam invasi : & apud Granicum magnâ pugnam vici. Captâque Lydiâ, Ioniâ, ac Phrygiâ, denique subjugato quicquid obviam erat, Ißum veni, ubi me Darius innumeras copias ducens expectabat. Post hæc, ô Minos, vos ipsi scitis, quot uno die mortuos ad vos miserim. Dicit enim Portitor tunc scapham ipsis non suffecisse : sed plerosque illorum extemporaneis *ratibus* compactis trajecisse. Et hæc confeci in primâ acie periclitans, & in pugnam vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt tibi non exponam, ad Indos usque veni, meumque imperium Oceano terminavi : & ipsorum elephantes

phantes cepi, & Porum subegi : Scythas etiam non contemnendos homines, superato Tanai, magnâ equestri pugnâ devici; & amicis benefeci, & inimicos ultus sum. Quod si Deus hominibus viderer, condonandi sunt illi, qui propter facinorum meorum magnitudinem tale quid de me crederent. Tandem ego, dum regnarem, moriebar, ille verò, cum apud Bithynum Prusiam exularet, sicut dignum erat pessimum & crudelissimum hominem *mori*. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere : scilicet cum id non virtute, sed nequitia, & perfidia, & dolis peregrisse, justum verò aut apertum, nihil. Sed quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum quæ Capuæ commisit, cum meretricibus consuetudinem habens, & pugnandi occasiones per luxum vir ille mirandus absumens. Ego verò, nisi quæ sub Occidente sunt, parva ratus, ad Orientem potius me contulissim, quidnam adeò magni præstitissim, Italiam absque sanguine nactus, ac Libyam, omnemque tractum ad Gades usque sub potestatem faciliè redigens ? sed hæc nullâ contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscerent. Dixi. Tu verò, Minos, judica. Hæc enim e multis *protulisse* satis est. SCIP. Ne prius, quam me quoque audiveris. MIN. Quisnam es tu, vir optime, aut cujas, qui dicturus sis ? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem expugnavi, & Afros magnis præliis subegi. MIN. Quid igitur tu dices ? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Anni-

bale præstantiorem, qui ipsum devictum, & turpiter fugere coactum, persecutus sum. Quomodo igitur impudens iste non est, qui cum Alexandro certare aufit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparari dignum me puto? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: post ipsum autem tu, deinde, si videtur, tertius Annibal, qui nec ipse contemnendus est.

DIOPENIS ET ALEXANDRI.

DIOGENES.

QUID hoc rei est, Alexander? & tu mortuus es, sicut nos omnes? AL. Vides, Diogenes: neque verò mirum est, si cùm homo fuerim, defunctus sim: DIOG. Ammon igitur ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret: an verò tu Philippi filius eras? ALEX. Philippi certè: non enim obiissem, si Ammonis fuisssem *filius*. DIOG. Atqui de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum eâ consuetudinem habuisse, & in lecto fuisse visum: deinde sic te genitum fuisse: porrò deceptum Philippum, qui se tuum patrem esse existimaret. AL. Hæc etiam, ut tu, ipse audi vi: nunc autem video neque matrem, neque Ammonios illos vates sani quicquam dixisse. DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile: multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuinam tantum imperium reliquisti? AL. Nescio,

Nescio, Diogenes. Non enim potui quicquam de eo statuere, priusquam morerer, nisi hoc solum quòd moriens Perdiccæ annulum tradidi. Verùm quid rides, Diogenes? DIOG. Quidnam aliud, quàm quod memini, quid Græci fecerint, quum, imperium nuper ubi accepisses, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adherent, templa ædificarent, & *tibi* ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliêrunt? AL. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Sed Ptolemæus ille satelles meus, siquando datur otium ab his rerum tumultibus qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibique sepulchrum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero, Alexander, cum te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verùm hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quenquam ex iis, qui semel paludem transmiserint, atque intra specûs hiatum descenderint; non enim negligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te libenter discerem, quo feras animo quoties reputas, quantâ felicitate apud superos relictâ, *huc* sis profectus, *putâ* corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auro tanto, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloriâ: & conspicuum esse dum vectareris, dum vitâ candidâ caput revinctum haberes, dum purpuram fibulis substrictam gestares,

res. Numquid hæc te discruciant, cum memoriam subeunt? quid lachrymaris, ô stolide? annon hoc te docuit sapiens ille Aristoteles, ne res eas, quæ a fortunâ *proficiscuntur*, firmas putares? AL. Sapiensne ille, qui sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, quàm multa a me petierit, quæ mihi scripserit, utque meâ in disciplinis ambitione abusus fit, cum palparetur, ac prædicaret me, nunc ob formam, ac si hæc summi boni pars esset: nunc ob res gestas atque opes: nam has quoque in bonis esse censebat, ne erubesceret ipse quod eas acciperet, præstigiosus planè & fraudulentus homo, Diogenes. Quanquam illud fructûs ex ipsius sapientiâ percepi, *scilicet* quod nunc *de iis*, quæ paulo ante enumerâsti, ut summis de bonis excrucier. DIOG. At scin' tu quid facies? subiciam tibi doloris illius remedium. Quandoquidem hic Elleborus non nascitur, fac ut Lethæi fluminis aquam hiantem ore attrahens bibas: sic enim defines propter Aristotelica bona discrucitari: at Clitum illum, & Callisthenem video & complures alios in te irruentes, ut te discerpant, & injurias a te acceptas ulciscantur. Quare alteram hanc viam ito, &, ut dixi, sæpe bibito.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

PHILIPPUS.

NUNC tandem, Alexander, negare non potes te filium esse meum; non enim obisses, si Ammonis fuisses. ALEX. Nec ipse ignorabam, Pater, me Philippi Amyntæ filium fuisse; sed vaticinium admisi, ut qui ad res gerendas mihi utile futurum putaverim. PH. Quid ais? nam utile videbatur tibi præbere te ipsum à vatibus decipiendum? AL. Non isthuc: sed me formidârunt Barbari, nullusque *viribus meis* restitit, cùm putarent sibi adversus Deum præliandum. Quare facilius ipsos subjugavi. PH. Quos tu tanto conatu dignos usquam vicisti, qui cum timidis istis, arculos & peltaria, gerrâsque vimineas *sibi* protendentibus, semper congressus es? sed opus erat *egregium* Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses: præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalicum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc ardua *erant*. An verò nescis ut Medos, Persas, Chaldæos, auro conspicuos, & delicatos homines, ante te duce Clearcho decies mille viri expeditionem suscipientes expugnaverint, cum ne manus quidem conferere sustinerent, imo, antequam emissum fuisset telum, fugerent? AL. At verò Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Attamen neque concitatis inter ipsos dissidiis, nec emptis pro-

ditione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratiâ. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi; Thebanos verò fortè audisti quomodo punierim. PH. Hæc omnia novi: Clitus enim mihi retulit, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quòd me cum tuis rebus gestis comparatum laudare ausus fuisset. Tu verò abjectâ chlamyde Macedonicâ candyn, ut aiunt, induisti, & tiam rectam *capiti* imposuisti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluisti. Et quod omnium *fuit* maximè ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim discere quæcunque alia commisisti, ut viros doctos cum leonibus simul in claustris inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amâsti. Unum tantum, cum audiverim, laudavi, scilicet quòd à Darii Uxore formosâ abstinueris, & matris ac filiarum ejus curam susceperis: hæc enim rege digna. AL. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, Pater, & quod apud Oxydracas primus intra mœnia defilierim, totque vulnera acceperim? PH. Non hoc laudo, Alexander; non quòd non decorum esse putem vulnerari quandoque regem, & in primâ acie periclitari: sed quòd illud ex re tuâ minimè erat: etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, téque viderent *homines* bello gestando efferri, sanguine manantem, propter vulnus ejulantem, spectatoribus hæc forent ridendi argumentum: adde quod Ammon præstigiator, & falsus

MORTUOR. DIALOGI. 285

falsus vates argueretur, & prophetæ ejus adulator. Ecquis non risisset conspicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum opem implorantem? nunc verò quum jam vitâ functus es, non multos esse putas qui fictionem illam irrideant & maledictis carpant, quum Dei cadaver porrectum stratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? cæterum quod ais, Alexander, tibi fuisse conducibile, quò facilius rerum potireris; id tibi rerum præclare gestarum gloriæ non parum detraxit. Nihil enim non videbatur minus, quod a Deo fieri credebatur. AL. Haudquaquam hæc de me sentiunt homines: sed Herculi & Baccho me parem esse statuunt, & quidem Aornum illam, quam neuter illorum cepit, ego solus subegi. PH. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipsum comparas, & ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapias?

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ANTILOCHUS.

QUALIA sunt ista, Achilles, quæ Ulyssî nuper de morte dicebas, quam non generosa, nec ambobus tuis præceptoribus Chirone & Phœnice digna! etenim audiebam eum diceres te malle rusticam vitam agere, & inopi cuipiam, cui victus non suppeteret multus, operam

operam locare, quàm defunctis omnibus imperare. Hæc certè ignavum aliquem Phrygem, meticulosum, & ultra quàm honestum sit vitæ cupidum pronunciare forsitan decuisset : sed Pelei filium, & omnium Heroum periculorum amantissimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valdè, & rebus in vitâ præclarè a te gestis planè contrarium ; qui, cum liceret in Pithiotide ingloriè longo tempore regnare, lubens gloriosam mortem prætulisti. ACH. At tunc quidem, ô Nestoris fili, ignarus eorum quæ hîc sunt, & utrum eorum esset præstantius nesciens, infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam : at nunc tandem intelligo quàm ea sit inutilis, licet quî superi sunt maximopere celebraverint. Apud mortuos enim æqualis est omnium honos. Nec illa pulchritudo, Antioche, nec robur adest : sed jacemus omnes sub eâdem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes : nec me Trojanorum manes videntur, nec Græcorum venerantur : sed exquisita est juris æquabilitas, similisque *alter alteri* defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc me torquent, & doleo quod non potius vivo & operam loco. ANT. At verò, Achilles, quid agat quispiam ? hoc enim naturæ visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est te legi acquiescere, nec statutis discrucari : præterea viden' quot e sociis circa te nos sumus ? quin & paulo post etiam Ulysses adveniet prorsus : affert autem solatium societas rei, & quod non solus ipse patiaris. Vides Herculem, Meleagrum, aliósque admirabiles viros, qui (ni fallor)

fallor) haudquaquam vellent redire, siquis eos remitteret, ut pauperibus & victûs indigentibus viris pro mercede servirent. ACH. Hæc sociorum quidem est admonitio: sed me nescio quomodo memoria eorum, quæ in vitâ sunt, contristat, & puto hanc etiam vestrûm unumquemque *contristare*. Quod ni confiteamini, eò deteriores estis, quod, cum eodem modo affecti sitis, diffimuletis. ANT. Minimè: sed *longè* meliores, Achilles: quippe qui intelligimus quàm sit inutile de iis verba facere: Silere enim, & ferre, & æquo animo sustinere fixum est nobis, ne talia optantes, risu digni, quemadmodum tu, existimemur.

MENIPPI ET TANTALI.

MENIPPUS.

QUID fles, Tantale? aut quid teipsum deploras in stagno stans? TAN. Quoniam siti pereo, Menippe. MEN. Adeone piger es, ut non vel corpus inclinando bibas, vel per Jovem cavâ manu hauriendo? TAN. Nihil profecero, si procumbam: fugit enim aqua, simul atque me propiùs admoveri sentiat. Quod si aliquando hausero, & ori admovero, ut primum summa irrigavi labia, continuo inter digitos effluens *aqua*, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquit. MEN. Prodigiousum quiddam pateris, Tantale. Verùm dic mihi, quid potu opus est? corpus enim non habes;

habes ; sed illud utique in Lydiâ alicubi sepultum est, quod & esurire & sitire poterat. Tu verò cum sis anima, quânam adhuc sitire queas aut bibere ? TAN. Hoc ipsum est pœna mea, ut anima sitiret, ac si esset corpus. MEN. Sed hoc ita se habere credemus, siquidem afferis te siti puniri ? Quid ergo acerbi hinc tibi accidet ? num metuis ne potûs inopiâ moriari ? at equidem haud video alium post hunc Orcum, aut mortem quæ hinc nos ducat in alium locum. TAN. Rectè quidem dicis. Verùm hoc est pars supplicii mei, ut desiderem bibere, cum nihil indigeam. MEN. Desipis, Tantale : & verè potu indigere videris, mero putà Ellebore ; cui contrarium accidit, atque iis quos rabiosi canes momorderint, ut qui non aquam, sed sitim horreas. TAN. Ne veratrum quidem recusârim bibere, Menippe, si daretur mihi modo. MEN. Bono sis animo, Tantale ; quoniam neque tu nec alius *quispiam* mortuorum bibet : nec enim fieri potest : quam non omnes, quemadmodum ut, ex eo quod puniantur, sitiant, aquâ illos non expectante.

MENIPPI, ÆACI, &c.

MENIPPUS.

PER Plutonem, Æace, mihi omnia circumducens expone quæ sunt in Orco. ÆAC. Haud facile, Menippe, omnia : sed quæ summaria sunt, disce. Hunc quidem esse Cerberum nōstri ; & portitorum hunc, qui te trajecit,
præ-

præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quum ingressus es. MEN. Hæc novi : & te aditus custodem esse : Regem etiam vidi, & furias. Homines verò priscos, & maximè qui ex illis insignes fuerunt, ostende. ÆAC. Hic est Agamemnon : ille Achilles ; iste verò, qui propè *assidet*, Idomeneus : deinde Ulysses, postea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præstantissimi. MEN. Papæ, Homere, qualia tuarum rhapsodiarum capita humi jacent porrecta, ignota, & informia, pulvis omnia & meræ nugæ, reverà imbecilla capita ! Hic verò, Æace, quisnam est ? ÆAC. Cyrus est. Hic verò Cræsus, juxtaque ipsum Sardanapalus : qui verò ultra hos est, Midas, ille verò Xerxes. MEN. Et te, ô sceleste, tota exhorruit Græcia, jungentem *pontibus* Hellespontum, & per montes ipsos navigare affectantem ? qualis verò est Cræsus ? Sed hunc Sardanapalum, Æace, permitte mihi, ut in maxillam percutiam. ÆAC. Nequaquam. Comminues enim ipsi calvariam, cùm sit adeò muliebris. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè semivirum. ÆAC. Vis ut tibi sapientes etiam ostendam ? MEN. Etiam per Jovem. ÆAC. En tibi primus hic est Pythagoras. MEN. Salve Euphorbe, five Apollo, five denique quocunque vocari nomine voles. PYTH. Ita fanè : & tu quoque Menippe. MEN. Annon amplius aureum illud tibi est femur ? PYTH. Non : sed age cedo, siquid edule habeat hæc tua pera. MEN. Fabas, ô bone : quare nihil tibi *in perâ* est edule. PYTH. Da modò. *Nam hic* apud manes alia sunt dogmata : didici enim

nihil hic fabis & parentum capitibus inter se simile esse. ÆAC. Porro, hic est Solon Execestidis filius, & Thales ille: & juxta ipsos Pit-tacus, alique: suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Hi soli ex omnibus, Æace, læti sunt & hilares. Sed hic, qui cinere oppletur, velut subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quisnam est? ÆAC. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Ætnâ monte huc profectus. MEN. O æripes optime, quamobrem teipsum in Crateres Ætnæ coniecisti? EMP. Insania quædam *impulit me*, Menippe. MEN. Minimè per Jovem, sed inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt, ut quamvis indignus, unâ cum crepidis in carbones redigereris. Veruntamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es mortuus. Ubi verò locorum est Socrates, Æace? ÆAC. Cum Nestore, & Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hîc esset. ÆAC. Vidēsne calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc similiter *nota omnium fuerit*, nam & simi omnes sunt. Soc. Méne quæris, Menippe. MEN. Etiam, Socrates. Soc. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur: ac habitum certè ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi *videntur* admodum multi. Cæterum vidisti, opinor, qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliae tyrannis adulari

MORTUOR. DIALOGI. 291

adulari doctus. Soc. At de me quid sentiunt?

MEN. Beatus homo es, ô Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes itaque te admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (debet enim, opinor, verum dicere) cum nihil scires. Soc. Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant.

MEN. Sed quinam isti sunt circa te? Soc.

Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniae filius. MEN. Euge, Socrates, quoniam & hinc tuam artem exeres, nec formosos istos negligis.

Soc. Quid enim aliud suavius agerem? Sed si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per Jovem: Cræsum enim & Sardanapalum adeo,

eorum accola futurus: quippe mihi videor non parum risurus, quum plorantes illos audiam.

ÆAC. Ego quoque jam abeo, nequis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa autem posthac videbis, Menippe.

MEN. Abeas licet: etenim hæc sufficiunt, Æace.

MENIPPI ET CERBERI.

MENIPPUS.

HEUS, Cerbere, cognatus enim tibi sum, cum & ipse sim Canis, dic mihi per Stygem qualis esset Socrates, cum ad vos descenderet. Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare modò, sed etiam humano more loqui, quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset, Menippe, omnino videbatur constanti vultu accedere, nullam prorsus formidinem mortis præ se ferens, hisque, qui extra specus fauces

stabant, hoc ipsum indicandi cupidus. Verum simul atque despexit in hiatum, viditque caliginem hanc, & ego adhuc cunctantem illum aconito ubi momordissem, pede correptum detraxi, infantium ritu ejulabat, suosque deplorabat liberos, & in omnem speciem sese convertibat. MEN. Num igitur ille erat sophista, nec verè contemnebat rem? CERB. Non; cæterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi verò volens id esset passurus, quod pati omnino necesse erat, quo spectatores *scilicet eum* mirarentur. Atque in universum, de omnibus hujusmodi viris verè dicere possem; ad fauces usque *specus*, intrepidi sunt & fortes, quæ verò intus *sunt*, accurata *sunt* indicia, *quales sint*. MEN. Ego verò quomodo tibi visus sum descendisse? CER. Unus mortalium Menippe, *descendisti*, ut tuo genere dignum erat, & prior te Diogenes: siquidem nec coacti, nec intrusi intrastris: verum ultronei, ridentes, atque omnibus plorare denunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

REDDE naulum, sceleste. MEN. Vociferare, siquidem hoc tibi jucundum est, Charon. CH. Redde, inquam, *id*, cujus gratiâ te trajeci. MEN. Haudquaquam accipere possis ab eo qui non habet. CH. An est quispiam qui ne obolum quidem habeat? MEN. Sit ne alius quispiam, equidem ignoro: ipse certè non habeo.

CH.

CH. Atqui præfocabo te per Ditem, sceleste, ni reddas. MEN. Et ego illiso baculo tibi caput diffindam. CH. Frustra ergo navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius, qui me tibi tradidit, tibi pro me reddat. MERC. Bellè mecum agatur per Jovem, si pro mortuis solvere debeam. CH. Non recedam a te. MEN. Hujus igitur gratiâ subductâ navi commorare, quanquam quod non habeo, quânam accipias? CH. At tu nesciebas ferre te decuisse? MEN. Equidem sciebam, verum non habebam. Quid igitur? ideone mihi non erat moriendum? CH. Solus ergo gloriaberis te gratis navigasse? MEN. Haud gratis, ô præclare: siquidem sentinam exhausti, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CH. Ista nihil ad naulum: obolum reddas oportet, neque enim fas est secus fieri. MEN. Proinde me rursus in vitam revehe. CH. Bellè dicis, ut plagas scilicet propter id ab Æaco accipiam. MEN. Ergo molestus ne sis. CH. Ostendè quid in perâ habeas. MEN. Lupina, si velis, & Hecates cœnam. CH. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum, vectores omnes irridens, & dicteriis incessens, solusque cantillans, illis plorantibus! MERC. Num ignoras, Charon, qualem virum transvexeris? planè liberum, cuique nihil omnino sit curæ. Hic est Menippus. CH. Atqui si unquam posthac te recepero? MEN. Si receperis? ô præclare, bis quidem recipere non possis.

DIOGENIS ET MAUSOLI

DIOGENES.

HEUS tu Car, quare es insolens? téque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Primum regni quidem nomine, ô Sinopenfis, quippe qui Cariæ universæ rex fuerim, & Lydiæ gentibus aliquot imperaverim: tum & insulas nonnullas subegerim, & Miletum usque pervenerim, plerisque Ioniæ partibus subjugatis: ad hæc formosus eram ac procerus, & in bello fortis: & quod *omnium est* maximum, quod in Halicarnasso Monumentum super me situm habeo singulari magnitudine, quantum nemo alius defunctorum, neque pari pulchritudine elaboratum possidet, viris & equis pulcherrimo ex saxo ad vivam formam absolutissimo artificio expressis: quale ne fanum quidem facillè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res magnificè de me sentire? DIOG. Ob imperium ais, ob formam, & sepulchri molem? MAU. Ob hæc ipsa profecto. DIOG. Atqui, formosæ Mausole, neque vires illæ, nec forma tibi amplius adest: siquem itaque arbitrum de formæ præcellentiâ eligamus, dicere non possim, quamobrem cranium tuum meo præferatur: ambo enim calva sunt & nuda, & dentes pariter ostendimus, atque oculis orbamur, & nares simi-redditi sumus. Cæterum sepulchrum & sumptuosa illa saxa Halicarnasseis forsitan ostentare liceat, & apud Hospites gloriari, magnificam quandam sibi esse structuram; sed

sed quid tu exinde commodi percipias, vir egregie, nullus video, nisi hoc *commodum* dicas, quòd plus oneris atque nos sustineas, sub tam ingentibus saxis pressus. MAU. Itanè inutilia mihi sunt illa omnia? planèque pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIOG. Minimè pares, generosissime: minimè inquam. Nam Mausolus ingemiscet, quoties meminerit eorum quæ in terris *possidebat*, ob quæ beatum esse se existimabat: Diogenes verò irridebit ipsum. Atque ille quidem sepulchrum sibi Halicarnassi ab uxore Artemisiâ, & sorore constructum memorabit: Diogenes verò, an corpus suum sepulchrum habeat necne, ignorat: neque enim erat id ipsi curæ. Verùm apud viros excellentissimos sui famam reliquit, ut qui vitam exegerit viro dignam; tuo monumento, Carum abjectissime, celsiorem, ac tutiore in loco substructam.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

NIREUS.

ECCÈ profectò Menippus hic judicabit, uter nostrum sit formosior. Dic, Menippe, annon tibi videor formâ præstantior? MEN. At quinam estis? prius enim, opinor, scire hoc oportet. NIR. Nireus & Therfites. MEN. Uter Nireus, uter Therfites? nondum enim hoc *satis* liquet. TH. Jam unum hoc obtineo quòd tibi sim similis, neque tantum me præcellas, quantum te cæcus ille Homerus extulit, omnium formosissimum appellans: verùm ego

fastigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior visus sum iudici. Tu verò, Menippe, quem ducas pulchriorem, vide. NIR. Nimirum me Aglaia & Charopis filium, qui pulcherrimus sub Ilium veni. MEN. Atqui non item sub terram, ut puto, pulcherrimus venisti: verum ossa *tua aliorum ossibus sunt* similia: porro calvaria hoc solummodò a Therfitæ calvariâ dignosci possit, quod tua facile frangi potest; molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. NIR. Attamen Homerum percontare, qualis tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. MEN. Somnia mihi narras: equidem *novi* quæ video, & nunc habes: cæterum illa nōrunt, qui id temporis vivebant. NIR. Annon & hîc formosior ego sum, Menippe? MEN. Neque tu, neque alius est formosus *hoc in loco*; in Orco enim est æqualitas, similisque sunt omnes. TH. Mihi quidem vel hoc sat est.

MENIPPI ET CHIRONIS.

MENIPPUS.

AUDIVI, ô Chiron, te, Deus cum esses, mortem tamen optasse. CH. Vera hæc sunt, quæ audivisti, Menippe: & mortuus sum, ut vides, cum potuerim immortalis esse. MEN. At quænam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi jucundum immortalitate frui. MEN. Nonne jucundum erat vivere & lucem tueri? CH. Non erat, Menippe: jucundum enim *quod vocant*, varium quid-

quiddam & neutiquam simplex esse duco: verum ego cum semper viverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo: tum eadem tempestates, & quæcunque *in vitâ* contingunt, ordine singula *recurrerent*, quasi alia aliis succedentia, illis satiatus fui. Neque enim voluptas in eodem semper *fruendo*, sed in omnium rerum participatione sita est. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verum quo animo fers ea, quæ apud inferos sunt, ex quo illa eligens *huc* venisti? CH. Non injucundo, Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiamus quemadmodum apud superos neque esuriamus necesse est: sed ejusmodi rerum omnium indigentia vacamus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si fastidio tibi fuerit perpetua similitudo & identitias eorum quæ in vitâ fuerunt, cum hîc itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & quærenda erit translatio quædam etiam hinc in aliam vitam, quod arbitror fieri non posse. CH. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. *Illud nimirum*, quod puto, & dicunt, sapientem acquiescere, & contentum esse rebus præsentibus, nec quicquam eorum intolerabile arbitrari,

DIOGENIS, ANTISTHENIS,
 ET CRATETIS.

DIOGENES.

OTIUM nunc agimus, Antisthenes, & tu
 Crates: quare, cur non rectà abimus ad
ipsum Averni descensum, ambulatum & vi-
 sum, quales sint, qui descendunt, & quid quis-
 que eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Et-
 enim spectaculum hoc jucundum fuerit, quos-
 dam eorum lachrymantes videre, quosdam ut
 dimittantur supplicantes; nonnullos etiam æ-
 grè descendentes, & cervicem impellente Mer-
 curio, reluctantes tamen & resupinos obniten-
 tes, cum id minimè expediat. CR. Ego verò
 etiam exponam vobis, quæ vidi cum huc per
 viam descenderem. DIOG. Expone, Crates, vi-
 deris enim quædam risu omnino digna dictu-
 rus esse. CR. Alii quidem multj nobiscum de-
 scendebant, inter ipsos autem insignes, Ismeno-
 dorus ille dives ex nostris, & Arsaces Mediæ
 præfectus, & Orcetes Armenius. Ismenodorus
 igitur (occisus enim fuerat a latronibus in
 Cithærone, quando Eleusinem, ut arbitror,
 proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in ma-
 nibus habebat; & tenellos liberos, quos reli-
 querat, identidem vocabat, & seipsum ob au-
 daciam incusabat: qui cùm Cithæronem tran-
 sisset, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bel-
 lisque vastata peragraret, duos tantum servos
 adduxisset; idque cùm phialas quinque aù-
 reas, & quatuor cymbia secum haberet. Ar-
 saces autem (senior enim jam erat, & sanè
 non

non illiberali facie, barbaro more ægre ferebat, atque indignabatur, quòd pedes incederet, si-
bique equum adduci volebat: Nam & equus
unà cum eo mortuus erat, ambobus unà
plagâ transfossis à Thrace quodam scutato, in
eo prælio, quòd cum rege Cappadocum ad
Araxem *fluvium commissum fuerat*: Nam Ar-
saces longe ante alios, ut ipse narrabat, cum
impetu ruens in hostem ferebatur: Thrax vero
subsistens, & scutum subiens, Arsacis hastam
excussit: ipse autem submissâ sarissâ, tum il-
lum tum equum transverberat. ANT. At Cra-
tes, quomodo hoc unâ plagâ fieri potuit? CR.
Facillimè, Antisthenes. Hic enim viginticu-
bitalem contum præhendens infesto cursu *in*
eum ferebatur: Thrax verò, ubi peltâ *objectâ*
plagam excussit, ipsùmque cuspis præteriit, in
genu procumbens impetum sarissâ excipit, ac
equum sub pectore vulnerat, qui præ furore ac
vehementiâ se ipsum transadegit; transfoditur
autem & Arsaces per inguen penitus usque ad
nates. Vides quale hoc fuerit? non viri, sed
potius equi opus. Veruntamen indignaba-
tur ille, quòd non ampliore quàm alii ho-
nore haberetur: volebátque eques *huc* descen-
dere. Oroetes autem privatus *quispiam* erat,
pedibus admodum mollis, neque humi stare,
nedum incedere poterat: Medis autem omni-
bus hoc prorsum accidit, ut postquam ab equis
descenderint, veluti qui super spinas gradiun-
tur, summis pedum digitis ægrè incedant.
Quamobrem cum humi sponte prostratus ja-
ceret, neque ullo pacto resurgere vellet, opti-

mus Mercurius sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego verò ridebam. ANT. Ego verò quum *buc* descendebam, non me cæteris admiscui, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum præoccupavi, quò commodius navigarem. Inter navigandum autem illi quidem flebant & nauseabant, ego verò inter ipsos *sedens* valdè oblectabar. DIOG. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, in hujusmodi comites incidistis; mecum autem Blepsias ille scœnator ex Piræo, & Lampis Acharnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. *Quorum* Damis, a filio veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem seipsum jugulârat: Blepsias autem fame miser contabuisse dicebatur; & hoc manifestabat apparendo supra modum pallidus, & exquisitissimè tenuis. Ego verò, quanquam id nôram, interrogabam tamen quo pacto *quisque* mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non injusta, inquam, ab illo passus es, qui cum talenta mille haberes coacervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, juveni illi octodecim annos nato quatuor tantum obolos supeditabas. Tu verò, Acharnan, (gemebat enim & ille ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non autem te ipsum? qui hostes quidem nunquam perhorrueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: a puellâ verò vulgari illâ, fictisque lachrymis ac suspiriis generosus ille tu captus fueris. Nam Blepsias prior ipse se accusavit multæ

multæ dementiæ, quod pecuniam hæredibus nullâ necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuò victurum esse. Cæterum mihi non vulgarem voluptatem præbuerunt isti tunc temporis gemendo. Sed jam ad fauces sumus. Aspicere nos oportet, & è longinquo contemplari advenientes. Papæ! multi certè, & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent; quid illud est? num aliquo vitæ philtro tenentur? hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras tu tam provectâ ætate mortuus? quid indignaris, optime, idque cùm senex adveneris? an rex eras? PAUP. Haudquaquam. DIOG. An verò satrapa? PAUP. Nequè illud. DIOG. An igitur dives fuisti: ideoque dolet tibi relictis multis deliciis obiiisse? PAUP. Nihil tale: sed annos circiter nonaginta natus fui, victum autem tenuem ex arundine & lineâ accepi, summopere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Et vivere cupiebas, talis cùm esses? PAUP. Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIOG. Deliras, ô senex, & te adversus necessitatem juveniliter geris; idque cùm huic portitori sis coævus. Quid igitur amplius de Juvenibus dicat aliquis, cum id ætatis homines vitæ sint cupidi? quos mortem sectari decebat, tanquam eorum quæ in senectute sunt, malorum remedium. Sed abeamus, nequis & nos suspicetur fugam moliri, quum *nos hîc* circa fauces versari viderit.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

AGAMEMNON.

SI tu infaniens, Ajax, te ipsum interfecisti, nosque omnes occisurus eras; quid Ulyssem accusas? ac paulò ante nec ipsum aspexisti, cum venisset vatem consultum: nec virum commilitonem ac socium dignatus es alloqui; sed superbè admodum, grandique incedens gressu, præteriisti. Aj. Merito, Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus autor extitit, ut qui solus mecum de armis judicio contenderit. Ag. Volebasne verò adversario carere, & omnes sinè pulvere superare. Aj. Etiam in re hujusmodi. Nam ea armatura cognitionis quodam jure ad me pertinebat, cum patrueilis esset. Vosque reliqui, quanquam illo multo præstantiores eratis, certamen detrectastis, & præmium mihi concessistis. At hic Laërtae filius, quem ego sæpe servavi, quum a Phrygibus concidi periclitaretur, se præstantiorem esse existimabat, & habendis armis magis idoneum. Ag. Accusa igitur Thetin, ô generose, quæ cum tibi armorum hæreditatem utpote cognato tradere debuisset, in medium alata illa posuit. Aj. Minimè: sed Ulyssem ut qui solus vendicaverit. Ag. Ignoscendum, Ajax, si, homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratiâ quilibet etiam nostrum obire pericula sustinet, quandoquidem & te vicit, idque apud Trojanos Judices. Aj. Novi ego quæ me damnârit, sed fas non est de

de Diis quicquam dicere. Ulysses igitur non possum non odisse, Agamemnon, non si mihi ipsa Minerva hoc imperet.

MINOIS, ET SOSTRATI.

MINOS.

Hic quidem prædo Sostratus in Pyriphlegethontem immittatur: hic autem sacri-
legus a Chimæra discerpatur: tyrannus verò iste, Mercuri, juxta Tityum extensus, a vulturibus & ipse hepar arrodatur: at vos boni in Elysium campum celeriter abite, & beatorum insulas habitate, propterea quòd justè in vitâ fecistis. SOST. Audi, ô Minos, num tibi justa dicere videar. MIN. An ego denuo nunc audiam? annon convictus es, Sostrate, & malus esse, & tam multos occidisse? SOST. Convictus quidem sum: sed vide an justo afficiar supplicio. MIN. Ita sanè: siquidem justum est meritum supplicium pendere. SOST. Attamen responde mihi, Minos: breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, dummodo non prolixè, ut & alios jam dijudicare possimus. SOST. Quæcunque in vitâ egi, utrum volens egi, an verò a Parcâ mihi fuere destinata? MIN. A Parcâ scilicet. SOST. Nonne & boni omnes, & nos qui mali videmur, hæc illi subservientes agimus? MIN. Ita profectò Clothoni illi *obsequentes*, quæ unicuique, cùm primùm natus est, agenda injungit. SOST. Si quis igitur ab alio coactus quempiam occiderit, cùm ei nequeat contradicere vi compulsus; verbi gratiâ,

tiâ, quum carnifex, aut satelles, ille quidem judi-
dici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis
istius reum ages? MIN. Liqueat *reum agen-*
dum judicem, aut tyrannum: siquidem ne-
que ipsum gladium *accusare possumus*: subser-
vit enim hic, tanquam instrumentum quod-
dam ad illius *explendum* animum, qui primò
causam hanc præbuit. SOST. Benefacis, Minos,
quòd huic exemplo *a me prolato* etiam corol-
larium addas. Siquis autem ab hero missus,
aurum vel argentum afferat, utri apponenda
est gratia, uter benefactor adscribendus? MIN.
Is qui misit, Sostrate; minister enim *tantum*
fuit, qui attulit. SOST. Vides igitur quàm in-
justa facias, dum nos supplicio afficis, qui mi-
nistri tantum fuimus eorum quæ Clotho *nobis*
imperavit: & dum hos honore prosequeris, qui
aliena bona *solum* administrarunt? nemo enim
dicere poterit, possibile esse iis contradicere,
quæ cum omni necessitate imperata fuere. MIN.
Multa, Sostrate, & alia videas licet, minimè
secundum rationem fieri, si diligenter expen-
das. Veruntamen tu ex hac quæstione hoc
boni consequeris, quòd non prædo solum, sed
etiam Sophista quidem esse videaris. Solve ip-
sum, Mercuri, nec puniatur amplius: cæte-
rùm vide ne & cæteros manes familia interro-
gare doceas.

MENIPPUS, SEU NECYOMANTIA.
MENIPPUS, PHILONIDES.

MENIPPUS.

SALVE atrium, domusque vestibulum mea.
 Quàm lubens te aspicio luci redditus ! PH.
 Nonne hic Menippus est Canis ille ? non hercle
 alius, nisi perperam video omnes Menippos. At
 quid sibi vult habitus istius insolentia, pileus,
 lyra, & leonis exuviae ? eum tamen adeundum
 est. Salve, Menippe, unde nobis advenisti ? jam-
 diu enim in urbe visus non es. MEN. Venio
 defunctorum latebrâ & caliginis portis relictis,
 ubi Pluto a Diis seorsim habitat. PH. Hercle,
 Num Menippus nobis clàm mortuus est, re-
 vivitque denuo ! MEN. Non : sed adhuc spiran-
 tem Orcus me recepit. PA. Quænam causa fuit
 tibi novæ hujus & incredibilis peregrinationis ?
 MEN. Juventus me impulit, & major animi au-
 dacia (*scilicet æquo, vel quàm pro juventute*)
 PH. Define, ô beate, tragicum loqui, & ab
 iambis descendens, sic simpliciter eloquere. Quæ-
 nam hæc vestis ? quid tibi inferno itinere fuit
 opus ? alioqui neque jucunda, neque delectabi-
 lis est via. MEN. Necessitas, amice, ad otium
 me demisit, Thebani Tiresiæ manes consulendi
 causâ. PH. Heus tu deliras : alioqui non ita
 confarcinatis versibus apud amicos caneres. MEN.
 Ne mireris, amice : recens enim cum Euripide
 atque Homere versatus, nescio quomodo versi-
 bus impletus sum, & spontanea mihi carmina in
 os veniunt. Verùm dic mihi, ut se res in ter-

ris habent, & quidnam in urbe agunt? PH. Nihil novi: sed ut priùs *actitabant*, rapiunt, pejerant, in tabulas scribunt pecunias fœnori datas, fœnerantur. MEN. O miseri, atque infelices! Nesciunt enim qualia nuper apud inferos rata habita fuerint, & qualia decreta contra divites suffragio-facta, quæ per Cerberum fieri non potest, ut illi subterfugiant. PH. Quid ais? novi-ne aliquid apud inferos decretum est de iis qui hîc *vivunt*? MEN. Per Jovem, & quidem multa: sed ea non licet apud omnes efferre, neque arcana revelare, nequis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PH. Nequaquam, Menippe, per Jovem: ne amico sermonem hunc invidæas. Et enim apud hominem tacendi gnarum, quinetiam sacris initiatum, ediffères. MEN. Grave profectò mihi mandas mandatum, & neutiquam tutum: verùm tui utique gratiâ est audendum. Ergo decretum est divites istos, & pecuniosos, qui aurum sicut Danaën inclusum custodiunt. PH. Ne priùs, ô bone, quæ decreta sunt, dixeris, quàm ea percurreris quæ ex te libentissimè audirem: quæ *videlicet* descensûs causa tibi fuerit, quis itineris dux, atque ordine deinceps quæ apud ipsos & videris, & audiveris: verisimile enim est te, cùm eximiarum rerum studio tenearis, eorum quæ visu vel auditu digna sunt nihil prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est: quid enim facias, cum vim inferat amicus? quare primùm tibi sententiam meam expediam, & quæ res me ad hunc descensum impulerit. Ego cùm adhuc puer essem, & audirem Homerum atque Hesiodum

narrantes

narrantes bella & seditiones, non semideorum modò, sed ipsorum etiam Deorum, præterea eorundem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionones, fratrum & sororum nuptias, hæc omnia præclara ducebam, nec obiter ad ea perpetranda movebar. Postquam verò cœpi viris annumerari, hîc contrà leges audiui contraria poetis jubentes, nec adulteria committere, nec seditiones movere, nec rapinas exercere. In magnâ igitur dubitatione constituebar, nescius quo pacto me gererem. Neque enim Deos unquam putavi adulteria-perpetrâsse, & seditiones inter se exercuisse, nisi de his tanquam bonis judicâssent; nec legumlatores his contraria jussisse, nisi *id* conducere existimâssent. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui philosophi vocantur, hisque in manus me dedere, & rogare ut me quâ vellent in re uterentur, vitæque viam aliquam simplicem & certam commonstrarent. Hæc igitur mecum reputans ad eos ivi; imprudens verò me ex fumo in ipsum, ut aiunt, ignem conjeci. Apud illos enim præcipuè ignorantiam majoremque perplexitatem observando reperi; adeò ut auream privatorum vitam esse ilicò mihi indicârint. Alius nimirum uni me voluptati operam dare, & hoc solum omni modo persequi jussit, hoc enim esse felicitatem *dixit*. Rursum alius omnino labori-incumbere, corpûsque sordido squalidòque cultu subigere, omnibus morosum me præbentem, & probris infectantem, continuò recitans celebria illa Hesiodi de virtute carmina, & sudorem, & ascensum in montis verti-

cem. Alius pecunias contemnere, earumque possessionem indifferentem putare jubebat: alius contra bonas esse ipsas etiam divitias pronunciabat. De mundo verò quid oportet dicere? qui ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnantium invicem nominum turbam in diem audiebam: & quod omnium eorum, quæ mihi erant gravia, absurdissimum fuit, de maximè contrariis cum unusquisque diceret, vincentes & probabiles admodum rationes afferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem esse contenderet, contradicere potuerim, idque cum probè scirem idem eodem tempore calidum & frigidum esse non posse. Prorsum igitur tale quid accidebat mihi, quale his qui dormitant, scilicet ut modò annuerem, modò verò abnuerem: præterea hoc illis longè erat absurdus; observando enim inveni hos ipsos studiosè sectari ea, quæ ipsorum verbis quam maximè contraria essent. Nam eos, qui *me* pecuniam suaserunt contemnere, videbam ei tenaciter adhærentes, de scœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique ejus gratiâ tolerantes: eos verò, qui gloriam rejecerant, illius gratiâ omnia studiosè sectantes; omnesque ferè voluptatem *palam* accusantes, privatim verò ex eâ solâ pendentes. Ergo & hac spe frustratus adhuc magis indignabar; tacitè tamen me ipsum consolans, quòd cum multis & sapientibus & ob prudentiam non parùm celebratis & insipiens essem, & veri adhuc ignarus oberrarem. Tandem mihi horum causâ aliquando

aliquando pervigilanti visum est ire Babylo-
nem, & a quodam mago ex Zoroastri disci-
pulis & successoribus opem implorare. Audie-
ram siquidem ipsos carminibus, & expiationibus
quibusdam inferorum portas aperire, & quem
voluerint tutò illuc deducere, & iterum postea
reducere. Optimum ergo fore existimabam,
descensu ab horum quopiam impetrato, Tire-
siam Bœotium adire, & ab eo perdiscere, tan-
quam a vate & sapiente, quænam sit optima
vita, & quam aliquis rectè sapiens eligeret.
Itaque quantâ poteram celeritate exiliens Ba-
bylonem rectâ contendi. Quo cùm pervenis-
sem, versor cum quodam ex Chaldæis, sapi-
ente viro, artem divino, comam cano, barbam
admodum venerabilem demissam habente: no-
men autem erat illi Mithrobarzanes. Orans
igitur obsecransque vix ab eo consecutus sum,
ut quâ tandem mercede vellet, mihi dux esset
viæ. Tum vir ille me susceptum, primùm
quidem dies novem & viginti cum lunâ si-
mul incipiens abluit, ad Euphratem deducens,
mane orientem versus solem, longum quendam
sermonem mussitans, quem non probè exau-
diebam. Nam, velut inepti præcones in cer-
taminibus, volubile quiddam & incertum pro-
ferebat: cæterum visus est dæmonas quosdam
invocare. Post illam igitur incantationem, cùm
in meam faciem ter inspuisset, denuo redivit,
obviorum nullum intuens. Cibus quidem nobis
glandes erant, potus autem lac atque mulsum,
& Choaspis aqua; lectus verò in herbâ sub
dio. At postquam hoc vitæ instituto fatis me

præparâſſet, mediâ circiter nocte ad Tigridem fluvium me deductum & purgavit, & abſterſit, facéque ac ſcillâ, aliſque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit. Deinde cum me jam totum incantâſſet, & circumiviſſet, ne a ſpectris læderer, domum reducit, ita ut eram, retrogredientem: reliquâ verò nocte navigationi nos paravimus. Ille igitur magicam quandam veſtem induit, Medicæ multum ſimilem: me verò his, pileo ſcilicet, leonis exuviis, lyrâque inſuper ornavit. Præterea juffit ut ſiquis nomen me rogaret, Menippum quidem ne dicerem, ſed Herculem, Ulyſſem, aut Orpheum. PH. Quid ita ô Menippe? neque enim habitûs neque nominum cauſam intelligo. MEN. Atqui perſpicuum quidem illud eſt, ac neutiquam arcanum: cum enim hi ante nos vivi ad inferos deſcendiſſent, exiſtimavit, ſi me illis aſſimilaret, fore ut faciliùs Æaci cuſtodias fallerem, & ſine impedimento tranſirem, utpote notior, cum tragicè admodum deductus eſſem, propter habitum. Jam igitur illuceſcebat dies, quum nos ad fluvium deſcendentes, in ſolvendo e portu occupati eramus. Erant autem ab ipſo parata cymba, & victimæ, & muſum: & alia, quotquot ad ſacrificia, erant utilia. Tum impoſitis omnibus quæ parata erant, nos quoque ſic ingredimur trifies & humidâs lachrymas effundentes. Atque aliquantisper quidem in fluvio ſublabebamur; deinde in paludem navigavimus, ac lacum, in quem Euphrates conditur. Ubi autem & illum tranſmiſimus, in deſertam ſylvoſam & opacam quandam

quandam regionem devenimus : in quam ubi descendimus (præibat verò Mithrobarzanes) foveam effodimus, & oves jugulavimus, & sanguinem circa foveam aspersimus. At magus interim faciem accensam tenens, voce non amplius summissâ, sed quàm pòterat maximâ vociferans, dæmonas simul omnes invocabat, Pænas, Erinnyas, Hecaten nocturnam, horribilemque Proserpinam, commixtis unâ barbaricis quibusdam ignotis & polysyllabis nominibus. Statim ergo tremere omnia, solumque ex incantatione diffindi, ac Cerberi latratus procul audiri : jamque res planè tristis ac mœsta erat. Timuit verò subtus rex mortuorum Pluto. Jam enim *inferorum* pleraque patebant, lacus, Pyriphlegethon, & Plutonis regia. Cùmque per hiatus descendissemus, Rhadamanthum præ metu propemodum mortuum reperimus : at Cerberus quidem latravit, & in furorem versus est ; statim autem me lyram pulsante, melodiâ ilico sopitus est. Postquam verò ad lacum venimus, parum abfuit quin non trajiceremus. Jam enim onustum erat, & ejulatu plenum navigium : omnes verò faucii navigabant, hic crus, ille caput, alius aliud aliquid membrum contritum-habens, adeò ut ex bello quodam adesse mihi viderentur. At optimus Charon ut pellem leoninam vidit, arbitratus me Herculem esse, recepit, libensque transvexit, quinetiam egressis viam monstravit. Tum quoniam in tenebris eramus, præibat Mithrobarzanes, ego autem ponè ipsi adhærens sequebar, donec in pratum *quoddam*

maximum, & asphodelo confitum pervenimus : ibi nos stridulæ mortuorum umbræ circumvolitabant. Paululum verò progressi ad Minois tribunal *tandem* accessimus. Hic autem in sublimi quodam folio sedebat : adstabant autem illi Pœnæ, infesti dæmones, Errinnyes. Ex alterâ verò parte adducebantur ordine multi longâ catenâ vincti ; dicebantur autem esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycphantæ, atque istiusmodi turba quidvis in vitâ turbantium. Seorsum autem divites ac fœneratores accedebant, pallidi, ventriosi, & podagrici, collariam singuli corvumque duorum talentorum pondo impositum habentes. Nos igitur astantes, & quæ fierent conspeximus ; & quæ ad defensionem dicerentur audivimus, accusabant autem eos novi quidam atque admirabiles oratores. PH. Quinam hi sunt per Jovem ? absit enim ut graveris etiam hoc dicere. MEN. Nosti-ne umbras istas, quæ in sole a corporibus efficiuntur ? PH. Omnino sane. MEN. Hæ igitur nos, cum mortui sumus, accusant, contra nos testimonium dicunt, & eorum, quæ in vitâ peccavimus, arguunt, atque ipsarum nonnullæ fide admodum dignæ videntur, utpote quæ nobiscum semper versarentur, nostrisque a corporibus nunquam abscederent. Itaque Minos diligenter examinans, quemlibet in sedes impiorum relegabat, pro merito auctorum pœnas subiturum : eosque maximè increpabat, qui divitiis & dignitatibus superbiverant, & tantum non adorari expectârant, brevem eorum superbiam, fastûmque detestatus : & quòd non meminissent

minissent se mortales fuisse, & mortalia bona consecutos. At nunc isti splendidis illis omnibus spoliati, divitiis inquam, genere, imperiis, nudi, demissoque vultu adstabant, tanquam somnium quoddam eam, quæ apud nos est, felicitatem in memoriam revocantes; adeo ut ego hæc videns summopere gauderem. Et si quem ipsorum nossẽm, tacite ad ipsum accedens, qualis in vitâ fuerat submonui, quantumque tunc turgeret, quum multi manẽ ad fores aderant egressum ejus expectantes, pulsi *interim* exclusive a famulis. At ipse vix tandem illis exoricens, purpureus, aut aureus, aut versicolor, felices & beatos salutantes se facturum putabat, si pectus dextram-ve porrigens daret osculandam. Illi verò audientes ista moleste ferebant. A Minoe verò una quidem ad gratiam judicata fuit lis. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum multis atrocibus *criminibus* a Dione accusatum, & Stoicorum testimonio convictum, Aristippus Cyrenæus interveniens (honore autem illum prosequuntur, plurimumque apud inferos valet) propemodum Chimæræ alligatum, a pœnâ liberavit, asserens illum multos eruditos pecuniâ adjuvisse. Tum nos a judiciali foro digressi ad supplicii locum pervenimus. Ibi ô Amice, multa erant auditu, visuque miserabilia. Nam & flagrorum strepitus simul audiebatur, & ejulatus eorum qui in igne torrebantur, & tormenta, & catastæ, & rotæ: Chimæra lacerabat, Cerberus dilaniabat; simulque puniebantur omnes, reges, servi, satrapæ, pauperes, divites, mendici, & eorum, quæ ausi fuerant,

fuerant, omnes pœnitebat. Nonnullos autem
ipforum conspicati agnovimus, quotquot *scilicet*
in eorum numero erant, qui nuper mortui fue-
rant. Illi verò se occulebant, & avertebant ;
quod si aliquando respicerent, id serviliter admo-
dum & adulatoriè *faciebant* : idque cùm essent
in vitâ quàm molesti putas, & fastuosi ! at pau-
peribus dimidium malorum remittebatur ; &
ubi interquievissent, rursus puniebantur. Quin
& illa quoque fabulosa vidi, Ixionem & Sisy-
phum, & Phrygem Tantalum malè affectum,
& terrâ genitum Tityum : quantus hercle erat !
integrum enim agri locum stratus occupabat.
Præteritis etiam hisce, campum Acherusium in-
gredimur ; ibique cum semideos, tum heroinas,
aliâque simul mortuorum turbam secundum
gentes tribusque degentem invenimus : alios qui-
dem vetulos ac marcidos, utque dicit Homerus,
evanidos : alios verò juvenes, & integros, & ma-
ximè quidem Ægyptios, propter diuturnam con-
dituræ efficaciam. Verùm quemlibet dignos-
cere nequaquam erat facile, omnes enim ossi-
bus nudatis sunt revera sibi invicem similes : cæ-
terum ægrè diuque contemplando ipsos cognos-
cebamus ; jacebant enim alii super alios obscuri
atque ignobiles, nihilque amplius eorum, quæ
apud nos sunt pulchra, conservantes. Cum
igitur multa exiccata cadavera eodem in loco
jacerent, & omnia inter se similia essent, hor-
rendum & per vacuos oculorum orbes intu-
entia, dentesque nudos ostendentia, animi pen-
debam quonam *signo* Thersiten a formoso illo
Nireo

Nireo discernere, aut mendicum Irum a rege
 Phæacum, aut ab Agamemnone Pyrrhiam co-
 quum: nihil enim veterum indiciorum ipsis
 permanebat, sed similia erant ossa obscura, &
 nullum-nomen-inscriptum-habentia, & quæ a
 nullo amplius discerni possent. Hæc igitur
 spectanti mihi hominum vita longæ cuipiam
 pompæ perfimilis esse videbatur, sumptus autem
 suppeditare, & ordinare singula Fortuna, iisque
 qui pompam agunt diversos variosque habitus
 aptare. Alium, siquidem Fortuna delicens regiis
 ornat insignibus, impositâ tiarâ, additis satelli-
 tibus, & capite diademate revincto. Alium verò
 servi habitu amicit: hunc autem *ita, ut* pulcher
 fit, adornat, illum deformem & ridiculum effi-
 cit; spectaculum enim puto omnigenum esse
 oportere. Quin habitus quorundam sæpe in
 mediâ etiam pompâ demutat, non finens eos
 ad pompæ finem progredi in ordine illo, quo
 dispositi fuerant: sed ornatu commutato Cræ-
 sum quidem cogit famuli captivique vestes assu-
 mere: Mæandrium autem, olim inter famulos
 incedentem, Polycratis tyrannide vicissim vestit:
 eoque cultu aliquantisper uti finit. Verùm ubi
 Pompæ tempus præterit, tum quisque appa-
 ratum reddens, & amictum cum corpore exuens,
 qualis erat antè, efficitur, nihil a vicino differens.
 At nonnulli præ incitiâ, quum instans fortuna
 ornatum repetit, ægrè ferunt atque indignan-
 tur, tanquam propriis quibusdam privati, non
 autem ea reddentes, quibus ad exiguum tempus
 utebantur. Quinetiam ex iis, qui in scenam pro-
 deunt,

deunt, te sæpe vidisse existimo histriones istos tragicos, qui secundum necessitatem dramatum modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Et ut idem, si fors tulerit, paulò antè graviter admodum Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò pòst servus a Poetâ iustus progreditur. Cùmque jam fabula finem habuerit, ipforum unusquisque vestem illam auro distinctam exuens, personam deponens, & ex cothurnis descendens, pauper & humilis obambulat: nec amplius Agamemnon Atrei filius, nec Creon Menœcei filius, sed Polus Chariclei Suniensis, aut Satyrus Marathonius Theogitonis filius nominatur. Sic se hominum res habent, ut mihi tum spectanti visum est.

PH. Dic, Menippe, isti qui hæc sumptuosa excelsaque sepulchra habent in terris, & columnas, & imagines, & titulos, nihilòne apud illos plebeiis defunctis sunt honoratiores? MEN. Heus tu nugaris: si enim Mausolum ipsum vidisses, (Carem illum dico sepulchro percelebrem) probè scio, ridere nunquàm desiisses: tam abjectè in occulto loco prostratus est, in reliquâ mortuorum turbâ delitescens: tantum fructûs, ut mihi quidem videbatur, ex illo monumento percipiens, in quantum tam grave pondus sibi impositum habens gravabatur. Postquam enim, ô amice, Æacus unicuique locum demensus est (dat autem cui maximum, non plus quàm pedem) necesse est eo contentum jacere, ad mensuram loci contractum. Risisses autem, opinor, multo magis, si vidisses eos, qui apud nos reges fuerunt & satrapæ, apud eos mendicantes

mendicantes, & propter inopiam vel falsamenta vendentes, vel prima elementa docentes, & a quolibet contumeliis affectos, atque in maxillam cæfos, tanquam vilissima mancipia. Ego quidem Philippum Macedonem conspicatus, ne continere quidem me ipsum potui, ostensus enim est mihi calceos attritos in angulo quodam mercede refarciens. Quin & multos alios videre erat in triviis mendicantes, Xerxas aio, & Darios, & Polycratas. PH. Absurda de regibus ac fere incredibilia narras. Quid autem Socrates faciebat, & Diogenes, & si quis est sapientum alius? MEN. Socrates quidem etiam ibi omnes redarguens obambulat: versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses, & Nestor, & si quis alius defunctorum est garrulus: quinetiam adhuc ipsi inflata sunt & tumida crura ex veneni haustu. At optimus Diogenes habitat prope Assyrium Sardanapalum, & Midam Phrygem, & alios quosdam sumptuosos, quos quum ejulantes audit, veteremque fortunam recensentes, & ridet, & delectatur: & sæpe supinus jacens, asperam admodum & immani voce cantat, ejulatus illorum obscurans, adeo ut viri illi contristentur, cumque Diogenem ferre non possint, de mutandâ sede deliberent. PH. Hæc quidem satis. Cæterum quodnam illud decretum est, quod initio dixeras contra divites esse sancitum? MEN. Bene certè admones. Nescio enim quo pacto cum hæc de re dicere proposuissem, ab *instituto* sermone procul aberravi. Dum igitur apud eos commorabar, magistratus concionem indixerunt

iis de rebus quæ in commune conducerent. Cùm ergo multos concurrere viderem, meipsum mortuis immiscens statim & ego unus eram eorum qui in concione aderant. Decreta igitur erant & alia, postremò verò id quod ad divites attinet. Postquam enim iis objecta fuissent multa crimina, eaque atrocia, violentia, superbia, fastus, injuria, surgens tandem ex populi primoribus quidam, hujusmodi decretum legit.

D E C R E T U M.

QUANDOQUIDEM iniqua multa divites in vitâ perpetrant, rapientes, ac vim inferentes, omnique modo pauperes despicientes, Curia, populoque visum est, ut quum obierint, eorum quidem corpora, ut & aliorum sceleratorum, puniantur; animæ verò sursum in vitam remissæ, in asinos divertant, donec in tali statu quinque & viginti myriadas annorum transegerint, asini ex asinis nati, onera ferentes, & a pauperibus agitati: dein ut liceat illis vitâ excedere. Hujus sententiæ autor fuit Cranion, Sceletonis F., Necyensis, ex tribu Alibantiade. Hoc Decreto lecto, approbârunt *id* Magistratus, confirmavit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus: sic enim rata fiunt & authentica, quæ ibi leguntur *decreta*. Et hæc quidem sunt quæ in concione gerebantur. Ego verò Tiresiam, cujus gratiâ veneram, adii, &, cùm omnia nar-raveram, ipsum supplicavi ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret: hic verò subridens (est autem vetulus quispiam cæcus, pallidus,

pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, tuæ perplexitatis causam scio a sapientibus istis profectam, non eadem secum sentientibus. Verùm haud fas est id tibi dicere: nam a Rhadamantho interdictum est. Nequaquam, inquam, ô patercule: sed dic quæso, & ne finas me in vitâ te cæciorem oberrare. Is igitur abducto mihi, & procul ab aliis abstracto, leniter ad aurem inclinans, optima, inquit, & sapientissima est privatorum vita. Quare ab hâc stultitiâ desistens de rebus sublimibus loquendi, & fines & principia speculandi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus *omnia* nugas ducens, hoc solum omnino persequere, quomodo res præsentis bene disponens, vitam decurras, ridens plerumque, & de re nullâ sollicitus. Sic locutus iterum in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (etenim jam vesper erat) age, inquam, ô Mithrobarzanes, quid cunctamur, nec rursus ad vitam hinc abimus? ille verò ad hæc, Confide inquit, ô Menippe, ostendam tibi semitam, quâ celeriter nullôque negotio progrediemur. Cum autem me in regionem aliâ obscuriorem abduxisset, manu procul ostendens subobscurum & tenue lumen, tanquam per rimam influens, illud, inquit, est Trophonii templum, & inde *ad inferos* descendunt qui ex Bæotiâ *veniunt*. Hâc igitur ascende, & in Græciâ statim eris. Ego igitur hoc sermone gavisus, salutato Mago agrè admodum per fauces subrepens, nescio quo pacto in Lebadiam perveni.

CHARON, SIVE CONTEMPLANTES.

CHARON, MERCURIUS, &c.

QUID rides, Charon? aut cur deserto navigio huc in lucem ascendisti, iis, quæ apud superos fiunt, interesse non multum assuetus? CH. Optavi, Mercuri, videre qualia sint ea, quæ in vitâ *reperiuntur*, quidque homines in eâ faciant: & quibus bonis privati plorent omnes, qui ad nos descendunt. Neque enim ex ipsis quisquam citra lachrymas trajecit. Petens igitur & ipse a Plutone, sicut Theſſalus ille Juvenis, ut unum diem navem deferere me permetteret, in lucem ascendi, ac mihi videor in te opportunè incidisse. Nam me, sat scio, simul obambulans circumduces, & singula, ut qui nôris omnia, ostendes. MERC. Non vacat, ô portitor. Nam Jovi summo operam navatum in negotio, quod ad homines pertinet, abeo; ille verò est ad iram præceps, & vereor ne me, si cuncter, caligini additum vestrum finat esse totum: vel, quod nuper Vulcano fecit, & me pede correptum e sacro dejiciat limine, quò & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risum præbeam. CH. Me ergo fines in terrâ temerè errare, præsertim cum sis amicus, & navigationis socius, & mecum simul internuncius? porro conveniret, Maïæ fili, illorum te meminisse, quòd te vel sentinam exhaustire, vel remigem agere nunquam jufferim. Sed tu inter-

in

in foris porrectus stertis, aut siquem garrulum defunctum offenderis, cum eo toto navigationis tempore confabularis. Ego verò, quanquam senex, duos remos trahens solus remigo. At te per patrem *obsecro*, charissime Mercuriole, ne me deseras, sed circunducas per omnia quæ in vitâ sunt, ut aliquid conspiciatus redeam. Nam si tu me reliqueris, nihil a cæcis differam. Ut enim illi in tenebris titubant & labuntur, sic etiam ego contrâ ad lucem cæcutio. *Quin tu, ô Cyllenie*, mihi in perpetuum memori futuro gratiam hanc impertire. *MERC.* Res hæc profectò mihi causâ verberum erit. Video enim jam circunductionis hujus mercedem non sine pugnorum ictibus omnino nobis futuram: attamen obsequendum est. Quid enim facias, cùm amicus urget? omnia quidem te sigillatim, & ad amussim videre impossibile est, ô portitor: nam hoc multorum annorum foret negotium. Deinde me, ut qui aufugissem, per præconem a Jove publicari oporteret; tibi verò impedimento esset, quo minùs mortis munia peragere posses, adeo ut Plutonis etiam imperio damnum inferres, mortuos longo tempore non deducendo: publicanus quoque Æacus succenseret, quod ne obolum quidem lucrifaceret. Sed jam hoc est dispiciendum, quo pacto præcipua eorum, quæ *ibi* facta sunt, videre queas. *CH.* Quod optimum factu fuerit, Mercuri, ipse videris: ego verò, cùm sim peregrinus, nihil eorum novi, quæ in terrâ geruntur. *MERC.* In summâ, Charon, excelso quodam loco nobis opus est, ut ex

illo omnia videas. Tu verò si posses in cœlum ascendere, non laborarem: ex speculâ enim accuratè omnia despectares. Sed cum nefas sit te, qui cum manibus semper versaris, regiam Jovis conscendere, jam fuerit tempus excelsum aliquem montem disquirendi. CH. Nosti, Mercuri, quæ nobis dicere soleo, quando navigamus? ubi enim ventus cum-impetu-ingruens in obliquum velum inciderit, & alti tollantur fluctus, ibi vos præ ignorantia jubetis velum contrahere, aut pedem paulum remittere, aut cum ipso vento currere: ego autem moneo vos ut quiescatis; *contigit* enim me scire meliora. Tu quoque eodem pacto, cum nunc sis gubernator, facito quicquid convenire putâris. Ego autem sicut est vectorum mos, tacitus sedebo, per omnia tibi jubenti obsecundans. MERC. Rectè dicis: ego enim sciam quid sit faciendum, & idoneam speculam inveniam. Num igitur idoneus est Caucasus, aut Parnassus excelsior, aut Olympus ille utroque eminentior? Atqui in Olympum intuens quiddam non futile memini: verum inecum simul laborare & subservire etiam te oportet. CH. Impera: quibus potero subserviam. MERC. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipsi duo essent, & adhuc pueri, olim voluisse Ossam ex fundamentis revellere, & Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, ita scalas sufficientes se habituros rati, & viam quâ in cœlum ascenderent. Illi igitur adolescentuli (impii enim erant) pœnas dederunt. Nos autem (non enim in Deorum injuriam hæc molimur)

cur

cur non & ipsi montes alios aliis involventes pariter ædificamus, quo videlicet exactiorem è sublimiori loco prospectum habeamus? CH. Et poterimus, Mercuri, duo *tantum* cum fimus, sublatum Pelion aut Ossam *alii* impingere? MERC. Quidni, Charon? an nos putas illis infantulis ignaviores esse, idque cum Dii fimus? CH. Nequaquam: sed res ista incredibilem quandam operis magnitudinem habere mihi videtur. MERC. Non injuriâ: ignarus enim es, Charon, & minimè Poeta. At egregius Homerus duobus versibus nobis ilico scanfile cælum reddidit, montibus adeò facilè congestis. Et miror hæc tibi prodigiosa esse videri, cum videlicet non ignores Atlantem, qui vel solus cælum ipsum fert, & nos omnes sustinet. Fortè autem etiam de fratre meo Hercule audisti, ut olim illi ipsi Atlanti succederet, & requiem illi parumper a pondere dederit seipsum oneri supponendo. CH. Hæc etiam audiui: an autem vera sint, tu, Mercuri, & Poætæ videritis. MERC. Verissima, Charon. Nam cujus rei gratiâ viri illi sapientes mentirentur? itaque primum Ossam eruamus, ut carmen nobis præscribit, & ipse architectus Homerus. At super Ossam Pelion frondosas arbores habentem: Vide quàm facile pariter & poëticè effecerimus? Age igitur consensâ mole videam, num hæc sufficiant, an verò *plura* superstruere oporteat. Papæ! sumus adhuc in cœli radice: nam ab Oriente vix Ionia & Lydia cernuntur: ab Occidente non ampliùs Italiâ & Siciliâ. Porro a Septentrione ea, quæ citra Istrum sunt, sola, & inde Creta non apertè

admodum. Quare nobis, portitor, Oeta etiam transponenda, sicuti videtur: deinde Parnassus supra omnes. CH. Sic faciamus. Vide solum ne opus supra fidem producendo tenuius efficiamus: deinde cum ipso deturbati, Homericam illam ædificandi rationem amaram experiamur contritis *casu* calvariis. MERC. Bono sis animo: omnia enim tuto se habebunt. Oetam transpone: involvatur etiam Parnassus. En, revertar iterum: bene habet: omnia conspicio: tu quoque jam ascende. CH. Porrige manum, Mercuri, non enim me parvam molem conscendere facis. MERC. Si quidem omnia videre vis, Charon, non licitum est utrumque, & securum scilicet & videndi cupidum esse. Sed dextram meam prehende, & ne pedem in lubrico ponas cave: Euge, tu quoque conscendisti. Jam verò, siquidem biceps est Parnassus, uterque altero occupato vertice sedeamus. Tu verò in orbem circumspiciens, omnia contemplare. CH. Amplam video terram, & paludem quandam ingentem circumfluentem, & montes, & fluvios Cocyto & Phlegethonte majores: & homines exiguos admodum, & antra quædam ipsorum. MERC. Urbes illæ sunt, quas antra esse existimas. CH. Vides, Mercuri, quam nihil nobis effectum sit, sed frustra cum Castaliâ Parnassum, & Oetam aliósque montes sede movimus. MERC. Quid ita? CH. Equidem e sublimi nihil exactè despicio. Volebam autem non urbes solum, ipsósque montes ceu in tabulâ *depictos* intueri, sed ipsos homines, tum quæ faciunt, tum quæ dicunt:

dicunt: sicuti quum primum mihi obviam factus ridentem me conspexisti, & interrogasti quid riderem: audito enim aliquo supra modum oblectabar. MERC. Quidnam hoc erat? CH. Quidam ad cœnam a quodam ex amicis invitatus, in crastinum, inquit, diem certè veniam. Atque interim dum hæc diceret, delapsa tecto tegula, nescio quo movente, ipsum interemit. Risi igitur, illo promissum non præstante. Sed nunc, ut meliùs & videam, & audiam, descendendum censeo. MERC. Quiesce: nam huic etiam incommodo medebor, & brevi te quam maximè perspicacem reddam, incantatione quâdam ab Homero ad hoc etiam acceptâ. Ac posteaquam carmina pronuncia-vero, non ampliùs cœcutire, sed omnia clarè videre memineris. CH. Dic solùm. MERC. Caliginem tibi ab oculis dimovi, quæ prius inerat, ut probè cognoscas tum Deum, tum etiam hominem. CH. Quid est? MERC. Annon jam vides? CH. Maximè: cæcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaque tu præterea me prædoceas velim, atque interroganti respondeas. Sed vin' tu ut te versibus Homericis interrogem, ut intelligas neque me Homeri versuum esse negligentem? MERC. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, qui nauta semper remexque fueris? CHAR. Videsne? hoc opprobrium est in artem. At ego cùm illum vitâ functum trajicerem, multa canentem audiui, *quorum* nonnulla etiamnum memini: quanquam tempestas non parva tunc nos corripuit. Cùm enim cantilenam quandam

navigantibus non admodum faustam cœpisset canere, quomodo Neptunus nubes coëgit, & injecto tridente tanquam tudiculâ quâdam pontum turbavit, omnesque procellas excitavit: cumque multis aliis turbis carminibus commotis mare permisceret, parum abfuit quin tempestas & caligo derepente incumbens, navim nobis subverterit: quando etiam nauseabundus ille cum ipsâ Scyllâ, & Charybde, & Cyclope bonam carminum partem evomuit. MERC. Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu pauca quædam conservare. CH. At dic mihi, Quisnam est ille crassissimus vir, conspicuus, & magnus, omnes supereminens capite & latis humeris? MERC. Milo hic est athleta Crotoniates: ei autem applaudunt Græci, quòd sublatum taurum per medium stadium ferat. CH. At quânto justius me laudarent, Mercuri, qui Milonem ipsum paulò post correptum naviculæ imponam, quum ad nos venerit a morte adversariorum invictissimo superatus, nescius quomodo ipsum supplantarit? tum profectò plorabit, recordatus harum coronarum, & applausûs. Nunc verò sese effert in admiratione habitus, propterea quòd taurum gestarit. Quid igitur arbitremur? num sperare ipsum se aliquando moriturum? MERC. Qui fieri potest ut ille nunc mortis in tanto vigore recordaretur? CH. Missum hunc facito, risum nobis haud ita multò post exhibiturum, quando navigabit, & ne culicem quidem, nedum taurum ferre poterit. Sed illud tu mihi dicas velim: quis hic alius vir gravis? Græcus non est,

est, ut ex veste videtur. MERC. Cyrus, ô Charon, Cambyſis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Perſas tranſtulit: idém-que Affyrios nuper devicit, & Babylonem expugnavit, & nunc expeditionem in Lydiam moliri videtur, ut, ſuperato Cræſo, omnibus imperet. CH. At ubi etiam eſt Cræſus ille? MERC. Illuc oculos in magnam illam arcem deſpecte, quæ triplicem habet murum; Sardis illa. Annon Cræſum ipſum jam vides ſuper auream ſpondam ſedentem, & cum Athenienſe Solone diſſerentem? vis auſcultemus quidnam dicant? CH. Maximè ſanè. CROE. O hoſpes Athenienſis, vidisti enim divitias meas, & theſauros, & quantum mihi ſit rudis auri, aliâmq; ſupelleſtilem precioſam, dic mihi quem omnium hominum feliciffimum eſſe arbitreris. CH. Quid tandem dicet Solon? MERC. Bono ſis animo: nihil abjectum, ô Charon. SOL. Pauci quidem, ô Cræſe, felices ſunt: ſed ex iis quos novi, Cleobin & Bitonem ſacerdotis illius filios arbitror feliciffimos extitiſſe. CH. Argivæ illius hic dicit, qui nuper unâ mortui ſunt, poſtquam ſub-
euntes matrem, vehiculo infidentem ad templum uſque traxerant. CROE. Eſto: habeant illi felicitatis primas: at quis ſecundus fuerit? SOL. Athenienſis ille Tellus, qui & bene vixit, & mortem pro patriâ oppetivit. CROE. Ego verò, ſceleſte, non tibi videor felix eſſe? SOL. Nondum, ô Cræſe, novi, niſi ad vitæ finem perveneris. Huiusmodi enim rerum mors eſt accuratus index, & vita feliciter ad metam uſque tranſacta. CH. Optimè Solon, quod no-

stri non oblitus sis, sed cymbam ipsam hæc quæ decernat, dignam censeas. Sed quinam sunt illi, quos Cræsus emittit, & quid humeris gestant? MERC. Lateres aureos Apollini dicat, pro mercede oraculi, quo paulò post peribit. Est autem vir ille vatibus mirificè deditus. CH. Num splendidum illud est aurum, quod cum rubore refulget subpallidum? illud enim nunc primùm video, etsi semper audiverim. MERC. Hoc, ô Charon, est illud celebre nomen, & de quo acriter pugnatur. CH. Atqui non video quid boni ipsi insit, nisi hoc solum, quod, qui ferunt, eo graventur. MERC. Nescis quot propter ipsum bella, quot insidiæ, quot latrocinia, quot perjuria, quot cædes, quot vincula, quot longinquæ navigationes, quot mercaturæ, quot servitutes? CH. Propter hoc, Mercuri, quod parum æri præstat? nam æs novi, ut qui a singulis vectoribus obolum, ut nôsti, exigam. MERC. Maximè. Verùm æris magna est copia: ideòque non multo in pretio ab ipsis habetur; hujusce verò parùm ex loco valde profundo metallorum-scrutatores effodiunt. Hoc tamen ex terrâ, ut & plumbum & reliqua metalla, *provenit*. CH. Gravem hominum stultitiam narras, qui pallidam gravemque possessionem amore tanto prosequuntur. MERC. At Solon quidem ille, Charon, eam, ut vides, non amare videtur: Cræsum enim ipsum deridet, & jactantiam Barbari, &, ut mihi videtur, vult ipsum aliquid percontari. Quamobrem auscultemus. SOL. Dic mihi, Cræse, putasne Pythium his lateribus *ad rem aliquam indigere?*

gere? CROE. *Puto* per Jovem. Nullum enim istiusmodi donarium Delphis habet. SOL. Putasne ergo fore ut Deum reddas beatum, si inter cætera etiam lateres aureos possideat? CROE. Quidni? SOL. Magnam mihi, Cræse, paupertatem in cælo dicis, si Deos aurum ex Lydiâ accersere oporteat, si forte desiderent. CROE. Ubi enim tantum proveniat aurum quantum apud nos? SOL. Dic mihi, num & ferrum in Lydiâ nascitur? CROE. Nullum prorsus. SOL. Ergo potiore *metallo* indigetis. CROE. Quinam ferrum est auro præstantius? SOL. Si respondere citra stomachum velis, *facile* intellexeris. CROE. Interroga, Solon. SOL. Utrum præstantiores sint qui alios servant, an qui ab illis servantur? CROE. Qui servant profectò. SOL. Si igitur Cyrus, ut quidam perhibent, Lydos adoriatur, aureosne gladios exercitui facies, an ferrum tunc erit necessarium? CROE. Ferrum certè. SOL. Et nisi hoc comparaveris, abierit tibi aurum ad Persas captivum. CROE. Bona verba quæso. SOL. Absit ut hoc accidat. At saltem videris ferrum confiteri præstantius. CROE. Ferreos ergo lateres me Deo consecrare, aurum autem denuo revocare jubes? SOL. At ne ferro quidem ille indiguerit. Sed sive æs, sive aurum dicâris, aliis sanè, nimirum Phocensibus, aut Bœotis, aut Delphis ipsis, aut denique alicui tyranno aut prædoni possessionem, & insperatum lucrum suspenderis; Deus autem tuos aurifices parum curat. CROE. Tu semper divitias mihi oppugnas, & invides. MERC. Non fert Lydus
iste

iste, ô Charon, hanc loquendi libertatem & veritatem verborum : sed inusitata res illi videtur pauper homo non timens, sed quod in mentem venit liberè dicens. Atqui Solonis paulò post meminerit, quum ipsum oportuerit captum supra rogum a Cyro adduci. Nam Clothonem audivi nuper legentem, quæ cuique destinata sunt, in quibus & hæc erant scripta, fore ut Cræsus a Cyro caperetur, Cyrus autem ipse a Massagetide illâ occideretur. Viden' Scythicam illam quæ equo albo provehitur ? CH. *Video per Jovem.* MERC. Tomyris illa est, quæ ubi Cyri caput propriâ manu absciderit, in utrem sanguine plenum intrudet. Sed & filium ejus adolescentem vides ? Cambyfes ille est. Hic post patrem regnabit ; ac ubi millies in Libyâ & Æthiopiâ rem malè gesserit, furore tandem correptus, occiso Api morietur. CH. O rem multo risu dignâ ! Sed quis jam ipsos aspicere sustineat, quum alios ita contemnunt ? aut quis crediderit fore ut ille brevi sit captivus, hic autem in utre sanguine pleno caput habeat ? quis verò ille est, Mercuri, cui pallam purpuream fibula neçtit, quem diadema decorat, cui coquus pisce dissecto, anulum tradit, in Insulâ circumfluâ ? certè se regem esse gloriatur. MERC. Bellè Homeri versus ad res alias transfers, Charon. Cæterum Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui se ab omni parte felicem putat. Hic tamen ipse ab assistente famulo Mæandrio proditus Orætæ satrapæ, miser sanè momento felicitate suâ lapsus, cruci suffigetur. Nam hæc quoque ex Clothone audivi.

CH.

CH. Præclare, ô Clotho, generosè ipsos, ô optima, ipsorúmque capita trunca, & crucifige, ut se homines esse sciant. Interim verò in sublimo evehantur, ut qui ab eminentiore loco majore cum dolore decident. Ego autem tum ridebo, quum horum unumquemque in navigio nudum agnovero, nec purpuram, nec tiaram, nec solium aureum afferentem. MERC. Ita certè res illorum se habebunt. Multitudinem autem vides, Charon, quorum alii navigant, alii bellum gerunt, alii judicio contendunt, alii agriculturam exercent, alii fœnerantur, alii mendicant? CH. Variam quandam video turbam, vitámque perturbationum plenam, eorumque urbes apum examinibus similes: in quibus proprium quisque aculeum habet, & vicinum pungit: pauci autem ex ipsis velut crabrones inferiorem agunt ferúntque. At agmen illud, quòd ipsos clanculum circumvolitat, quinam sunt? MERC. Spes, ô Charon, metúsque, amentia, voluptates, avaritia, iræ, odia, & id genus alia: ex his autem ignorantia infra iis est permixta; atque in eâdem republicâ per Jovem degit odium, ira, zelotypia, imperitia, hæsitantia, avaritia. Metus autem, & spes super volitantes, ille quidem illapsus horrorem incutit, aliquando verò *tantum* trepidare facit; spes verò supra caput sublata, ubi maximè quispiam eas prehensurum se putat, avolant, hiantes illos deferentes: quod & ipsum Tantalum apud inferos ex aquâ pati vides. Quod si oculos intenderis, Parcas etiam in alto conspicias uniusque fusum volventes, unde accidit, ut omnes

nuiibus pendeant filis. Viden' tanquam arane-
arum stamina in unumquemque a fufis descen-
dentia? CH. Equidem tenuiffimum unicuique
filum ut plurimum video innexum, hoc quidem
illi, illud verò alii. MERC. Rectè, portitor; illi
enim deftinatum efl, ut ab hoc, huic ut ab alio
interficiatur; atque ut hic fit illius hæres, cujus
filum fuerit tenuius, ille verò, hujus: nam tale
quid hæc connexio denotat. Vides ergo cunctos
a tenui *filo* fufpenfos? atque hic quidem in al-
tum attractus, fublimis efl: verum paulò poft
decidens dirupto filo, ubi fuftinendo ponderi
non amplius par fuerit, ingentem frepitem e-
det: alius autem qui paululum tantum a terrâ
fuerit fubductus, tametfi cadat, fine frepitu ja-
cebit, cafu vix etiam a vicinis exaudito. CH.
Hæc, ô Mercuri, funt prorfus ridicula. MERC.
Atqui ne verbis quidem dignè poffis exprimere
quàm fint ridicula, Charon: in primis nimia
ipforum fludia, quòdque inter fpecs intereant ab
optimâ morte arrepti, cujus nuncii & miniftri,
ut cernis, permulti funt: epiali, febres, tabes,
pulmonum inflammationes, gladii, latrocinia,
cicutæ, iudices, tyranni. Et horum omnino ni-
hil ipfos fubit, dum rebus fecundis utuntur: at
ubi rem male gefferint, illud *in ore* frequens,
ohè, hæ, hæ, hei mei, hei mihi. Sed fi flatim
ab ipfo initio perpenderent mortales fe eflè, &
poftquam in vitâ breve tempus fuerint pere-
grinati, relictis in terrâ rebus omnibus, tan-
quam ex fomnio migraturos, prudentiùs pro-
fectò viverent, & mortui minùs augerentur.

Nunc

Nunc autem, quia præsenti rerum statu sperant se in perpetuum usuros, quum irruens minister vocarit, & abduxerit irretitos febre, vel tabe, abduci se ægrè ferunt, quod se nunquam ab his avulsum iri expectârint. Quid enim non faceret ille, qui domum diligenter ædificat, & operarios urget, si noverit fore ut ea perficiatur, ipse verò, statim cum fastigium imposuerit, decedat, relictâ hæredi domûs ipsius fruitione, cum in illâ ipse ne cœnaverit quidem miser? ille verò qui lætatur, quod sibi masculam prolem uxor peperit, ideóque amicos convivio excipit, & patris nomen imponit, si sciret puerum septem annos natum periturum, nunquid tibi videretur gaudere quòd is sit natus? Sed *hujus rei* causa est, quòd in eum intuetur, qui propter filium beatus est, athletæ scilicet patrem, qui Olympia vicerit: vicinum autem, qui nati cadaver effert, non respicit, neque novit, de quali sibi filo penderet. Quin & eorum qui de finibus diffident vides quanta sit turba, & eorum qui pecunias coacervant; deinde, *ut*, antequam fruantur, ab irruentibus illis quos dixi nunciis & ministris avocantur? CH. Video isthæc omnia, & apud me cogito, quid sit ipsis in vitâ jucundum, aut quidnam sit illud, quo privati *tan-*
topere stomachantur. MERC. Quinetiam si quis eorum reges aspiciat, qui felicissimi esse videntur, extra instabilitatem &, ut dicis, ambiguum fortunæ constituti, tristitia plura quam jucunda comperiet iis adesse, metus, tumultus, odia, insidias, iras, adulationes: inter hæc enim om-
nes

nes versantur. Omitto luctus, morbos, animique perturbationes, ipsis æquè atque *vulgo* dominantes : quum verò hæc sint regum mala, opportunum est colligere qualia sint privatorum. CH. Volo igitur, Mercuri, dicere tibi, cuinam affimiles mihi videantur homines, eorumque vitâ omnis. Vidistin' aliquando bullas in aquâ, e scatebrâ cum impetu defluente exurgentes : flatuosos dico tumores ex quibus spuma cogitur ? illarum igitur, aliæ quidem parvæ sunt, & protinus ruptæ evanescent : aliæ verò diutius durant, & accedentibus ipsis aliis, hæc valdè inflantur, ac in maximum tumorem attolluntur : ac tandem aliquando illæ etiam prorsus ruptæ dissolvuntur : neque enim secus fieri possit. Hæc tibi hominum vita. Omnes quidem flatu intumescent, hi majores, illi minores ; atque alii momentaneam & citò deficientem inflationem habent : alii simul atque constituti sunt, deficient. Itaque omnes rumpi necesse est. MERC. Tu nihilo deterius Homero, Charon, *hominum vitam* similitudine expressisti, qui genus ipsorum foliis affimilat. CH. At tales quamvis sint, vides tamen, Mercuri, qualia faciant, inter se avidè de imperiis, honoribus, & possessionibus decertantes ; quibus omnibus relictis, ipsos unico cum obolo ad nos venire oportebit. Vis igitur, siquidem in edito loco sumus, maximâ voce acclamando eos adhorter, ut ab inanibus laboribus abstineant, vivantque mortem ob oculos semper habentes, dicens, O stulti, quid hæc tanto studio prosequimini ? desistite a laboribus :

laboribus : neque enim in perpetuum vivetis : nihil ex iis, quæ hîc præclara *habentur*, est sempiternum, nec aliquid horum moriens quisquam secum auferre possit : sed necesse est illum nudum abire ; domum autem, & agrum, & aurum, esse semper aliorum, & dominos subinde mutare. Hæc & id genus alia si ipsis ex loco unde exaudiri possent, inclamarem, annon putas homines multum emolumenti percepturos, & longè prudentiores fore. MERC. O beate, nescis ut ipsos ignorantia & error affecerit, adeò ut ipsorum aures ne terebro quidem amplius aperiri queant : tam multâ cerâ eas obturârunt : Qualiter Ulysses fociis fecit, veritus ne Sirenas exaudirent. Quinam igitur audire possint, etsi tu clamando disrumparis ? nam quod apud vos Lethe potest, id hic ignorantia præstat : veruntamen ex ipsis pauci sunt qui cerâ in aures non receptâ in veritatem inclinant, acutum in rebus cernunt, & quales sunt intelligunt. CH. Nonne igitur illis inclamem ? MERC. Illis ea quæ sciunt, dicere fuerit supervacaneum. Vides ut a plebe semoti rident quæ fiunt, eaque nullatenus probant, at liquet eos jam a vitâ ad vos fugam meditari ? etenim etiam odio sunt *illis*, quod illorum inscitiam redarguant. CH. Belle, ô generosi, verum perpauci sunt, ô Mercuri. MERC. Etiam hi sufficiunt. Sed jam descendamus. CH. Unum adhuc scire opto Mercuri, quod cum mihi ostenderis, absolutam narrationem effeceris ; reconditoria scilicet corporum, ubi defodiunt, intueri. MERC. Monumenta, Chæon, & tumulos, & sepulchra hæc vocant. At videsne
ante

ante urbes aggeres illos, columnas, & pyramidas? illa omnia sunt cadaverum receptacula, & loca in quibus corpora conservantur. CH. Quid ergo saxa illi coronant, unguentoque inungunt? alii verò præ tumulis constructo rogo, ac foveâ effossâ, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsumque (quantum conjicere est) in ipsas foveas infundunt? MERC. Nescio, portitor, quid hæc ad eos *pertineant*, qui apud inferos *agunt*. Verùm illis persuasum est umbras ab inferis reduces nidorem & fumum, quantum possunt, circumvolitando cœnare, & ex foveâ mulsum bibere. CH. Illos adhuc bibere & edere, quorum aridissimæ sunt calvariæ? atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, cùm eos quotidie deducas; ac proinde scias an postquam semel terram subierint, denuo redire queant. Quinetiam ego prorsus ridicula paterer, Mercuri, non paucis occupatus negotiis, si oporteret ipsos non solum deducere, sed etiam bibituros reducere. O stulti, quæ *vestra* hæc amentia? qui nescitis quàm longo finium intervallo res mortuorum & viventium sint discretæ, & qualia sint ea, quæ apud nos sunt, & æque mortuum esse illum qui sepulchro caret, & qui sepulchrum nactus est: in æquali honore esse Irum & regem Agamemnonem; Thersitæ autem æqualem esse Thetidos pulchricomæ Filium, quin & omnes esse similiter mortuorum imbecilla capita, nudosque siccosque in prato aphodelo pleno. MERC. Hercule, quàm multa ex Homero hauris! sed quia submonuisti me,
volo

volo tibi sepulchrum Achillis ostendere. Vides illud quod mari adjacet? Sigeum quidem illud Trojanum est; e regione autem conditus est Ajax in Rhæteo. CH. Non magna sunt monumenta, Mercuri. Verùm insignes illas urbes mihi jam commonstra, de quibus *tam magnifica* in inferis audimus; Ninum Sardapali urbem, Babylonem, Mycenæ, Cleonæ, ipsūque Ilium; multos enim inde profectos me trajecisse memini, adeo ut per totos decem annos neque subdixerim navigium, neque refecerim. MERC. Ninus quidem, ô Portitor, jam est eversa, ita ut ne reliquum quidem sit ejus vestigium; nec ubi olim sita fuerit, facilè dixeris. Babylon autem illa est, quæ est bene turrita, quæ murorum magnum ambitum *habet*, haud ita multò post desideranda & ipsa, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenæ & Cleonæ me tibi commonstrare pudet; ac in primis Ilium. Præfocabis enim, sat scio, Homerum ubi descenderis, propter magniloquentiam versuum. Verùm olim felices fuerunt: nunc autem etiam hæc interierunt. Moriuntur enim etiam urbes, ô Portitor, quemadmodum homines: quòdque mirabilius, & integri fluvii. Inachi utique ne sepulchrum quidem adhuc in Argo superest. CH. Vah, quæ laudes, Homere, & quæ nomina! facram viisque patentibus Ilium; tum Cleonæ bellè structæ. Sed interim dum loquimur, quinam illi sunt qui dimicant, aut cujus rei causâ se mutuò cædunt? MERC. Argivos vides & Lacedæmonios, ô Charon, atque semimortuum

tuum illum ducem Othyradem, suo ipsius sanguine tropæum inscribentem? cuius rei causâ, Mercuri, *cæptum est* illis hoc bellum? MERC. Pro ipsomet agro, in quo pugnant. CH. O amentiam hominum, qui nesciunt se, etiamsi *nunc* eorum quisque totam Peloponnesum possideat, vix tamen pedis unius locum ab Æaco accepturos. Hunc autem agrum aliàs alii colent, hoc tropæo a fundamentis ab aratro saepe revulso. MERC. Hæc quidem hoc modo se habebunt. At nos jam hinc descendamus, ac montibus his in suas sedes repositis, discedamus: ego sicut missus sum, tu ad navigium, Ad te autem brevi veniam & ipse mortuos deducens. CH. Bene fecisti, Mercuri; benefactor semper adscribêris, fructûs enim aliquid percepi tuâ ope ex hâc peregrinatione. O qualia infelicium hominum sunt negotia, reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia! De Charonte autem ne verbum quidem.

DE SOMNIO, SEU VITA

LUCIANI.

DESIERAM nuper in ludum-literarium ire, quum jam ætate pubertatem attigissem; pater autem meus, quâ me arte instrueret, unâ cum amicis dispiciebat. Plerisque tandem videbatur Humanitas & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, fortunâ denique splendidâ opus habere: nostras autem faculta-

tes cūm tenues esse, tum celere quoddam auxilium postulare. Quod si mechanicam aliquam artem didicissem, fore primum ut ipse statim necessaria vitæ ab arte acciperem, neque amplius domi id ætatis alerem: deinde ut non multo post patrem exhilararem, semper domum referendo quod ab arte proveniret. Hinc secundæ consultationis caput est propositum, quænam ars optima, & ad discendum facillima, & libero homine digna esset: quæque promptas præberet suppetias, quæstumque perpetuum. Proinde alio, pro suâ unoquoque sententiâ aut experienciâ, aliam laudante; pater avunculum intuens (aderat enim is quoque statuarius optimus, & sculpendo & poliendo marmore inter probatissimos artifices habitus) non fas est, inquit, aliam artem, te præsentem, potiore haberi. Quare hunc abduc (meque demonstrabat) & acceptum doce lapidum artificem probum, & compositorem, & statuarium esse. Potest enim & hoc, naturâ, ut scis, præditus felici. Conjiciebat autem hoc ex ludicris illis quæ ex cerâ *confeceram*: quum enim a præceptoribus dimissus fui, ceram abradens vel boves, vel equos, vel etiam homines effinxi ad veram imaginem, ut patri videbar: quorum causâ plagas a Præceptoribus accipiebam. Tunc autem propter ingenii dexteritatem etiam hæc laudi erant: & ex illâ fingendi arte, *omnes* spem bonam concipiebant, fore ut brevi artem hanc addiscerem. Simul igitur idonea videbatur dies auspiciandæ arti; & tradebar avunculo, rem per Jovem non ini-

quo admodum animo ferens; imo mihi lufum quendam non infuavem habere videbatur, quodque ad nominis apud æquales illustrationem faceret, fi & Deos sculpere, & parva quædam simulachra, cum mihi, tum quibus vellem, adornare poffe comperirer. Ac tum primum illud, quod aufpiciantibus ufu venire folet, accidebat. Celtem enim mihi tradens avunculus tabulam in medio jacentem, leniter attingere juffit, tritum illud admonens, Principium totius facti dimidium. Cæterum me durius præ imperitiâ impingente, tabula frangitur. Ille autem indignatus, arreptâ fcuticâ quæ prope jacebat, nequaquam manfuetè, neque adhortantis-modo, me initiavit: adeò ut lachrymæ artis præmium mihi fuerint. Inde igitur aufugiens domum redivi, continuo cjulans, lachrymisque oculos habens oppletos, & commemoravi fcuticam, vibices oftendi, nimiamque illius crudelitatem accusavi, addens hæc illum invidiâ feciffe, ne fe in arte superarem. Cùm ftomachata, & multis *verbis* fratri conviciata fuiffet mater, ubi nox fupervenit, lachrymofus adhuc, totamque noctem cogitabundus decubui. Atque hætenus quidem ridicula funt, & puerilia quæ diximus: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda funt, ô viri: fed quæ aufcultandi percipudos auditores requirant. Nam ut ex Homero dicam. In fomnis mihi venit divinum quoddam infomnium almam per noctem, adeo evidens, ut a veritate nihil diftaret. Nam etiam adhuc poft tantum temporis intervallum, & viforum

visorum species oculis inhæret, & auditorum vox auribus insonat; tam plana fuerunt omnia. Duæ mulieres manibus prehensum ad se utraque valdè violenter ac potenter me trahebant: unde parum abfuit quin me discerperent, inter se contententes. Nam modò altera superabat, & propemodum me totum tenebat, modò contra ab alterâ tenebar. Tum in se invicem clamabant ambæ; hæc quidem quòd suum vellet me possidere: illa verò quòd aliena nequicquam sibi vendicaret. Erat autem altera operaria, virilis, & squalida coma, manus callo habens obductas, succincta veste, marmoreo pulvere oppleta, qualis solebat esse avunculus, quum lapides poliebat. Altera facie venusta, habitu decoro, & veste modesta. Postremò autem permittunt meo iudicio, utrâ earum conversari malim. Et *sic* prior illa dura, & virilis locuta est; Ego, chare puer, Statuaria sum, quam heri discere cœpisti, tibi familiaris, & a parentibus cognata: nam & avus tuus (addito avi materni nomine) fuit marmorarius, ambo præterea avunculi tui; & per nos valdè claruerunt. Quod si velis tricus, ac nugis, quæ ab illâ *profluunt*, alterâ indicatâ, abstinere, me verò sequi, mecumque degere, primùm generosè educaberis, & robustos humeros habebis, ab omni quoque invidiâ alienus eris: nec patriâ tuisque familiaribus unquam relictis, in terras alienas abibis. Omnes te laudabunt non ob studia quidem *sed ob facta*. Neque verò corporis vilitatem, aut vestium forditiem averferis. Nam ab his initiis profectus etiam Phidias ille Jo-

verum spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit, Myron laudatus est, & Praxiteles in admiratione fuit: & nunc idcirco hic cum Diis illis adorantur. Quod si horum unus evadas, quomodo ipse apud omnes homines celebris non fias? patrem certè beatum efficies, & patriam omnibus spectabilem reddes. Hæc atque his etiam plura balbutiens, & plurima barbarè pronuncians, dixit Statuaria, summo studio omnia connectens, & mihi persuadere contendens. Sed non amplius memini: maxima enim pars mihi excidit. Cæterum ubi tandem finem fecit *loquendi*, altera in hunc modum orditur. Ego verò, ô fili, Humanitas sum, jam consueta & nota tibi, tametsi nondum ad finem periculum mei feceris. Quanta utique bona sis adepturus, si statuarius evadas, illa modò exposuit. Nihil scilicet aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in hoc totam vitæ spem positam habens, obscurus ipse degens, modicum & minimè generosum quæstum faciens, abjecto animo, tenuis redditibus: nec amicis advocatus, nec inimicis formidabilis, nec civibus beatus prædicandus: sed illud solum *videlicet* opifex, & e vulgo unus, præstantiorem te semper formidans, dicendi peritum colens, & leporis vitam vivens, potentioris denique lucrum existens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fias, & præclara multa opera edas, artem quidem laudabunt omnes, nemo tamen ex aspicientibus, si modò sanæ sit mentis, tibi similis esse optarit. Qualis-qualis enim fueris, *nihil nisi* mechanicus artifex, manibus

nibus operans, & ex iisdem victum quæritans censeberis. At contra, si mihi obsequeris, primum tibi multa priscorum virorum *præclara* opera, actaque admiratione-digna ostendam. Deinde & orationes eorum exponendo, & omnium, ut ita dicam, expertum te reddendo, etiam animum, quæ tui pars est præcipua, multis ac præclaris ornamentis exornabo. *Modestiâ scilicet*, Justitiâ, Pietate, Mansuetudine, Æquitate, Prudentiâ, Fortitudine, Amore honesti, rerum gravissimarum Desiderio. Hæc enim sunt verè incorrupta animi ornamenta. Præterea neque quicquam ante-actum te latebit, neque quod in præsentia est agendum, imo, quæ fieri decet, me duce prospiciēs. In summâ, omnia quæcunque seu divina sunt, seu humana, brevi te docebo. Et qui nunc pauper es, istius nescio cujus filius, qui de adeo illiberali arte nescio quid consultas, haud multò post, omnium æmulationem & invidiam excitabis, dum honoribus afficiēris, laudibus evehēris, & ob res præstantissimas celebraberis, & ab iis, qui genere atque opibus antistant, conspiciēris: & vestem huiusmodi geres (ostendens suam, gerebat autem admodum splendidam) & magistratu primòque confesso dignus existimaberis. Et si aliquò peregrè proficiscaris, etiam in alienâ terrâ non ignotus, nec obscurus eris. Talibus ego te insignibus vestiam, ut te aspicientium unusquisque proximè astantem impellendo commovens, digito te monstraverit, & *Hic est Ille*, dixerit. Quin siquid studio dignum sit, quod aut amicis,

aut universæ accidet civitati, omnes in te oculos convertent: tum siquid dixeris, plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes te beatum ob dicendi vim, *tuumque* patrem ob prolis felicitatem. Et quod aiunt, ex hominibus aliquos immortales reddi, hoc tibi conferam. Etenim si ipse ex hac vitâ decesseris, nunquam defines conversari doctis, & consuetudinem habere cum optimis quibusque. Demosthenem illum vides, cujus filius fuerit, & quantum ego illum reddiderim? vides & Æschinem, qui tympanistriæ filius erat, attamen propter me etiam Philippus *rex* illum coluit? ipse quoque Socrates ab istâ Statuariâ educatus, simul atque meliora intellexit, illâque relictâ ad me transfugit, audis ut ab omnibus decantetur? at si reliqueris tantos talesque viros, res *adeo* splendidas, orationes *tam* graves, habitum tam decorum, honorem, famam, laudem, primos confessus, potentiam, imperia, denique & illam, quam ex dicendo consequeris gloriam, &, quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt, felicitatem, tuniculam sordidam indues, habitumque servilem assumes, vectes, cæla, celses, scalptra in manibus habebis, deorsum inclinatus in opus, humilis, humiliâque tentans, omnibus denique modis abjectus; nunquam autem caput erigens, virile nihil liberumve cogitans; sed tantum providens, ut opera tua concinna & decora fiant; at ut ipse concinnus & ornatus sis minime curans, imò saxis ipsis contemptiorem te reddens. Dum hæc diceret, ego non expectato sine orationis, surgens sententiam pro-

pronunciaui : & relictâ illâ deformi & operatrice, ad Humanitatem læto animo transivi; cœque magis quia mihi venit in mentem scuticæ, & *avunculum* plagas non paucas mihi statim auspicanti pridie inflixisse. Tum illa relictâ primum indignabatur, manusque complodebat, ac dentibus infrendebat : tandem quemadmodum Nioben audimus, dirigit, & in saxum mutata est. Quod si mirabilia passa fuerit, ne fidem negetis; nam res mirabiles nobis repræsentant somnia. Altera autem ad me respiciens, proinde, inquit, te ob hæc iustitiam remunerabor, quoniam causam hanc rectè iudicâsti. Jam veni, currumque hunc ascende (monstrato curru, qui ab alatis equis Pegaso similibus *trabebatur*) ut videas qualrâ & quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterum postquam ascendi, hæc quidem agitare & aurigari cœpit. Ego verò in sublime sublatus, ab oriente incipiens, ad occidentem usque contemplabar urbes, gentes, & populos, velut Triptolemus, in terram aliquid spargens. Verùm non ampliùs memini, quid esset illud, quod spargebam : cæterum hoc solum *memini*, quod homines me sursum aspicientes laudarent, & ad quoscunque volando perveneram, illi me faustis acclamationibus prosequerentur. Porro cùm mihi res tantas, & me laudantibus illis commonstrasset, iterum reduxit, non ampliùs illâ veste indutum, in quâ avolaveram : sed eleganti cultu ornatus mihi videbar redire. Deprehendens igitur & patrem stantem & expectantem me, ei

ei vestem illam & me qualis venirem ostendit, eumque submonuit, qualia de me *ipse & amici* tantum non statuerant. Atque hæc quidem memini me vidisse, quam puer adhuc essem, & ut mihi videtur, *recenti* plagarum metu perturbatus. Sed interea dum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam, quam longum hoc somnium & iudiciale est! alius deinde interpellans, Hyemale, inquit, est somnium, quando noctes sunt longissimæ; aut forte *trinoctiale*, quemadmodum ipse Hercules. Quid igitur illi in mentem venit sic apud nos nugari, mentionemque facere puerilis istius noctis, somniorumque veterum, & ætate jam obsoletorum? futilis est omnis frigida oratio. Numquid nos somniorum interpretes esse duxit? nequaquam, ô bone. Neque enim Xenophon *hoc putavit*, quam olim exponeret somnium, quo pacto ipsi visum fuerat in domo paternâ, & deinceps. Nostis enim ut visionem suam, non ut conjectationem, neque quod ita nugari statuisset, narravit, præsertim in bello & summâ rerum desperatione *constitutus*, circumstantibus hostibus: sed utilitatem quandam habuit illa narratio. Proinde etiam ego somnium hoc vobis exposui, hujus gratiâ nimirum, ut adolescentes ad meliora convertantur, & Humanitati adhæreant: maximè si quis ipsorum præ inopiâ pejus de se statuatur, *animumque* ad deteriora inclinet, ingenium non illiberale perdens. Confirmabitur enim, sat scio, talis quispiam, ubi sermonem hunc audierit, me sibi sufficiens exemplum proponendo, &

JUDICIUM VOCALIUM. 347

cogitando qualis essem, quum ad optima animi-
mum-appuli, & literarum studia appetivi, mi-
nimè ob eam, in quâ tum eram, paupertatem
animo fractus: deinde qualis huc ad vos redi-
erim; etsi nihil aliud, nullo tamen statuariorum
istorum obscurior.

JUDICIUM VOCALIUM.

IMPERANTE Aristarcho Phalereo Non. Octoba-
litem intendit *αἰμα* litera *ταυ* apud septem
Vocales Judices de vi & rapinâ bonorum, ex-
poliari se dicens omnibus illis vocibus quæ per
geminum *ταυ* efferentur.

DONEC, Judices Vocales, in paucis ab hac
ταυ injuriâ sum affecta, cum rebus meis
abuteretur, & appelleret ubi par non erat, id
ego damni non moleste tuli: quin etiam non-
nulla quæ dicebantur, me non audire simulavi,
præ modestiâ illâ quam vos nôstis me cum
erga vos, tum erga cæteras syllabas servare.
Postquam autem eò avaritiæ & dementiæ de-
venit, ut iis, quæ sæpe quietè subieram, pa-
rum contenta jam & majorem vim inferat; tan-
dem necessitate coacta accuso ipsam apud vos,
quæ utramque nostrum novistis. Non exiguus
verò super exclusione meâ me invasit timor.
Nam cum prioribus facinoribus majora sem-
per addat, penitus tandem e propriâ sede me
extrudet: ita ut parum absit quin dum me
tacitam contineo, literis ne annumerer quidem,
in æquali autem timore etiam reliquæ literæ
versentur.

versentur. Æquum est igitur non vos tantum, quæ nunc Judices estis, sed & reliquas literas ab hujusmodi conatibus cavere. Enimverò si ut libet unicuique, e suo ordine in alium vi licebit irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis : non video quo pacto sua quique ordines jura, juxta quæ à principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam & negligentiam progressuras, ut injusta permit- tatis. Nec si vos litem prodideritis, mihi tamen injuriâ laceffitæ negligenda erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia, simul at- que cœperunt leges violare, repressa fuisset. Neque enim pugnaret ad hunc usque diem λάμδα cum ῥω, disceptans de *his vocibus* κισ- σης (pumex) κεφαλαγία (capitis dolor). Ne- que etiam γάμμα cum κάππα certamen iniisset : neque tam sæpe manus fermè conseruissent in fullonis officinâ pro voce γνάφαλα. Quin & defuisset γάμμα cum λάμδα dimicare particu- lam μόγῃς (ægrè) illi auferens, imò suffurans. Aliæ etiam literæ confusionem legibus contra- riam non aggredierentur. Decet enim unam- quamque in eo manere ordine, quem sortita est : at ea, quæ non licet, transcendere, ejus est qui jus & æquum violat. Et qui primus nobis has leges expressit, five ille fuerit Cad- mus insularis, five Palamedes Naulpii filius (quanquam nonnulli hanc prudentiam Simo- nidi tribuunt) non tantum ordine dato, per quem sedes primariæ stabiliuntur, quænam prima, quænam secunda esse debeat, definive- runt,

runt: verum etiam qualitates & potestates, quas unaquæque nostrum habet, perspexerunt. Et vobis quidem, iudices, majorem tribuerunt honorem, quia per vosmetipsas sonum edere potestis. Semivocalibus vero secundum a vobis locum *concesserunt*, quia, ut clare audiantur, accessione vestra egent. Postremum vero omnium locum ut quædam haberent, sanciverunt, *illæ scilicet*, quibus ne ullus quidem sonus est. Has itaque leges vocales solas decet conservare. Hæc vero ταῦ (non enim ipsam peiori vocabulo appellare queam, quam eo quo nominatur, quod quidem per Deos immortales, nisi duæ ex vobis convenissent bonæ & aspectu decoræ ἀλφα & ὑψίλον, non audiretur sola) hæc inquam ausa est majori me injuriâ afficere quam unquam aliàs, vi adnitens a nominibus & verbis patriis me extrudere, simul etiam ex conjunctionibus ipsis, & præpositionibus expellere, ut perferre non amplius possim immanem istam avaritiam. Verum jam dicendi tempus est, unde & a quibus me injuriâ afficere cœperit. Peregrinabar olim in Cybêlo, (id oppidulum est non injucundum, colonia, ut fama obtinet, Atheniensium) ducebam autem mecum & præstantissimam Rho, vicinorum optimam: divertebam vero apud poëtam quendam Comicum, Lysimachum nomine, Bœotium ab origine generis, ut apparebat, qui se tamen e mediâ Atticâ oriundum dici affabatur. Apud hunc hospitem hujus ταῦ avaritiam deprehendi. Etenim quamdiu paucis manus injecit, adeo ut diceret τετραράχοντα (quadraginta)

ta) exuens me cognatis literis, eam esse literarum eolumnarum consuetudinem existimabam. Præterea cum *τῆκερον* & similes attraheret *voēs*, ita ut has quoque sibi proprias diceret, ea etiam res erat mihi auditu tolerabilis, nec propter eam vehementer mordebar. Verum postquam sumpto ab iis initio eō venit audaciæ, ut *κατλίτερον*, *κάτλυμα*, & *πῖτλαν* pronuntiaret, deinde deposito omni pudore *βασιλιτλαν* quoque appellaret, non parum ob hæc indignor & uror, verita nequis etiam temporis processu *οὔκα τῶκα* vocet. Ac per Jovem animum mihi despondenti, atque auxiliatoribus destituta, justam iram *quæso* condonate. Non enim de parvis & vilibus rebus mihi est periculum, cum assuetis ac familiaribus meis literis dispolier. Garrulam meam avem *κίσσαν* medio, quod aiunt, sinu abreptam, *κίτλαν* denominavit. Quinetiam *φάσσας* (palumbum) cum *νήσσαις* (aniatibus) & *κοσσοφοῖς* (merulis) interdicente Aristarcho, eripuit mihi. Porro non paucas *μέλισσας* (apes) detraxit. In Atticam etiam venit, & ex mediâ illâ montem Hymettum injustè sustulit, id vobis ipsis, aliisque syllabis cernentibus. Sed quid ista commemoro? totâ Thessaliâ me expulit, eamque dici vult *Θετταλίαν*. Denique me omni *Σαλάσση* (mari) exclusit: neque *σεύτλοις* ipsis, (betis hortensibus) pepercit: ut jam quod vulgò dici solet, ne *πάσσαλον* (palum) quidem mihi reliquerit. Jam verò quod ego litera sim injuriarum patiens, vos ipsæ mihi testes fitis; quæ nunquam Zeta accusarem, quæ smaragdum mihi detraxerit,

JUDICIUM VOCALIUM. 351

erit, & totam Smyrnam mihi eripuerit. Neque ipsam Xy quamvis omnem συνθήκην violârit, ipsumque Thucydidem talium quorundam scriptorem habeat patronum. Nam Rhomæo vicino venia danda quod, cum ægrota-
ret, meas apud se μυρρίνας (myrtos) plantârit, & aliquando atrâ bile percita me ἐπὶ κόρρης (in maxillam) cœderit. Ac talis quidem ego sum. Ut verò ταῦ illa etiam adversus reliquas li-
teras est violenta suâ naturâ, spectemus: illam autem nec ab aliis quidem literis absti-
nuisse, sed & Δ & Θ & Ζ ipsam injuriâ af-
fecisse ut patet, accersere mihi literas ab istâ injuriam passas. Num auditis, Vocales judices, Delta quid dicit, sustulit mihi meam ἐνδε-
λᾶχειαν, & ἐντελᾶχειαν præter omnes leges vult pronunciari? nam auditis Theta ut plangit, & capillos vellit, eo quod κολοκύθης (cucurbitâ) privetur? Ζ ut conqueritur sibi ademptum esse σὺριζεν (fistulâ canere), item hoc σαλπίζειν, (tubâ canere) adeo ut non amplius sibi ne γρό-
ζειν quidem (hiscere) liceat? Ecquis ista ferat? aut quæ pœna sat gravis erit huic ταῦ scelestis-
simæ? verum hæc non tantum sibi cognatum genus elementorum lædit, sed jam etiam ad humanum genus transivit, hoc quidem modo. Neque enim ipsos linguis rectâ fieri finit, imò verò, judices, interim enim res humanæ me monuerunt γλώσσης (linguæ) quod & hæc me abegerit, quantum in se fuerit, & γλώσσαν γλώττιαν fecerit. O linguæ verè vitium ταῦ! at iterum ad illud me conferam, & homini-
bus patrocinarbor in iis, in quibus adversus ipsos
peccat.

peccat. Nam quasi quibusdam vinculis illorum vocem torquere & discerpere conatur. Hic enim forsan pulchri aliquid intuitus καλὸν vult dicere: hæc vero ταῦ irruens τάλον enunciare cogit, primas sedes in omnibus quæ obtineat, se dignam censens. Rursum alius περί κλήμα (de palmite) dissemit: hæc autem ταῦ (quippe ærumnosum verè est) κλῆμα fecit τλῆμα. Nec plebeios tantum homines injuriâ afficit: sed jam etiam magno illi Regi, cui & mare & terram cecidisse dicunt, suisque naturis excessisse, ista inquam etiam huic insidiatur, & Cyrus cum sit, Tyrum nescio quem effecit. Hunc itaque in modum, quantum ad vocem attinet, homines lædit; sed re quomodo? plorant mortales, ac suæ sortis vices descent, & Cadmum sæpe diris prosequuntur propterea quòd ταῦ in genus elementorum adduxerit. Aiunt enim tyrannos ejus literæ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figurâ ligna fabricasse, quibus homines affigerent: & inde huic sceleratæ fabricæ improbam appellationem obvenisse. Ob hæc igitur omnia quot mortis generibus dignam esse ταῦ istam censetis? equidem existimo meritò hoc solùm ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut pœnam in suâ illâ figurâ sustineat, quæ sane ut crux esset, istius operâ effectum est: & sic ab hominibus appellatur.

TIMON;

TIMON SIVE MISANTHROPOS.

TIMON.

O JUPITER Philie, hospitalis, sodalitæ, domesticæ, fulgurator, juramenti præses, nubicoge, grandistrepe, & siquo te alio vocant nomine attoniti Poetæ, maximè quum hærent in versu: (tunc enim ipsis multi nominis factus versûs ruinam sustines, & rythmi hiatum reple) ubi tibi nunc magnicrepum, fulgur, & gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen? nam hæc omnia jam nugas esse apparet, & fumum planè poeticum, nominum strepitum si demas. Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, & promptum, nescio quomodo penitus extinctum est & frigidum, ne minimam quidem scintillam iræ adversus injustos retinens. Itaque quivis ex his, qui pejeraturi sunt, citiùs extinctum ellychnium metuerit, quàm flammam fulminis cuncta domantis: ita titiorem quempiam ipsis intentare videris, ut ignem vel fumum ejus (*vel ex ipso manantem*) haud timeant, sed hoc solum ex vulnere (*scilicet si tu eos fulmine percuteres*) incommode se capere existimant, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare: nec absurde admodum se gerens, si Jovi irâ usque adeo frigido comparetur, cum sit vir ad facinora fervidus, & magnificè de se jactitans. Quidni enim, cum tu quasi vi mandragoræ dormias? qui neque pejerantes audias, neque in-

Z

justos

justos observes; sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ sunt, aurisque tibi obfurduerint, quemadmodum iis, qui ætatis sunt jam provectioris: nam cum adhuc juvenis esses, ardenti animo, & ad iram vehemens, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: neque tum unquam cum illis inducias agebas, neque unquam otiosum erat fulmen, quin & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur in morem velitaris pugnae usque & usque mittebatur; terræ autem motus ita frequentes erant, ut cribri agitationem planè referrent, nix cumulatim *ruebat*, grando saxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbres rapidi & violenti *deferiebantur*; flumen *erat* quæque gutta: adeo ut puncto temporis Deucalionis ætate tantum naufragium fuerit, ut omnibus sub aquâ demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis quasi fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescèrent. Quare dignum socordiâ præmium ab illis reportas, cum nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat, nisi forte obiter ex iis aliquis, qui in Olympiis vicerint, atque is quidem ita facit, non quod pernecessariam rem se facere existimat, sed quod veteri nescio cui instituto id dandum credit. Quin & homines paulatim te, Deorum præstantissime, in Saturni locum redigent, magistratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio expilarint: quidam etiam tibi ipsi manus Olympiæ admoliti sunt; & tu altifremus ille ne ausus qui-

dem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cum adhuc ad fugam se compararent. Sed tu generosus ille, gigantum extinator, & Titanum victor, sedebas, & Cæsariem ab illis circumtondebaris, dum fulmen decemcubitale in dextrâ teneres. Hæc igitur, ô præclare, tam securè despicere quando defines? quando de tantis maleficiis pœnas sumes? quot orbis Conflagrationes, quot Diluvia satis esse queant ad compescendam tam inexhaustam hominum insolentiam? etenim ut communibus omiſſis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublime evehendo, & divites ex pauperrimis reddendo, & omnibus egenis operam ferendo, imò affatim, ut amicis benefacerem, universas opes effundendo, ex quo inquam propterea pauper evasi, jam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quòd si quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversum hominis jam olim defuncti cippum, ac temporis longitudine collapsum prætereunt, ne titulo quidem perlecto. Porro alii procul me conspicati in aliam deflectunt viam, existimantes sese occurſu infaustum & averſandum viſuros spectaculum, *me inquam*, qui non ita pridem ipsis Servator & Benefactor fui. Propter hæc mala igitur in hanc remotam & desertam Atticæ partem concessi, & rhenone indutus terram colo, quatuor conductus obolis,

& cum solitudine, & ligone hîc philosophor. *Sed* hoc saltem commodi videor mihi percepturus, quod non amplius intuebor plerosque præter meritum felices: illud enim est moiestius. Jam igitur tandem aliquando, Saturni & Rheæ proles, excusso profundo isto, graviq[ue] somno (longiorem enim quàm Epimenides dormivisti) & fulmine *prope extincto* denuo flatu fuscitato, aut ex Ætnâ redaccenso, ingenti editâ flammâ iram strenui illius ac juvenilis Jovis ostendas, nisi vera sint ea quæ de te tuâque sepulturâ Cretenses fabulantur.

JUP. Quis hic est, Mercuri, qui sic ex Atticâ juxta Hymettum in radice *scilicet* montis vociferatus est? sordidus totus ac squalidus, & rhenone amictus, fodit autem, ut arbitror, in terram pronus, homo loquax & confidens: nimirum est philosophus; alioqui enim non adeo impia adversus nos dixisset. MERC.

Quid ais, ô pater? non nosti Timonem *filium* Echecratidis, Colyttensem? Hic ille est qui toties nos convivio ex perfectis hostiis parato excepit, ille non ita pridem divitiis abundans, qui totas hecatombas *offerre solebat*, apud quem splendide Jovialia festa consuevimus agere.

JUP. Eheu, quænam ista rerum commutatio! hiccine est honestus ille, dives, circa quem tam frequentes erant amici? unde igitur talis evasit? squalidus, ærumnosus, & foffor, & mercenarius, ut conjicio, cùm tam gravem ligonem in terram demittat? MERC. Illum, ut ita dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos misericordia: verè autem ut dicam,

dicam, vecordia potius, & facilitas, & iudicii defectus in amicis deligendis, quippe qui neutiquam intellexerit sese corvis lupisque gratificari; imo dum a vulturibus istis miser jecur eroderetur, amicos esse ipsos judicabat sociosque præ quâdam erga eum benevolentia, cum *revera* epulis gauderent. Illi enim, postquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque, deinde siqua inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exuxissent, abierunt, exuccum, & radicitus succisum deferentes, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes (cur enim *id facerent?*) aut opem ferentes, aut aliquid vicissim largientes. Has ob res fossor, & rhenone, ut vides, indutus, urbe præ pudore relictâ, mercede terram colit, propter mala insaniens; quod, qui ab eo ditati fuerant, nunc admodum fastuosè prætereant, ac ne nomen quidem an Timon vocetur, noverint. JUP. At verò hic vir est neutiquam fastidiendus & negligendus; tunc enim jure se infelicem esse indignaretur; quum & nos eadem faceremus ac scelesti isti adulescentes, si oblivisceremur viri, qui nobis tot ex pingüissimis *partibus* taurorum & caprarum in altariibus adolevit: eorum sanè nidorem etiamdum in naribus habeo. Cæterum propter negotia, magnamque pejerantium turbam, nec non eorum qui vi agunt rapiuntque, præterea ob formidinem quæ mihi ex sacrilegis oritur, (û enim multi sunt, & a quibus haud facile caveas, & ne minimum quidem nos connivere sinunt) multo jam tempore Atticam non re-

respexi; & maximè ex quo philosophia, & de
verbis contentiones, apud istos increbuerunt,
istis enim inter se pugnantibus, vociferanti-
busque, ne exaudire quidem mortalium vota
licet. Quare necesse est aut auribus obturatis
sedeam, aut ab ipsis perdar, dum virtutem
nescio quam & incorporea, nugæque magnâ
voce connectunt. Hinc accidit, ut & hic
neglectus fuerit, cum haud mediocriter de
nobis sit meritis. Sed ut hæc se habent, Mer-
curi, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas;
Plutus autem unâ secum etiam ducat The-
saurum, & ambo apud Timonem perseverent,
nec tam facile demigrent, etiamsi quàm maxi-
mè rursum illos præ bonitate domo exigit.
De assentatoribus autem istis, & ingritudi-
ne eâ, quam erga illum ostenderunt, postea
videro; & pœnas dabunt simul atque fulmen
præparavero. Radii enim ejus duo omnium
maximi fracti sunt & retusi, quum illud nu-
per vehementius paulo in sophistam Anaxa-
goram jaculatus sim, qui discipulis suis per-
suadebat, nullos esse nos qui Dii vocamur.
At ab illo aberravi: nam obtentâ manu Pe-
ricles eum protexit: fulmen verò in Anacum
templum aberrando-irruens, tum illud exussit,
tum ipsum ad saxum pene est comminutum.
Cæterum sufficiens interim hoc supplicii ip-
sis erit, si Timonem egregiè-locupletem-factum
viderint. MERC. Quantum habet momenti
altum vociferari, & obstreperum, audacem-
que esse! idque non iis modò, qui causas
agunt, verum etiam qui vota faciunt, con-
ducibile.

ducibile. En mox è pauperrimo dives evadet ille Timon, qui vociferatus est, & dicendi libertate in precibus usus, ideoque Jovem ad se advertit: sin vero tacitus incurvato corpore fodisset, neglectus etiamnum foderet. PLUT.

At ego, ô Jupiter, hunc aditurus non sum.

JUP. Quid ita, ô optime Plute, idque me jubente?

PLUT. Quoniam per Jovem injuriâ me affecit, ejecit, & in multas partes dividit, idque cum illi paternus essem amicus, meque tantum non furcâ ex ædibus expulit, sicut qui è manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus, & meretriculis objiciendus? ad eos mitte me Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sim, & exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate versentur, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea rhenone, & ligone,

miseri sat ducant quatuor obolos lucrari, qui decem talentorum munera neglectim abjecerunt.

JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturus est Timon, ligo enim probè eum docuit (nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius Lumbi) oportere ipsum te potiùs quam paupertatem eligere. At tu mihi querulus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quòd tibi liberè vagari permiserit, patefactis foribus, neque domo concludens, nec in te Zelotypiâ ardens. Alias autem contra in divites stomachari solebas, dicens te ab illis, repagulis, clavibus, & impressis sigillis ita fuisse conclusum, ut ne obliquè quidem aspicere lucem tibi fas esset. Hæc igitur apud me deplorasti, in tan-

tis tenebris suffocari te dictitans, ideoque pallidus nobis apparuisti, curis plenus, contractos digitos habens, ut fieri solet in rationum collectionibus; quin & minatus es te ab illis aufugiturum, siquam nancisci occasionem posses. In summâ, res admodum gravis tibi videbatur, in æreo, ferreove thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque a sedulis scelestissimisque pædagogis educari, Fœnore, & Computo. Eos proinde absurdè facere aiebas, quod cum te miserè amarent, possentque frui, non auderent tamen, nec quamvis essent domini, securè suo amore uterentur; sed vigiles custodirent, in sigillum seramque nunquam conniventibus oculis intuentes, abunde magnum fructum arbitantes a se percipi, non quòd ipsis fruendi facultas adesset, sed quòd nemini fruendi copiam facerent: non aliter quam in præsepi canis, qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci finit. Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypiâ prosequerentur: nescirent tamen *interim* fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut œconomus, aut puerorum præceptor *cellam* furtim subintrans intemperanter se ingurgitaret, infelicem & inamabilem herum ad fuliginosam & oris angustæ lucernulam ac fiticulosum ellychnium usuris invigilare sinens. Quis igitur absurdum non sit te olim hæc accusasse, nunc vero his contraria Timoni obijcere? PLUT. Atqui si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis larga hæc effusio,

fio, negligentia, non benevolentia, quod ad me attinet, meritò videatur. Illos verò qui me ædibus ac tenebris inclusum custodiebant, & ut crassior, pinguior, imò immensus fierem, operam dabant, neque ipsi me attingentes, nec in lucem producentes, ut ne a quopiam viderer, desipere *prorsus*, & in me contumeliosos esse judicabam; quippe qui me insonem in tot vinculis computrescere cogerent, nescientes interim se paulò post e vitâ discessuros, & me alii cuipiam fortunato relicturos. Quocirca neque illos probo, nec hos, qui nimium facile mihi manus admovent: sed eos, qui quod est optimum, rebus modum imponunt, ut nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Et enim per Jovem illud considera, Jupiter, si quis ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet neque omnino zelotypiâ prosequatur, concedens illi ut noctu atque interdiu eat quò velit, & rem cum quibuscumque habeat, vel potius ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? haud tu quidem hoc dixeris, Jupiter, qui sæpenumero amorem senseris. Rursum si quis ingenuam uxorem lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem: cæterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec alium sinat aspicere, sed orbam sterilemque includens in perpetuâ virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, idque indicet vultûs colore, corpore emaciato, introrsum recedentibus oculis,

culis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adedò formosam atque amabilem sinat emarcescere, per omnem vitam tanquam Cerei sacerdotem alens? hæc & ipse indignor, a nonnullis ignominiosè calcibus cœsus, luxu consumptus, & exhaustus, a nonnullis contrà perinde ut stigmaticus fugitivus compedibus vinctus. JUP. Quid igitur adversus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas: hi quidem dum Tantali in morem, nec bibere, nec edere, sinuntur, sed ore sicco, auro tantùm inhiant; illi verò, dum harpyiæ ipsis, eeu Phineo, e faucibus cibos eripiunt. Sed abi jam, cordatiorem multò nactus Timonem. PLUT. An ille aliquando desinet me velut ex foraminoso cophino, priusquam totus influxerim, datâ operâ exhaustire, quasi conetur occupare, quo minùs influam, *veritas* ne copiosior incidens ipsum inundem? quare videor mihi aquam in Danaidum dolium allaturus, frustraqué infusus, dolii sinu *liquorem* non continente: imò priùs propemodum effuso quod influit, quàm influxerit: adedò latus dolii hiatus ad effusionem, ac liber exitus. JUP. Proinde chasma istud & hiatus nisi semel obstruxerit, te propediem effuso, facilè rhenonem rursus & ligonem in sæce dolii reperiet. Verùm abite jam, illumque ditate. Tu verò, Mercuri memineris, cum redis, Cyclopes ex Ætnâ ad nos adducere, quo mihi fulmen exacuant ac reficiant, eo enim exacuto nobis

nobis opus erit. MERC. Pergamus, Plute:
Quid hoc? num claudicas? equidem ignora-
bam, & præclare, te non cecum modò, verùm
etiã claudum esse. PLUT. Hoc non est mihi
perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem
a Jove missus proficiscor, nescio quomodo tar-
dus & claudus sum utroque pede, ita ut æ-
grè metam pertingam, quum nonnunquam qui
me opperiebatur, prius insenuit. Quum verò
abire oportuerit, alatum videbis, avibus longè
celeriores. Itaque ubi primum repagulum
cecidit, protinus voce præconis victor pro-
nuncior, saltu stadium transiens, nec vi-
dentibus quidem aliquoties spectatoribus.
MERC. Ista haud vera narras. Ego enim tibi
per multos commemorare queam, qui heri ne
obolum quidem habebant, unde emerent la-
queum, repente verò hodie divites factos, &
sumptuosos, & bigis albis evectos, quibus ne
asellus quidem ante suppetebat: hi tamen pur-
purati, manibus aureos annulos gestantes ob-
ambulant; ne ipsi quidem, ut opinor, creden-
tes, quin per somnium divites sint. PLUT.
Isthaec alia res est, ô Mercari, neque enim
tum meis ipsius ingredior pedibus: nec me
Jupiter, sed Pluto ad eos mittit, utpote qui
& ipse fit opum largitor, & splendorum ma-
nerum dator, quod suo etiã nomine decla-
rat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium
demigrandum, cum in tabellas injecerunt me
& diligenter obsignarunt, farinam in modum
sublatum transportant. Interea cadaver illius
alicubi in tenebrosâ adium parte jacet, vo-
tere

tere linteo in genua injecto tectum, de quo
(cadavere scilicet) feles decertant. Porro qui
 me speraverant *obtinere*, in foro opperiantur
 hiantes, non aliter quàm hirundinem advo-
 lantem stridentes pulli. Deinde ubi signum
 detractum est, & lineus funiculus incisus, a-
 pertæque tabellæ, novusque meus dominus
 est pronunciatus, sive cognatus quispiam, sive
 adulator, sive servulus obscænus, & cæteris
 prælatus amasiis, etiam tum mento subra-
 so; pro variis omnigenisque voluptatibus, quas
 ipsi jam obsoletus suppeditavit, ingens præ-
 mium ferens generosus: is igitur quisquis tan-
 dem sit me ipsis cum tabellis arreptum fu-
 giens adportat, mutato nomine vocatus Me-
 gacles, aut Megabyzus, aut Protarchus, pro
 eo qui modo vocabatur Pyrrhias, vel Dromo,
 vel Tibius; illos incassum hiantes, & se in-
 vicem intuentes relinquens, ac verum luctum
 agentes, quod ejusmodi thynnus ex intimo sa-
 genæ sinu effugit, devoratâ non exiguâ escâ.
 Atque hic repente totus in me irruens, homo
 ineptus, crassâ cute, compedes adhuc hor-
 rescens, & siquis alius præteriens loro incre-
 puerit, rectam arrigens aurem, & pistrinum
 tanquam templum adorans, non amplius iis,
 qui in eum incidunt, est tolerabilis: sed & in-
 genuos contumeliâ afficit, & conservos flagris
 cædit, experiens num sibi quoque similia li-
 ceant: donec aut in scortulum incidens, aut
 alendorum equorum studio captus, aut adu-
 latoribus sese tradens, dejerantibus illum Ni-
 reo formosorem esse, Cecrope, Codrope ge-
 nerosorem,

nerosiores, callidiores Ulysses, ditiores verò
sedecim simul Cræsis, momento temporis *se-*
mel effundat infelix, quæ minutatim multis ex
perjuriis, rapinis, & flagitiis fuerant collecta.

MERC. Ista fermè sic se habent uti narras.
Verùm ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, quĩ
tandem, cum sis adeo cæcus, viam invenis?
aut quĩ dignoscis ad quosnam Jupiter te mi-
ferit, dignos esse existimans, qui ditescant?

PL. Enimvero credis me reperire quinam illi
sint, *ad quos mittor*?

MERC. Per Jovem haud-
quaquam. Neque enim Aristide præterito ad
Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad
multos alios Athenienses, ne obolo quidem
dignos. Cæterum quid facis emissus?

PLUT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, do-
nec imprudens in aliquem incidero. Ille au-
tem quicumque primus me fortè repererit, ab-

ductum possidet, te, Mercuri, ob lucrum inspe-
ratum adorans. MERC. Num ergo fallitur Ju-
piter, qui credat ex ipsius sententiâ te eos
ditare, quos dignos existimârit, qui ditescerent?

PLUT. Et jure quidem optimo *fallitur*, ô bone,
quippe qui cùm me cæcum esse probè sciat,
emittat vestigatum rem usque adeò repertu
difficilem, quæquæ olim e vitâ decessit? quam
ne Lynceus quidem facile inveniret, cùm sit
adeò obscura & minuta. Quare cùm rari
sint boni, improbi verò plurimi *sint*, & in

civitatibus omnia obtineant, oberrans facile in
istius farinæ homines incido, & ab illis irre-
tior. MERC. At quĩ fit ut, quando eos dese-
ris, facile aufugias, cùm viæ sis ignarus?

PLUT.
Tum

Tum demum acutum cerno, pedibusque va-
 leo solummodò quum fugiendi adest oppor-
 tunitas. **MERC.** Illud etiam mihi responde:
 quid sit ut, cum oculis sis captus, (dicendum
 enim est) præterea pallidus, & cruribus gra-
 vis, tot habeas amatores, adeò ut omnes in te
 defigant oculos? & si potiantur, se beatos ex-
 istiment; sin frustrentur, non sustineant vive-
 re: ex his quidem non paucos novi, qui tam
 perdite te amant, ut se in pontum ingentia
 cete habentem, & altissimis de petris, præci-
 pes abjecerint, rati fastidiri sese ab te propte-
 rea quòd illos nullo pacto respexisses. Quan-
 quam fat scio, tu quoque fateberis, siquid de
 te ipso noveris, insanire istos, qui talem ama-
 fiam depereunt. **PLUT.** At enim credis me,
 qualis sum, talem istis videri, nempe claudum,
 & cæcum, & quicquid aliud mihi inest vitii?
MERC. Quidni, ô Plute, nisi & ipsi omnes
 sint cæci? **PLUT.** Haud cæci quidem, ô op-
 time; verum inscitia errorque, quæ omnia
 occupant, caliginem illis offundunt. Ad hæc
 ipse quoque, ne per omnia deformis sim, per-
 sonam valde amabilem induens, inauratam,
 gemmisque distinctam, ac versicoloribus ami-
 ctus eis occurro: at illi rati sese nativi vultus
 venustatem aspicere, amore capiuntur, dispe-
 reuntque nisi potiantur. Quòd si quis me toto
 corpore denudatum illis ostenderet, haud du-
 bium est quin se damnarent, qui tantopere
 cæcutierint, amantes res neutiquam amandas,
 & deformes. **MERC.** Quid sit igitur ut, post-
 quam divites facti sint, & personam sibi cir-
 cumpo-

cumpofuerint, adhuc fallantur, & fi quis illis
 adimere conetur, penè caput potius quam per-
 fonam abjiciant? neutiquam enim necesse est,
 (ut mihi videtur) etiam tum illos ignorare,
 inauratam effe pulchritudinem, quum intus cun-
 cta inſpexerint. PLUT. Ad id non pauca res, ô
 Mercuri, mihi ſunt adiumento. MERC. Quæ-
 nam? PLUT. Cum primum aliquis me naclus
 apertis foribus admittit, clanculum mecum in-
 troit Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities,
 Inſolentia, Fraus, aliæque ſexcenta: a quibus
 omnibus poſteaquam eſt occupatus animus, mi-
 ratur non miranda, appetit fugienda: meque
 cunctorum illorum, quæ introierunt, malorum
 patrem ſtupet, illorum ſatellitio vallatum, &
 nihil non patiatur potius, quam me abjicere
 ſuſtineat. MERC. Ut levis es, ô Plute, & lu-
 bricus, & retentu difficilis, ac fugax, anſam
 nullam firmam præbens, quâ preſus tenere:
 verum nescio quomodo anguillarum ac ſer-
 pentum in morem inter digitos elaberis. At
 contrâ paupertas viſcoſa eſt, & prehenſu faci-
 lis, & mille uncos gerit ex omnibus corporis
 partibus enaſcentes, adeo ut, qui ad eam ac-
 ceſſerint, ilico hæreant, nec facile queant a-
 velli. Verum interea dum nugamur, rem haud
 parvam omiſimus. PLUT. Quam? MERC.
 Nempe quod Theſaurum non adduximus, quo
 vel in primis erat opus. PLUT. Iſtâ quidem
 ex parte bono ſis animo. Eum enim ſemper
 ſub terrâ relinquo, cum ad vos aſcendo, im-
 perans ut intus maneat foribus occluſis, nec
 cuiquam aperiat, niſi me vociferantem audio-
 rit.

rit. MERC. Jam igitur Atticam adeamus, & me sequere chilamydi adhærens, donec ad remotum agrum pervenero. PLUT. Rectè facis, Mercuri, qui me manu ducis. Etenim si me defereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic sonus est, velut ferri saxo impacti? MERC. Timon ille prope montanum & petricosum fodit solum. Papæ! & Paupertas adest, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, & id genus turba, omnibus sub Famis signo instructis, longè præstantior quàm tui satellites. PLUT. Quidni igitur quàm ocysimè discedimus, Mercuri? neque enim quicquam memorabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. MERC. Secus visum est Jovi: quare nihil metuamus. PA. Quonam istum, Argicida, manu adducis? MERC. Ad hunc Timonem à Jove missi sumus. PA. Itane nunc Plutus ad Timonem, posteaquam ego ipsum antea delitiis malè corruptum suscepi: & his, videlicet Sapientiæ & Labori, traditum, strenuum multique pretii virum reddidi? adeone despicienda, injuriæque idonea Paupertas vobis videor, ut hunc, quæ mihi unica erat possessio, eripiat, jam exactissimâ curâ ad virtutem excultum? ut Plutus illum, denuo acceptum, & Contumeliæ & Arrogantiæ traditum, reddat talem, qualis olim fuit, mollem, ignavum, stolidumque, tum denique mihi restituat, ubi jam nihili factus erit. MERC. Sic, ô Panpertas, Jovi placitum est. PA. Equidem abeo: & vos Labor, & Sapientia reliquique sequimini

ni me. Brevi autem sentiet ille, qualem me reliquerit, bonam nempe adjutricem, & rerum præstantissimarum doctricem: quâcum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens: supervacua autem & magnam istam rerum copiam, aliena, ita ut sunt, existimans. MERC. Discedunt illi: nos cum adeamus.

TIM. Quinam estis, ô scelesti? aut quâ gratiâ huc advenistis, homini operario, ac mercenario negotium exhibitori? sed non læti abibitis, cum omnes improbi sitis: nam ilico vos ego glebis & saxis petens comminuam.

MERC. Nequaquam, ô Timon, ne ferito: neque enim mortales series. Ego enim sum Mercurius, hic Plutus. Nos tuis precibus exauditis misit *ad te* Jupiter. Quare, quod bene vertat, opes accipe desistens a laboribus. TIM.

Atqui vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut dicitis: siquidem odi pariter omnes, tum Deos, tum homines. Sed cæcum hunc, quisquis is est, certum est mihi hoc ligone comminuere.

PLUT. Abeamus, per Jovem, Mercuri, (quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire) ne malo quopiam accepto discedam.

MERC. Nequid inscitè facias, Timon, quin potius nimiâ hâc ferocitate, & asperitate depositâ, bonam fortunam porrectis manibus excipe, rursus dives esto, & Athenensium primus, solusque fortunatus ingratos illos despicio. TIM. Nihil mihi vobis opus est: ne obturbate: sat opum mihi ligo: sum præterea fortunatissimus, si nemo ad me accesserit.

rit. MERC. Adeone, quaeso, inhumaniter?
Hæcne Jovi referam tam dura atque aspera
dicta? atqui par erat forsitan te homines o-
dio habere, cum ab illis tot gravia tuleris,
nequaquam autem Deos odisse, cum Dii tan-
topere tui curam gerant. TIM. At tibi, Mer-
curi, Jovique pro vestra curâ plurimam ha-
beo gratiam: sed hunc Plutum nequaquam
accipiam. MERC. Quid ita? TIM. Quia mihi
olim innumerabilium malorum author fuit,
cum me assentatoribus traderet, mihi insidiato-
res induceret, odium conflaret, voluptate cor-
rumperet, & invidiæ obnoxium redderet, deni-
que quum me repente adeo perfide & more
proditoris defereret. Paupertas verò optima me
laboribus viro dignissimis exercens, ac mecum
conversans unâ cum Veracitate & Libertate di-
cendi, & quibus opus erat suppeditavit laboran-
ti, & rerum illam copiam contemnere docuit,
effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso
penderet, & demonstravit quænam essent opes
meæ, quas neque adulator assentans, neque syco-
phanta territans, neque plebs irritata, nec con-
cionator suffragium ferens, neque tyrannus in-
fidians queat eripere. Itaque laboribus jam cor-
roboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo,
neque quicquam eorum malorum, quæ sunt
in civitate, aspicio, abundè magnum & suffi-
cientem victum a ligone accipio. Quare tu,
Mercuri, iter-relegens abeas, & Plutum hunc ad
Jovem abducas. Hoc autem mihi sat fuerit, si
omnes omnino homines ejulare coegerit. MERC.
Nequaquam, ô bone, neque enim omnes ad
eju-

Epulandum sunt accommodi. Quin iracunda ista pueriliâque missa facias, & Plutum excipias; non sunt rejicienda munera quæ a Jove proficiscuntur. PLUT. Vin', Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter feres si quid dixerò? TIM. Dicito, sed nec multis, nec cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti bratores solent: nam hujus Mercurii gratiâ te feram pauca dicentem. PL. Atqui mihi multis potius est dicendum, qui tam multis nominibus abs te accuser: vide tamen num quâ in re te, quemadmodum ais, læserim ego, qui dulcissimarum quarumque rerum tibi author fui, honoris, præfidentia, coronarum, aliarumque delitiarum: quin & meâ operâ spectabilis eras, & ab omnibus celebratus, ac studiosè cultus: verum siquid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum culpandus: imò ego a te injuriâ affectus sum, propterea quòd me tam ignominiosè sceleratorum hominum libidini subjecisti, qui te laudabant, & præstigiis dementabant, mihiq; modis omnibus insidias struebant: porro extremo loco dixisti, te a me proditum fuisse; e contra autem te potius accusare possum, cum ipse sim modis omnibus a te expulsus, & capite protrusus foras: unde tibi pro molli chlamyde rhenonem hunc verneranda ista Paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim ne ad te venirem, qui te tam hostiliter erga me gessisses. MERC. At nunc vides, ô Plute, qualis jam factus sit? proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu verò

fode ita ut facis: tu interim Theſaurum ſub
 ligonem adducito: tibi enim inclamanti auſ-
 cultabit. TIM. Parendum eſt, Mercuri, rurfus-
 que diſcendum. Quid enim facias, cùm Dii
 ipſi compellant? tamen vide in quot me mi-
 ſerum conjecturus ſis incommoda, qui, cùm
 haecenus feliciffimè vixerim, tantum auri re-
 pente accepturus ſim, & tot tantaſque curas
 ſuſcepturus, cùm nihil mali fecerim. MERC.
 Suſtine, Timon, meâ gratiâ, tametſi grave eſt
 iſtud, & intolerandum, quò videlicet palpo-
 nes illi invidiâ rumpantur. Ego autem ſupe-
 ratâ Ætnâ in cœlum revolabo. PLUT. Abiit
 quidem ille, ut mihi videtur, nam ex remi-
 gio alarum conjicio: tu verò hîc opperire; ubi
 enim abiero, Theſaurum ad te tranſmittam.
 Sed terram feri potiùs; te compello, auri The-
 ſaure: Timonem hunc exaudi, & te offer e-
 ruendum. Fodi Timon altè ligonem adigens,
 at ego a vobis diſcedam. TIM. Age verò, ô
 ligo, nunc corrobore teipſum, neque porro
 defatigare, dum Theſaurum ex terræ pene-
 tralibus in lucem eruis. Hem prodigiorum
 author Jupiter, amici Corybantes, ac lucrifer
 Mercuri, unde auri tantum? num ſomnium
 hoc eſt? metuo ne carbones reperturus ſim
 experrectus. Atqui aurum proſectò eſt ſigna-
 tum, ſubrubefcens, ponderoſum, & aſpectu
 quam gratiſſimum: ô Aurum ingens generis
 humani bonum; namque ignis inſtar eximie
 micas tum noctu tum interdium. Ades ô mihi
 chariſſimum, & deſideratiſſimum: nunc de-
 mum credo & Jovem ipſum aurum eſſe factum,

Quæ

Quæ enim virgo tam formosum amatorem per tegulas illapsum expanso sinu non excipiat ? ô Mida & Cræse, & Delphis appensa donaria, quam nihil estis præ Timone & Timonis opulentia ! cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, & rheno charissime, vos huic Pani suspendere par est. At ego totum hunc mercatus agrum, turriculæque ad aurum asservandum exstructâ, quæ magna satis erit quam ego solus inhabitem, eam & pro sepulchro habere, quum mortuus fuero, statuo. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ, omnium congressum fugere, notum habere neminem, omnes despiciere : Porro amicus, hospes, sodalis, ara Misericordiæ, meræ nugæ : tum miserari lachrymantem, egenti opitulari, legis transgressio *babeatur*, & morum subversio : mihi autem vita sit, itidem ut lupis, solitaria, & unus sibi sit amicus Timon : cæteri omnes hostes, & infidiatores : cum horum quopiam congregari, piaculum : adeo ut siquem aspexero duntaxat, nefastus sit ille dies ; In summâ, nihil apud nos statuatur discriminis inter eos & faxeas vel æneas statuas : & neque missum ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus : solitudo terminus esto inter me & istos. Cæterum tribules, curiales, & populares, quin & ipsa patria frigida & inutilia nomina *babeantur*, & fatuorum hominum ostentatio. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, ab assentationibus, & odiosis laudibus liberatus : Diis sacra faciat, solus epuletur, sibi

ipsi vicinus & conterminus, excutens se ab aliis: & decretum esto ut se omnino excipiat comiter, si mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere. Denique nomen suavissimum esto Misanthropos, hominum osor. Morum autem notæ sint, morositas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: & siquem conspexero incendio conflagrantem, & supplicantem ut extinguam, pice, oleoque restinguere: & siquem hyeme flumen deferat, isque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerso capite propellere, ita ut se rursus attollere nequeat. Hoc pacto parem gratiam reportabunt. Hanc legem rogavit Timon Echecratidæ filius Colytensis, & Concionis decretum confirmavit idem Timon. Age hæc decreta sunt: hæc fortiter tueamur. Cæterum magni fecerim, si hoc omnibus innotescat, me esse supra modum divitem. Hæc enim res ad restim illos adiget. Sed quid illud? eheu, quæ celeritas ista! undique concurrunt pulverulenti atque anhelii, haud scio unde aurum odorati. Utrum igitur hoc consensu colle saxi eos abigam, ex loco superiori dejaculans: an hæc tantum in re legem violabimus, cum illis scilicet semel congregiendi, ut contempti, magis angantur? Hoc satius esse duco. Quare hic subsistentes jam eos excipiamus. Age prospiciam, primus eorum iste quis est? nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper erantum petenti, funem porrexerat, quum apud me sæpenumero integradolia evomuerat. Sed bene est quod ad me venit: ante alios enim ejulabit. GNAT. Nonne

ne dicebam fore ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? salve Timon formosissime, suavissime, & compotor hilarissime. TIM. Tu quoque salve Gnathonides vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. GNA. Tu semper dicacitate gaudes; sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his, qui nuper evulgati sunt, dithyrambis. TIM. At elegos canes, & quidem perquam patheticè ad hunc ligonem. GNA. Quid istuc? feris ô Timon? antestor: ô Hercules! hei hei! te ob vulnus inflictum apud Areopagitas in jus voco. TIM. Atqui si cunctè paulisper, quod te occiderim mox in jus vocabis. GNA. Nequaquam. Quin tu omnino vulnere medère, paululum auri inspergens: præsentissimum enim illud est remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. At tibi male erit quòd ex viro comodo tam sævus factus sis. TIM. Quis hic est recalvafter qui accedit? Philiades, assentatorum omnium execratissimus. Hic cum à me solidum acceperit fundum, tum in filix dotem talenta duo, laudationis præmium, cum me canentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudasset, dejerans me oloribus longè magis canorum esse, postquam me nuper ægotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? digna igitur passus est ille, cum sit ingratus. At nos qui jam olim familiares fu-

mus, æquævi, ac populares, tamen modeste agimus, ut ne infilire videamus. Salve, here; fac ut a sceleratis istis assentatoribus caveas, qui non nisi ad mensam præsto sunt; quoad cætera nihil a corvis differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidendum: ingrati omnes & scelesti. At ego cum tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, non abhinc multum in viâ accepi te factum esse supra modum divitem. Proinde veni te hæc admonendi causâ; quanquam fortasse, cum adeo prudens sis, his meis sermonibus haud indigeas, qui vel Nestorem admonere possis, quid factu opus sit. TIM. Ita fiet, Philiares. Sed adesdum ut te quoque ligone comiter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quod illum, quæ in rem illius erant, admonui. TIM. Ecce, tertius iste orator Demeas accedit, decretum dextrâ tenens, seque profitens mihi cognatum esse. Hic cum de meo solvisset reipublicæ uno die sedecim talenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, quod solvendo non esset; ego autem illum misertus liberavi) ubi nuper illi sorte obvenisset, ut Ægeidi tribui donativum Theoricum distribueret, atque ego adiens debitam portionem, quæ mihi exinde obtingebat, poscerem, se ignorasse dixit me civem esse. DEM. Salve, Timon præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ; profectò jam pridem te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed priùs decretum
audi,

audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echekratidæ filius Colyttensis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græciâ nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republicâ mereri: præterea pugillatu, luctâ, cursûque die eodem, quadrigâ præterea & bigâ equestri in Olympiis vicit. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympiis fui. DEM. Quid tum spectabis posthac. Sed multa hujus generis satius est addi. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Rep. fortissimè se gessit, & Peloponnesiorum duas acies concidit. TIM. Quâ ratione? quippe qui nec unquam arma gesserim, nec milles conscriptus fuerim. DEM. Modestè quidem de te loqueris: nos autem ingrati essemus, si oblivisceremur. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis, non mediocrem utilitatem attulit Reipub. Ob hæc omnia visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter omnibus, aureum statuere Timonem juxta Palr ludem in arce, fulmen dextrâ tenentem, & radios super capite habentem: eumque septem aureis coronis coronare, hæcque coronas hodie in Bacchanalibus per novos Tragædos promulgari: nam hodie in honorem ejus Bacchanalia sunt agenda. Hujus sententiæ autor fuit Demeas orator, cognatus illius, propinquus, & discipulus. Etenim orator optimus est Timon, præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi decretum; ego autem & filium meum ad re adducere volebam, quem tuo nomine

mine Timonem denominavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quantum mihi scire contigit, nunquam uxorem duxeris? DEM. At ducam anno proximo, si Deus dederit: liberisque operam dabo: & quod nascetur (erit enim masculus) Timonem jam voco. TIM. An uxorem tum sis ducturus, haud equidem scio, tantâ a me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem oceptas Timon, pulsâsque ingenuos, cum ipse nec purè ingenuus sis, nec civis? verum pœnas dabis propediem cum aliis nominibus, tum quodd arcem incendiris. TIM. At, ô sceleste, non conflagravit arx: proinde palam est te esse sycphantam. DEM. Verum effosso ærario dives factus es. TIM. Neque hoc effossum est: quare ne hæc quidem, quæ dicis, sunt credibilia. DEM. Verum effodietur posthac. Et tu interim omnia, quæ in eo *condita*, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam: etenim res planè ridicula mihi acciderit, si cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum scelestum homuncionem non protrivero: tum frustra vicerim in Olympiis pugilatu & luctâ. Sed quid hoc? annon Thraſycles Philosophus hic est? profectò ipse est: expansâ sanè barbâ, sublatisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans, accedit, Titanicum obtuens, capillis super fronte retrorsum rejectis, alter planè Boreas aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic ille est qui decen-
ter ornatus, incessu moderatus, amictu mo-
destus,

destus, mane mirum quàm multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans : at ubi lotus ad cœnam venit, puérque ingentem illi calicem porrexit, (meraco autem maximè delectatur) quasi Lethæam hauserat aquam, matutinis illis sermonibus maximè contraria facit, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum oppposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret : dùmque catinos indice digito diligenter extergit, ut ne vel paululum alliati edulii relinquat : semper querens, quò placentam integram aut aprum sibi solus accipiat ; quodque gulæ & insatiabilitatis fructus est ; temulentus, vino insanus, non ad cantum modò, saltationemque, verùm ad convicium usque & iram. Adhæc multus super pocula sermo : tum enim maximè de temperantiâ, & sobrietate verba facit, idque cùm a mero jam malè afficitur, & ridiculè balbutit. Accedit his deinde vomitus : postremò sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ retentum. Attamen ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio, vel audaciâ, vel avaritiâ. Quin & assentatorum longè princeps est, pejerat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia : in summâ vir est omnifariâ sapientiâ cumulatus, omni ex parte exactus, varièque absolutus : quare, cum sit adeo bonus, brevi ejulabit. Quid hoc ? papæ ! sero nobis Thra-

fycles.

fycles. THRAS. Non hoc animo *ad te ve-*
nio, Timon, quo plurimi isti, scilicet quo ii
 qui tuas opes admirati, argenti, auri, opipa-
 rorum conviviorum spe adducti concurrerunt,
 multam assentationem exhibitori aquid homi-
 nem, qualis tu es, simplicem, & res suas cum
 aliis facile communicantem. Scis enim offam
 in coenam mihi sat esse, opsonium verò suavis-
 simum, cœpe, aut nasturtium, aut si quando
 lubeat epulari lautius, paulum salis: potum
 verò *mibi* Eneacrunum *suppeditare*: tum
 hoc pallium quâvis purpurâ potius. Nam
 aurum mihi quidem nihilo pretiosius videtur
 his, qui in littoribus sunt, lapillis. Verum
 tuâ ipsius gratiâ huc me contuli, ne te cor-
 rumpant, pessima & insidiosissima possessio,
 divitiæ, quippe quæ multis sæpenumero im-
 medicabilium malorum causâ extiterint. Et-
 enim, si me audies, ante omnia opes universas
 in mare projicies, utpote non necessarias bono
 viro, quippe Philosophiæ possit opes perspicere:
 ne tamen in profundum, ô bone, sed prope
 inguinum tenus ingressus, paulò ultra fluctu-
 osum litus, me uno spectante. Sed si hoc
 nolis, tu eas alio potiore modo, confestim
 domo efferas; ac ne obolum quidem tibi re-
 liquum facias, largiens quibuscunque opus est,
 huic quidem quinque drachmas, alii minam,
 alii talentum. Porro si quis erat Philosophus,
 æquum est ut duplam triplamve portionem
 ferat: mihi autem, quanquam meâ ipsius
 gratiâ non postulo, sed ut amicis indigen-
 tibus impertiam, sat erit, si peram hanc, ne
 duos

DE MERCEDE CONDUCTIS. 381

duos quidem integros modios Aegineticos capientem, plenam præbueris. Paucis enim contentum & moderatum decet esse philosophum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista, quæ dicis, probo, Thrasycles. Ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput tuberibus opplebo, ligone admetiens. THRAS. O Democratia! ô Leges! a nefario homine in liberâ civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te *inter metiendum* defraudavi? atqui mensuræ chœnices quatuor adjiciam. Sed quid hoc est? complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, in summâ, agmen eorum qui mox lugebunt. Quidni igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum paulisper interquiescere sino, ipse verò quamplurimis faxis in unum collatis, procul in ipsos grandino? BL. Ne jace, Timon; abimus enim. TIM. At vos nec sine sanguine, nec sine vulneribus, abibitis.

DE IIS QUI MERCEDE CONDUCTI

IN DIVITIUM FAMILIS VIVUNT.

ECQUID tibi primum, Amice, & quid potestremum, ut aiunt, recenseam ex his, quæ tum pati, tum facere coguntur ii, qui mercedis gratiâ in aliorum familiis vivunt, & in locupletum istorum amicitiam accensentur, si modo ejusmodi illorum servitutem convenit amicitiam appellare? Novi enim multa, imò propè maximam

maximam partem eorum quæ ipsis accidunt, non ipse quidem tale vitæ genus expertus, (neque enim necessarium mihi erat periculum, nec unquam, ô Dii, sit) sed multi eorum, qui in hoc vitæ genus inciderunt, mihi enarrant, quorum alii in ipsis malis etiamdum constituti, quanta & qualia ferrent, deplorabant: alii tanquam e carcere quodam profugi, non sine voluptate commemorabant ea quæ perpessi fuerant: imò, quibus liberati fuerant, recensendo admodum oblectabantur. Atque hi quidam erant digniores, quibus fides habetur, ut qui *ejus sacri* ritus omnes (ut ita dicam) complevisset, omniaque ab initio ad finem usque perspexissent. Non ergo perfunctorie & oscitanter hos audiebam, veluti naufragium aliquod & inopinatam salutem enarrantes: cujusmodi sunt isti, qui juxta templi derafo capite simul multi, tertios fluctus, procellas, rupes, jacturas, malos fractos, gubernacula revulsa narrant: in primis autem, Dioscuros apparentes (nam hi sunt hujusmodi tragœdiæ proprii) aut quempiam alium ex improvise *apparentem* Deum, summis antennis insidentem, aut clavo astantem, & ad molle aliquod littus navim dirigentem, ad quod ubi appulisset, futurum erat ut paulatim ac lentè dissolveretur, at ipsi tunc descenderent, idque opè ac favore divino. Itaque isti frequenter hæc ad præsentem necessitatem tragice exaggerant, ut a pluribus stipem accipiant, cum non modò calamitosi, verum etiam Diis chari videantur. Porro ii dum tempestates

eas,

DE MERCEDE CONDUCTIS. 383

eas, quas in domibus tulerant, & tertios, quintos, decimósque fluctus, si fas est dicere, referrent, utque primum à littore solverint, cum mare se aliquantulum serenum ostendebat, quótque molestias toto navigationis tempore sustinuerint, dum vel sitiebant, vel nauseabant, vel dum antlia eorum falsugine exundabat; denique ut infelici navigio in caudem quampiam sub undis latentem, aut in præruptum scopulum effracto miseri agrè enatarint, nudi, cunctarúmque rerum necessariorum inopes; hæc *inquam* interea dum referrent, visi sunt mihi multa præ pudore subticere, & volentes ac scientes oblivisci. At ego tum illa, tum alia nonnulla ex illorum narrationibus collecta deprehendo istiusmodi convictibus inesse, quæ omnia, ô præclare Timocles, tibi per censere non gravabor. Jampridem enim mihi videor animadvertisse, te de *capessendâ* hæc vitæ ratione cogitare: ac primum quidem, cum hæc de re sermo incidisset; tum præsentium aliquis mercenarium istiusmodi vitæ genus laudare cœpit, fortunatissimos eos affirmans, quibus, præterquam quod amicos habeant Romanorum optimates, & sumptuosas cœnas, idque sine symbolis, cœnent, & in conspicuo loco versentur, & omnigenâ cum recreatione ac voluptate in albâ rhedâ, si ita ceciderit, resupini peregrinentur, non parvi est emolumenti insuper etiam mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere: omnia enim istis haud dubiè nec fata nec culta provenire. Hæc igitur, atque id genus alia cum audires, animadverti ut his inhiarès,

& os apertum ad escam perquam avidè exporrigeres. Proinde ut nos in posterum culpâ vacemus, nec objicere queas, quòd cum te videremus tantum cum squillâ deglutientem hamum, non retineremus, nec priusquam in guttur demergeretur, revelleremus, nec præmoneremus: sed quòd postquam hamo retrorsum adducto & infixò te jam trahi, & per vim duci videre expectassemus, tum adstantes quum nihil opis afferri possit, fleremus: hæc inquam, ne aliquando possis dicere; quæ si dicantur, meritò omnino dicantur, nec a nobis refelli queant, quo minus peccasse videamur, quòd ista non prædixerimus, audi ab initio omnia. Ac rete quidem ipsum, fagnâsque impervias, foris, non intus ex penetrâli, per otium ante contemplare: & cum aduncam hami partem, & aculeum retrorsum conversum, & tridentis cuspides in manus assumptis, & ad malam inflatam expertus fueris, nisi prorsus acuta, inevitabilia, & in vulneribus molesta *infligendis*, & vehementer trahentia, & inexplicabiliter retinentia videantur, nos quidem inter formidolosos, atque idcirco famelicos, adscribe: téque ipsum ad fiduciam hortatus, hanc prædam aggredere, si vis, lari in morem totam escam hiatu deglutiens. Atque totus hic sermo fortasse tuâ omnino causâ instituetur; quanquam non ad vos philosophos solum pertineat, aut hos quicumque vitæ gravius institutum sibi delegerunt: verum etiam ad grammaticos, rhetores, & musicos, omnesque qui ad docendi munus cum aliis

alijs vivere quæstumque facere volunt. Cæ-
 terum cum ferè communia similiæque sint ea
 quæ his omnibus accidunt, palam est non ex-
 imia quidem philosophis contingere, imo tur-
 piora, cum sint cum alijs communia, siqui-
 dem ii qui conducunt, non alijs præmijs eos
 quam reliquos dignantur, nihilóque magis in
 honore habent. Quicquid igitur narrationis
 series inveniet, eos potissimum qui talia faciunt,
 deinde eos qui talia sustinent, ejus culpam fer-
 re æquum est: ego verò culpari non debeo, nisi
 verè & liberè dicere reprehensionem mereatur.
 Verumenimverò reliquum hominum vulgus,
 puta palæstricos, adulatores plebeios, ac suop-
 te ingenio humiles & abjectos homines, ne o-
 peræ quidem pretium fuerit, ab istiusmodi
 convictibus dehortari, neque enim obtempe-
 rarent: neque illis vitio vertere æquum est,
 quòd non relinquunt suos conductores, etiam-
 si plurimis contumelijs affecti ab illis fuerint.
 Sunt enim ad eam vitæ rationem accommo-
 dati, eaque non indigni: præsertim cum nihil
 aliud habeant, ad quod se convertant, & in
 quo se exerceant: adeò ut si quis hanc vitam
 illis adimat, inertes ilico, desides, inutilésque
 sint. Quamobrem nec ipsi rem aliquam in-
 dignam patiuntur, nec illi contumeliosi videan-
 tur, si (quod aiunt) in matellam imminxerint.
 Etenim jam inde ab initio ad contumelias illas
 parati sese in familias conferunt. Et illorum
 ars est, ferre & perpeti quicquid acciderit.
 Cæterum quod ad eruditos attinet, de quibus
 antea mentionem feci, æquum est ut illis in-
 B b digner,

digner, & pro virili enitar, eos inde revocare, & in libertatem vindicare. Videor autem mihi rectè facturus, si causis, ob quas ad hoc vitæ genus quidam se conferunt, excussis, eas nec valdè urgentes nec necessarias esse demonstravero. Sic enim omnis excusatio illis præripietur, primùmque subeundæ servitutis voluntariæ argumentum. Plerique igitur paupertatem, & rerum necessariarum inopiam proponentes, prætextum hunc satis idoneum se putant obtendisse, quòd ultro ad hoc vitæ genus accesserint: ac sibi sufficere credunt, si dicant veniâ dignum esse quòd faciunt, quum rei in vitâ molestissimæ, nempe paupertatis, effugium quærunt. Postea Theognis est in promptu, crebrumque illud in ore, *nam omnis paupertate subigitur*. Et quotquot alia terricula abjectissimi quique poëtæ de paupertate protulerunt. Equidem si viderem ex huiusmodi convictu eos verè paupertatis effugium aliquod nancisci, non admodum anxie cum eis de vehementer amplectendâ libertate disceptarem: sed quandoquidem, ut egregius alicubi orator dixit, ægrotorum alimentis similia capiunt, quâ fieri possit, ut non in hoc ipsum malè sibi consuliisse videantur, nimirum semper illis manente eodem vitæ illius argumento? semper enim *manet* paupertas, *semper* accipere necesse est, nihil seponitur, nihil superest quòd reservetur; verum quicquid datum fuerit, ut detur, ut affatim capiatur, prorsus omne insumitur, & ita ut ne id quidem in usus sufficiat. At bene cederet, si non excogitarent huiusmodi sub-

subsidia, quæ paupertatem servant, eisque duntaxat opitulantur, sed quæ illam planè tollerent: atque forsitan idcirco esset in mare cete habens ingentia projicienda, ut dicis Theogni, & præruptis de scopulis *præcipitanda*. At si quis semper pauper, & egenus, & mercede conductus, hoc ipso, sese arbitretur aufugisse paupertatem, non video quâ fieri possit, quominus hic ipse sese fallere videatur. Rursum alii dicunt paupertatem nec metum nec stuporem sibi incussuram, si modò reliquorum hominum in morem possent, laborando sibi victum suppeditare. At nunc sibi fractas esse corporis vires, seu senio, seu morbis, eoque ad eam vitam mercenariam, ut quæ sit facillima, confugere. Age igitur, verumne dicant videamus, & num ea quæ dantur, illis ex facili suppetant, nec multum, nec plus quàm alii *in consequendo victu* laborent. Nam id quidem etiam votis expetendum, ut citra laborem, nulloque negotio paratum argentum accipias. Sed hoc merito dici non potest: usque adeò laborant & defatigantur in his convictibus, ut hîc majore valetudine ad id *ferendum* potissimum egeant, quippe cùm quotidie sexcenta non defint *negotia*, quæ corpus conficiant, adque extremam usque defectionem delassent. Verum hæc idoneo tempore dicemus, quum reliquas etiam illorum molestias commemorabimus. In præsentia sat erat ostendere, neque eos vera dicere, qui eâ de causâ *in servitutem* addicere sese aiunt. Supereft igitur, quodque verissimum quidem est, sed minimè ab

illis proferri solitum, eos voluptatis gratiâ multisque atque amplis spebus incitatos, in *divitum* familias infilire, auri, atque argenti vi obstupefactos, & se beatos fore existimantes ob convivia, reliquasque delicias, sperantesque futurum uti jamjam, nemine vetante, affatim ex aureo poculo bibant. Hæc sunt quæ illos adducunt, atque ex liberis fervos faciunt: non rerum necessariorum penuria, quam prætexunt, sed non necessariorum cupiditas, atque ingentium illarum & ampliarum opum affectatio. Itaque quemadmodum miseros istos, atque infelices amantes, callidi quidam & veteratores amasii receptant, & fastidiosè tractant, ut semper sint illorum amasii, operam dantes; cæterum pro amoris fructu ne summum quidem osculum impertiunt: amorem enim factâ copiâ dissolutum iri intelligunt: hanc igitur *amoris dissolutionem* arcent: & diligenter cavent; quod ad alia attinet, amantem spe semper retinent: metuunt enim ne desperatio illum a vehemente cupiditate abducatur, amantemque a se alienet. Proinde arrident, pollicenturque, et semper facturi sunt, *semperque* gratificaturi, *semperque* ingentium sumptuum rationem habituri: donec imprudentes ambo senuerint, atque utrique jam præterierit ætas, huic ad amandum, illi ad dandum. Itaque nihil ipsis in omni vitâ ultra spem *meram* est peractum. Ac sanè propter voluptatis cupiditatem omnia ferre, non omnino fortè vitio vertendum: quin magis venia danda si quis voluptate capiatur, & hanc undequaque confectetur ut eâ potiatur: quanquam
turpe

turpe forsan ac servile, aliquem se ob eam in jus alienum tradere. Nam longè suavior est voluptas quæ ex libertate *proficiscitur*. Atamen hoc illis aliquo pacto ignoscendum, si modò consequantur. Verumenimverò ob solam voluptatis spem multas preferre molestias, ridiculum & stultum arbitror, maximè cum videant labores esse certos, manifestos, & inevitabiles : illud verò quod speratur, quod nihil aliud tandem est nisi voluptas, ne tam longo quidem tempore contigisse ; præterea nec verisimile videri ut aliquando contingat, si modò quis *rem* ex veritate reputet. Ut Ulyssis quidem focii, dulci degustatâ loto, reliqua negligebant, ac præ voluptate præsentē honestā contemnebant, ita ut in illis honestatis oblitio non omnino rationi incongrua foret ; nimirum animo voluptatis illius sensu occupato. Verùm famelicum alii cuiquam loto sese ingurgitanti, nec quicquam inde impertienti, assistere, idque solam ob spem quòd credat fore ut & ipsi degustare aliquando datur, *assistere, inquam*, recti & honesti oblitum, Dii boni, quàm hoc ridiculum, & verberibus Homericis revera dignum ! Ergo quæ istos ad hosce convictus adducunt, & quibus impulsī se divitiibus dedunt, ad quodcunque libitum fuerit utendos, hæc sunt, aut his quam simillima. Nisi si quis & eos commemorandos esse judicet, qui solâ gloriâ incitantur, quæ ex convivendo cum illustribus & nitidis viris oritur. Sunt enim qui hoc admirandum, supràque plebem esse existiment : nam quod ad me propriè attinet,

recusârim vel cum magno Rege solummodo vivere, victorque videri, si nihil fructus ex eo victu perciperem. Cum igitur hæc sit causa, *cur talem ineant vitam*, age jam consideremus apud nosmetipsos, cujusmodi sint illis preferenda priusquam admittantur, & obtineant, cujusmodi verò in ipsâ vitâ jam constituti patiantur: postremò qualis fabulæ catastrophe illis contingat. Neque enim illud dicere licet, hæc etsi molesta sint, superatu tamen esse facilia, neque multo labore ad ea opus esse, sat autem esse si modò velis, & quidvis postea factu fore facile. Imò necesse est ut diu sursum ac deorsum cursites, assiduè fores obsideas, & ut mane excitatus eum opperiaris, dum protruderis, dum excluderis, dum impudens interdum atque importunus videris, quando janitori malè syrissanti, ac nomenclatori Libyco subjiceris, quumque nominis tui recordationem mercede redimis. Quin etiam vestitus tibi est apparandus supra tuas facultates, pro illius quem colis dignitate, diligendi colores, quibus ille delectatur, ne discrepes, & oculos ejus, quum videris, offendas. *Oportet etiam* ut ipsum affecteris gnaviter, vel potius antecedas, atque interim à famulis protrudaris, ac veluti pompam quandam expleas. At ille per multos dies ne aspicit quidem te. Quod si res optimè tibi aliquando cesserit, & te respexerit, & accersitum quidlibet interrogârit, tum denique tum multus sudor, multa æstuatio, in tempestiva trepidatio, sannæque eorum qui adsunt ob tuam perplexitatem, ac sæpe cum
sit

fit respondendum quis esset Græcorum rex, mille naves illis fuisse dicis. Hoc autem modesti pudorem vocant, audaces timiditatem, improbi verò inscitiam. Tu igitur primam hanc divitis comitatem periculosissimam expertus, damnatâ tui animi magnâ imbecillitate discedis. Porro ubi jam multas noctes insomnes duxeris, multosque dies cruentos egeris non per Jovem Helenæ & Priami Pergamorum causâ, verum spe quinque obolorum; contigerit autem tibi quispiam Deus tragicus qui tibi adsit: exinde restat ut exploreris num literas nôris. Atque ea quidem exercitatio diviti non est injucunda, quippe qui laudatur interim, ac felix prædicatur: cæterum tibi videtur tum de animâ, omnique vitâ propositum esse certamen: nam id meritò te subit, futurum ut alius nemo te admittat, cum a priore rejectus fueris, visusque despicabilis. Cogis igitur in varias curas distrahi, dum iis invidēs qui tibi reluctantur (finge enim & alios esse ejusdem fortunæ competitores, te verò tibi videri cuncta non sufficienter respondisse) dum etiam metuis, & speras, & in ejus faciem oculos desigis: dumque peris, si parvi faciat ea, quæ dicis: at gaudes, siquid ridens audit, ac bonâ spe fultus consistis. Consentaneum autem est multos esse qui tibi adversentur, aliosque tuo loco ponere velint: quorum unusquisque clanculum velut ex insidiis in te jaculatur. Deinde cogita promissâ barba, & canâ Cæsarie virum examinari, numquid utile nôrit, & aliis quidem scire, aliis secus, vi-

deri : Media interim ætas, omnisque tua vita antea cta curiosius disquiritur. Quod si quis, vel civis invidiâ, vel vicinus levi quâpiam de causâ tibi infensus deferat, & adulterum vel pæderastem interrogatus dicat : illud vulgo dictum, ex Jovis tabulis est testis. Et si omnes pariter te laudent, suspecti, dubii, ac largitione corrupti videbuntur. Necesse igitur est, ut omnia prosperè tibi cedant, nihilque prorsus adversetur ; nam hoc solum pacto vincere possis. Age omnia tibi successerint ; mirum in modum felix es : ipse enim tuam doctrinam probavit, & amicorum præcipui, & quibus ille plurimam in rebus hujusmodi fidem habet, non sunt dehortati : præterea vult etiam conjux, non refragatur procurator, non oeconomus : Nemo etiam tuam vitam infirmulavit, dextra omnia, omnisque ex parte fausta sunt sacra. Vicisti igitur, ô beate, & coronatus es in Olympicis ludis ; imò potius Babylonem cepisti, vel Sardium arcem occupasti. Et habebis Amaltheæ cornu, & Gallinarum lac mulgebis. Jam sanè par est ut pro tantis laboribus quam maxime bona capias, ne corona tua sit duntaxat frondea, & merces non contemnenda præstituatur, eaque commodè ad usum nullo negotio persolvatur, reliquus item honor vulgari major tibi deferatur : quin & a laboribus illis, a luto, a cursitationibus, a vigiliis requiescas : & quod in votis esse solet, porrectis pedibus dormias, & ea tantum facias quorum causâ primum receptus es, & conductus. Sic quidem *rem se habere* oportebat, Timocles,

cles, nec tam ingens foret malum subditâ cervice jugum ferre leve & portatu facile, quodque omnium est maximum, auro illitum. Sed multum, imò nihil non abest, *ut ita se res habeat* : siquidem in mediis ipsis id genus convictibus sexcentæ res accidunt, ingenio viro neutiquam tolerandæ. *Quæ* cum ordine audieris, ipse tecum reputato, num ea perpeti quisquam queat, cui vel minimum cum cruditione commercium fuerit. Exordiar autem, si videtur, a primo convivio cui te affuturum verisimile est, futuræ consuetudinis primordio. Statim igitur ad te venit quispiam qui te ad cœnam accedere jubeat, famulus non incomis, quem tibi prius propitium reddere oportet, inditis in manum, ne videaris incivili, ad minimum quinque drachmis : ille verò accissans, apage, inquit : num quid ego a te *accipiam* ? quibus addit, Dii prohibeant : tandem flectitur, ac discedit, latè diducto rictu te deridens. Porro tu sumptâ veste nitidâ, teque decenter admodum exornato, lotus venis, sollicitus interim ne ante alios venias : inurbanum enim illud, sicuti postremum venire grave. Proinde observatâ opportunitate mediâ ingrederis, teque omnino honorificè excipiunt : tum arreptâ manu quispiam jubet te paulum supra divitem inter duos ferme veteres amicos accumbere. Túque veluti Jovis ædem ingressus, nihil non admiraris, & ad omnia quæ geruntur intentus es. Nova enim & incognita tibi omnia. Interim familia te spectat, præsentium quisque, quid facias, observat : neque non
ea

ea res curæ est diviti, imo ex famulis aliquos præmonuit, ut explorent quomodo in pueros, uxoremque te *geras*, num subinde ex obliquo respectes. At convivarum assellæ quum te attonitum vident, imperitiam tuam eorum, quæ sunt, derident, conjectantes te nunquam ante apud quempiam alium cœnasse, novumque tibi esse, ut mantile apponatur. Sicut igitur par est, præ hæsitantiâ fudes necesse est, ac neque cum sitias, potum petere audeas, ne vinosus videare, neque variis oppositis opsoniis, & ordine quodam compositis, scias cui prius aut posterius manum admoveas. Quare ad eum qui proximus accumbit respicias oportebit, cumque imitatus convivii rationem addiscas. Cæterum varius es, animoque penitus perturbato, quum singula quæ illic geruntur, stupes. Et modò divitem illum beatum prædicas, ob aurum, & ebur, tantasque delicias; modò te ipsam deploras, qui quamvis nihil sis, vivere te tamen putes. Nonnunquam & illud in mentem venit, fore ut admirandam vitam vivas, quippe qui sis omnibus illis deliciis fruiturus, cunctorumque ex æquo particeps futurus. Arbitraris enim te Bacchanalia semper celebraturum: quin & adolescentuli formosi ministrantes, placidæque arridentes, elegantius in posterum hoc vitæ genus pollicentur: ita ut Homericum illud assiduò in ore habeas, Haud vitio verti debet si Troia pubes, & bene ocreati Achivi, multum laborent, & multa sustineant ob tantam felicitatem. Ad hæc accedunt ad bibendum invitatiuncule.

Ac postulato perquam ingenti scypho tibi aliquis præbuit, præceptorem te, aut alio quovis nomine compellans. At tu recepto *scypho*, quid tibi vicissim respondendum sit, præ imperitiâ ignoras, & rusticus existimaris. Statim ab illâ propinatione a multis veteribus amicis invideris, quorum nonnullis jam ante tuo accubitu fuisti molestus, quòd cum ad-
veneris modò, iis antepositus fueris, qui multorum annorum servitutem exantlârunt. Pro-
tinus itaque talis quidam sermo de te inter illos oritur, Illud reliquis malis nostris deerat, ut etiam illis, qui nuper in familiam com-
migrârunt, posthabeamur. Item, solis hisce Græculis patet urbs Romana: quanquam quid est cur nobis præferantur? num mirificam quandam utilitatem afferre videntur, quum
misera quædam verbula dicunt? rursus alius hæc, annon vidisti quantum biberit, & quàm avidè corripuens ea, quæ juxta se posita erant, devorârît? Homo ineligans, famelicus, qui ne per somnium quidem unquam fuerit albo pane saturatus, multo minùs ave Numidicâ, aut phasianò: e quibus vix reliqua nobis ossa fecit. Porro tertius, fatui, inquit, ante totos quinque dies videbitis hunc pariter hic inter nos quiritantem. Nam nunc quidem ut calcei novi solent, honorem & curam aliquam obtinet: sed postquam crebrò calcatus, lutò-
que deformatus fuerit, sub lectum misère ab-
jicietur, cimicibus, quemadmodum nos, refer-
tus. Illi igitur inter se talia de te multa ver-
sant: jamque ex ipsis aliqui ad calumnian-
dum

dum se comparant. Quare totum illud convivium tuum est, & plurimi de te sermones. Cæterum tu propter insuetudinem, tenuis acrisque vini plus æquo potus, jamdudum urgente alvo male te habes : attamen neque decorum tibi ante alios surgere, neque manere tutum. At productâ interim potatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculo spectaculum accedit, (omnia enim sua tibi ostentare cupit) non mediocriter discruciaris, cui *non liceat* neque videre quæ geruntur, neque auscultare siquis voce citharæque canat magni pretii adolescentulus. Laudes tamen necesse est, cæterum *animo* illud optas, ut vel terræ motu illa omnia concidant, aut incendium aliquod renunciatur, quò tandem aliquando convivium dirimatur. Habes, amice, primum illud & suavissimum convivium, mihi certè nec cepâ, nec fale candido jucundius, quando quantumque velim liberè edenti. Ut igitur ructus acidos, qui hæc sequuntur, prætermittam, & nocturnum vomitum, manè vobis erit de mercede conveniendum : quantum, & quo anni tempore tibi sit accipiendum. Ergo præsentibus duobus, tribusve amicis, accersito te, & sedere jussu, *sic* loqui incipit ; Cujusmodi sint res nostræ, jam vidisti ; utque nihil fastus ipsis inest, sed ostentatione carent omnes, moderatæ sunt, & quæ plebi conveniunt. Te autem ita gerere par est, quasi hæc omnia nobis essent communia. Ridiculum enim foret si cum potissimam mei partem, nimirum animam meam, vel per Jovem liberorum (si quos

quos habeat liberos, quibus eruditione sit opus) tibi committam, non aliarum item rerum *te mecum* ex æquo dominum ducam. Cæterum quando certi quippiam est præfiniendum, e- quidem video tuæ vitæ frugalitatem, animum- que paucis contentum, atque intelligo te non mercedis spe adductum in familiam nostram venisse, verum aliarum rerum gratiâ, putâ nostræ in te benevolentia, & honoris, quem apud omnes consequeris: aliquid tamen præ- finiatur. Quinetiam ipse quid velis, dicito, habitâ ratione, vir amicissime, illorum etiam munerum, quæ nos anniversariis festis tibi da- turos est consentaneum: neque enim hujus- modi *munera* negligemus, et si nunc hæc pa- ctione non complectamur. Scis autem com- plures per annum ejusmodi occasiones *incide- re*. Horum igitur habitâ ratione, æquiores nimirum mercedem nobis irroges; præsertim cum deceat vos eruditos viros constantiores esse, quam ut a pecuniâ abduci possitis. Ille his dictis totum te spe variâ labefactatum, sibi tra- ctabilem reddidit: tu verò qui dudum talenta, multaque nummorum millia, totosque agros & domuum multitudinem somniâras, quanquam hominis parcimoniam tacitus apud te intelli- gis, tamen ob pollicitationem tibi blandiris: at- que illud, *communia nobis erunt omnia*, ratum verumque fore arbitraris: ignorans hujusmodi dicta, labra quidem rigâsse, palatum verò non rigâsse. Tandem præ pudore ipse illi *jus statuen- di* defers: verum ille facturum sese negat: & a- liquem ex amicis præsentibus in eo negotio me-
dium

dium intercedere jubet, & salarium pronuntiare quod neque ipsi grave sit, ut qui & in alia magis his necessaria sumptus faciat, nec accepturo tenue. Atque is feniculus quispiam adulationi a pueris assuefactus, heus tu, inquit, non potes negare, te omnium qui sunt in urbe esse fortunatissimum, cui hoc primum contigit quod multis valde cupientibus vix a fortunâ dari possit: nempe ut in hujus hominis consuetudinem admittaris, ut communes penates habeas, inque familiam in Romanorum imperio primariam recipiaris, id enim Cræsi talenta & Midæ divitias superat, si modò modestus esse nôris. Equidem multos vidi celebres viros qui voluissent, etsi dandum quid fuisset, solius gloriæ causâ, cum isto vivere, & circa ipsum aspici, & familiares, atque amici videri. Non possum tuam felicitatem satis prædicare, qui faustæ hujus fortunæ præmium etiam accipies. Ergo hoc sufficere putem, nisi planè sis nepos, (ac minimum quidam pronunciat,) præsertim si cum tuâ spe comparetur: attamen contentus sis necesse est. Neque enim jam possis effugere, cum intra retia tenearis. Frænum igitur mussans recipis. Ac initio quidem ei non admodum torquenti, nec acutè pungenti te præbes obsequiosum, donec illi tandem paulatim assueveris. Tum hominès qui sunt foris, postea te admirantur, quòd te conspiciant intra cancellos versantem, nullòque prohibente ingredientem, & illustrem inter domesticos factum. At ipse nondum vides, quamobrem illis beatus videaris. At
tamen

tamen gaudes, teque ipsum decipis, ac semper meliora fore putas; nihilominus accidit secus quam sperasti, & quemadmodum adagio dicitur, Mandrabuli in morem res procedit, quotidie, ut ita dicam, decrescens, ac retro labens. Unde paulatim, velut in luce dubia, tum primum dispiciens, intelligere incipis, aureas illas spes nihil aliud fuisse quam inauratas quasdam ampullas: labores autem esse graves, vix, inevitabiles, atque assiduos. Quinam hi sint forsan me rogabis: neque enim video quid in hac consuetudine sit adeo molestum, neque intelligo ista quæ commemoras gravia, & intolerabilia. Audi igitur, vir generose, non, inquitne huic rei molestia, solum inquirens, sed sceditatem, vilitatem atque omnino servilitatem *quam inesse dicam*, non perfunctorie audiens. Principio memineris ex eo tempore non amplius liberum atque ingenuum te putare; hæc enim omnia, genus, libertatem, progenitores extra limen relicturum te scias, quum in hujusmodi servitutem temetipsum addicens ingredieris. Siquidem libertas tecum ingredi nolet, ad res tam ignobiles humilesque te conferente. Servus itaque, etsi nomine ipso graviter offenderis, non unius, sed multorum necessario servus eris: & capite demisso a diluculo ad vesperam, idque vili mercede, operam navabis. Adde quod non admodum probaberis, neque magni fies ab hero, ut qui ad servitium a puero non fueris institutus, sed serò didiceris, & ætate multum proventus ad id erudiri cœperis. Excruciat autem te subiens liber-

libertatis memoria, facitque ut interdum re-
filias, ideoque in servitute miserè te habeas.
Nisi ad libertatem tibi sufficere putas, quod
non Pyrrhiæ, nec Zopyrionis sis filius, nec,
uti Bithynicum aliquod mancipium, a præco-
ne vociferante divenditus. Atqui, vir optime,
quum instante novilunio Pyrrhiæ & Zopyrio-
ni commixtus, manum itidem, ut alii famuli,
porrigis, capisque quodcunque illud est tandem
quod datur, hæc est venditio. Nam præcone
nihil opus erat ad hominem qui sui fuerit
præco, multoque tempore ipsi sibi dominum
ambiverit. Age sceleste, libenter dicam, in
eum præcipuè qui sese philosophum esse dicit,
Siquis te pirata captum inter navigandum, aut
prædo in servitutem tradidisset, te ipsum de-
plorares, ut qui præter meritum infelicitè a-
geres : aut si quis manu injectâ te duceret, ser-
vum esse asserens, leges inclamares, graviter fer-
res, atque indignareris : & ô Terra ! ô Dii ! mag-
no clamore vociferareris : nunc verò, ipse te
ob paucos obolos, id ætatis in quâ, etiamsi
servus natus esses, tamen tempestivum fuisset
jam ad libertatem respicere, cum ipsâ virtute
ac sapientiâ ultro vendidisti, nihil multos illos
sermones reveritus, qui ab egregio Platone,
Chrysippo, & Aristotele differuntur, quum liber-
tatem laudant, servitutem damnant. Nec pu-
det te cum hominibus assentatoribus, circum-
foraneis, & scurris, ex æquo æstimari, & in
tantâ Romanorum turbâ solum peregrino in
pallio versari, & linguam Romanam perpe-
ram & barbarè sonare, præterea tumultuosa
convivia

convivia agitare, & conferta magnâ hominum copiâ, ex collectitiis quibusdam & maximâ ex parte improbis conflâtâ. Inter quæ laudas odiosè, bibîsque præter modum : deinde manè ad tintinnabulum expergefactus, discussâ fœmni parte dulcissimâ, unâ sursum ac deorsum circumcurfas, hesterno luto tibiis etiamdum adhærente. An usque adeò lupinorum, aut agrestium olerum tenuit te penuria, & frigidâ manantes aquâ fontes defecerunt, ut præ consilii inopiâ ad ista devenires ? at palam est te, non aquam, non lupinum, sed bellaria, & opsonia, ac vinum fragrans peroptantem, captum fuisse quemadmodum lupus, merito admodum fauces res id genus appetentes transfixum. Itaque præstò sunt hujus intemperantiæ præmia : & perinde atque simiæ, a trunco revinctus collo, aliis quidem risui es, tibi verò deliciis affluere videris, quod caricarum affatim comedere licet. Cæterum libertas, ingenuitas, cum gentilibus, & tribulibus evanida sunt omnia, & ne memoria quidem istarum rerum manet. Ac ferendum foret, si turpitudine solum rei inesset, ita ut pro libero servus viderê *tantum*, labores autem non accederent cum illa famulorum colluvie communes : sed vide num quæ tibi imperantur leviora sint his, quæ Dromoni aut Tibio mandantur. Nam doctrinæ, cujus gratiâ, se illius desiderio teneri simulans, te in familiam suam receperat, exigua ipsi cura est. Quid enim, ut aiunt, asino cum lyrâ est commercii ? non parum tamen (an non vides ?) macerantur desiderio

vel Homericæ sapientiæ, vel Demosthenicæ vehementiæ, vel Platonicæ sublimitatis; quorum ex animis siquis aurum, argentum, atque harum rerum curas tollat, nihil fuerit reliquum præter fastum, mollitiem, luxum, lasciviam, insolentiam, & imperitiam. Atque ad ista nihil prorsum opus te. Verùm quoniam promissam habes barbam, & vultu gravitatem præ te fers, atque Græcanico pallio decenter amictus es, noruntque omnes te grammaticum esse, vel rhetorem, vel philosophum, pulchrum ille sibi putat, talem quendam iis, qui sibi præunt, & in pompâ antebulant, permisceri. Hinc enim videbitur Græcanicarum disciplinarum studiosus, & in summâ, in eruditione elegans. Itaque, vir egregie, vidêris pro literis admirandis barbam & pallium mercede locavisse. Proinde ut perpetuò apud illum conspiciaris oportet, nec absis unquam, sed diluculo excitatus in famulatio temet conspiciendum præbeas, nec ordinem deferas. Porro ille nonnunquam injectâ tibi manu, quicquid in mentem incidit, *de eo* tecum nugatur, obviis ostentans, quàm ne per viam quidem incedens incurius sit literarum, sed otium quod suppetit, inter ambulandum in re honestâ colloceat. At tu miser nunc cursim, nunc gradatim, scan- sim sæpe & descensim (nam scis hujusmodi esse urbem) obambulans, tum sudas, tum an- helas. Eo interim domi cum amico quopiam ad quem accessit, confabulante, cum ne locus quidem tibi sit, ubi sedeas, librum in manus sump- tum, nescius quid agas, stans legis. Postquam au- tem

tem impastum, impotumque te nox occupavit, vix intempestive lotus circa noctem ferè mediam ad cœnam venis, non amplius pari in pretio habitus, neque conspiciendus iis qui adsunt. Verùm si quis recentior advenerit, tu post tergum *rejiceris*. Itaque in angulum aliquem abjectissimum retrusus, accumbis testis tantum eorum quæ apponuntur, ossa, si ad te usque pervenerint, more canum circumrodens : vel durum malvæ folium, quo reliquæ involvunt, si fastidiatur ab iis qui priori loco accumbunt, præ fame libenter masticaturus. Neque verò deest aliud contumeliæ genus : nam tu solus ne ovum quidem habes. Neque enim convenit ut eadem requiras quæ hospites & ignoti, siquidem hæc tua inscitia est. Nec similis aliis *tibi apponitur* avis : verùm diviti illi pinguis & succulenta ; tibi verò dimidiatus pullus, subdurûsve aliquis palumbus, in manifestam contumeliam, & ludibrium. Sæpe etiam, si *quid* desit, alio quodam repentè superveniente, tollens minister ea quæ tibi erant apposita, illi apponit, hoc tibi in aurem immurmurans, *tū profectò noster es*. Et quum vel suis subventrale medium secatur vel cervus, aut distributorem tibi modis omnibus propitium habeas oportet, aut Promethei partem feras, ossa nimirum adipe obducta. Nam quod ei qui supra te *accumbit*, patina finitur astare, donec satiatus repudiet, te contrà tam celeriter prætercurrat, cui ingenuo tolerabile est, & bilem quantum vel cervi *habent*, habenti ? atque illud equidem nondum dixi quod reli-

buis suavissimum ac vetustissimum vinum bibentibus, tu solus malum quoddam & crassum bibis: semper curans ut in argento vel auro bibas, ne color arguat, te usque adeo neglectum esse convivam. Atque utinam ex eo ad satietatem usque bibere liceret: at nunc ubi crebro poposceris, minister audisse diffimulat. Adde quod multa idque confertim, imò ferè omnia discruciant: maximè quum tibi cinnædus aliquis antefertur, aut choreæ ducendæ præceptor, aut qui cantilenas Ionicas contextit Alexandrinus quispiam homunculus. Nam quis speres tu, ut in accubitu æqueris iis, qui amatoria subministrant, quique in sinu literulas gestant? proinde in aliquo convivii latibulo præ pudore abstrusus, suspiras, ut consentaneum est, teque ipsum deploras, tuamque fortunam inculas, quæ tibi ne gratiarum quidem guttulam asperferit. Ac prorsus mihi videris optare ut componere posses amatorias cantiunculas, aut saltem ab aliis compositas dignè canere. Vides enim quâ in re fitum sit, ut quis præferatur, ac probetur. Quin & illud ferre queas, ut magi quoque aut arioli personam, si necesse sit, induas, ex horum genere qui amplas hæreditates, qui imperia, qui cumulas opes pollicentur: quandoquidem vides etiam iis amicitias benè cedere, eosque plurimi a divitibus fieri. Eoque vel unum quodlibet horum fieri percupias, ut ne rejectaneus & inutilis fias. Atqui tu infelix, neque in istis es illecebrosus. Quare necesse est ut te submittas, ac tacitus feras, clam apud te plorans, & neglectui

lectui habitus. Etenim si te famulus aliquis
 susurro deferat, qui solus omnium non lau-
 daveris heræ puerum saltantem, aut citharâ
 canentem, istâ ex re non leve discrimen *im-*
pendet. Oportet igitur ut ranæ terrestris in
 morem fitiens vocifereris, atque operam des,
 ut inter laudantes sis insignis & præcipuus :
 quin sæpiculè, silentibus reliquis, tibi provisa
 quæpiam laus est proferenda, quæ multam
 commonstret assentationem. Porro te esuri-
 entem & sitientem unguento collini, & ca-
 pite gestare coronam, aliquantulum est ridi-
 culum. Tunc enim similis es columnæ ob-
 soleti cadaveris, libamina ducentis. Nam ei
 infuso unguento, & impositâ coronâ, bibunt
 ipsi, eduntque apparatus epulas. Porro si Ze-
 lotypus fuerit herus, eique sint formosi pueri,
 vel uxor juvenis, & tu non omnino sis à Venere
 & Gratiis alienus, non satis tuta res est, nec
 periculum contemnendum. Aures enim & o-
 culi regis multi sunt, qui non solùm vera vi-
 dent, sed semper aliquid addunt, ne connive-
 re videantur. Quamobrem vultu demisso,
 quemadmodum in Persicis conviviis, tibi est
 accumbendum, verito nequis eunuchus videat te
 oculos in concubinam aliquam conjicientem :
 moxque alter eunuchus, cui jamdudum arcus
 in manu tensus est, malam *tui*, qui videris
 quæ videre nefas, inter bibendum sagittâ trans-
 figat. Jam relicto convivio, ubi paululum dor-
 mieris, sub galli cantum expergefactus, ô me
 miserum ! inquis, ô infortunatum ! cujusmodi
 pristinos convictus & amicos reliqui, & vi-

tam tranquillam, somnūque ad cupiditatem
dimensum, ac liberas deambulationes, & in quale
barathrum memet præcipitem dedi? quorsum
Dii immortales? aut quodnam est hoc splen-
didum præmium? non enim fieri poterat, ut
plures illis commoditates alio modo mihi sup-
peditarem: quin & accedebat libertas, omniā-
que penes me erant. Nunc verò, quod aiunt,
leo cordulā vinctus, sursum ac deorsum cir-
cumferor: quodque omnium est maximè de-
plorandum, nec efficere possum ut in existi-
matione sim, nec gratiam emereri queo: ha-
rum enim rerum rudis sum, ac imperitus,
maximè si cum illis comparer, qui hæc *velut*
artem profitentur. Proinde injucundus sum,
ac minimè convivii aptus, quippe qui ne risum
quidem concitare nōrim. Quin me, dum in
conspectu ejus sum, molestum esse illi intelli-
go, ac in primis quum ipse seipso vult esse ju-
cundior. Illi enim tetricus videor: in summā,
nullo pacto ipsi accommodari possum. Etenim
si meam gravitatem tuear, injucundus, ac pro-
pemodum fugiendus videor: contrā si risero,
vultūque quā possum maximè ad hilaritatem
composuero, contemnit illico, & respuit. Id-
que perinde mihi videtur esse ac si quis personā
tragicā indutus Comœdiam agat. Postremò
quam tandem aliam vitam mihi demens vivam,
posteaquam alteri hanc vixi? dum hæc tecum
meditaris, sonuit tintinnabulum, & jam ne-
cesse est eadem aggrediaris, & obambules, &
stes, sed ceromate inunctis prius femoribus po-
plitibusque, si modò velis par esse labori. De-
inde

inde convivium idem & eâdem apparatus horâ: jamque vivendi ratio superiori contraria; tum vigiliæ, sudor, defatigatio, paulatim subruunt te vel tabem, vel pulmonis inflammationem, aut colicum dolorem, aut egregiam illam podagram inducendo. Attamen reluctaris: ac sæpe cum tibi *per valetudinem* esset decumbendum, neque hoc conceditur: morbus enim prætextus esse putatur, quo officia defugias. Itaque præter omnes perpetuò palles, & jam jam morituro similis es. Et hæc sunt, quæ in urbe *feras necesse est*. Quod si quando sit peregrinandum (ut ne interim referam alia incommoda) sæpe fit ut pluvio cælo, ubi postremus veneris, (nam is locus tibi forte contigit) vehiculum opperiaris, donec nullo jam reliquo loco ubi sedeas, prope coquum aut heræ comptorem te infarciant, ne stipulis quidem affatim substratis. Nec me piget tibi referre quod Thesimopolis ille Stoicus narravit sibi accidisse, rem planè ridiculam, & quam alii cuivis accidere posse non desperaveris. Convivebat enim cum opulentâ quâdam ac delicatâ muliere, ex illustribus illis civibus. Cum autem aliquando peregrè proficiscendum esset, primo quidem sibi hoc planè ridiculum accidisse dixit, traditum fuisse sibi, qui philosophus esset, quendam cinædum picatis cruribus, derasâ barbâ, propè se collocandum: quem, ut conjicio, illa secum honoris gratiâ ducebat. Quin & nomen cinædi commemorabat: *aiebat* enim Chelidonium appellari. Hoc utique primum cujusmodi fuerit, vide, juxta virum tetricum, &

senem, canoque mento (scis autem quam profundam & venerabilem barbam habuerit Thesmopolis) assidere hominem fucatum, picturatis oculis, lubrico aspectu, fractâ cervice, non Chelidonem per Jovem, id est hirundinem, sed vulturem magis, revulsis barbæ plumis; ac nisi magnopere illum deprecatus fuisset, reticulum etiam in capite gestans, assedisset. Præterea autem per totum hoc iter molestias innumerabiles pertulisse sese illo cantillante, & garriente, imo (nisi ipse hominem coërcuisset) fortasse etiam in rhedâ saltaturo. Secundo loco tale quiddam etiam sibi mandatum fuisse *adebat*. Accersito illo, mulier, Thesmopoli, inquit, ita Dii tibi benefaciant, officium non exiguum poscenti præsta, nihil refragans, nec ut te sæpius rogem expectans. Cùmque hic, ut par erat, omnia facturum se promississet, hoc, inquit, te rogo, quandoquidem video te virum probum, diligentem, & amantem, caniculam, quam nôsti, Myrrhinam in vehiculum recipe, eamque mihi serva, & cura ne quid illi desit: misera enim illa gravi est ventre, & partui propinqua: at isti scelesti & immorigeri famuli non solum non ejus, sed ne mei quidem ipsius magnopere rationem habent in peregrinationibus. Quare putes te mihi non mediocre beneficium facturum, si charissimam mihi, jucundissimamque caniculam servâris. Pollicebatur *se servaturum* Thesmopolis, cùm illa tantopere rogaret, ac propemodum fleret. Res autem prorsus ridicula erat: canicula e pallio paulum infra barbam prospectans, ac
 2 subinde

subinde immeiens, (etsi Thesmopolis hæc non addidit) ac gracili voce latrans, (tales enim castellæ sunt Melitææ) neque non philosophi mentum oblingens, maximè siquid pridiani juris inhæreret. Porro cinædus assessor ille, quum aliquando non infulsè & in alios, qui convivio aderant, jocatus esset, postquam ad Thesmpolidem dicacitas pervenit, de Thesmpolide, inquit, unum hoc dicere possum, eum e Stico Cynicum jam nobis esse factum. Equidem audiui caniculam etiam in Thesmpolidis pallio peperisse. Hujusmodi ludibriis, imò potius contumeliis convictores excipiunt, mansuetos illos *ad ferendas* contumelias paulatim reddentes. Novi præterea mordacem oratorem, qui jussus in convivio declamavit, neutiquam ineruditè per Jovem, sed vehementer, magnoque cum applausu : tum autem laudabatur inter bibendum, quod non ad clepsydram, sed ad vini amphoram diceret : ausumque illud suscepisse dicebatur pro ducentarum drachmatum pretio. Hæc quidem fortasse sunt tolerabilia. Porro si dives ipse aut poëseos fuerit aut historiæ scriptor, qui sua scripta recitet in convivio, tum vel maximè disrumparis oportet laudando, assentando, novosque laudandi modos excogitando. Sunt autem qui velint in admiratione ob formam esse ; & licet natos cubitales interdum habeant, Adonidas, & Hyacinthos oportet eos vocare. Tu igitur si non laudâris, protinus in lapicidinas Dionysiacas asportaberis, tanquam qui illi tum invideas, tum insidieris. Oportet etiam ut illi
fint

sint sapientes & oratores: ac quamvis solœcis-
mum aliquem commiserint, id quod dici so-
let, Atticâ eloquentiâ, & Hymetti melle plena
videatur oratio, atque deinceps in legem abeat,
ut ita loquantur *homines*. Atqui hæc, quæ viri
faciunt, fortasse sunt ferenda. At verò muli-
eres, (nam mulieribus hoc etiam studio est,
ut doctos aliquos in suo convictu conductitios
habeant, quique vehiculum affectentur) vide-
tur enim illis hoc quoque unum esse inter
alia ornamenta, si dicatur eas esse eruditas &
philosophas, & carmina componere Sapphiciis
haud multo inferiora, ac propterea etiam hæ
conductitios Rhetores, Grammaticos, & Phi-
losophos secum circumducunt. Hos autem
audire solent (id quod ipsum est ridicu-
lum) quum vel comuntur, vel capillos re-
ligant, vel in convivio: aliàs enim non vacat.
Cæterum sæpe etiam interim dum Philoso-
phus differit, interveniens ancilla literas ab a-
dultero missas porrigit: ac præclari illi de pu-
dicitâ sermones intermittuntur, opperientes
donec illa rescripserit adultero, & ad auditio-
nem redeat. Quum autem longo post tempore
Saturnalibus, aut Panathenæis instantibus, mi-
serit tibi miseram pœnulam, aut subputrem
tunicam, tum præcipuè multam magnâmqve
pomparam celebrare oportet. Et primus quidem
illico, etiamnum cunctantem dominum audi-
ens, præcurrens ante alios nūnciat, & accepto
non exiguo nūncii præmio, discedit, Manè
verò tredecim tibi *aliquid* afferunt, quorum
quisque commemorat; ut multa dixerit, ut
sub-

DE MERCEDE CONDUCTIS. 411

submonuerit, & cum ei commissum esset negotium, optimam vestem elegerit : omnes itaque accepto *præmio* discedunt, insuper mustitantes, quòd plura non dederis. Salarium enim ipsum est duorum circiter, & quatuor obolorum : idque si tu postules, gravis, & importunus videris. Quo igitur accipias, hero blandiendum est & supplicandum : est & captandus officiis œconomus. Estque hic alius etiam servitutis modus. Neque verò negligendus is, quem in consilium adhibet, & qui amicus est. Deinde quod acceperis, jam dudum debebatur vel vestiario, vel medico, vel cerdoni cuiquam. Quare dona, quæ accipis, pro donis haberi non possunt, sed sunt prorsus inutilia ; invidia verò multa est : quinetiam calumnia sensim excitatur apud virum qui jam libenter admittit, siquid contra te dicatur : quippe qui perspiciat te jam affluvis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, atque deficientem, & podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id quod erat in te florentissimum decerpit : ævique partem maximè frugiferam, ac præcipuum corporis vigorem detrivit, jamque te lacerum pannum reddidit, tum circumspicit in quod sterquilinum te deportatum abjiciat, atque alium ex iis, qui perferendis laboribus sunt idonei, in tuum locum assummat. Ibi insimulatus, vel quòd pusionem ejus tentâris, vel quòd homo senex uxoris ancillam virginem vitiâris, vel aliûs hujusmodi criminis, noctu obvolutus, in cervicem extrusus, discedis desertus ab omnibus, & rerum omnium in-

ops,

ops, optimam podagram unà cum senectute commitem sumens : Cum interim quæ quondam sciveris, tanto temporis spatio dedidiceris, tum ventrem culeo reddideris ampliorem, inexplebile quoddam, & implacabile malum ; etenim gula ea quibus infuevit, flagitat : quæ dum dediscit, indignatur. Præterea nemo alius te posthac recepturus est, jam exoletum, & equis senio confectis similem, quorum ne pellis quidem perinde ac antea est usui. Quin ex hoc ipso quod ejectus es, calumnia majorem ad verisimilitudinem conficta, facit ut aut adulter, aut veneficus, aut aliud quippiam tale videaris. Nam accusator etiam tacens fide dignus habetur : tu verò Græculus, moribus levibus, & ad scelus omne facilis. Vos enim omnes hujusmodi esse ducunt ; idque jure optimo : nam mihi causam advertisse videor, cur ita de vobis sentiant. Etenim plerique qui in familias veniunt, quoniam boni aliud nihil nōrunt, divinationem ac veneficia pollicentur, in rebus, quæ ad amorem pertinent, gratiam, & hostibus mala. Idque eruditos sese affirmantes, palliis involuti, & promissas habentes barbas non contemnendas. Quare eadem de omnibus meritò suspicantur ; quos optimos putabant, cū tales videant, ac in primis usitam illis, & in conviviis, reliquæque convictu adulationem observent, quinetiam in captando lucro servilem animum. Ejectos autem eos oderunt, neque injuriā : & undiquaque rationem quærunt, quā si possint, eos funditus perdant. Cogitant enim fore ut multa illa suæ

naturæ

naturæ arcana, ut qui omnia exactè nōrint, & qui nudos illos viderint, in vulgus efferant. Illud igitur eos angit. Omnes enim sunt similes pulcherrimis istis libris; quorum aurei *sunt* umbilici, & purpurea extra pellis: sed intus vel est Thyestes liberos suos comedens, vel Oedipus cum matre consuescens, vel Tereus cum duabus pariter sororibus rem habens. Tales & ipsi sunt, splendidi, & admirandi, sed qui sub purpurâ multam tragœdiam intus occulant: quorum unumquemque si evolveris, Euripidis alicujus, aut Sophoclis fabulam non parvam invenies; extra verò est purpura splendida, & aureus umbilicus. Harum itaque rerum sibi conscii, oderunt, atque insidias parant, si quis ab illis defecerit, qui eos probè cognitos depingat, *qualēque sint*, evulget. Jam verò libet mihi Cebetis illius exemplo & imaginem quandam hujusce vitæ tibi depingere, quam contemplatus scire queas, num ex usu tuo fit eam adire. Equidem libenter rogarem, vel Apellem quempiam, vel Parrhasium, vel Aëtionem, vel Euphranorem tabulam hanc depingere. Verùm quia fieri non potest, ut nunc artificem aliquem tam egregium, tamque absolutum nanciscar, tenuem pro virili imaginem tibi adumbrabo. Ergo pingatur sublime ac inauratum vestibulum, neque id humi situm in solo, verùm procul a terrâ, in collis fastigio, cujus aditus valdè sit acclivis & lubricus, ita ut plerumque, qui jam in vertice se fore sperarent, lapsò pede *præcipitati* cervicem frangant. Intus autem Plutus ipse sedeat, totus, sicuti videtur,

detur, aureas, formosus admodum, & amabilis. Porro amator, ubi vix tandem conscendit, jamque ad fores accessit, obstupescat, oculis in aurum defixis. Deinde & Spes, quæ & ipsa specioso vultu est, & versicoloribus amicta, manu prehensum introducat, mirè jam ipso ingressu attonitum. Exinde Spes illi semper præeat: tum aliæ mulieres, Fallacia & Servitus, eum exceptum Labori tradant: Hic verò miserum illum diu exercitatum tandem Senectæ tradat jam morbidum, & colore commutato. Postrema verò Contumelia arreptum illum ad Desperationem pertrahat: & ex eo tempore Spes avolans evanescat: tum ille non amplius per fores aureas, per quas fuerat ingressus, sed per posticum & occultum exitum expellatur, nudus, ventricosus, pallidus, senex: lævâ pudorem occultans, dextrâ seipsum strangulans. Occurrat autem exeunti Pœnitudo frustrâ lacrymans, & miserum insuper conficiens. Atque hic esto picturæ finis. Tu igitur, optime Timocles, ipse diligenter consideratis singulis, expende num e re tuâ sit ut in hanc imaginem per aureas illas fores ingressus, per illas longè dissimiles tam turpiter excidas. Quicquid autem feceris, memineris sapientis illius, qui dixit, Deum in culpâ non esse, sed culpam esse ejus, qui delectum fecerit.

VITARUM AUCTION.

JUPITER.

Tu quidem compone scamna, & locum advenientibus adorna : tu verò siste Vitas ordine adductas, sed exornatas prius, ut formosæ appareant, & quamplurimos alliciant. Tu autem, Mercuri, quod felix faustumque sit, proclama, & emptores, ut jam ad forum adsint, convoca. Philosophicas autem omnis generis, & variarum sectarum Vitas proclamabimus. Quod si quis præsentis pecunias numerare nequeat, is constituto sponsore sequenti anno solvet. MERC. Multi conveniant : Itaque nec cunctari, nec diu ipsos detinere par est. JUP. Vendamus igitur. MERC. Quem vis ut primum producamus ? JUP. Comatum illum, ex Ioniâ profectum, gravitatem enim quindam præ se fert. MERC. Heus tu, Pythagorica *Vita*, descende, teque his qui sunt congregati, conspiciendum præbe. JUP. Proclama. MER. Optimam vitam vendo, & maximè venerandam ; quis emet ? quis homine major esse vult ? quis cupit universitatis harmoniam nôsse, & reviviscere ? MERCAT. Formâ certè non est il liberali : verùm quid potissimum scit ? MER. Arithmetica, Astronomiam, Prodigiorum scientiam, Geometriam, Musica, Præstigiorum artem : vatem summum vides. MERCAT. Licet ne ipsum interrogare ? MERC. Quod faustum sit, interroga. MERCAT. Cujas es tu ? PYTH. Samius. MERCAT. Ubi verò institutus es ?

es? PYTH. In Ægypto, apud sapientes qui illic sunt. MERCAT. Age verò, si te emam, quid me docebis? PYTH. Nihil equidem docebo, sed ut reminiscaris faciam. MERC. Quomodo facies ut reminiscar? PYTH. Primum animam tuam puram reddendo, & sordes, quæ ipsi inhærescunt, abluendo. MERCAT. Atqui finge me jam purum esse: quis erit modus quo facies ut reminiscar? PYTH. Primum quidem, longa quies, & taciturnitas, & quinquennale silentium. MERCAT. Ergo, bone vir, te Cræsi filium decet erudire: ego enim loquax, non statua esse volo. Verum quid post illud quinquennale silentium fiet? PYTH. In Musicâ, & Geometriâ exercebere. MERCAT. Rem lepidam dicis: si me prius citharædum fieri, deinde sapientem oporteat. PYTH. Post hæc numerandi artem addisces. MERCAT. Nunc etiam numerare scio. PYTH. Quomodo numeras? MERCAT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides ea esse decem, quæ tibi quatuor videntur, & perfectum trigonum, nostrumque juramentum. MERCAT. Per maximum igitur juramentum quatuor, nunquam aut diviores, aut sanctiores sermones audiui. PYTH. Post hæc verò, hospes, de terrâ, aëre, aquâ, & igne scies, cujusmodi sit illis impetus, quam habeant formam, & quomodo moveantur. MERCAT. Formam ne habent ignis, aër, & aqua? PYTH. Certè manifestam. Neque enim sine formâ & specie moveri possent. Præterea ipsum etiam Deum numerum esse, & harmoniam cognosces. MERCAT. Mirâ narras.

PYTH.

PYTH. Ad hæc quæ dicta sunt, te ipsum quoque, qui unus videris, alium conspici, alium verò esse scies. MERCAT. Quid ais? alius sum, & non is qui tecum nunc colloquor? PYTH. Nunc quidem ille es, quondam verò in alio corpore, alióque nomine videbaris; & progressu temporis iterum in aliud transibis. MERCAT. Hocne dicis, immortalem me fore, dum plures in formas mutabor? sed de his satis. Jam quod ad victûs rationem attinet, qualis es? PYTH. Nullum quidem animal edo; sed reliqua omnia, præter fabas. MERCAT. Quamobrem odisti fabas? PYTH. Non *odi*: sed sacræ sunt, & ipsarum natura mirabilis: ac primùm gentile sunt in totum; & si fabam adhuc viridem exueris, videbis eam virilibus membris similem naturam *habere*. Elixam verò si certis noctibus Lunæ exposueris, sanguinem facies. Et quod majus est: consuetum est Atheniensibus, fabis magistratus eligere. MERCAT. Præclare & religiosè omnia dixisti. Verùm te exue: etenim nudum te videre volo. Hercle! Femur est illi aureum: Deus, non mortalis videtur esse: itaque illum omnino emam. Quanti illum aestimas? MERC. Decem minis. MERCAT. Tanti acceptum habeo. JUP. Scribe nomen emptoris, & unde sit. MERC. Italus videtur esse, Jupiter, ex iis qui Crotonem, & Tarentum, ibique sitam Græciam incolunt. Atqui non unus tantum, sed propè trecenti ipsum communiter emerunt. JUP. Abducant: alium adducamus. MERC. Vis squalidum illum ex Ponto? JUP. Maximè. MERC. Heus tu, ex quo

pera dependet, qui exomidem indutus es, accedas, & confessum hunc circumeas. Vitam virilem vendo : vitam optimam, & generosam, vitam liberam ; quis emet ? MERCAT. Quid dixisti, præco ? tunc liberum vendis ? MERC. Maxime. MERCAT. Annon times plagii te accuset, aut in Areopago tibi litem intendant ? MERC. Nihil ipsi curæ est quod venditur : omnino enim liberum se esse putat. MERCAT. At cui foret usui hic sordidus, tamque misere affectus ? nisi quis fossorem, & aquæ gerulum facere ipsum velit. MERC. Non hoc tantum : imò si ipsum quoque janitorem constitueris, ipso longè fidiore quàm aliis canibus utere : nimirum & ille canis appellatur. MERCAT. Cujas autem est, & quam artem proficitur ? MERC. Ipsum interroga : sic enim facere præstiterit. MERCAT. Vultum ipsius severum & tristem timeo, & ne me accedentem allatret, aut per Jovem mordeat : non vides ut baculum sustulit, & supercilia contraxit, & limis oculis præ se fert minax aliquid & iracundum ? DIOG. Ne timeas : cicur enim est. MERCAT. Primum quidem, ô bone, cujas es ? DIOG. Omnis ego sum soli. MERCAT. Quid ais ? DIOG. Mundi civem vides. MERCAT. Quem verò imitaris ? DIOG. Herculem. MERCAT. Cur non igitur & leoninam pellem induis ? quoad baculum enim ipsum assimilas. DIOG. Hoc palliolum leoninæ pellis loco mihi est, & quemadmodum ipse, adversus voluptates pugno, non jussus, sed sponte meâ, cum vitam expurgare constituerim. MERCAT. Euge, quam præclarum

præclarum institutum ! sed quid te potissimum scire dicamus ? aut quam artem nôsti ? **DIOG.** Liberos homines facio, & medeor affectibus. In summâ, Veritatis & Audaciæ in loquendo antistes esse volo. **MERCAT.** Age, ô Antistes, si te emerò, quomodo me exercebis ? **DIOG.** Primum ubi te accepero, & deliciis exuero, & unâ cum egestate concluero, te palliolo amicum : deinde ad labores compellam : tum humi dormire, aquam bibere, & iis rebus quæ casu offeruntur, vesci faciam. Divitias verò siquas habueris, meo consilio, eas in Mare proijicies : nuptias, liberos, patriamque no neurabis ; sed tibi nugæ erunt hæc omnia : & relictâ domo paternâ, sepulchrum, aut desertam turriculam, aut dolium incoles ; & perâ tibi erit lupinis & libris opisthographis plena. Hoc modo instructus, magno illo rege feliciorẽ te prædicabis. Quod si quis verberet te aut torquæat, nihil horum molestum esse putabis. **MERCAT.** Quomodo hoc dicis, me cæsum scilicet non doliturum ? non enim testudinis aut carabi cutẽ circumseptus sum. **DIOG.** Illud Euripidis imitabere : paucis immutatis. **MERCAT.** Quale illud est ? **DIOG.** Mens tibi dolebit, sed lingua erit expers doloris. Quæ verò imprimis tibi adsint necesse est, hæc sunt : oportet ut sis impudens, & audax, & omnibus ordine, tam regibus, quam privatis maledicas : Ita enim fiet ut omnes in te oculos conijciant, teque fortem esse existiment. Barbara quoque vox, & sonitus absonus, ac planè similis sit canino : intentus sit vultus : & gressus, qui talem vultum

deceat ; in summâ belluini & agrestes sint mores omnes : absint autem verecundia, lenitas & modestia : erubescendi etiam facilitatem de facie prorsus abstergas : loca hominibus frequentissima consecrere : & in his solus, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo : nam res istiusmodi hoc imperium dissolvent. In conspectu verò omnium ea facias audacter, quæ ne privatim quidem quispiam alius faceret ; & Venerem maximè ridiculam eligas. Denique si tibi videtur, crudo polypo, vel sepiâ devoratâ mortem oppetas. Hæc est illa felicitas, quam tibi procuramus. MERCAT. Apage, scelestâ enim & inhumana dicis. DIOG. Sed, heus tu, sanè facillima, & quæ quis nullo negotio assequatur. Neque enim ad *gloriam consequendam* tibi opus erit eruditione, orationibus, ac nugis ; sed hæc est compendiaria ad gloriam via. Sive enim imperitus fueris, sive coriarius, sive salsamentarius, aut faber, aut nummularius : nihil tamen vetat quo minùs sis admirationi, si modò adfit impudentia, & audacia, & conviciari egregiè didiceris. MERCAT. Ad hæc non indigeo tuâ operâ. Forfan autem nauta, vel hortulanus per occasionem fieri posses ; idque si velit iste duobus ad summum obolis te vendere. MERC. Eum accipe. Nam ab eo libenter liberabimur, cùm nos clamoribus obturbet, prorsusque omnes contumeliis & maledictis laceßat. JUP. Alium accersere, purpuratum illum & coronatum Cyrenæum. MERC. Agite, animum advortite omnes. Hæc res sumptuosa est & divitibus indiget.

indiget. Vita hæc jucunda, Vita ter beata est. Quis cupit delicias? quis mollissimum emet? MERCAT. Accede tu, & dic quid nôris. Emam enim te, si utilis fueris. MERC. Ne obturba ipsum, ô bone, neque interroga: ebrius enim est. Itaque non poterit tibi respondere; cum linguâ, ut vides, titubet. MERCAT. Ecquis mentis compos emat tam corruptum & intemperans mancipium? quot unguenta olet, quàm lubrico, & errabundo gressu incedit! sed dic, Mercuri, quibus artibus sit præditus, & quænem tractare soleat. MERC. In summâ convictor est, & compotor egregius: & ad lascivas saltationes unâ cum tibicinâ exercendas amator, & perduto cuipiam hero idoneus. Cæterum *parandorum* bellariorum gnarus est, & in adornandis eduliis exercitatissimus: breviter, voluptatis ingeniosus est artifex. Institutus autem est Athenis, & Sicilia tyrannis servivit, apud quos in magno pretio fuit. Summa verò propositi ipsius est, omnia contemneré, omnibus rebus uti, undique voluptatem corrogare. MERCAT. Tempus est ut aliquem ex divitibus, & pecuniosis istis circumspiciendo quæras. Ego enim non sum idoneus qui hilarem emam vitam. MERC. Iste, ô Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit. JUP. Amove illum, aliûmque adduc: seu potius duos istos, scilicet ridentem illum Abderitam, & flentem illum Ephesium: simul enim vendi volunt. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo; omnium sapientissimos proclamo. MERCAT. O rem contrariam,

riam, Jupiter ! ille quidem perpetuò ridet : hic aliquem videtur lugere : omnino enim plorat : heus tu, quid hoc tibi vult ? quid rides ? DEMOC. Interrogas ? quoniam ridicula videntur omnia quæ facitis, ac vos ipsi. MERCAT. Quid ais ? nos omnes irrides, resque nostras nihili facis ? DEMOC. Sic est, serium enim nihil ipsis inest ; sed inania sunt omnia, & atomorum concursio, & infinitio. MERCAT. Nequaquam, imò tu vanus es revera, & imperitus. O contumeliam ! non defines ridere ? tu verò quid fles, ô optime ? nam tecum colloqui longè, ut puto, melius fuerit. HERACL. Existimo enim, ô hospes, calamitosas & flebiles esse res humanas, nihilque ex illis non esse fato obnoxium : eas idcirco miserer, & lamentor. Præsentia magni non facio : futura planè ærumnosa *fore puto* : conflagrationes dico, mundique totius calamitatem : ista sunt quæ ego deploro ; quòdque nihil stabile est ; sed omnia in cyceonem quodammodo convolvuntur : tum *quod* eadem res delectat, & offendit, estque cognitio, ignoratio, magnum, parvum : sursum, deorsum feruntur omnia, perque vices in hoc sæculi ludo mutantur. MERCAT. Quidnam est sæculum ? HERACL. Puer ludens, ludens talis, contendens. MERCAT. Quid verò homines sunt ? HERACL. Mortales Dii. MERCAT. Quid verò Dii ? HERACL. Immortales homines. MERCAT. Heus tu ænigmata dicis, an griphos componis ? planè enim, tanquam Apollo, nihil explicas. HERACL. Nihil enim vos curo. MERCAT. Itaque neque quisquam mentis compos

te est empturus. HERACL. At ego omnes sine discrimine homines plorare jubeo, tam eos qui me emunt, quàm qui non emunt. MERCAT. Hoc malum ab infaniâ non distat : neutrum horum emam. MERC. Inempti etiam hi manent. JUP. Alium proclama. MERC. Visne loquacem illum Atheniensem ? JUP. Maximè. MERC. Accede tu. Vitam bonam & prudentem proclamamus, quis emet sanctissimum hominem ? MERCAT. Dic mihi, quam potissimum artem nôsti ? Soc. Pæderastes sum, & in rebus quæ ad amorem spectant prudens. MERCAT. Quî ergo te emam ? etenim opus habeo pædagogico ad puerum, qui mihi formosus est, erudendum. Soc. At quis magis me idoneus esse queat, qui cum formoso puero versetur ? etenim non sum amator corporum : sed animam formosam existimo : & quanquam sub eodem palliolo mecum decumbunt, dicentes illos audies, se nihil grave a me perpeti. MERCAT. Incredibilia dicis, eum qui fit pæderastes, nihil præter animam curare ; præsertim cùm jagendi sub eâdem veste fiat copia. Soc. Atqui per canem, & platanum, rem sic se habere juro. MERCAT. Hercle ! quanta absurditas Deorum ! Soc. Quid tu dicis ? non videtur tibi canis esse Deus ? nonne vides quantus sit in Ægypto Anubis, in cœlo Sirius, apud inferos Cerberus ? MERCAT. Rectè dicis : ego verò peccavi : verum cuinam vitæ generi insistis ? Soc. Civitatem quandam, quam mihi ipsi extruxi, incolo : pègrinâ autem politiâ utor, meâsque leges præscribo. MERCAT. Unum aliquod ex tuis dogmatibus audire

velim. Soc. Audi ergo maximum illud, dogma scilicet meum de uxoribus. Cōseō nullam debere cujusquam esse propriam, sed quenquam, qui ita voluerit, nuptiarum esse participem. MERCAT. Quid ais? suntne abrogandæ leges de adulterio? Soc. Ita per Jovem, utque uno verbo dicam, reliquæ omnes nugæ eâ de re constitutæ. MERCAT. Quid verò tibi de pueris in ætatis flore videtur? Soc. Et hi optimatibus, qui præclari aliquid strenuique gesserunt, præmio erunt, ut eos osculentur. MERCAT. Papæ quanta Liberalitas! sed quæ tuæ sapientiæ est summa? Soc. Ideæ, & eorum quæ existunt paradigmata. Nam quæcunque vides, terram, quæ supra terram sunt, cælum, mare, omnium horum imagines obscuræ extra universitatem existunt. MERCAT. Ubi autem existunt? Soc. Nullibi: nam si alicubi essent, non essent. MERCAT. Hæc, quæ dicis, paradigmata non video. Soc. Meritò: cæcus enim est tibi animæ oculus. Ego autem omnium rerum video imagines, & te latentem, & me alium: in summâ, duplicia video omnia. MERCAT. Ergo emendus es, sapiens cùm sis, & acutè cernas. Age videam quid tu a me pro ipso exiges. MERC. Da duo talenta. MERCAT. Emiquanti dixisti: pecuniam verò in posterum numerabo. MERC. Quodnam igitur tibi nomen est? MERCAT. Dion Syracusius. MERC. Age, quod felix faustumque sit, accipe eum. Te jam voco, Epicure. Quis hunc emet? est risoris illius discipulus, Item illius ebrii, quos paulò ante proclamabamus. Unius autem rei cognitione vincit ipsos,

ipſos, quatenus magis eſt impius. Cæterum ſuavis eſt, & gulæ amans. MERCAT. Quo pretio venditur? MERC. Duabus minis. MERCAT. Accipe. Verum ut quoddam prætereà ſciam, quibus delectatur eduliis? MERC. Dulcia edit, & mellita; maximè verò ficus. MERCAT. Bene ſe res habet: emam enim ipſi Caricarum maſſas. JUP. Alium accerſe: illum videlicet ad cutem detonſum, ſeveroque vultu, Stoicum. MERC. Rectè dicis: videtur enim magna multitudo, quæ ad forum accurrit, illum expectare. Ipſam virtutem vendo, vitam perfectiſſimam. Quis vult omnia ſcire ſolus? MERCAT. Quomodo hoc dicis? MERC. Quod ſolus hic ſapiens eſt, ſolus pulcher, ſolus juſtus, fortis, rex, rhetor, dives, legiſſator, & alia quotquot ſunt. MERCAT. Itaque, ô bone, ſolus etiam coquus eſt, & coriarius, & faber, & ſimilia. MERC. Sic videtur. MERCAT. Accede, ô bone, & dic mihi tuo emptori, qualiſnam ſis; ac primùm annon doleas te vendi & ſervum eſſe. CHRY. Nequaquam: neque enim in nobis hæc ſunt, quæcunque verò in nobis non ſunt, iſta indifferentia eſſe ſolent. MERC. Non intelligo quorſum hæc dicis. CHRY. Quid ais? non intelligis quòd horum quædam ſunt prælata, quædam e contra rejecta. MERCAT. Ne nunc quidem intelligo. CHRY. Merito quidem: neque enim aſſuetus es vocabuliſ nostris: neque imaginationem habes quæ facilè apprehendit. Peritus verò qui dialecticam penitus contemplatus eſt, non hæc tantum novit; verum etiam qualiter, & quantum accidens & præter accidens inter ſe differant. MERCAT.

Per

Per philosophiam quæso, ne invid eas etiam hoc dicere, quidnam sit accidens, & præter accidens: nescio enim quomodo vocum istarum numero perculsus sum. CHRY. Imo ego perlibenter tibi id dixero: si quis claudus existat, illisq; pede claudoad lapidem ex inopinato vulnus acceperit, is certè accidens habuit claudicationem, vulnus autem præter accidens accepit. MERCAT. O argutiam! præterea verò quidnam potissimum scire te profiteris? CHRY. Retia sermonum, quibus implico, & obstringo, denique tacere cogo eos qui mecum conversantur, planè capistrum illis obducens. Isti verò tantæ orationis vi nomen est, Syllogismus celeberrimus. MERCAT. Hercle fortem & inexpugnabilem syllogismum dicis. CHRY. Vide ergo, estne tibi puer? MERCAT. Quidni? CHRY. Si crocodilus hunc ad flumen errantem nactus rapuerit, postea verò se redditurum polliceatur, hâc lege ut verum dicas, quod de pueri redditione decretum est: quid illum decrevisse dices? MERCAT. Quæstionem rogas, ad quam respondere difficile est: dubito enim utrum dicendo *puerum* recipiam. Sed tu quæso per Jovem, respondens, incolumem puerum mihi serva, ne prius ipsum devoret. CHRY. Bono sis animo: etenim alia magis mira te docebo. MERCAT. Quænam sunt illa? CHRY. Istum sermonem metentem, & dominantem, præterea eam, quæ est supra omnes, Electram, & opertum illum. MERC. Quis ille opertus fermo aut quæ electra est quam dicis? CHRY. Electram illam dico valdè celebrem, Agamemnonis

nonis filiam, quæ eadem novit simul & non novit. Astante enim Oreste illi adhuc incognito, novit quidem Orestem suum esse fratrem, hunc verò Orestem esse ignoravit. Rursus verò opertum illum, ac planè mirabilem sermonem audies. Responde mihi: nòstine tuum patrem? MERC. Maximè. CHRY. Quid igitur? si prope te statuerem quempiam opertum, atque interrogarem: nòstine hunc? quid diceres? MERC. Scilicet, me non nòsse. CHRY. Atqui hic tuus erat pater. Itaque si istum non nòsti, palam est te patrem tuum non nòsse. MERCAT. Nequaquam: sed si ipsum detexeris, verum novero. Sed quisnam tuæ sapientiæ est finis? aut quid facturus es, si ad virtutis fastigium perveneris? CHRY. In his, quæ naturá prima sunt, diu versabor; dico divitias, sanitatem, & similia. Sed priùs oportet te multos labores impendere, libris exiguis literis descriptis oculos admovendo, interpretationes congerendo, teque solœcismis atque absurdis vocibus implendo. In summâ, te sapientem fieri fas non est, nisi ter ex ordine helleborum biberis. MERCAT. Egregia sunt ista tua, & viro admodum digna. Verum Gniphona & sceneratorem esse, (hoc enim tibi inesse video) num dicemus esse viri, qui helleborum biberit, & justam virtutis magnitudinem attigerit? CHRY. Maximè: solum enim sapientem scenus exercere decet. Quandoquidem enim illius proprium est syllogismis concludere, scenerari autem & usuras computare, atque syllogismis concludere, parum differre videntur, hoc etiam, ut & illud, soli studioso

studioſo competit: nec illum ſimpliciter fœnus, quemadmodum alii ſolent, accipere decet, verùm etiam alterius quoque fœnoris fœnus. Num ignoras enim fœnus aliud eſſe primum, aliud ſecundum, velut quandam illius progenem? vides autem quid ſyllogiſmus concludat; ſi primum fœnus acceperit, accipiet ſecundum; atqui primum accipiet, ergo & ſecundum. MERCAT. Num ergo & de mercede, quam pro ſapientiæ diſciplinâ a juvenibus accipis, ſimilia dicamus? & manifeſtum eſt ſolum ſtudioſum pro virtute mercedem accepturum eſſe? CHRY. Intelligis. Certè non meâ cauſâ, ſed dantis gratiâ accipio. Cùm enim alius ſit effuſor, alius comprehenſor, me quidem ipſum, ut ſim comprehenſor, præparo, diſcipulum verò, ut fiat effuſor. MERC. At tu contrarium dixiſti, juvenem eſſe comprehenſorem, te verò, qui ſolus dives es, effuſorem. CHRY. Heus tu ſcommatè me perſtringis: ſed vide tu, ne te petam ſyllogiſmo, qui demonſtratione non egeat? MERCAT. Quid verò mali ex hoc telo *accidet*? CHRY. Dubitatio, & ſilentium, mentisſque ſubverſio. Quod autem eſt maximum, ſi voluero, te celerrimè lapidem reddam. MERCAT. Quomodo lapidem *me reddes*? neque enim Perſeus, ô bone, mihi eſſe videris. CHRY. Hoc modo. Annon lapis eſt corpus? MERCAT. Certè. CHRY. Quid verò? nonne & animal corpus eſt? MERCAT. Maximè. CHRY. Tu verò, *nonne* es animal? MERCAT. Sic videtur. CHRY. Lapis igitur es, cùm ſis corpus. MERC. Nequaquam: ſed me per Jovem ſolve, & de novo fac hominem. CHRY.

Non

Non est factu difficile ; quare rursus sis homo.
 Dic enim mihi, ane omne corpus animal est ?
 MERCAT. Non. CHRY. An verò lapis, animal
 est ? MERCAT. Non. CHRY. Tu verò corpus-
 ne es ? MERCAT. Maximè. CHRY. Corpus
 autem cum sis, animalne es ? MERCAT. Maxi-
 mè. CHRY. Ergo non es lapis, animal cum sis.
 MERCAT. Euge! effeceras ut jam mea crura non
 aliter ac Niobes frigererent & fixa essent : attamen te emam. Quantum pro ipso numerabo ?
 MERC. Duodecim minas. MERCAT. Accipe.
 MERC. Solusne ipsum emisti ? MERCAT. Non
 per Jovem ; verum illi omnes quos vides.
 MERC. Certè multi sunt, iique validis humeris,
 & metente sermone digni ? JUP. Ne tempus
 teras : alium accersere. MERC. Te Peripateticum
 accersere, formosum, divitem. Agite,
 emite hunc prudentissimum, qui omnia omnino
 scit. MERCAT. Qualisnam ille est ? MERC.
 Modestus, mitis, vitâ bene compositâ : quodque
 maximum est, duplex. MERCAT. Quid
 dicis ? MERC. Alius quidem foris apparet, in-
 tus verò alius esse videtur : itaque si emas ipsum,
 memento internum hunc, externum illum
 appellare. MERCAT. Quid verò potissimum
 novit ? MERC. Novit triplicia esse bona,
 animæ scilicet, corporis, & rerum externarum.
 MERCAT. Humana sapit ; sed quanti venditur ?
 MERC. Viginti minis. MERCAT. Multum
 certè dicis. MERC. Nequaquam ô beate :
 etenim pecuniam aliquam habere ipse videtur :
 itaque non possis quin emas. Præterea autem
 protinus ab eo disces, quamdiu vivat culex, &
 quam

quàm profundè mare à sole illustretur, & qualis sit ostrearum anima. MERCAT. Hercle quanta argutia! MERC. Quid si audias alia multa his acutiùra, de semine, & generatione, deque embryonis in utero formatione? utque risibilis est homo, non risibilis autem asinus, neque ad edificandum, neque ad navigandum habilis? MERCAT. Planè admiranda, & utilia præcepta narras: itaque viginti minis ipsum emam. MERC. Esto. Quis adhuc reliquus est? iste Scepticus: accede tu Pyrrhia, statim ut proclameris: multè jam effluunt, & in paucis erit venditio. Verum tamen quis emet istum? MERCAT. Ego. Sed primùm dic mihi tu, quid nōsti? PHIL. Nihil. MERCAT. Quid ita? PHIL. Quia nihil omnino mihi videtur existere. MERCAT. Nos verò nihilne sumus? PHIL. Neque hoc scio. MERCAT. Neque te existere nōsti? PHIL. Hoc multò etiam magis ignoro. MERCAT. O hæitationem! verùm quid tibi volunt hæ stateræ? PHIL. Sermones in illis trutino, & ad æqualitatem redigo: postquam autem eos exquisitè similes, & æqualis esse ponderis videro, tunc quis horum verior sit, ignoro. MERCAT. Ex aliis autem rebus, quid compositè facere soles? PHIL. Omnia facio, præterquam quod fugitivum non persequor. MERCAT. Quare hoc tibi est impossibile? PHIL. Quia, ô bone, non comprehendo. MERCAT. Rectè, tardus enim & piger esse videris. Verùm quis tibi considerationis est finis? PHIL. Ignorantia: & nihil videre, neque audire. MERC. Ergo te surdum simul & cæcum dicis. PHIL. Imò

Imò iudicio etiam & sensu careo : in summâ, nihil à verme discrepo. MERCAT. Propterea emendus es. Quanti illum valere æquum est ut dicas ? MERC. Atticâ minâ. MERCAT. Accipe. Heus tu quid dicis, tene emi ? PHIL. Incertum est. MERCAT. Nequaquam : emi enim, & pecuniam numeravi. PHIL. Hâc de re assensionem retineo, & eam considero. MERCAT. Atqui sequere me ut famulum decet. PHIL. Quis scit num vera dicās ? MERCAT. Præco, mina, & qui adfunt. PHIL. An aliqui etiam nobiscum sunt ? MERCAT. At ego te jam conjectum in pistrinum, adducam ut credas me tuum esse herum, inferiore argumentandi modo. PHIL. Hâc de re assensionem etiam retineo. MERCAT. Sed per Jovem jam ostendi. MERC. Tu quidem desine obniti, & eum, qui te emit, sequere. Vos autem cras advocabimus. Etenim idiotas, & fabriles, vilesque vitas proclamaturi sumus.

LUCIANI SOMNIUM,

SIVE GALLUS.

MICYLLUS.

AT te, scelestissime Galle, cum sis adeo indvidus, & vocem tam acutam habeas, ipse perdat Jupiter, qui quidem opibus affluentem me, ac dulcissimo in somnio versantem, & admirabili felicitate fruientem, penetrabile quiddam, & clamorū resonans expergesceris ; adeo ut ne noctu quidem effugere liceat paupertatem vel te ipso longe nequiores : atqui si conjectandum est tum e silentio, quod etiam-
dum

dum ingens est, tum e frigore nondum, ut affolet matutino tempore, me mordente, (nam hoc mihi certissimum est signum adventantis diei) nondum media est nox; sed iste pervigil, perinde quasi vellus illud aureum servet, ab ipsâ protinûs vespérâ vociferari cœpit, verûm haudquaquam impune; siquidem mox poenas de te sumam, & fuste comminuam, si diluxerit modò, nam nunc negotium mihi facefferes in tenebris subsiliendo. GAL. Here Micylle, arbitrabar me tibi rem gratam esse facturum, si quoad possem altâ nocte lucem antevertissèm, quo posses ante diluculum surgens multum operis conficere; si etenim, priusquàm Sol exoriatur, vel unicum feceris crepidam, eatenus progressus fueris in parando victu: quod si tibi magis libet dormire, ego quidem quiescam, & longè magis quam pilces mutus ero. Cæterum tute videto, ne per somnium dives factus, esurias experrectus. MICYL. O prodigiorum averfor Jupiter! ô malorum depulfor Hercules! quid hoc mali est? vocem humanam sonuit Gallus. GAL. Itane verò hoc prodigium tibi esse videtur, meeâ dem, quâ vos, linguâ loqui? MICYL. Quomodo enim hoc non sit prodigium? sed avertite, Dii, malum a nobis. GAL. At tu mihi videris admodum illiteratus esse, Micylle, nec Homeri poemata legisse, in quibus Xanthus Achillis equus, cum hinnitui longum vale dixisset, medio in prælio constitit differens, & versus integros recitans, non ut ego nunc prosâ oratione loquens; quin etiam vaticinabatur ille, deque futuris edebat oracula, neque quicquam

quam prodigiosum facere videbatur, neque is qui tum audiebat, malorum averforem; uti tu, implorabat, averruncandum existimans, quod audierat. At quid fecisses, si tibi navis Argoæ carina fuisset elocuta, uti olim in Dodonæâ sylvâ phagus per se loquens oraculum edidit? aut si tergora serpere vidisses, si carnes boum mugire semiaffas coctasque verubus transfixas? ego verò quum Mercurii sim affessor, loquacissimi, deorumque omnium facundissimi, præterea contubernalis vobis & convictor, humanam vocem nullo planè negotio ediscere debui. Quod si mihi taciturnum te pollicearis, verioremi tibi causam aperire non gravabor, cur eâdem, qua vos, utar voce, & unde mihi liceat hoc modo loqui. MICYL. Sed nunquid somnium hoc est, Gallum mecum sic sermocinari? sed dicito per Mercurium, ô Præclare, quænam alia sit tibi causa cur loquaris. Ut taceam neque cuiquam proferam, quid attinet sollicitum esse? quis enim fidem mihi sit habiturus, si cui narrem, me Gallum hæc loquentem audivisse? GAL. Ausculta igitur, nam sermonem tibi quam maximè incredibilem, sat scio, dicturus sum, Micylle; hic enim, qui nunc tibi Gallus videor, non ita pridem homo fui. MICYL. Profectò & olim istiusmodi quiddam de vobis audi, adolescentulum quendam Gallum fuisse, Marti adamaturn, atque hunc Deo compotasse, & comestatum fuisse, & rerum amatoriarum conscium fuisse: cum itaque Venerem adiret Mars cum eâ cubiturus, hunc quoque Gallum unâ se-

cum adduxisse; quoniam autem Solem potissimum metueret, ne si e sublimi conspexisset, Vulcano se proderet, foris ad ostium adolescentulum semper relinquere solitum, qui indicaret, quando Sol emergeret; deinde Gallum aliquando somno correptum fuisse, & excubias deseruisse inscientem, solemque nullo præsentiente imminuisse Veneri ac Marti securè dormienti, propterea quod confideret Gallum indicaturum fuisse, si quis interveniret. Vulcanum itaque a Sole edoctum eos comprehendisse, implicitos atque irretitos iis vinculis, quæ jam olim in illos fuerat fabricatus; porro Martem, simulatque dimissus est, indignatum adversus Gallum fuisse, eumque in avem hanc cum suis armis mutasse, ut in capite pro galeâ cristam haberet: hanc ob causam, quo vos Marti purgetis, quum jam nihil opus, simulatque Solem exorientem sensistis, multò antè vociferari, atque illius exortum prænunciare. GAL. Hæc quidem aiunt, Micylle: sed quod ad me pertinet, planè aliud fuit; quin & nuperrimè in avem transivi. MICYL. Quonam modo? nam istuc maximoperè cupio cognoscere. GAL. Audistin' de Pythagora quodam Mnesarchida Samio? MICYL. Num Sophistam illum dicis? gloriosum? qui instituit ut nequis vel carnes gustaret, vel fabas ederet, gratissimum mihi edulium mensis inferendum non esse declarans? præterea autem qui mortalibus suavit, ut ne intra quinquennium loquerentur? GAL. Id scias etiam hunc, priusquam Pythagoras esset, Euphorbum fuisse. MICYL. Præstigiatores, & prodigiorum arti-

artificem hominem aiunt fuisse, ô Galle. GAL. Ille ipse ego sum Pythagoras, quare define, quæso, mihi convitari, præsertim cum ignores quibus sim moribus. MICYL. At hoc rursum multo quam illud portentosius, Gallus Philosophus. Dic tamen mihi, ô Mnesarchi fili, quæ factum sit, ut ex homine avis, ex Samio Tanagraus nobis prodieris: neque enim ista verisimilia, neque omnino facilia creditu, quandoquidem duas res jam mihi videor in te animadvertisse, a Pythagora prorsus alienas. GAL. Quas? MICYL. Alteram, quod garrulus es, & obstreperus, quum ille filere in totos quinque annos (si memini) præceperit: alteram, quæ planè cum illius legibus pugnat, cum nihil aliud haberem, quod tibi objicerem, fabas heri (sicuti nôsti) ad te attuli, at tu nihil cunctatus protinùs eas collegisti. Unde necesse est, ut vel mentiaris, & aliud quiddam sis, vel, si sis Pythagoras, legem violaveris, & æquè impiè te gefferis, comedendo fabas, ac si patris caput comedisses. GAL. Nescis, Micylle, quænam sit huiusce rei causa, neque quæ ad unumquodque vitæ genus conducant, ego tum quidem non esitabam fabas; philosophus enim eram: nunc autem comederem; avibus enim convenit, neque nobis interdictum est hoc edulium; verùm, si molestum non est, audi quemadmodum e Pythagora hoc jam sim, quamque multis in vitæ generibus antehac vixerim, & quid ex nnâquâque transformatione sim consecutus. MICYL. Narra quæso, nam mihi quidem auditu jucundissimum fuerit, adeò ut si quis mihi

deferat optionem, utrum te ista narrantem audire malim, an felicissimum illud somnium, quod paulo antè vidi, denuo videre, haud sciam utrum eligerem : usque adeò cognata germanaque puto esse tua cum suavissimis illis visis, & ex æquo vos æstimo, te pariter ac pretiosum illud insomnium. GAL. Etiamnum tu somnium illud, quod dudum tibi visum est, in animum revocas, & vana quædam conservas simulachra, &, uti loquuntur Poetæ, inanem quandam felicitatem memoriâ consecraris ? MICYL. Imo nunquam, mihi crede, Galle, illius visi obliviscar ; tantum mellis somnium aufergiens in oculis mihi reliquit, ut præ illo vix queam palpebras attollere, rursus in somnum coeuntes : qualem itaque voluptatem movent pennæ in auribus versatæ, talem titillationem mihi præbent ea, quæ vidi. GAL. Mirum quendam mehercule, mihi narras amorem insomnii, siquidem alatum cum sit, (ut aiunt) somnumque habeat volationis terminum, jam septa transilit, & in apertis oculis immorans, mellitum adeo evidensque apparet. Quare perverlim audire cujusmodi sit istud, quod te supra modum delectat. MICYL. Paratus sum dicere ; nam dulce est hoc ipsum meminisse, & commemorare de illo quippiam. Tu verò, Pythagora, quando narrabis tuas transformationes ? GAL. Ubi tu Micylle, desieris somniare, melque illud ab oculis absterferis : interim prior dicito uti intelligam, utrum per portam eburneam an per corneam tibi somnium advolârit. MICYL. Per neutram harum, ô Pythagoras.

GAL.

GAL. Atqui duas has tantum commemorat Homerus. MICYL. Valere finas nugatorem illum poetam, qui nihil de somniis intellexit, pauperum fortasse somnia per istas commeant portas, qualia videbat ille, neque id admodum perspicue, quippe captus oculis: mihi verò per aureas quasdam portas dulcissimum hoc advenit *somnium*, & ipsum aureum, & aureis undique circumamictum, & auri plurimum *secum* adducens. GAL. Desine, optime Mida, de auro fabulari, nam proculdubio ex illius voto istud tibi accidit insomnium, & totas auri fodinas mihi videris adduxisse. MICYL. Multum, ô Pythagora, aurum vidi, multum quam putas pulchrum! quò fulgore coruscans! quid tandem Pindarus in illius laudem dicit? nam in memoriam redige, si quidem meministi, cum aquam præstantissimam dicens, postea aurum admiratur, idque jure, statim ab initio carminis omnium bellissimi. GAL. Num illud quæris? Aqua quidem est optima; aurum verò, velut ignis ardens, noctu emicat eximiè superbarum divitiarum præstantissimum. MICYL. Per Jovem, isthuc ipsum. Pindarus enim aurum perinde laudat, ac si somnium meum vidisset. Sed ut tandem cognoscas quale fuerit, ausculta jam, sapientissime Galle: nôsti heri me domo non edisse: siquidem Eucrates dives ille fortè mihi in foro obviam factus, lotum me in tempore ad cœnam venire jusserat. GAL. Hoc probè scio, qui totum esuriebam diem, donec profundâ tandem vesperâ domum reversus, subuvidus vinoque madens, quinque illas fabas

non admodum opiparam cœnam Gallo, qui quondam fuerit athleta, quique olim in Olympicis ludis non sine gloriâ decertârit. MICYL. Ast ubi reversus a cœnâ fabas tibi objecissem, obdormii protinus: tum mihi, juxta Homerum, ambrosiâ sub nocte, divinum verè somnium assistens. GAL. Sed prius quæ tibi apud Eucratem acciderint, Micylle, narra, & cujusmodi fuerit cœna, quæque in convivio acta sunt omnia: nihil enim prohibet, quo minus denuo cœnes, velut somnium quoddam ejus cœnæ exhibendo, & quæ tum ederis, rursus commemoratione quasi ruminando. MICYL. Credebam molestum futurum me, si hæc quoque retulissem; verùm quoniam tu desideras, id quoque narrabo; cum nunquam antehac in vitâ cœnâsem apud ullum divitem, ô Pythagora, heri bonâ quâpiam fortunâ in Eucratem incidi; atque ego quidem simulatque illum dominum *vocando* salutâsem, uti consueveram, subducebam me, ne pudori illi essem, si vili in veste fuisset affectatus: at ille, Micylle, inquit, hodiè natalitia filiae celebros, plurimosque ad convivium amicos invitavi: verum quoniam aiunt quendam ex his incommodâ esse valetudine, neque posse ad convivium nostrum accedere, tu ejus loco venito lotus, nisi ipse fortè, qui vocatus est, semet adfuturum renunciaverit: nam nunc quidem ambigit. Hoc ubi audissem, adorato divite disciebam, omnes obsecrans Deos, ut Epialum, aut laterum dolorem, aut podagram immitterent valetudinario illi, cujus ego sellæ occupator,

tor, & vicarius in cœnâ, succedaneusque eram vocatus; idque spatii, quod usque ad balnei tempus intercessit, longissimum sæculum esse judicabam, subinde respiciens quot pedum esset solarii umbra, & quando me lavisse oporteret. Hic ubi tempus advenisset, ocius me corripio, atque ab eo nitidè admodum cultus, sic obverso palliolo, ut in puriore parte amictus videretur: offendo autem ad fores & alios complures, in quibus etiam illum, sub cuius titulo me cœnare oportebat, qui ægrotare dicebatur, in sellâ gestatoriâ a quatuor viris portatum: & indicabat quidem malè se habere; nam ex alto gemebat, tussiebatque, & exscreabat quoddam ex abdito, quodque screatu vix attingi posset, totus pallidus ac tumens, annos natus circiter sexaginta: ferebatur autem philosophus quispiam esse, ex his, qui apud adolescentulos nugas deblaterant; at barba mirè erat hircina, supra quam credi posset tonsoris egens. Porro increpante Archibio medico, quod ita affectus advenisset, non decet, inquit, officio deesse præsertim hominem philosophum, etiam si obstitent sexcenti morbi. Nam se a nobis contemni putaret Eucrates: haudquaquam, inquam ego, imo collaudabit te, si domi potius apud te emori velis, quam in convivio animam unâ cum phlegmate excreans. Atque ille quidem præ arrogantiam dissimulabat sese diæterium audisse. Haud multo post accessit & Eucrates lotus, conspectoque Thesmopolide (nam id erat philosopho nomen) præceptor, inquit, probè quidem fecisti, quod ipse ad nos

veneris ; tametsi nihilo deterius tibi fuerat futurum, siquidem etiam absenti omnia ordine missa fuissent. Dumque hæc dicebat, introgre-
ditur manus illi porrigens famulis etiam in-
nitenti. Ego igitur jam abire parabam ; verum
ille conversus, ubi diu secum hæsitasset, post-
eaquam me tristem admodum videret, ades,
inquit, tu quoque, Micylle, ac nobiscum cœ-
na ; nam filium in mulierum conclavi unâ cum
matre convivium agere jubebo, quo tibi sit
locus. Ingrediebar itaque, quum parum abfu-
isset, quin essem velut lupus *ad prædam* fru-
stra hians ; pudefactus, quod Eucratis filiolum
e convivio viderer expulisse. Ast ubi jam esset
discumbendi tempus, primum tollentes Thes-
mopolim composuerunt, sanè non sine nego-
tio, quinque utique proceri juvenes, cervica-
lia illi supponentes undequaque, quo nimirum
in eodem habitu permanere, & diu persistere
posset. Deinde cum nemo sustineret illi ac-
cumbere, me adductum reclinant, ut eodem
in lecto essemus : deinceps cœnabamus, ô Py-
thagora, opiparam quandam, & variam cœ-
nam, multo in auro, multoque item argento.
Pocula erant aurea, ministri formosi, cantores,
scurræ ; in summâ, jucundissima erat conver-
satio. Cæterum unum molestiâ me afficiebat
non mediocri, Thesmopolis obturbans, & vir-
tutem nescio quam mihi commemorans, do-
censque duas negationes unam affirmationem
efficere, & si dies sit, noctem non esse ; non-
nunquam & cornua mihi dictitabat esse, atque
id genus multa continuato sermone apud me,
cui

cui nihil opus erat, philosophabatur, & voluptatem rescindebat, quum non sineret me exaudire eos, qui citharâ & voce canebant. Hæc mihi, Galle, cœna. GAL. Non admodum jucundâ, ô Micylle, maximè quia cum illo deliro senè forte conjunctus eras. MICYL. Audi nunc & insomnium; putabam Eucratem ipsum, liberis orbem, nescio quomodo moribundum fuisse. Dehinc ubi me accersisset, ac testamentum condidisset, quo me hæredem omnium scripserat, paulum superstitem obiisse: me verò, cum adiissem facultates, aurum argentumque ingentibus quibusdam Scaphis exhaurire, perpetuò scaturiens, & affatim affluens: cætera verò, vestes, mensas, pocula, ministros, omnia mea, ut par erat, esse. Postea bigis albis vectabar resupinus, cunctis, qui intuebantur, conspiciendus, & invidiosus. Accurrebant permulti, ac circumequitabant, plures sequebantur. Ego interim illius indutus vestitum, gravesque annulos gerens, circiter sedecim, digitis insertos, epulum quoddam splendidum jubebam adornari, quo amicos exciperem. Illi autem, ut par erat in somnio *credere*, aderant; & jam epulæ erant comportatæ; & convivium instruebatur. In his cum versarer, & aureis phialis omnibus propinarem, qui aderant, amicis, cum jam inferrentur bellaria, intemptivo tuo clamore nobis convivium perturbâsti, mensasque subvertisti, ac divitias illas ita dissipâsti, ut ad venti arbitrium agitatae auferri feceris. Num tibi videor stomachatus in te injuriâ? nam somnium id, quod mihi accidit,

vel

vel tres noctes perpetuas libenter viderem.
 GAL. Adeone es auri cupidus, & opum avidus, Micylle? idque solum omni modo admiraris, & in multo auro possidendo sitam esse felicitatem judicas? MICYL. Non ego solus, ô Pythagora, ita judico; sed & ipse tum, cum Euphorbus esses, auro atque argento comis intexto prodibas pugnaturus cum Achivis, idque in bello, ubi ferrum, quam aurum gestare satius erat: Tu, inquam, id temporis voluisti auro revinctos cincinnos habens in periculum descendere; atque ob eam (opinor) causam Homerus comas tuas Gratiis similes dixit, quod auro argentoque revincirentur; longè enim nimirum meliores, atque amabiliore videbantur, quod essent auro religatæ, unaque cum eo relucerent. Quanquam, Auricome, moderatè te gerebas, quod, cum Panthi esses filius, aurum in pretio habuisti: nam & ipse deorum omnium hominumque pater, ille Saturno Rheaque progenitus, cum Argolicam illam puellam adamaret, nihilque inveniret amabilius in quod se transformaret, neque quo Acrisii custodias posset corrumpere, audisti ut aurum factus sit, atque ita per tegulas illapsus potitus est eâ, quam deperibat. Quid igitur præterea tibi commemorem, quam multos usus præbeat aurum? & ut eos, quibus adfuerit, formosos & sapientes, & potentes reddat, decus & gloriam illis concilians? utque nonnunquam ex obscuris & ingloriis claros, & celebres repentè efficiat? nam nôsti vicinum mihi, & ejusdem artificii Simonem, qui paucis antè diebus apud me

me cœnavit, cum injectis duobus farciminis
frustis legumen Saturnalibus coquerem. GAL.
Novi finium illum & brevem, qui fictilem ol-
lulam, quæ nobis erat unica, suffuratus, pera-
ctâ cœnâ, abiit, sub alâ gestans: nam ipse
vidi, Micylle. MICYL. Atqui cum eam su-
stulerit, tam multos ille Deos postea jurabat.
Sed non cur prodebas, ac vociferabare tum,
ô Galle, cum nos furto spoliari conspiceres?
GAL. Coccyzabam, quod solum poteram id
temporis. Verum quid Simon ille? nam vide-
bare de eo aliquid dicturus. MICYL. Ei con-
sobrinus erat, vir supra modum dives, nomine
Drimylus; is, quoad vivebat, ne obolum qui-
dem donaverat Simoni: nam quî daret, cum
ne ipse quidem pecunias attingeret? postquam
verò pridie mortuus est, omnia illa secundum
leges *ad Simonem descenderunt*; & nunc Simon
ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum
lingebat, hilaris equo vehitur, purpureâ & coc-
cineâ veste amictus, famulosque & currus, &
aurea pocula, mensasque pedibus innixas ebur-
neis possidet, ab omnibus adoratur, jamque nos
ne aspicit quidem. Etenim nuper cum illum
procedentem conspexissem, salve, inquam, Si-
mon; at ille indignè ferens, edicite, inquit, men-
dico isti, ne nomen meum diminuat; neque
enim Simon, sed Simonides appellor: porro
(quod est *omnium* maximum) mulieres etiam
illius amore capiuntur, atque is quidem fasti-
diosè se gerit erga illas, despicitque, & alias
quidem admittit, comemque se *iis* præbet, aliæ
verò, quæ negliguntur, necem conscituras sibi
minantur.

minantur. Vides quantas commoditates pariat aurum ; quandoquidem eos, qui sunt deformissimi, transfigurat, & amabiles reddit, non secus ac cestus ille poëticus. Audis insuper & Poetas dicentes, ô Aurum, res quam comiter excipimus, pulcherrima possessio. Item, Aurum est quod mortalibus imperat. Sed quid interim resisti, Galle ? GAL. Quoniam tu quoque per incitiam, Micylle, simili modo falleris opinione de divitibus, quo vulgus : verum (crede mihi) longè ærumnosiores vitam, quam vos, agunt : hæc autem tibi loquor, qui ipse & pauper, & dives aliquando fuerim, atque omne vitæ genus sim expertus : porro paulò post ipse quoque hæc omnia cognosces. MICYL. Per Jovem tempestivum jam est ut tu referas, quomodo transformatus sis, & quid in unoquoque vitæ genere perspexeris. GAL. Ausculta, hoc tantum præmonitus me neminem feliciorem in vitâ, quam tu sis, unquam vidisse. MICYL. Quam ego sim, ô Galle ? hanc felicitatem, tibi ipsi imprecor ; nam me te increpare impellis. Verum age, narra exordiens ab Euphorbo, quo pacto fueris in Pythagoram transformatus ; deinceps ordine usque ad Gallum ; consentaneum enim est te varias res tum vidisse, tum tulisse in tam diversis vitæ formis. GAL. Quemadmodum initio ab Apolline profecta anima in terram devolârit, & corpus humanum subierit, ut *illic* pœnam quandam dependeret, longum dictû foret, præterea neque mihi referre fas est, neque tibi ejusmodi audire. Verum, ubi Euphorbus

bus factus essem. MICYL. Sed ego, priusquam essem is, qui nunc sum, ô præclare, quisnam eram? hoc mihi prius dicito, nunquid & ego versus fuerim itidem ut tu. GAL. Maximè.

MICYL. Quis igitur eram? si quo modo potes dicere: pervelim enim isthuc cognoscere.

GAL. Tu formica eras Indica ex earum genere, quæ aurum effodiunt. MICYL. Itane

neglexi infelix exiguam partem ramentorum in vitam importare, ex illo pro viatico sumptam? sed age, quid posthæc futurus sim dicito, nam te scire consentaneum est; siquid enim bonæ, sit rei, jam nunc surgens me suspendam ab istâ perticâ, in quâ nunc stas. GAL. Isthuc profecto nullâ ratione possis cognoscere. Cæterum

cum Euphorbus essem, (nam ad illa redeo) in Trojâ pugnabam, atque a Menelao necatus in Pythagoram postea veni; verum eousque sine tecto perduravi, donec Mnesarchus mihi domum ædificâset. MICYL. Num quæso absque cibo potuque? GAL. Maximè; nihil enim istis rebus opus, nisi corpori duntaxat. MICYL. Illa

igitur, quæ ad Trojam gesta sunt, mihi prius dicito: num erant talia, qualia Homerus fuisse dixit? GAL. Unde is rescivisset, Micylle, qui

quidem, dum ista gerebantur, Camelus erat in Bactris? ego autem tibi dico nihil tam supra modum naturæ tunc temporis fuisse; neque Ajacem usque adeo magnum, neque Helenam adeo formosam, quemadmodum arbitrantur homines: siquidem vidi candidâ quandam & procerâ cervice, ut hanc Cygno progeneratam esse omnes conjicerent; cæterum animum om-

nino,

nino, & ætate æqualem propemodum Hecubæ.
 Hanc Theseus primùm raptam in Aphidnis
 possedit, qui Herculis ætate vixit: porro Her-
 cules prius Trojam ceperat patrum nostrorum
 temporibus, qui per id temporis maximè flo-
 rebant: nam hæc mihi Panthus narravit, se,
 cum esset admodum adolescens, vidisse Hercu-
 lem dicens. MICYL. Quid autem? num
 Achilles talis erat, nempè quâvis in re præ-
 stantissimus? an & hoc est alia fabula? GAL.
 Cum illo quidem congressus non sum, Micylle,
 neque res, quæ apud Achivos. gestæ sunt, ita
 accuratè possum referre. Quis enim scire potui,
 cum hostis essem? certè Patroclum illius ami-
 cum haud ita magno negotio peremi hastâ
 transverberatum. MICYL. Deinde te Menelaus
 multo minore negotio. Verùm istis de rebus
 satis. Nunc res Pythagoricas refer. GAL. In
 summâ, Micylle, sophista eram, (oportet enim
 utique verum fateri) alioqui non imperitus, ne-
 que inexercitatus in præstantissimis disciplinis.
 Profectus sum autem in Ægyptum, quo cum
 prophetis congrededer, propter sapientiam *con-*
sequendam. Ibi adyta ingressus Ori & Isidis li-
 bros perdidici. Et cum rursus in Italiam vela
 fecissem, Græcos iis in locis ita institui, ut me
 pro Deo ducerent. MICYL. Audieram equidem
 isthæc, præterea quemadmodum creditus fueris,
 post mortem revixisse, utque aureum femur illis
 aliquando ostenderis. Verùm illud mihi dicito,
 quid tibi venit in mentem, ut legem statueres,
 uti neque carnibus, neque fabis vescerentur *ho-*
mines? GAL. Ne perconteris ista, Micylle,
 MICYL.

MICYL. Quamobrem, ô Galle? GAL. Verum scilicet tibi de his rebus fateri erubesco. MICYL. Atqui non par est ut graveris aliquid dicere viro contubernali & amico; nam herum posthac absit ut dixerim. GAL. Nihil sani, aut præclari erat. Verum animadvertēbam me, si consueta modò, atque eadem, quæ vulgo traduntur, præcepissem, mortales in admirationem minimè pertracturum; sed quo magis peregrina proponerem, fore judicavi ut eo magis novus viderer illis, *ideoque admirandus*. Proinde nova comminisci decrevi, & eorum causa ut esset arcana, effeci, ut dum alii alias conjectarent, omnes obtupescerent, quemadmodum in obscuris oraculis solet usu venire. MICYL. Viden? me quoque vicissim irrides non minùs atque Crotoniatas, ac Metaponticos, & Tarentinos, cæterosque, qui te muti sequuntur, & adorant vestigia, quæ tu calcata reliquisti. Verum ubi Pythagoram exueras, quem post eum induisti? GAL. Aspasiam, Milefiam illam meretricem. MICYL. Papæ! quid dicis? num inter alia mulier quoque fuit Pythagoras? itane fuit aliquando tempus, quo tu, Galle generosissime, ova pariebas, & cum Pericle rem habebas, Aspasia cum esses? atque ex illo grvida facta es? præterea lanam carpebas, tramamque deducebas, & meretricum in morem te componebas? GAL. Ista quidem omnia feci: tameti non ego solus, verum & ante me tum Tiresias, tum E-lati proles Cæneus: proinde quicquid in me convitii dixeris, tantundem & in illos dixeris. MICYL. Age igitur utra tibi vita erat suavior, cum

cum vir esses ; an cum Pericles tecum haberet consuetudinem ? GAL. Vides cujufmodi sit istud quod exquiris ? responsum scilicet, quod neque Tiresiæ expediebat. MICYL. Atqui si minùs fateare, tamen istud Euripides satis explicuit, cum ait se malle ter sub clypeo consistere, quam parere semel. GAL. Imo præmoneo te paulò post puerperam fore, siquidem & tu mulier es olim futurus, idque sæpius in multo temporum circuitu. MICYL. Non tu pendebris, ô Galle, qui omnes mortales Milesios aut Samios esse ducas ? nam aiunt te etiam tum, cum Pythagoras esses, venustâ formâ decorum, sæpius Aspasiâ fuisse tyranno. Verùm age post Aspasiâ, in quem vitrum aut mulierem denuò renatus es ? GAL. In Cratem Cynicum. MICYL. O Castor, & ô Pollux ? quam dissimile ! ex Scorto philosophus ? GAL. Deinde rex, deinde pauper, paulò post Satrapas, dehinc equus, graculus, rana, aliaque innumerabilia, perlongum autem fuerit singula recensere ; postremò Gallus, atque id sæpius, nam hoc vitæ genere sum delectatus. Quinetiam servivi apud multos alios, reges, pauperes, divitesque ; postremò nunc tecum vivo, rideoque quotidie, cum video te quiritantem & lugentem propter paupertatem, ac divitum admirantem fortunas, præ ignorantia malorum, quæ illis adsunt. Nam si curas nôris, quibus illi dstringuntur, teipsum profecto riseris, qui antea credideris eum, qui sit opulentus, semper omnium esse felicissimum. MICYL. Ergo, Pythagora, aut quocunque alio nomine gaudes appellari, ne confundam orationem

tionem alias alio nomine compellando. GAL. Nihil intererit five Euphorbum, five Pythagoram, five vocâris Aspasiâ, five Cratem, quandoquidem ista omnia sum; veruntamen rectius feceris, si (quod in præsentiâ esse videor) Gallum me voces, ne contempnas avem quasi vilis esse videretur, præsertim cum tam multas in se contineat animas. MICYL. Ergo, Galle, quandoquidem omnia pene vivendi genera jam expertus es, atque omnia nôsti, velim mihi dilucidè narres seorsim, quæ sit divitum, quæ pauperum vitæ conditio, ut cognoscam, verène isthuc affirmes, me divitibus esse feliciorum. GAL. En hunc ad modum perpende, Micylle; te quidem non magnoperè tangit cura belli, si quando rumor sit adven-tare hostes, neque sollicitus es, ne in agros incursantes populentur, neve hortum procul-cent, aut vineas vastent; sed simulatque tu-bam audieris, si tamen audieris, de teipso uno circumspèctas, quo deflectus servari quæas, ac discrimen effugere. Contra illi tum de se solliciti sunt, tum animo discruciantur, cum de mœnibus, quicquid opum possidebant in agris, id omne rapi ferrique conspiciunt. Et si tributum sit solvendum, *illi* foli accersuntur; five in prælium exeundum, periclitantur, aut peditum turmis, aut equitum alis præfecti. Tu interim vimineum gerens clypeum expeditus, ac levis ad salutis consulendum, paratus victoriatum convivium agere, siquando victoriâ potitus imperator sacra fecerit. Rursum pacis tempore tu quidem, cum de plebe sis,

F f

ingressus

ingressus in concionem, tyrannidem in divites obtines : illi verò trepidant, pavitantque, ac largitionibus te placant : etenim ut balnea, ludi, spectacula, aliaque omnia tibi abundè suppetant, illi operam dant. At tu censor, & acerbus iudex, perindè quasi dominus, ne alloquio quidem interdum dignaris illos ; & si tibi videatur, ingentibus faxis in illos degrandinas, aut ipsorum bona proscribis. Ipse neque calumniatorem metuis, neque latronem, ne tollat aurum, vel ædium conscenso fastigio, vel pariete perfosso : & nihil habes negotii vel in supputandis, vel repetendis pecuniis, vel cum sceleratis dispensatoribus conflictando, vel istiusmodi curarum participando. Verùm simulatque unam crepidam perfeceris, mercedemque retuleris septem obolos, serâ vesperâ surgis, &, si libuerit, lavaris : tum empto Saperdâ quopiam, aut mœnidibus, aut paucis ceparum capitulis temet ipse oblectas, canens plerumque, optimâque cum Paupertate philosophans ; adeò ut eas ob res salubri sis valentique corpore, & contra frigus obdurueris. Nam labores, qui te exacuunt, certatorem haudquaquam contemnendum reddunt adversum eas res, quæ compluribus inexpugnabiles esse videntur. Atque hinc fit ut nullus ex gravioribus illis morbis insidias tibi moliatur ; quod siquando levis ceperit febricula, ad exiguum tempus illi obsecutus, & inediâ excutiens, protinus exilis : illa verò fugit illicò, quippe metuens te, quem videat frigidâ *aquâ* temet ingurgitantem, & medicorum ambagibus longum plorare denunciantem.

ciantem. At illi ex aduerso propter intemperantiam quid tandem mali non habent infelices? podagras, tabes, pulmonum inflammationes, aquas intercutes: nam hæc *omnia* a sumptuosis illis conviviis nascuntur. Proinde nonnulli ex his, dum Icari in morem se nimis attollunt, & soli se propius admovent, nescii pennas sibi cerâ esse adglutinas, ingentem nonnunquam strepitum edunt, prono capite in mare delapsi. Cæterum qui Dædali instar non admodum sublimia, neque excelsa appetunt, verum *humilia*, terræque vicina, adeò ut cera nonnunquam salis aspergine madescat, ii tuto plerumque transvolant. MICYL. Moderatos istos & cordatos narras. GAL. Verum aliorum, Micylle, naufragia fœdissima conspicias, nempe ubi Cræsus revulsis alis risum exhibet Persis conscenso rogo, aut Dionysius tyrannide exutus Corinthi literas docet, post tantum Imperium pueros syllabas connectere cogens. MICYL. Dic mihi, Galle, tu cum rex esses, (nam ais te regem quoque fuisse) quale expertus es id vitæ genus? certè tum admodum felix eras, quandoquidem id, quod est bonorum omnium caput, possidebas. GAL. Ne mihi in memoriam regeras, ô Micylle; usque adeò supra modum infelix tum eram. Quoad quidem res externas, quemadmodum dixisti, planè fortunatus esse videbar; at intus innumerabilibus curis distringebar. MICYL. Quibus tandem curis? nam rem prorsus absurdam, neque credibilem narras. GAL. Imperabam equidem regioni neutiquam exiguæ, Micylle, omnigenarum rerum feraci, cum

incolarum multitudine, tum urbium pulchritudine cum primis admirandæ, præterea fluminibus navigabilibus irrigatæ, ac mari portuoso usæ. Adhæc exercitus ingens, bene instructus equitatus, satellitium haud exiguum, triremes, pecuniarum vis major quam ut possit numerari, vasorum aureorum plurimæ copia, & reliquus imperii apparatus omnis, supra modum accumulatus. Cum itaque prodirem, plerique adorabant, Deum quempiam intueri se rati; alique ex aliis concurrebant, quò me conspicerent: nonnulli conscensis tectis magni æstimabant, si plenè contemplari licuisset quadrigam, pallium, diadema, anteaambulones, & eos qui sequebantur. Ego inter hæc mihi conscius, quam multæ res me discruciant, versarentque, illis quidem propter inscitiam ignoscebam, me autem miserebar, qui similis essem magnis illis Colossis, quos aut Phidias, aut Myron, aut Praxiteles fecit. Quorum quisque extrinsecus est Neptunus aut Jupiter, omni ex parte decorus, ex auro & ebore elaboratus, & aut fulmen, aut fulgur, aut tridentem dextrâ tenens. Cæterum si immisso capite, quæ sunt intus, inspicias, videbis vectes, paxillos, & clavos per universum transfixos, neque non stipites, & lutum, & cuneos, & picem, & multam id genus deformitatem intus habitantem. Omitto dicere muscarum & murium araneorum copiam, qui nonnunquam in eis manfiant. Hujusmodi quædam res etiam regnum esse videtur. MICYL. Nondum explicuisti lutum, & clavos, & vectes imperii, quamam sint,

sint, neque magnam illam deformitatem, quænam sit. Nam unice & cum admiratione spectari inter vectandum, tam multis imperare, ac numinis instar adorari, hætenus quidem cum Colossi exemplo quadrat; siquidem hoc quoque divinum quiddam est; nunc autem quæ sunt intra Colossum exponito. GAL. Quid primum tibi referam, Micylle? utrùm metus, curas, mordaces, suspiciones, odium, quo regem persequuntur ii, qui cum illo vivunt, insidias, atque has ob res somnum rarum, eumque levem, ac plena tumultus infomnia, cogitationes perplexas, spes semper improbas; an otii penuriam, & occupationes, judicia, expeditiones, edicta, fœdera, consultationes? quibus rebus sit, ut ne per somnium quidem aliquâ re suavi frui liceat; verùm ut omnibus de rebus solus dispiciat necesse est, & mille negotia sustineat;

*Quippe nec Atriden Agamemmona dulcis habebat
Somnus, multa animo volventem.*

Idque dum reliqui omnes Achivi sterterent. Adde quod Lydum illum discruciat filius mutus; Persam vero Clearchus Cyro milites peregrinos conscribens, atque alium Dion cum Syracusanis nonnullis ad aurum communicans; alium Parmenion collaudatus: item Perdiccam Ptolemæus, Ptolemæum Seleucus. Quin illa quoque molestiam adferunt, amasius non sponte convivens, & concubina alio gaudens; tum si qui defectionem parare dicantur; aut duo quatuorve Satellites inter se susurrantes. Porro (quod est omnium gravissimum) ami-

ciffimi quique vel maxime suspecti sunt habendi, semperque sperandum magni aliquid mali ab illis proventurum; nam alius a filio veneno necatus est, ipse autem *filius* ab amasio; alium simile quoddam fortasse mortis genus eripuit. MICYL. Apagesis, atrocia sunt ista, quæ narras, Galle. Quare mihi tutius fuerit cerdonicæ operæ pronum incumbere, quam ex aureâ phialâ propinatum poculum haurire, cicutâ & aconito temperatum. Nam mihi quidem hoc unum est periculi, ut si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione rectâ, me intersecandum leviter *ex parte aliquâ* digiti cruentet. At isti, ut ais, letifera agunt convivias, idque innumeris in malis constituti; deinde ubi conciderint, persimiles esse videntur tragœdiarum histrionibus, quorum multos videre est, quoad Cecropes sunt, Sisyphi, aut Telephi, diademata gestantes, & enses eburneis scapulis *ornatos*, & comam vagam, & chlamydem auro intertextam. Quod si quis eorum (qualia multa accidunt) titubans mediâ in scenâ cadat, risum profectò movet spectantibus, personâ unâ cum ipso diademate contritâ; vero autem actoris capite cruentato, cruribusque maximâ ex parte renudatis: ut jam interioris amictûs quam mihi sint panni fiat perspicuum, ac cothurnorum, quos pedibus induxerat, appareat deformitas, utque pedis modo neutiquam respondent. Viden' ut me jam similitudines excogitare docueris, optime Galle? cæterum tyrannis talis quædam res esse tibi visa est; verum ubi equus esses, aut canis, aut piscis, aut rana, quomodo eam, vitæ

vitæ rationem ferebas? GAL. Prolixum excitas sermonem, & qui non sit præsentis temporis: cæterum ut summatim dicam, nulla ex omnibus vitis mihi non visa est tranquillior quam humana, naturalibus duntaxat cupiditatibus, & necessitatibus circumscripta. Si quidem publicanum equum, aut sycophantam ranam, aut sophistam graculum, aut cupedinarium culicem, aut cinædum gallum, atque id genus alia, quæ vos esse studetis, inter illos non videas. MICYL. Hæc, quæ dicis, Galle, fortassè vera sunt. Verum non pudet me apud te fateri id quod mihi accidit: nondum possum cupiditatem illam dediscere, quam a puero habui, ut dives evadam. Quin nunc quoque somnium illud ob oculos versatur aurum ostentans. Potissimum autem excrucior propter execrandum illum Simonem, qui tantas inter opes delicietur. GAL. At ego te istoc levabo morbo, Micylle; & quandoquidem nox etiamdum est, surge modò, ac sequere me; nam te ad ipsum Simonem adducam, atque in aliorum divitum ædes, quo *nimirum* videas, quomodo res habeant apud illos. MICYL. Quomodo hoc fieri potest, jam obseratis foribus? nisi fortè me etiam parietes transfodere compelles. GAL. Nequaquam. Verum Mercurius, cui sum sacer, eximium hoc mihi dedit, ut si quis longissimam caudæ plumam *habuerit*, quæ ob mollitiem inflectitur. MICYL. Atqui duas habes ejusmodi. GAL. At dextram *ex his* avulsam cui-cunque ego gestandam dederò, is, quoad voluero, fores omnes poterit aperire, & omnia videre,

ipse non visus. MICYL. Ignorabam equidem, Galle, te etiam præstigiatores esse. Itaque si plumam hanc mihi semel præbueris, videbis illico Simonis universas opes huc deportatas; nam eas huc rediens transferam. At ille rursum soleas obrodens sordibus purgabit. GAL. Atqui nefas est isthuc facere; siquidem Mercurius *illud mihi* mandavit, ut si quis pennam tenens istiusmodi quippiam patrârit, vociferando furem proderem. MICYL. Rem neutiquam verisimilem narras, nempe Mercurium, cum ipse sit fur, non finire alios, ut idem faciant. Sed tamen abeamus, ab auro enim *manus*, si potero, abstinebo. GAL. Pennam prius revellito: quid hoc rei? ambas revulsi. MICYL. Hoc tutius, Galle, minusque deforme tibi futurum est, ne alterâ caudæ parte mutilatus claudices. GAL. Age sanè, sed utrum Simonem prius adibimus, an alium quempiam divitem? MICYL. Minime; sed Simonem, qui jam dives factus pro dissyllabo tetrasyllabus esse affectat. Sed jam ad fores accessimus. Quid igitur deinceps faciam? GAL. Pennam seræ admove. MICYL. Ecce, dii boni! ostium perinde atque clavi patefactum est. GAL. Perge antrorsum: vides illum vigilantem ac supputantem? MICYL. Video per Jovem, & quidem ad obscuram fisticulosamque lucernulam; præterea pallet, haud scio unde, Galle, totusque exaruit, a curis scilicet extenuatus; non enim alioqui ægrotare dicebatur. GAL. Ausculta quid dicat. Intelliges enim, unde se ita habeat, SIMON.
Nimirum

Nimirum septuaginta illa talenta tuto admodum sub lecto defossa sunt, & ne unus quidem vidit: at vero sedecim illa Sosylus equiso vidit me sub præsepi occultantem; itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, præsertim cum laboris non sit amans. Ac verisimile est illam multo plura sustulisse; nam unde alioqui Tibius tam ingens fassamentum ipsi obsonasset? quin & dicebatur inaurem emisse uxori drachmis quinque. Hi prorsus dissipant mea infelicis bona. At neque potula, quæ tot mihi sunt, in tuto loco sunt posita, vereor igitur ne quis ea suffoso pariete tollat. Complures mihi invident, atque infidias parant, præter cæteros autem Micyllus iste vicinus. ✓ MICYL. Ita per Jovem, nam tibi sum similis, ac patellas sub alâ gesto. GAL. Tace, Micylle, ne nos præsentem deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut ipse insomnis servem. Surgam & totam obibo domum in orbem *obambulans*. Quis iste? video te per Jovem, ô parietum perfossor; quandoquidem es columna, benè res se habet. Refossam aurum numerabo iterum, ne quid fortè me prius latuerit. En rursus obstrepuit mihi nescio quis: nimirum obsideor, atque infidiis appetor ab omnibus: ubi mihi gladius? si quemquam deprehendero. Rursus aurum defodiamus. GAL. Sic tibi habent, ô Micylle, res Simonis, sed abeamus ad alium quempiam, donec noctis adhuc aliquantulum superest. MICYL. O miser, cujusmodi vivit vitam? hostibus eveniat ad hunc modum divites esse; itaque pugno in maxillam

maxillam illi illiso volo discedere. SIMON.
Quis me percussit? latrocinio dispolior miser.
MICYL. Plora ac vigila; & fias auro colore
similis, penitus illi adhærescens. Nos autem,
si videtur, Gniphonem fœneratorem visamus;
nam nec is procul hinc habitat. Hæc etiam
janua nobis patefacta est. GAL. Vides hunc
etiam, præ curis vigilantem, supputantem usu-
ras, & digitos callo obductos habentem, cui
propediem relictis his omnibus sit in blattam
aut culicem, aut muscam abeundum. MICYL.
Video equidem miserum ac vecordem homi-
nem ne nunc quidem blattâ aut culice multo
melius viventem. Ut verò etiam iste totus ra-
tionibus intabuit! nunc ad alium eamus. GAL.
Ad tuum, si videtur, Eucratem; en & hæ fo-
res patuere; itaque introeamus. MICYL. Pau-
lò ante hæc omnia mea erant. GAL. At etiam
nunc tu divitias somnias? vides igitur Eucratem
ipsum a famulo, virum natu grandem. MICYL.
Video profecto obscœnitatem quandam, & las-
civiam non virilem; quinetiam alterâ ex parte
ipsam item uxorem a coquo constuprari. GAL.
Quid ergo? num optâris & horum hæres ex-
istere, Micylle, cunctaque possidere quæ sunt
Eucratis? MICYL. Haudquaquam, Galle;
imò fame peream prius quam tale quid patiar.
Valeat aurum, & convivia, duo oboli mihi po-
tiores divitiæ sunt, quàm si a domesticis mihi
domus perfodiatur. GAL. Sed jam nunc quan-
doquidem dies fermè diluxit, ad domum no-
stram redeamus: reliqua, ô Micylle, alias vi-
debis.

DEORUM CONCILIUM.

JUPITER.

NE fufurretis amplius, ô Dii, nec in angulis coacti in aurem alii cum aliis colloquimini, indignantes, quod multi indigni nostri sympofii sunt participes. Sed quandoquidem de his datum eft Concilium, quifque palam fuam dicat fententiam, & accuset. Tu verò, Mercuri, præconium ex lege pronunciato. **MERC.** Audi, tace : quis ex perfectis Diis, quibus id licet, in concione vult verba facere ? de inquilinis & peregrinis futura eft Deliberatio. **MOM.** Ego Momus, ô Jupiter, fi mihi dicendi copiam feceris. **JUP.** Hoc tibi jam concedit præconium ; itaque permiffu meo nihil erit opus. **MOM.** Dico igitur nonnullos ex nobis malè facere, quibus non fufficit fe Deos ex hominibus factos fuiſſe, fed niſi pediffequas fuos & famulos honore nobis æquales effecerint, nihil magni, nihil præclari præſtitiffe ſe putant, velim autem, Jupiter, mihi liberè loqui concedas : neque enim aliter *loqui* poſſim : imo omnes ſciunt quam liberâ ſim linguâ, nihilque eorum, quæ parum honeſtè fiunt, ſilentio præterire ſoleam. Redarguo enim omnia, & palam, quæ ſentio, dico, neminem reformidans, nec ſententiam meam præ verecundiâ celans. Quare plerifque moleſtus videor, & naturâ ad calumniandum propenſus, publicuſque accuſator ab ipſis appellor. Sed quandoquidem licet, & proclamatum eſt, tuque das,
ô Jupiter,

ô Jupiter, mihi liberè loqui, nihil reformidans dicam. Multi, inquam, parum contenti quod ipsi communis nobiscum confessûs sint participes, & ex æquo epulentur, idque cum sint dimidiâ ex parte mortales; suos quoque ministros & sodales in cœlum evexerunt, & *Deorum ordinibus* adscripserunt. Et nunc æqualem cum aliis distributionem fortiuntur, & victimarum sunt participes, quanquam pensionem, quam debent inquilini, nobis non persolverunt. JUP. Nequid obscurè dicas, ô Mome, sed dilucidè & apertè, & nomen cujusque addas. Jam enim in medium oratio ita tibi projecta est, ut multi conjecturas faciant, & alias alii tua dicta accommodent. Oportet autem liberum concionatorem nihil præ metu tacere. MOM. Euge, ô Jupiter, quod ad me loquendi libertatem cohortaris; hoc enim factum est omnino regium & magnificum. Quare dicam etiam nomen. Generosissimus videlicet ille Bacchus, semi-homo, nec a maternâ stirpe Græcus, sed mercatoris cujusdam Syrophænicis *nempe* Cadmi ex filiâ *nepos*, posteaquam immortaliter donatus est, qualis quidem ipse sit, non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neque incessum: videtis enim omnes, opinor, quam molli & effæminatâ sit naturâ, semiinsanus, a diluculo statim merum spirans. Hic totum sodalitium nobis ascivit, & adducto choro adest, Deosque fecit Pana, Silenum, & satyros, agrestes quosdam, & caprarios plerosque, homines saltationi deditos, & formâ monstrosos. Quorum hic quidem cornua habens, &
dimidiâ

dimidiâ corporis parte deorsum capram referens, barbamque habens promissam, ab hirco parum differt. Ille vero glaber sênex, naso fimmo, qui plerumque asino vehitur, Lydus iste est: Satyri autem acutas aures habentes, & calvi ipsi cornigerique, qualia sunt quæ hædis recens natis excrescunt, *Hî* gente Phryges; caudas habent etiam omnes. Videtis cujusmodi Deos nobis faciat hic Generosus? Itane verò mirum est, si homines nos contemnant, cum tam ridiculos monstrososque videant Deos? mitto enim dicere eum & duas mulieres adduxisse, alteram ab ipso amatam, nempe Ariadnam; cujus etiam coronam astrorum choro inseruit; alteram vero Icarîi agricolæ filiam. Quodque, ô Dii, est omnium maximè ridiculum, Erigones quoque canem adduxit, ne doleret puella, si non haberet in cælo familiarem illam, & quam in deliciis habuit, caniculam. Annon ista vobis videntur contumeliosè, petulanter, & in derisionem facta? de Aliis etiam audite. JUP. Nihil dicas, Mome, aut de Æsculapio, aut de Hercule. Video enim quo orationis tuæ impetu rapiaris. Nam horum alter medicum agit, & morbis levat *ægrotos*, & multorum aliorum instar est; Hercules autem, qui meus est filius, immortalitatem non paucis laboribus emit. Itaque ne ipsos accuses. MOM. In tui quidem gratiam tacebo, Jupiter, etsi multa possem dicere: quanquam si nihil aliud, adhuc tamen ignis signa ferunt. Porro si liceret & adversum te libertate-loquendi-uti; multa dicere possem. JUP. Atqui in me maximè

mè tibi licet dicere. Nunquid & me ut in-
quili- num in jus vocas? Mom. In Cretâ non
tantum hoc audire est, sed & aliud quid de te
dictitant, tuumque sepulchrum ostendunt. Ego
vero neque illis credo, nec ex Achivis Ægien-
sibus, qui te subdititium esse dicunt: sed quæ
potissimum reprehensione digna existimo, hæc
dicam. Etenim delictorum hujusmodi princi-
pium, & causam cur noster confessus nothis
adulteretur, tu ipse, Jupiter, præbuiisti, mor-
talibus mulieribus te commiscendo, & alias
aliâ formâ ad ipsas descendendo: ita ut nos
metueremus, nequis te comprehensum sacri-
ficaret, cum taurus esses, vel aurifex aliquis
te conficeret, cum aurum esses, & pro Jove
nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fi-
eres. Attamen hisce semideis cælum implevi-
sti; neque enim aliter possum dicere. Et res
est quam maximè ridicula, siquis ex impro-
viso audierit Herculem factum esse Deum, Eu-
rystheum autem, qui illi imperabat, e vitâ
discessisse, & prope sita esse Herculis templum,
qui famulus, Eurystheique sepulchrum, qui
herus erat. Rursus Thebis Bacchus quidem
Deus est, ejus autem consobrini, Pentheus, A-
ctæon, & Learchus, omnium hominum fuê-
re miserrimi. Ex quo autem semel tu Ju-
piter rebus hujusmodi fores aperuisti, & ad
mortalium consuetudinem te convertisti, om-
nes te imitati sunt; nec masculi Dii solum,
sed, quod est turpissimum, etiam Dææ fæmi-
næ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum,
Endymionem, & Jasionem, aliosque? Itaque
hæc

DEORUM CONCILIUM. 463

hæc omittenda censeo ; longum enim reprehendere *singula* foret. JUP. Nihil, Mome, de Ganymede dicas ; Irascar enim, si exprobrato genere puerulum contristaveris. MOM. Proinde neque de Aquilâ dicam, quod & illa in cælo versetur, regio sceptro insidens, ac tantum non super tuo capite nidificans, & Deus esse videatur ? an & illam Ganymedis causâ omitemus ? at, ô Jupiter, Attis, & Corybas, & Sabazius, unde nobis accersiti sunt ? aut etiam Mithres ille Medus, qui candyn & tiaram gestat, nec Græcam vocem sonat : adeo ut siquis ei propinet, non intelligat. Itaque Scythæ & Getæ hæc, quæ illis acciderunt, videntes, nobis longum valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis, quoscunque libuerit, Deos creant, eodem modo, quo Zamolxis servus clam nescio quomodo nobis adscriptus est. At sanè hæc omni, Dii, sunt mediocria. Cæterum tu canino vultu Ægyptie, qui sindone amictus es, quisnam es, ô bone, aut quomodo dignum te censes, qui sis Deus, cum latres ? quid & sibi vult Memphites ille taurus, versicolor, qui adoratur, edit oracula, & prophetas habet ? pudet verò me Ibidas commemorare, simias, hircos, & alia longe his absurdiora, quæ nescio quomodo in cælum ex Ægypto se inferuerunt. Hæc vos, ô Dii, quî sustinetis videre ex æquo aut etiam magis vobismet adorari ? aut tu, Jupiter, quo fers animo, quod arietis cornua tibi nata sint ? JUP. Turpia profecto sunt quæ de Ægyptiis narras. Attamen pleraque illorum, Mome, my-
steria

mysteria in se habent, & quæ neutiquam par est profanum deridere. Mom. Planè nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos cognoscamus esse Deos, & cynocephalos eos, quibus canina sunt capita. Jup. Missas fac, inquam, res Ægyptiorum : alias enim de his per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito. Mom. De Trophonio, Jupiter, quodque me potissimum angit, de Amphilocho ; qui quanquam scelesti hominis & matricidæ filius sit, in Ciliâ tamen præclarus ille vaticinatur, multa mentiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiatores agens. Proinde tu, Apollo, non amplius celebraris ; sed jam lapis omnis, omnisque ara vaticinatur, quæ sit oleo perfusa, & coronas habeat, cuique vir præstigiator suppetat, quales multi sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statua febricitantibus in Olympiâ medetur, & Theagenis in Thaso. Quin Hæctori quoque sacra faciunt in Ilio, & Protefilao e regione in Cherroneso. Ex quo autem in tantum numerum excrevimus, frequentius est perjurium & sacrilegium ; & nos omnino despexerunt homines, idque merito. Et hæc quidem de nothis & adscriptitiis Diis. Cæterum ego multa peregrina nomina jam audiens quorundam, qui neque sunt apud nos, nec ullo modo esse possunt, multum, ô Jupiter, etiam propter hæc rideo. Ubi enim gentium est illa multum decantata Virtus, & Natura, & Fatum, & Fortuna, vana rerum vocabula, & quæ subsistentiam non habent, stolidis hominibus, philosophis scilicet, exco-
gitata ?

girata? & tamen, quanquam ab ipsis temerè sint commenta, ita tamen simplices ad credendum adduxerunt, ut nemo nobis nè sacrificare quidem velit, cum persuasum habeat fore, ut etsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortuna tamen nihilo minùs faciat, quæ fato decreta sunt, & cuique à principio destinata. Quare libenter ex te quæsierim, Jupiter, an alicubi videris aut Virtutem, aut Naturam, aut Fatum. Nam hæc te in Philosophorum disputationibus audire scio, nisi tam furdus sis, ut clamantes ipsos non andias. Quanquam multa habeo dicenda, dicendi tamen finem faciam. Video enim multos mihi dicenti succensere, & exhibere; maxime verò eos quos orationis libertas perstrinxit. Tandem ergo si vis, Jupiter, decretum de his jam conscriptum legam. JUP. Lege: neque enim omnia citra rationem reprehendisti. Et sanè multa ex iis cohibenda sunt, nè amplius augeantur.

D E C R E T U M.

QUOD FELIX RAUSTUMQUE SIT.

CONCILIO legitimè coacto, septimâ die mensis ineuntis, Jupiter summus fuit administrator, præsidebat Neptunus, præerat Apollo, Momus Noctis F. Scribam agebat, & Somnus sententiam dixit. Quandoquidem peregrini multi, non Græci modò, sed & Barbari, etsi nequaquam digni sint, qui nostræ reipub. sint participes, adscripti nescio quomodo & Dii habiti, cælum impleverunt, ita

ut plenum sit symposium tumultuosâ turbâ
 variarum linguarum hominum & collectio-
 rum; defecit autem ambrosia & nectar, ita ut
 minâ jam ematur sextarius propter bibentium
 multitudinem. Illi verò præ arrogantia, pulsîs
 veteribus verisque Diis, semetipsos præter om-
 nem morem patrium primis sedibus dignati
 sunt, & in terrâ ante alios honorari volunt;
 decernatur à Senatu & populo, ut Concilium
 in Olympo cogatur circa solstitium hyber-
 num, & eleganter arbitri septem Dii perfecti,
 tres quidem ex veteri Curiâ, quæ sub Saturno
fuit, quatuor autem ex Duodecim, interque
 eos Jupiter; hique arbitri sedeant ipsi, præstito
 legitimo Juramento per Stygem: Mercurius
 autem proclamato præconio omnes congreget;
 quicunque volunt huic Concilio annumerari;
 veniant autem illi adductis testibus juratis,
 certisque sui generis indicibus. Atque hi quidem
 hinc figillatim transeant; arbitri autem exa-
 minantes aut Deos esse declarabunt, aut ad
 suos tumulos majorumque sepulchra ablega-
 bunt. Siquis verò ex rejectis, semelque arbitro-
 rum judicio secretis, comprehendatur in cælum
 ascendens, ille præceps in Tartarum detur.
 Præterea quisque rerum suarum satagat; nec
 medeatur Minerva, nec vaticinetur Æsculapi-
 us, neque tam multa solus faciat Apollo, sed
 uno quopiam delecto *munere*, aut vates, aut
 citharædus, aut medicus sit. Porro Philosophis
 denunciatur, nè vocabula nova fingant, nec de
 iis, quæ omnino nesciunt, nugentur. Quicun-
 que autem jam templis & sacrificiis digni ha-
 biit

biti sunt, illorum simulachra subvertantur ;
 & eorum loco vel Jovis, vel Junonis, vel
 Apollinis, vel ex aliis cujuspiam substituatur :
 illis verò Civitas sepulchrum aggerat, & alta-
 ris loco cippum erigat. Quòd si quis præconio
 non paruerit, & ad arbitros venire noluerit,
 deserti vadimonii eum condemnent *Arbitri*.
 JUP. Justissimum quidem, Mome, est hoc
 decretum : & qui ita sentit, manum proten-
 dat ; seu potius ita fiat. Complures enim no-
 vi fore, qui manus non protendent. At nunc
 quidem abite. Cæterum cùm Mercurius vos
 præconio citaverit, afferte quisque indicia ma-
 nifesta, certasque probationes, matrisque no-
 men, & unde & quomodo factus est Deus, tri-
 bumque & contribules. Quæ quicumque non
 præbuerit, nihil curæ erit arbitris, quòd mag-
 num in terris templum habeat, ipsumque ho-
 mines Deum esse putent.

F I N I S.

Excudebat CAR. RIVINGTON.

DEORUM CONCILII

bis sunt illorum amicitia laborant
 et eorum loco vel Jovis vel Junonis
 Apollinis vel ex alijs cupisum habundantia
 illis vero Civitas spirituum daretur et alia
 in loco cupisum daretur. Quod si quis
 non paraverit de ad arbitrio venire noluerit
 daretur vadinorum eum condonaret. Alii
 Ius Iustinianum eadem. Mores est hoc
 uterum: et qui in Jovis manum proten-
 dat: seu pedes in Jovis. Compares enim no-
 vi fore, qui manus non protenderent. Aeneas
 quidem abiecit. Ceterum cum Metellus vos
 pueris ostendit, ostendit quique indicia na-
 turalia, certaque probationes, manifeste no-
 men, et unde de quomodo factus est Deus, in-
 famque de contrariis. Quae quicunque non
 crediderit, nihil est apud, quod mag-
 nam in terris habere, ipsamque ho-
 mines Deum esse.

F I W I S

Excelsa Cas. Rationes

